

ÚJ GALAXIS

Tudományos-fantasztikus antológia

7

ÚJ GALAXIS

Tudományos-fantasztikus antológia

<i>Bálint Endre: Használati utasítás</i>	3	<i>Lőrinczy Judit: Az emlékezet állandósága</i>	103
<i>Marco Caldera: Állóháború</i>	5	<i>Tass Bálint: Abszolút nulla fok</i>	110
<i>Jonathan Cross: A horizonton túl</i>	9	<i>Viola Zoltán: Menekülő vőlegény</i>	120
<i>Fetykó Judit: Lopakodó</i>	16	<i>Peter Sanawad: Istár papnői</i>	125
<i>Marco Caldera: Balszerencse</i>	18	<i>Petrovszki Pál: A tükör</i>	128
<i>Bolyki Tamás: Kísértetek az idők mélyén</i>	21	<i>Csörnök Szilárd: A császárság vége</i>	138
<i>P. Sanawad: Menekülés a Lucas-lágerből</i>	37	<i>Nádor Gábor: Koncert</i>	145
<i>Kiara Lucas: Az elefántcsonttorony</i>	62	<i>Bajzafi Ferenc: A koldus</i>	151
<i>Bihari Péter: Cholnoky Viktor prózájáról</i>	72	<i>Bolyki Tamás: A hetedik emelet</i>	165
<i>Bajzafi Ferenc: Az ütés</i>	77	<i>Vas Katalin: Nem vagyunk egyedül</i>	173
<i>Csupor Béla: Reinkarnáció</i>	81	<i>W. T. Clarc: A Viking</i>	178
<i>Tass Bálint: A harmadik triumvirátus</i>	86	<i>Carl Thomas: Egy bensőséges találkozás</i>	187
<i>Lőrinczy Judit: Öntudat</i>	90	<i>Szerencsi István: Evolúció</i>	198
<i>Pigniczki Ágnes: Idegen a világomban</i>	94	<i>Bálint Endre: A töleséresi eset</i>	200
<i>Csupor Béla: Bernie</i>	96	<i>Kötetünk képeiről</i>	212

7

Szerkesztés, tipográfia:
Ambrus Attila József

© Kódex Nyomda Kft., Pécs, 2005.

ISSN: 1589-6854

Szöveg:

© Bajzafi Ferenc, Bálint Endre, Benyák Zoltán (*Jonathan Cross*),
Bihari Péter (*Peter Sanawad*), Bolyki Tamás, Csörnök Szilárd, Csupor Béla, Fetykó Judit,
Filkorn Tibor (*W. T. Clare*), Jobbágy Tibor (*Marco Caldera*), Kéri Katalin, Lőrinczy Judit,
Lukács Kiara (*Kiara Lucas*), Nádor Gábor, Petrovszki Pál, Pigniczki Ágnes, Szerencsi István,
Tamás Károly (*Carl Thomas*), Tass Bálint, Vas Katalin, Viola Zoltán, 2005

Címlap és illusztrációk:

© Heim Attila, 2005

Kiadó és Nyomda: Kódex Nyomda Kft.
Felelős vezető: Simon Béla
7627 Pécs, Rigóder u. 25.
Tel./Fax: 06 (72) 213-999
Weblap: <http://www.kodexnyomda.hu>

Az *Új Galaxis* eddigi köteteit
postai utánvétellel az alábbi
e-mail címen is megrendelheti
a kiadótól: kodex@t-online.hu

Az „Új Galaxis” szerkesztőségi címe:
Ambrus Attila József
7626 Pécs, Lenke u. 2.
Tel: (70) 255-2281
Weblap: <http://www.ujgalaxis.hu>

Szerkesztő: ambrusa@ajk.pte.hu
Hírlevél: subscribe@ujgalaxis.lx.hu

A kézirat lezárva: 2005. november 15-én.

Használati utasítás

Tisztelt Vásárlónk!

Gratulálunk! Ön jól döntött, amikor termékeink közül a PD-50-es modellt választotta. Ez a típus kis méretével, ám a korábbiakhoz képest jelentősen megnövelt teljesítményével a legkorszerűbbek közé tartozik. Elegendően kicsiny, hogy kényelmesen elférjen akár a legkisebb családi űrhajóban is, ugyanakkor elképesztően hatékony. Reméljük, ezáltal szép élménnyel gazdagítja majd az Ön és családja életét.

Az Ön PD-50-ese könnyen szállítható, semmilyen rendkívüli biztonsági intézkedést nem igényel. Miután landolt űrhajójával a kiszemelt bolygón, nagyobb aszteroidán vagy más égitesten (javasoljuk, hogy nagysága 0,15-50,0 Föld-tömeg közé essen), legelőször arról győződjön meg, hogy biométerének állása nem haladja meg a 0,01 értéket (szerves vegyületek még nincsenek kialakulóban). A készüléket kizárólag ezen kritikus érték alá eső csillagközi objektumokon szabad használni. Figyelem! A 0,01 bio-érték – különösen pedig a 0,2 bio-érték (már kialakultak a többsejtű életformák) – fölött a PD-50-es használata szabálysértésnek (szigorúbb bírói megítélés esetén élet elleni bűncselekménynek) minősül! Indulás előtt ne mulassza el biométerét az InterGalaktik Zoológiai Főhatóságának illetékes helyi kirendeltségével hitelesíttetni! Tartsa szem előtt, hogy a hitelesítés elmaradása esetén az ebből eredő mindennemű felelősség Önt terheli!

Emelje ki PD-50-es készülékét a dobozból, és helyezze el űrhajójától legfeljebb 50 méterre. Nagyobb távolság azért nem ajánlott, mert nemcsak indokolatlanul megnövekszik a visszatéréshez szükséges idő, hanem rossz látási viszonyok esetén az eltévedés veszélyét is magában rejti, ami beláthatatlan következményekkel járhat.

A készülék elhelyezésekor az alábbiakra legyen tekintettel:

- a talaj legyen szilárd, de könnyen lazítható, kellőképpen tapadós. Túlságosan tömör talaj (például megkeményedett agyag, ilyen a kiszáradt egykori óceánok medre) esetén a PD-50-es nem képes kifejteni a kellő hatást, s csalódást okoz.
- sziklás felületen (pl. gránit, bazalt az aktív vagy már kialudt vulkanikus területeken) a készülék teljesen hatástalan.

Körültekintő telepítés után a kezelőpanelen lévő fehér gomb megnyomásával stabilizálhatja készülékét. Ezzel véglegesíti elhelyezését, amit a gomb feletti fehér lámpa kigyulladás jelez. Ha mégis meggondolja magát, a fehér gomb ismételt megnyomásával oldhatja a stabilizálást, ekkor a fehér fény kialszik, és PD-50-es készüléke újra mozgíthatóvá válik. Tetszése szerint áthelyezheti máshová, akár másik bolygóra is elszállíthatja.

Mielőtt készülékét aktiválná, a biztonságos működés érdekében ellenőriznie kell a készülék funkcióit. A folyamat a kezelőpanel zöld gombjával indítható. Az ellenőrzés

ideje alatt a zöld lámpa villogni fog. Amennyiben az ellenőrzés RENDBEN eredménnyel zárul, a zöld lámpa folyamatosan égve marad. Minden más esetben a fehér gomb megnyomásával hozza készülékét szállítható állapotba (ez minden más folyamatot automatikusan leállít), majd szállítsa be készülékét legközelebbi szervizünkbe. Javasoljuk, hogy vásárláskor e két gomb használatával a készülék működését előzetesen tesztelje. Vegye igénybe szakképzett eladóink segítségét!

Amennyiben a fehér és a zöld lámpa is már folyamatosan világít, PD-50-ese kézen áll az utolsó lépésre, az aktiválásra. Ez a kezelőpanel piros gombjával tehető meg.

Figyelem! A piros gomb megnyomása előtt ellenőrizze, hogy űrhajója látótávolságban van-e, a hozzá vezető út könnyen járható, semmilyen akadály nem nehezíti visszatérését, és hogy a zsilipen bejutást semmi nem gátolja. A felsorolt feltételek fennállása esetén – és csakis akkor! – nyomja meg a piros gombot. A következők foglalkoznak történni:

- a kezelőpanelen világítani kezd a piros lámpa,

- működésbe lép a készülék beépített, kombinált ásó-fúró berendezése, amely a talajra merőleges, függőleges furat kialakítását kezdi meg, melybe munka közben az Ön PD-50-ese rögtön le is ereszkedik, míg el nem éri a 150 méteres mélységet, ahol 15 perc múlva indul a PD-50-es működésének utolsó folyamata.

Ez alatt Önnek a következőket kell tennie. Ön és családtagjai hagyják el a PD-50-es telepítésének környékét, és térjenek vissza az űrhajóba. Űrhajójuk távozzon a bolygó felszínéről, de – FIGYELEM! – ne orbitális pályára álljon, hanem az égitest végleges elhagyására szolgáló parabolikus pályák valamelyikét válassza! Indítsa el az A-fokozatú vész-szignált, ami figyelmezteti a környéken cirkáló többi űrhajót, hogy ne közelítsenek a bolygóhoz, melyen az Ön PD-50-esének működése hamarosan a végső fázisba lép.

Családjával helyezkedjen el kényelmesen űrhajójuk nagy, központi képernyője előtt! Feledhetetlen élményben lesz részük, amint csúcstermékünk, a megnövelt hatóerejű PD-50-es planéta-detonátor belülről széthasítva millió darabra robbantja szét a választott égi objektumot. Amint a kisebb-nagyobb törmelékdarabkák még izzó állapotban a világűr minden irányába szétszóródnak, bámulatosan pazar látványt nyújtanak, melyet tetszése szerint holovideóra rögzíthet, és odahaza, kerti partik alkalmával bármikor lejátszhat családjá körében vagy ismerősei előtt.

Kérjük, ne felejtse el a megsemmisített objektum azonosító adatait bejelenteni az Inter-Galaktik Bolygónyilvántartó Hivatalánál, mert ennek elmulasztása pénzbüntetést von maga után.

Figyelmébe ajánljuk, hogy fejlesztés alatt áll, és hamarosan piacra kerül a PD-sorozat 200-as és 500-as, jövőre pedig a 2500-as és 7500-as modellje. Terveink között szerepel a távolról telepíthető, automatikusan aktiválódó SD-sorozat (solar-detonátor) gyártása, de fejlesztőink már dolgoznak a GD-, sőt az UD-sorozat tervein is.

Kellemes időtöltést kíván Önnek és családjának az

Inter-Galaktik
Szórakoztatóipari Termékfejlesztő-
és Szabadidő Központja

Állóháború

Pörögve érkezett az a pár tüzes magház, amit a süvegfa felém hajított. Mint apró világító csillagok szikráztak irányomba a belső izzástól vékony burokkal elválasztott és növényi olajjal csordultig töltött termések. Ezek már az utolsók lehettek, úgyhogy én is útjára bocsátottam a maradék hártyleveleimet. Reméltem, hogy a kémlevelek számba vették ellenségem minden gyilkos terményét, és a jelentéseik alapján jól számítottam ki a védelemhez szükséges mennyiséget. Ha rosszul kalkuláltam, akkor végem. Gondolatban újra átfutottam a számokat. Ellenfelem ötvenhat éve kezdte el fejleszteni a tüzes magházakat, és az első biztató eredményei is csupán harminckét évvel ezelőttiek. Azóta évente kettőt tudott megtölteni olajjal, úgyhogy az utolsó négy repülhetett felém a felkelő nap sárgán beeső fényében.

Még szerencse, hogy évszázadok óta megrögzött szokásom a tavaszi szél első fuvallatakor kihozni a mélyalvásból néhány kémlevelet, és egy széles gallymozdulattal útjukra bocsátani őket. Mindig fontosnak tartottam néhány ilyen felderítőlevél növesztését, még akkor is, ha ezek éltető nedvet vontak el a gyökérszemtől. Áldom az eszem, hogy annak idején kifejlesztettem őket. Csak egy hatalmas lendület kell hozzá, hogy a süvegfa felé hajítsam létezésem repkedő darabjait, és azok máris átsuhannak a kettőnk elválasztó mély szakadék felett, majd nagyívben megkerülik az ellenségemet, miközben annak minden mozzanatát rögzítik érzékeny receptoraikkal. Aztán hűen visszatérnek hozzám, hogy egy apró cuppanással rácsatlakozzanak a kilövő kacsokra, és a tápnedvkeringéssel együtt, a bennük tárolt információkat eljuttassák féltett idegközpontomba.

Emlékszem, mennyire megdöbbenem, amikor a kémlevelek révén tudomást szereztem a süvegfa legújabb fegyveréről.

Az ellenségem tulajdonképpen nem volt messze tőlem. Ha tehetném, csupán két-háromszáz évembe telne, hogy olyan gyökérrendszert növesztsek, amivel elérném, és talán meg is fojthatnám ellenfeletem. Am kettőnk közt ott volt a feneketlennek tűnő szakadék.

Persze, annak idején megpróbáltam áthidalni.

Nem egészen száz év alatt a szurdok széléig növesztettem a gyökereimet, ami azzal járt, hogy értékes nedveket vontam el a lombzatamtól. Abban az időben a lombkoronám egyáltalán nem fejlődött, és csak a legszükségesebb védelemmel foglalkozó gallyakhoz jutott el némi táplálék. Sajnos, a föld alatti terjeszkedés sem ment zökkenőmentesen. Körülöttem – az évezredek alatt – mindent benőtt az életet adó táptalajért és a fényért küzdő haszontalan túlevelűek tömege. Közülük a legmagasabb se ért fel az alsó ágaimig, de gyökérzetük a föld alatt már majdnem minden értékes helyet elfoglalt.

Ahol nem került sok időbe vagy energiába, a meredély felé hatoló nyúlványaimmal megpróbáltam kikerülni a töveiket, de ahol a sziklás talaj miatt nem tehettem mást, ott lelkiismeretfurdalás nélkül fojtottam meg néhányukat. Haláluk persze nem ment veszendőbe. Nyomban – pár nap alatt – tápcsatornát vezettem a belsejükbe, és azon keresztül szívtam ki belőlük minden csepp nedvességet.

Aztán pár év múlva végre sikerült elérnem a meredély széléhez, és további kemény évek nehéz munkájával odacsoportosítottam minden erőmet és tartalék tápnedvemet.

Mikor mindezzel kész lettem, óvatosan kidugtam a sziklák közül egy kis kunkori gyökerecskét. Pár napig vártam, majd mikorra bizonyossá vált, hogy semmi különös nem történik, minden nap aprót növesztettem és vastagítottam rajta. Büszke voltam magamra. Az egész támadást pontosan kiterveltem. Olyan könnyű, lyukacsos szerkezetű és meleg gázzal töltött anyagból építettem ezt a tapogatózó gyökeret, hogy szinte lebegett a szakadék fölött. Tudtam, hogy ha mindezt egy tápanyagokkal teli gyökérrel próbáltam volna meg, akkor azt saját súlya rántaná le a mélybe.

Ötven évembe telt, míg átértem vele a túlpartra.

Újabb kemény fél évszázad – gallyaim jóformán éheztek –, de boldog voltam. Most, hogy a szoros mindkét oldalán kapaszkodtam, már megtehettem, hogy a könnyű gyökérzetet lecseréljem egy erősebbre. Úgy számoltam, hogy jó háromtörzsnyi vastagságúra lesz szükségem ahhoz, hogy elegendő tápanyagot tudjak odaát felhalmozni. Annyit, amennyivel már hatásosan fel tudom venni a harcot a süvegfa gyökérzetével.

És ekkor történt...

Hogy is becsülhettem le ennyire az ellenfelemet? Hogy lehettem ennyire ostoba? Ahogy most utólag belegondolok, már tisztában vagyok vele, hol rontottam el a dolgot. Túl sokáig voltam mozdulatlan, és a legcsekélyebb mértékben sem zaklattam a süvegfát. Se egy rosszindulatú savas magházat, se egy dárdaként becsapódó hegyes gallyat, de még csak egy nedvszívó rügyet se lőttem ki felé. Gyanút fogott, és töprengeni kezdett. Aztán ahogy a kudarc után megvizsgáltam a tájat, már én is rájöttem: ellenfelemnek bolondnak kellett volna lennie ahhoz, hogy ne lássa át a helyzetet. A törzsemtől egészen a szakadék széléig elszáradt, összeaszott tülevelűek sora húzódott, tisztán mutatva, hogy a föld alatt merre halad el támadni készülő gyökérzetem. Lelepleztem magam, és ezért meg is érdemeltem a sorsom.

Mikor elkezdtem a két partot összekötő *léggöykeret* felváltani a mindent kibíró erőssel, akkor érkeztek a süvegfa pengelevelei. Mint egy megvadult méhraj borították be az eget, és csapódtak a semmi felett lebegő védtelen nyúlványomba. Nem tellett sok időbe, hogy az éles szélű, nagy erővel kilőtt alkalmatosságok szinte kettészeljék a jóformán védtelen gyökeret. A fás üregekből kiszökő gázok apró szisszenései mellett a léggöyker egyre nehezebb és nehezebb lett, majd a sziklafal tövéén elnyesett nyúlvány, mint egy elhalt idegvégződés, belepusztult a szakadék feneketlen mélységébe.

Százötven év kemény munkája ment akkor veszendőbe.

Rettenetesen dühös voltam, és ennek az a néhány tülevelű itta meg a levét, amelyek a legközelebb voltak a meredély széléhez. A föld alatt feleslegesen felhalmozott energiát – ahelyett hogy szépen visszapumpáltam volna a törzsembe – esztelenül arra fordítottam, hogy megfojtsam a körülöttem lévő alantas népséget. Persze később magamhoz tértem, és a húsz-harminc év alatt elkorhadt testek éltető ásványi anyagait hasznosítottam, de még ez sem pótolta az elvesztegetett idő okozta fájdalmamat.

Több mint fél évszázadba telt, hogy összeszedjem magam.

Azóta naponta küldtem ki pár kémlevelet, és így értesültem a süvegfa legújabb fejlesztéséről is: a tüzes magházakról. Ahogy szaporodtak apró felderítőim jelentései, az én ámulatom is fokról fokra nőtt. Ha nem lettünk volna évezredek óta ellenségek, bizony tiszteltem volna a süvegfát ezért a megdöbbenő és bátor próbálkozásáért.

Tüzes magházak! Átkoztam a sorsot, hogy nem nekem jutott eszembe először!

Mekkora merészség kell ahhoz, hogy a belénk ívódott félelmet leküzdve ilyenekkel próbálkozzon egy magunkfajta! A süvegfa kísérletei nyomán nem egyszer és nem egy helyen gyulladt meg az erdő, míg ellenfelem rájött, miként tudja kordában tartani a tüzes magházakat, hogy csak a megfelelő becsapódási erőnél lövelljék ki magukból a vörös izzást, és lobbantsák lánggra a bennük tárolt növényi olajat. Rengeteg értékes testnedvet kellett elpazarolnia egy-egy balszerencsésen elharapódzó tűzfészek eloltására.

Ellenfelem kísérleteit elnézve én is rájöttem a védekezés egyetlen lehetséges módjára. Hatalmas hártvány leveleket növesztettem, és úgy tartottam őket az ég felé, hogy az esős évszakban minél több nedvességet gyűjtsenek magukba. Persze a süvegfa nem tudhatta meg, hogy én készen állok a védekezésre, ezért alakoskodnom kellett. Tisztában voltam vele, hogy törzsem mely részeibe fúródtak ellenfelem kémrügyei, és most nem ráztam le őket olyan gyorsan magamról, mint eddig. Inkább néhány közönséges levelet növesztettem följük, és azzal takartam el a háborús készülődéseimet. Csak egy keskeny résen át engedtem láttatni velük pár jelentéktelen dárdaqally kezdeményemet. Megmosolyogtam, mikor a kémrügycet halk pendülésekkel, rugóként lökték el tőlem az aljukban feltekerődött szerves nyúlványok. Tudtam, hogy téves információt szállítanak gazdájuknak.

Minden jól is ment, egészen addig a bizonyos napig...

Azon a napon egy olyan esemény zavarta meg a süvegfát, hogy azt hittem, jó időre el fogja halasztani a támadást.

Furcsa, prémekbe öltözött, két lábon járó alakok jelentek meg a szakadék túlsó oldalán. Hangoskodtak, ágakat tördeltek le, és néhány tápnedvvel telített bogyót dugtak a szájukba.

Megérttem ellenfelem reakcióit. Én se szeretném, ha idegen, gyenge lények tépdésnék le az engem megillető energiával teli növényeket. Néhány pengelevelet és dárdaqallyt vágott hozzájuk, mire az apró lények üvöltve rohantak be a sűrűbe, hátrahagyva néhány, már mozgásképtelenné vált társukat. Irigyeltem a süvegfát. A földön fekvő testekből kifolyó vörös nedvek olyan tápanyagbőségről tanúskodtak, amilyeneket még soha életemben nem láttam.

Ám a dárdaqallyaktól megmenekült lények nem mentek messzire. Néhány találomra elhajított és elveszett kémlevél árán csakhamar megtaláltam őket, nem is olyan messze a süvegfától. Élénken tanácskoztak, és a legnagyobb megdöbbenésemre ugyanolyan tüzet gyújtottak, amilyenre eddig csak a villámcsapás vagy a süvegfa tüzes magházai voltak képesek. És ekkor rémület futott végig a gyökereimtől egészen a lombkoronáig...

Idegvégződéseim egy emlékképet tártak elém, amitől teljesen leledtem. Nem tudom, hogy ez a kép, amit a legmélyebben fekvő emlékgyökereimben tároltam, miként kapcsolódott a két lábon járó lényekhez, de valahányszor visszatért egy-egy kémlevél, és jelentése alapján megpillantottam a gesztikuláló lényeket, annyiszor ugrott be ugyanaz a jelenés a szürkés-vöröses égboltról és a lángpiros felhőkből hulló maró esőkről.

Az idegvégződéseim bármennyire is lenézték az apró teremtményeket, egy földöntúli érzés mégis azt súgta, jobb lesz velük vigyáznom. Talán életem tengerében nem először találkozom ilyen teremtményekkel, de olyan régen történhetett mindez, amikor még én is alig voltam több, mint a körülöttem hajladozó túlevelűek.

De a süvegfát, úgy látszik, nem izgatták az időnként felbukkanó és tisztos távolból sötét pillantásokkal leskelődő lények. Egyik kora nyári reggel – ahogy számítottam rá – felém zúdította az összes tüzes magházát, amik érlelésével eddig elkészült.

Persze, mint már említettem, nem ért készületlenül a támadás. Ahogy megindultak irányomba az ellenséges lövedékek, én is újukra bocsátottam az esővízzel telített hártyleveleket. A repülő növényi testek a szakadék fölött találkoztak. A leveleim úgy ölelték körül ellenfelem gyilkosnak szánt arzenálját, mint a legjobb szíromcsapda az apró bogarakat. A tüzes magházak hangos sercegéssel csapódtak bele a hártylevelekbe, és ártalmatlanul hullottak alá a szakadékba.

Elképzeltem, mekkora lehetett a süvegfa bosszúsága. Minden energiáját beleölte a tüzes magházakba, és azok most haszontalanul, megszenesedve heverték valahol a mélység alján. Ám ha mégsem lettem volna tisztában dühével, hát félreérthetetlen adta értésemre azzal a több száz pengelevéllel és dárdaqallyal, amit mérgeiben az elkövetkező percekben hozzám vágott. Persze ezek a kezdetleges fegyverek nem tehettek komoly kárt bennem.

A két lábon járó lények, mintha csak erre a pillanatra vártak volna. Kirohantak az erdőből, és egy hosszú, vékony lappal nekiestek a süvegfa törzsének. Húzták-vonták rajta a csillogó tárgyat, és ahogy meg tudtam figyelni, olyan kárt okoztak, mintha csak pengelevelek milliárdjait löttem volna rá az ellenfelemre. Bizony szerencsém volt, hogy az apró teremtmények nem a szakadék felém eső oldalán bukkantak fel.

Hirtelen rádöbbsentem a lehetőségre, hogy most egyszer és mindenkorra elintézhetem a süvegfát. Az összes pengeleveletem csatarendbe állítottam, és úgy irányoztam, hogy azok a törzsénél találják el az ellenfeletem. Suhogva indultak újukra az éles növényi részek, és ott folytatták a törzs átvágását, ahol a lények is munkálkodtak rajta. Mire elfogyott az utolsó pengelevelem is, addigra a süvegfa törzse már jó háromnegyedéig át volt vágva. Persze, néhány megtévedt lövedék az idegen lények közül is megölt párat, de ezzel most nem nagyon foglalkoztam. Körülnéztem, mit vághatnék még a süvegfához, de csak néhány dárdaqallyam maradt. Azért ezeket is felé hajítottam, aztán – mivel mást nem tehettem – vártam, hogy a lények mire jutnak a fényes, csillogó lappal.

Az apró teremtmények fáradhatatlanul, egymást váltva dolgoztak, és nemsokára az első hangos recsenés a tudtomra adta, hogy a süvegfa a végét járja. Eszeveszett boldogság futott végig a törzsemen. A több évszázadig tartó háborúskodásunk most véget ért. Elterveztem, ahogy szép kényelmesen átnövesztem a gyökereimet a túlpartra, és az ott fellelhető ásványi anyagokat is a bekebelezem.

A lények egészen addig dolgoztak, míg a süvegfa végül megadta magát, és egy utolsó sóhajnak is beillő recsenéssel kidőlt. Szinte ijedten néztem, ahogy a szakadék felé billen. Gondolatban búcsút mondtam annak a rengeteg jó ásványi anyagnak, amiket egykori ellenfelem törzse rejthetett. Aztán megkönnyebbülten ráztam meg a gallyaimat. A vén fa az évezredek alatt olyan hatalmasra nőtt, hogy fent akadt a meredély két partja közt. Onnan még könnyűszerrel feldolgozhatom, sőt csak kapóra jön, hogy nem kell léggyökérrel bajlódnom, hanem a halott törzsön átvezethetem az első vastagabb tápníványt is a túlpartra. A két lábon járó lényekkel pedig már megvolt a tervem. Bódító gyümölcsöt fogok termelni, amit majd megehetnek. Aztán elszaporítom az addigra magáról mit sem tudó kolóniát, hogy néhanapján pár egyedet legyilkolva, ásványi anyagokkal teli testükből töltssem fel készleteimet.

Szinte szeretettel és örömmámorban úszva néztem, ahogy ezek a kis teremtmények a süvegfa testét próbálgatva megbizonyosodtak arról, hogy a törzs nem fog leesni a mélységbe, majd sorra átjöttek hozzám. Aztán... aztán a törzsemhez léptek, nedvet csurgattak mellső végtagjaikba, és megmarkolták azt a fényes, csillogó lapot...

Jonathan Cross

A horizonton túl

A következő szavakat eddig sohasem ejtettem ki, és soha nem írtam papírra. A történet sokáig hevert bennem eltemetve, sokszor évekre a feledés homályába merülve, hogy azután lázas éjszakákon kísértsen újra. Néha úgy véltem, hogy a háború borzalmi képzelgettek velem ezeket a szörnyűségeket, de végiggondolva az eseményeket, végül be kellett látnom, hogy lázálmom valóság. Istenem, bár ne lenne az! Most, öregemberként, meg kell osztanom veletek a félelmeimet, mert nem merem magammal vinni arra a másik helyre, ami az élet után vár. Az idő pedig sürget, rövidesen indulnom kell.

☉ Az orosz tél az egyik legpokolibb dolog a világon. Kitartó, akaratos és engesztelhetetlen. A fagy úgy ereszkedik alá a vidékre, mintha sosem akarna felszállni onnan. A bőrödön keresztül kúszik a csontjaidba, hogy belülről próbáljon megdermeszteni. Én jól ismertem azt a telet, hiszen benne nőttem fel.

A háború a tél legjobb barátja. Szeretik és kiegészítik egymást. Amit nem rombol le az egyik, azt megteszi majd a másik. Ketten együtt verhetetlenek, így az ember nem sokat tehet ellenük. Nagyon kevesen éltek túl ezt a pusztító párost. Nekem sikerült... bár nem az én érdemem.

Ezerkilencszáznegyvenkettő tele mostohább volt, mint előtte bármelyik. A német lánctalpak egészen Sztálingrádig jutottak. Azok voltak életem legkeservesebb napjai. Társaimmal a város pincéiben bujkálva próbáltunk elég élelmet szerezni és tűzrevalót keríteni. Bármit eltüzeltünk, ami meggyulladt, sokszor még bajtársaink holttestét is. Az égett hús és bőr émelyítő szaga gyomorforgatóan terjengett a város felett, de mégsem ez volt a legrosszabb. A hideg lassan beette magát csontjainkba, és olyan mélyre hatolt, ahol már maradandó károkat okozott. A felmentő sereg késett, mi pedig állatok lettünk ez idő alatt. Nem bíztunk senkiben, és nem reménykedtünk többé semmiben. Minden sarok mögött a halál várhatott ránk.

Az egyetlen vigaszt a hidegben az jelentette, hogy a germán hordának még rosszabb lehetett, mint nekünk. Ők sohasem látták még Oroszországot közlelről, inkább a kényelmes berlini élethez szoktak. Az átkozottak nem is sejtették, hogy velünk együtt ők is halálra vannak ítélve. Feketére fagyott testek halmai magasodtak a város határain kívül és belül egyaránt. Németek és szovjetek egyaránt. A hullák büzt és betegséget árasztva rothadtak a Volga mindkét partján. Nekünk nem voltak eszközeink halott bajtársaink elszállítására, a német légierő gépei pedig sokszor képtelenek bizonyultak a hidegben a levegőbe emelkedni. Így a testekből épült hegyek tovább emelkedtek.

Persze, végül elfogtak, és hadifogolytáborba zártak, de ezt már belenyugvással fogadtam. Elvégre nem menekülhetünk a végzetünk elől az örökkévalóságig, néha szembe kell fordulnunk vele. A németek vicsorogva ígértek fájdalmat és szenvedést, de tudtam, hogy a tábor sem lehet sokkal rosszabb, mint Sztálingrád volt azon a télen.

A fogolytábor a várostól néhány kilométerre épült, egy gabonátároló köré. Az épület felett amúgy is régen eljárt az idő, de omladozó falait tovább rontották egy ko-

rábbi ostrom tűzérési találati. A német kutyák ezen a helyen rendezkedtek be. Nekünk, foglyoknak fából kellett barakkokat építenünk a magunk számára. Sok fát vágtunk ki, és a rönköket kézzel húztuk ki az erdőből. Gyorsan kellett felépítenünk a falakat, mert minden éjjel újabbak fagytak halálra közülünk. A fák közti réseket sárral tapasztottuk be, ha enyhült az idő annyira, hogy a föld valamelyest felengedjen. Az ilyen sártapaszkok másnap természetesen újra megfagytak, és lehullottak a fárlól, utat engedve a csontig hatoló szélnek.

Több, mint ötszázan raboskodtunk ott, és tizenkét barakkot építettünk magunknak. Engem a hármas számú barakkba osztottak be. Itt ismertem meg azt, akinek megköszönhetem, hogy most alkalmam van elmondani a történetem.

Leonyid Kulik ötvenkilenc éves volt azon a télen. Barázdált arcát szakáll fedte. Sokszor egész éjjel állt a barakk ablakánál, és fekete szemüvegkerete mögül szomorú, bágyadt tekintettel bámulta a kinti hóesést. Ha felébredtem éjjel, ő biztosan ott ült az ablaknál és kifelé bámult. Sosem láttam, hogy sötétedés után aludt volna. Nappal is csak akkor bóbiskolt el, ha olyan pokoli hóvihar köszöntött ránk, hogy a németek nem vezényelhettek ki minket valamilyen munkára.

Jó idő esetén viszont folyamatosan kellett vágnunk a fát az erdőben, aminek nagy része a sztálingrádi német csapatokhoz került, a többi gyújtósna osztották szét a környező német kórháztáborok közt. Egy kevés tűzifát megtarthatunk magunknak, de éppen csak annyit, hogy életben maradjunk reggelig.

Egy napon sötétedésig dolgoztattak minket. Hatodmagammal vezényeltek favágásra, két német katona felügyeletével. A munka nagyon nehéz volt a fák közt, mert a hó itt nem fagyott elég keményre, így minduntalan derékig süppedtünk benne. A rönköket kicipelni az erdőből a tábor kerítéséig még kimerítőbb volt. Magam is kimondhatatlanul fáradt voltam, és láttam Kulikon, hogy ő bizony már túl van azon a ponton, amit tudatos cselekvésnek lehet hívni. Az öreg szakállára és szemüvegére kiült saját leheletének zúzmarája, még őszesebbre varázsolvá külsejét. A jégvirágos szemüveg mögött néha megvillant tekintete, amint az erdőt kémleli, majd hirtelen a szembogár eltűnt, és én csak tekintetének fehérjét láttam derengeni. Kulik lába hirtelen megrogyant, és az öreg ájultan rogyott a hóba.

Odaléptem hozzá, és finoman pofozgatni kezdtem, hátha magához tér. A két német ör hallgatólagosan tűrte mozdulataimat, de a többieknek folytatniuk kellett a munkát. Tudtam, hogy ha perceken belül nem térítem magához a vén bolondot, akkor az örök rámparancsolnak, hogy hagyjam sorsára. Az Kulik végét jelentette volna. Türelmetlenül rázogattam átfagyott testét, amibe nem óhajtott visszaköltözni az élet. Ekkor kezdődött...

Látni csak én láttam, mert a két német éppen egymással beszélgetett, a többiek pedig fel sem merték emelni a tekintetüket a hómezőről, de az egyik fa mintha mozogni látszott volna. Az est félhomályában, mikor az ágak és azok árnyai összemosódnak, nem mertem volna megesküdni, hogy nem csupán a fáradtságtól vizionálok. Az ágak, akár száz kígyóból álló halálcsozor, újra megmozdultak göcsörtös tekergőző végtagjaikat nyújtogatva. A szó torkomra forrt, nem mertem kiáltani sem. A tétovázás egy bajtársam életébe került.

Az egyik moszkvai születésű fogolytársam, Jagup, aki egyébként rendkívül büszke volt származására, túl közel került a tekergőző fához. Az ágak először a torkára fonódtak, megtagadva tőle az utolsó jajszó jogát is. Ezek után hallottam, amint vég-

tagjainak csontjai kíméletlen precizitással egymás után elpattannak. Tekintetem nem bírta tovább a borzalmas látványt, le kellett hunynom a szemem. Az egész nem is tartott tovább ennél a szemhunyásnyi pillanatnál.

Mikor kinyitottam, szerencsétlen Jagupnak nyomát sem láttam, kétségbeesett félelmemben Kulik eszméletlen testét kezdtem elvonszolni a közelből. A két őrnek ekkor tűnt fel, hogy eggyel kevesebben vagyunk. Dühödten ordítózni kezdtek, nyilvánvalóan azt hitték, hogy társunk szökni próbál. Végül tehetetlenségükben géppisztoly sorozatot eresztettek a fák közé.

Akkor még nem értettem a látottakat, és elképzelni sem tudtam, hogy mi lehetett az a szörnyűség, ami még a náciknál is nagyobb borzalmakat hoz földünkre. Tudatom elintézte annyival, hogy a képzelet játéka lehetett mindaz, aminek szemtanúja voltam, és Jagup valóban csak megszökött. Ha mégsem, és tényleg rejtőzik valami a fák közt, akkor azt a német golyók széttépték.

Ma már tudom, hogy nincs értelme becsapnunk magunkat. Az igazság akkor a legfájdalmasabb, ha engedjük elménk felszínére bukkanni.

A következő napok eseménytelenül teltek. Kuliknak igyekeztem segíteni, így hamar erőre kapott. Az erdőben történeteket nem meséltem el senkinek. Attól tartottam, hogy a többiek ugyanazzal a „bolond” bélyegzővel pecsételnek meg engem is, mint az őreget. Az életért való küzdelem a táborban rendületlenül folyt tovább.

Sötétedés után sokszor átszöktünk néhányan a szomszédos barakkokba, hogy a konyháról lopott étellel vagy vodkával kereskedjünk. Átlopózni nem volt egyszerű, mert a németek véletlenszerűen járőröztek éjszakánként, és mindenkit agyonlőttek, akit a barakkokon kívül találtak. A holttesteket elrettentésül otthagyták, ahol éppen végeztek velük, sőt nekünk sem engedték, hogy eltemessük társainkat. Mégis valóságos feketepiac alakult ki a táborban. Kulik sosem tartott velünk. A többiek lenézték ezért, és sértegették. Gyávának nevezték, mert félt a náciaktól. Ő sosem vágott vissza nekik. Kezdem megkedvelni ezt a fura őreget, aki képes éjszakákat virrasztani a kinti sötétbe bámulva. Amint egyre többet figyeltem, kezdtem megbizonyosodni arról, hogy nem a németektől félt, hanem valami egészen mástól.

 Azután kezdett rosszabbra fordulni a helyzet. Olyan hideg köszöntött ránk, hogy talán még a pokol is megfagyott volna a talpunk alatt. Kulik azt mondta: „A puszta úrben, a senki földjén sem lehet sokkal hidegebb.” Sokszor volt ez a szava járása, és kitartó faggatásomra elárulta, hogy tudós volt, mielőtt a Vörös Hadseregbe sorozták volna. Örültem, hogy végre mesél magáról, hiszen oly sokáig burkolózott hallgatásba, mintha valami nyomná a lelkét.

A fagy második napján a németek elkapták egyik bajtársunkat a hatos barakkból, amint éppen kenyérral a kezében osont ki a padlóba vájt résen keresztül. Vaszilij kezét vízbe mártották, és odanyomták egy vascsőhöz, ami a tábor előtt volt leásva. A kéz természetesen rögtön odafagyott a csőhöz, így a németek megspóroltak egy kötelet. A szerencsétlen Vaszilij egészen éjfél utánig sírt, mielőtt végleg elcsendesedett. Tizenhét éves volt.

A németek egyre durvább dolgokra vetemedtek. Szerintem azért, mert a Sztálingrádból érkező hírek nem ígértek sok jót számukra. Az egész hadtestüket körbezárták, így azok most belül rekedtek a Vörös Hadsereg gyűrűjén. A náci úgy nehezítették az életet számunkra a táborban, ahogy bajtársaik sorsa is kezdett megpecsételődni a fronton.

Az egyik német őrmesternek az lett a szokása, hogy minden áldott este végigjárta a barakkokat, egy tetszőlegesen kiválasztott foglyot az épület mögé vitt és főbelőtte. Mi azonban akkora már olyan fáradtak és fásultak voltunk, hogy némán bámultuk az egészet, a lázadásnak még a gondolata sem merült fel bennünk. Engem személy szerint már az sem érdekelt, hogy én következem-e aznap vagy sem. A sors kegyes volt hozzám. Nem engem választott, hanem a vén bolond Kulikot.

A pokoli hideg hetedik napján történt. A német berúgta az ajtót, és megpillanthattuk bőrkesztyűs kezében tartott Lugerét. Biztos voltam benne, hogy részeg, mert néha megingott, miközben berontott a barakkba. Ruhája több helyen is ki volt szakadva, ezért mindenféle rongyokat tekert magára a hideg ellen. A szigetelésnek bakancsába gyúrt újságpapír minden lépésénél surrogott. A holdvilágnál megcsillant a nyakában hordott vaskeresztje, bizonyítva, hogy ezek a germánok még a vég küszöbén is esztelenül hiúak tudnak lenni.

Későre járt, mikor ránk tört. Már mindnyájan aludtunk, kivéve az öreg Kulikot, aki most is az éjszakát bámulta az egyik ablaknál. A német altiszt talán azt hihette, hogy éppen szökési kísérleten kapta rajta, és a karjánál fogva kezdte kirángatni a barakkból. Kulik kétségbeesetten könyörgött, hogy ne vigye ki, és közben a sötétről karattyolt valamit. A német azonban tovább vonszolta a barakk háta mögé, ahol a hó alatt ki tudja, hány holttest fagyhatott már keményre.

Én némán vártam a dörrenést, ami az öreg halálát jelenti majd. Belül nem tudtam eldönteni, hogy örüljek, mert én ma elkerültem a kivégzést, vagy jobb lett volna végre sorrakerülni. A dörrenés helyett azonban valami mást hallottunk. A hang egy recsenésre emlékeztetett, és nagyon közlőrl jött. A folyók adnak ki ilyen hangot, mikor a jég megreped rajtuk. Az éles recsegés mögött pedig tompán morajlott valami. Sokan felültek a priccükön. Akik eddig csendben túrték, hogy az öreg Kulikot elhurcolja egy részeg náci (aki ráadásul egyszál egyedül volt), azok most kikerekedett szemmel pislogtak egymásra. Tudom, hogy jogtalanul vádolom őket, hiszen én sem tettem semmit ellene. Most viszont elhatároztam, hogy fogok.

Az ablakhoz rohantam, és próbáltam kikémleni, hogy mi folyhat a barakk mögött. A mai napig nem tudnám megmondani, hogy mit láttam akkor. Az erős német reflektorok jól kivehetően rajzolták a barakk árnyékát a hóra. Én mégis megesküdnék, hogy az épület árnyéka fodrozódott. Rémuló elmém nem is próbálta összekapcsolni az erdőben történeteket és az aznap éjjeli furcsaságot.

A következő pillanatban kinyílt a barakk ajtaja, és Kulik visszatért közénk. A hideg ellenére gyöngyözött a homloka, mintha kilométereket futott volna. Mellkasa olyan hevesen zihált, hogy attól féltem, rögtön megáll öreg szíve. Betántorgott és le roskadt az ágyára. Mindannyian némán néztünk rá. Volt aki azért, mert nem értette, hogyan úszhatta meg a vén bogaras öreg ezt a dolgot. Mások pedig azért, mert büntudatuk lehetett, amiért meg sem próbáltak segíteni neki. Mégis, egyikünk sem felejt el az aznap éjjel történeteket, mikor Kulik öntudatlanság szélére sodródott elméjéből a következő szavak hullottak ki: „Egyre erősebb... Már nem tudom sokáig visszatartani.” Azután úgy aludt el, mint aki élete legátkozottabb napját zárja, holott az ő megpróbáltatásainak még közel sem volt vége.

A szadista német őrmester nyom nélkül tűnt el. Sosem látta többé senki. Kulik egy árva szót sem volt hajlandó kinyögni az akkor éjjel történetekről, inkább konokul hallgatott. A német főtisztek nem kerestették eltűnt emberüket. Talán már nekik is

elegük volt belőle. Mindenesetre néhány napig nyugalomunk volt. Az erdőre nem jártunk dolgozni, mivel a német főhadtest mindenkitől elvágva nem igényelt többé fát. Így naphosszat ültünk a barakkban, nem tudván, merre fordul a történelem kereke. Sejtettük, hogy a következő perc éppen úgy hozhat szabadulást, mint halált.

Jómagam azzal próbáltam múlatni az időt, hogy Kulikot szóra bírjam. Nem volt túl könnyű eset. Napokba telt, míg valamelyest a bizalmába fogadott, de végül elmesélte fiatal kora történetét. Beszélt a tanulmányairól és kutatásairól. Elmondta, hogy a század elején többször is vezetett expedíciókat a Bajkál-tó környékére. Elmondása szerint egy égből becsapódott szikla nyomait szerette volna megvizsgálni, amely valamikor ezerkilencszáznolc környékén zuhant a tajgára. Küldetésük nem járt sikerrel, mert nem lelték sehol a szikla által ütött krátert, csupán ledöntött fákat. Viszont találtak valami mást, amit Kulik (akit ekkor már egyre kevésbé tartottam bogarasnak) csak olyan szavakkal írt le, mint a: „Kimondhatatlan borzalom”, vagy a: „Legsötétebb félelem.” Annyi év elteltével akkor végre biztos voltam benne, hogy valami iszonyatos történhetett ezzel a jóra való tudóssal. Valamit élete végéig hordoznia kellett, mielőtt az végleg felemésztette.

A nácik még azon a héten megadták magukat Sztálingrádnál. A hír az egyik némettől származott, aki mindig rendesen bánt velünk. Tőle tudtuk meg azt is, hogy már ezerkilencszáznegyvenhárom tavasza közeleg. A németek még az idő folyásának érzékét is megtagadták tőlünk. Pontosan tudták, hogyan lehet megtörni egy lelket. Mégis, azon a napon úgy tűnt, kudarcot vallottak.

A barakkban nagy volt az öröm aznap este. Sokan táncoltak örömeikben, én azonban sejtettem, hogy nincs túl sok okunk vigadni. Könnyen végződhet tragédiával az utolsó esténk. Félelmem beigazolódni látszott.

A németek kitereltek minket a barakkok elé. Ekkorra már biztos voltam benne, hogy mindnyájunkat kivégeznek. Megkezdődött a visszavonulásuk, és ők nem akartak utánpótlást hagyni az őket üldöző Vörös Hadsereg számára. Egyszerűbb volt velünk most végezni, mint esetleg újra farkasszemet nézni néhány száz kilométerrel arrébb, mikor már ismét fegyver van a kezünkben. Felsorakoztunk tehát a saját kivégzésünkre. A tábor fényárban úszott a kései óra ellenére. A nácik nem spóroltak az elektromossággal. Fogalmam sem volt, hogyan akarnak végezni velünk, de azt gondoltam, hogy a szemünkbe világító reflektorok mögött állították fel a géppuskákat, amelyek majd halomra lőnek minket. Kulik mellettem állt. Arcán éppen egy könnycsepp gurult végig, de megfagyott, mielőtt szakállához ért volna. Tudtam, hogy most látjuk egymást utoljára. Rámnézett, és azt mondta: „Ha kialszik a fény, fuss. Fuss, amíg össze nem esel.”

Azután elkezdődött. Megszólt a távoli moraj, amit utoljára a német őrmester eltűnésekor hallottam. Az egyik reflektorpózna remegni kezdett, és a német tisztek dühödten ordítottak. A reszkető fényben láttam, amint Kulik behunyt szemmel áll mellettem. Azután észrevettem valami mást is. A régi gabonatarló mögött egy hosszú árnyék kezdett vonaglni. Bár a németek által birtokba vett épület szintén a reflektorok mögött helyezkedett el, azt azért sikerült kivennem, hogy az a dolog olyan, mint egy hatalmas nyúlvány. A pózna felé tekergőzött. Mikor elérte, megrázta az oszlopot, mintha csak egy gyümölcsöt készülné lopni a fáról. A póznára szerelt reflektor tartócsavarjai azon nyomban eltörhettek, mert a reflektor a letaposott óra hullott, és ott egy utolsó villanással kihunyt. Ez a villanás azonban mindörökké emlékezetembe égette a táborról látott utolsó képet.

Az árnyékban mozgolódó kígyót nem borította pikkely, sem a polipokra jellemző tapadókorongok. A hosszú nyúlvány (aminek méretét megbecsülni sem tudnám, hiszen folyamatosan nőtt, mintha a semmiből csúszna elő) tökéletesen sima volt és ezüstösen csillogó. Mikor a fény egy szemvillanásra megvilágította, láttam, hogy a hosszúkás testből újabbak sarjadnak, mintha egy élő fa növesztene egyre újabb ágakat. Tökéletes volt a kuszasága.

A német géppuskafészek, amit lemészárlásunk céljából állítottak fel, valóban ott volt a pózna tövében, ahogy sejtettem. A katonák az árnyékból akartak a másvilágra küldeni minket, a csillogó nyúlvány azonban meglepte őket. Az a dolog egyetlen csapásával elsöpörte a halálbrigádokat. A reflektor puszta fényével beköszöntött a sötétség és a rettegés percei. Az éles halálsikolyokat csak a német géppisztolyok húsdarálóra emlékeztető hangja szárnyalta túl. Vaktában lövöldözhetek, mert a sötétben biztosan nem látták, hogy ki barát és ki ellenség. Én pedig az egyetlen dolgot tettem, amit tettem. Futottam, ahogy az öreg tanácsolta.

 Két nappal később találtak rám a Sztálingrádot felszabadító csapatok. Félig öntudatlanul bolyongtam az elhagyott hómezőkön. Jobb karomon hatalmas seb tátongott. Nem emlékszem, mikor szereztem, de nagyon remélem, hogy a fogolytáborból körülvé-
vő szögesdrót okozta, nem valami egészen más.

Néhány héttel később visszatértem a tábor romjaihoz. Csak az üres barakkokat leltem meg. Sem élő, sem holt nem volt a környéken. A barakkok fagerendáiban több helyen is találtam golyó ütötte nyomokat. Töltényhüvelyek heverték mindenütt szét-szórva. A régi gabonátároló épülete összeroppan, mintha bombatalálat érte volna, de bombatölcsernek vagy tűznek nyomát sem láttam. Nem maradt semmi kézzelfogható bizonyíték arra nézve, hogy itt valóban rendkívüli dolgok történtek.

Sokszor hallom újra a fegyverek kétségbeesett tehetetlen ropogását, és az éles halálsikolyokat. Minden hangos emlékem mögött folyamatosan ott morajlik valami hatalmas és borzalmas dolog, amely elpusztít minden útjába kerülőt.

Azóta leéltem egy életet, de még most sem tudnám megmondani, hogy mit láttam akkor éjjel. A bennem keringő gondolatok kuszák és csapongók. Nem tartom kizártnak, hogy a Kulik által vizsgált hatalmas szikladarab, amely átfőrt a tajgát közel fél évszázaddal az események előtt, hordozott a belsejében valami nem evilágit. A szikla az univerzum mélységein keresztül érkezhett hozzánk, és csak a titokzatos utasai a megmondhatók, mennyi fura, csodálatos és borzalmas dolgot láttak utazásuk során.

Hogy az utazásuk szándékos volt-e, vagy baleset folytán ragadtak ezek a megnevezhetetlen valamik a sziklán, azt hiszem, örök rejtély marad. Mindkét változatot lehetségesnek tartom. Egy éteri lény, amely képes az árnyak közt járni, és nem rendelkezik a fémek titkával, mi más anyagot választhatna fizikai és szellemi valóját megvéendő, mint a követ. A kő az egyetlen, amely túlél mindannyiunkat, és megfelelően ellenálló a kozmoszal szemben.

Mikor a kődarab végül átgördült a kozmosz fekete bársonytakaróján, elérkezett hozzánk, és lyukat ütött Oroszország szívébe. Az utasok kétségkívül túlélhették a becsapódást, erre saját szememmel láttam, és saját fülemmel hallottam a bizonyítékot. A halálsikolyok minden éjszaka vergődnek koponyám falai közt.

Azon az éjszakán tanúja lehettem, hogy a világegyetemünk milyen borzalmas életformákat tud kreálni. Egy lényt, amely félig a mi fizikai világunk közt, félig egy

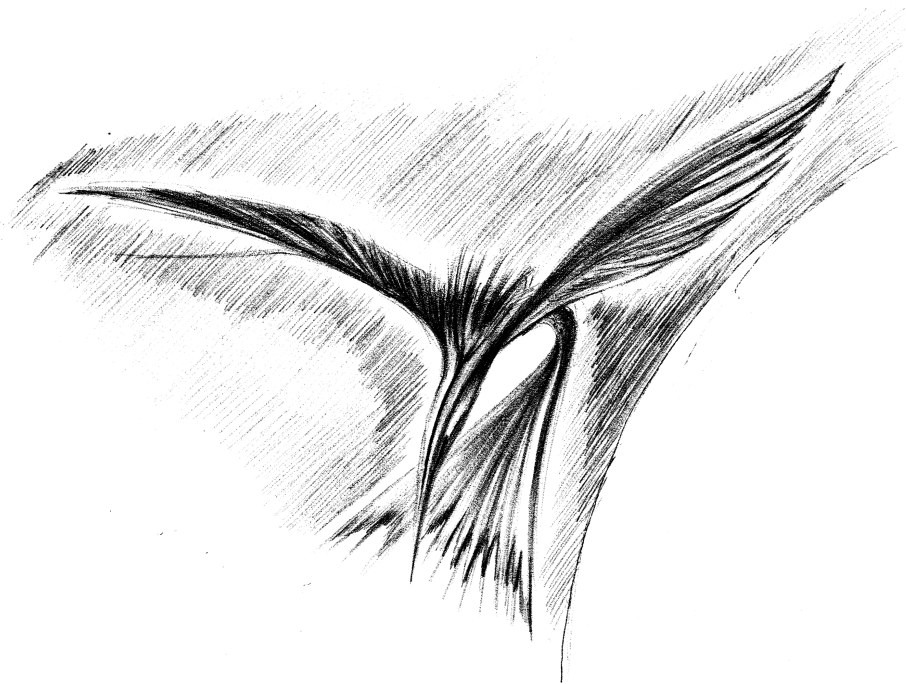
számunkra láthatatlan spektrum közt vegetál. Nem ismer könyörületet vagy szájalmat. Lehetségesnek tartom, hogy nincsenek érzései. Villanásnyi találkozásunk nem bizonyult elegendőnek, hogy motivációit megértsem, de ha több időm lett volna szembe-sülni vele, akkor biztos, hogy nem nyílik lehetőségem megírni e sorokat.

Leonyid Kulik arca minduntalan feltűnik előttem. Ősz szakálla, örökké bágyadt tekintete, amely valahogy mindig azt sugározta felém, hogy gazdája hihetetlen terhet hordoz. Kulik valami módon képessé vált irányítani a bolygókra érkezett kéretlen látogatókat, bár ez inkább átok volt számára, mint áldás. A tajgába tett látogatásai során tehetett szert erre a képességére, hogy akaratát azok köré fonja. Ezt az erőt azonban nem lehetett sokáig kordában tartani. Kulik szabadjára engedett aznap éjjel valamit, ami folyamatosan gyötörte belülről. Az a dolog felemésztette a lelkét, és végül a testét is, valamint mindenki mást a fogolytáborban. Engem kivéve. Több mint hatvan esztendő telt el, de tudomásom szerint más túlélője nem volt annak a napnak. Leonyid Kulik bosszút állt mindenért. Jagupért, Vaszilijért, egész Sztálingrádért, és önmagáért is.

A táborban történetek után más lett számomra minden. Éjszakákat ülök az ablak mellett, és bámulom a sötétet, akárcsak Kulik tette. Mintha elmém arra vágyna, hogy újra megpillanthassam a borzalmat, és bebizonyosodjék, nem képzelgés volt csupán.

Most, hogy rövidesen magatokra hagylak benneteket ezen a világon, könnyítenem kellett a lelkemen. Ezért osztottam meg veletek ezt a történetet. A háború végetért. Akkor győztünk az emberi gonoszság felett, de azt hiszem, hogy rejtőzik itt egy nem evilági gonosz is, amellyel még csatát kell vívnunk. Ez azonban már nem az én harcom lesz, hanem a tietek.

Mielőtt a nap lebukik a fenyvesek mögött, én átlépek az árnyak világába, ami a horizonton túl vár rám. Szeretném azt mondani, hogy nyugodt szívvel teszem majd meg ezeket a lépéseket, és rettegés nélkül nézek szembe azzal, ami odaát vár. De az hazugság lenne. Az igazság az, hogy félek... Pokolian félek.

Lopakodó

Ködös őszi idő volt, hamar alkonyodott. A tv-ben a délutáni szappanoperák mentek, amit anyám szorgalmasan nézett, ki nem hagyott volna akár csak egyet is. Amit nem sikerült megnéznie, azt a másnapi ismétlésre hagyta. Zárva volt a szobája ajtaja, mert ezektől a történetektől rajta kívül az egész családnak menekülhetnékje támadt.

Csendesen jött az alkonyat, vacsorát főztem a konyhában, halkán szólt a rádió. A hírekben másról sem volt szó, csak a legújabb felbocsátott amerikai kém-eszköztől, ami állítólag még egy ceruza hegyét is le tudja filmezni.

Annyira besötétedett, hogy meg kellett gyújtani a lámpát, hogy lássam, mit kavarok a lábos alján. Kintről hallatszott, ahogy csepeg az eresz. A lecsapódó köd mindent átnedvesített, csapzott, nyirkos, csontig hasítóan vizes volt a világ.

Gomolyogva szállt az elegy a város felett, az este beköszönte mintegy vonzotta, be a házak közé. Kinéztem az utcai ablakon, s alig látszott a keskeny utca túloldalán, a kapunkkal szemben lévő villanyoszlopon a narancsszínű éjszakai lámpa. A szomszéd ház előtt is van egy ilyen erősfényű villany, az nem látszott.

Kékesfehér fény villant. Gondoltam, valamilyen színes égőt próbálgatnak a gyerekek, ám ez a fény kintről jött. Néha megisméltődött. Mikor már elég gyakran felvillant, elkezdtek figyelni, honnan jön. Magamban bosszankodtam, hogy talán az új szomszéd szórakozik, s valami diszkó-fénnyel játszik. Meglett ember létére az sem talál jobb szórakozást, dohogtam magamban.

Déli tájolású a kisszoba ablaka, odaálltunk elé, s néztük, már amit ebben a szörnyű ködben nézhettünk, hogy honnan jön ez a fény. Aztán belém villant a felismerés: ez nem jöhet a szomszéd házból. Akármilyen magas a felső szint, ha csak úgy ránk villogtatnak valamivel, akkor az előttünk levő tűzfalon látszana a házunk árnyéka. Itt nincs ilyen árnyék! Az egész kert, a szomszéd ház látható, a kertben a fák árnyéka pont a fák alatt, mint a déli, majdnem függőleges napfénynél.

Anyám elhúzta szobája ablakán a függönyt, kikapcsolta a tv-t, figyelte a kékesfehér fényben ismét és ismét megvilágosodó utcát. A gyerekek találgatták, hogy mi lehet az. A villanások egyre gyorsabban követték egymást.

A nagyobbik fiam felkiáltott a látvány hatására; az előttünk levő magas házfalon megjelent egy kivilágított kicsit ovális fényfolt, ami a földtől a ház oromzatáig ért, lehetett vagy tizenöt méter hosszú, nyolc méter széles – már csak a fal magassága és hossza szerint –, ami lassan végigsiklott előttünk, elfordult déli irányból nyugatiba. A föld közelében haladt, szétnyitotta a vastag ködöt, megvilágította a szemközt, körülbelül ötszáz méterre levő panel-házsort, majd észak-nyugati irányban eltűnt a hegyvonulat mögött.

Nem találtunk valós magyarázatot a látványra. Persze a legegyszerűbb az, hogy ráfogjuk erre az új úr-figyelőre, hogy azért van, mert szórakoznak vele. Ez viszont mosolyogni való ötlet volt. Ugyan, hol jutna eszébe egy védelmi vagy felderítő rendszernek épp ebben a kisvárosban fitogtatni a tudását, ráadásul ekkora ködben. Marad-

tunk annál, hogy valószínűleg közösen álmodtuk az egészet, talán még ez a beszélgetés is az álom része. Aztán felmerült az az ötlet, hogy még rosszabb lehet a helyzet, ha kollektív hallucinációnk volt.

Másnap nehezen ébredő, kellemetlen, nyirkosan hideg nap volt, a köd még nagyobb volt az előző estinél is. Alig bírtam fenn lenni, egyik kávéval ittam a másik után. Munkatársaim érezték az időt, mindenki álmos, meglassult volt.

Késő délután meglátogattam nagynénémet, aki a tv-je beállításával bíbelődött. Szidta az új technikát, közben csavargatta a kis, pálcikaszerű csatornaváltóval a gépet, de nem tudott befogni élvezhető adást. Aztán, mikor látszott, hogy aznap nem nézheti kedvenc sorozatait, kikapcsolta a tv-t és megállapította, hogy pocsék köd van. Ebben egyetértettünk.

Kortyoltuk a kávéval, éreztem, hiába töltöm magamba az illatos forró lét, semmi hatása nem lesz. Legszívesebben elaludtam volna ültő helyemben.

Néném mondta a magáét, a szokott történeteket a házban lakó, vele szomszédos idős asszonyokról. Aztán egyszerre megállt a beszédben, nem tudta, mondja vagy ne, de aztán mégis belekezdett. A vele szemben lakó öregasszonyról beszélt, s állította, hogy a szerencsétlen megbolondult. Egy kicsit. Vagy legalábbis a múlt éjjel biztosan, mert azt látta a hálószoba ablakából, hogy valaki kivilágította a hegyoldalt. Végig. Látta a szőlőket, a hétvégi házakat ebben a nagy ködben. Szóval valami nincs rendben vele, mert azt hiszi, igaz, amit álmodott.

Azóta eltelt néhány év, s talán most sem jut eszembe ez a történet, ha egyik ismerős nem emlegeti fel, hogy milyen nagy erő kellett ahhoz, hogy a Hegyközbe vezető egyik úton – azt a ködös őszi estét emlegette – kidöntse a villanyoszlopokat több kilométeren át az aszfaltra.

Balszerencse

Nem merek visszamenni Szmirnovhoz. Talán ha keresnék se találnék rá szót, mennyire imádom, és nincs bennem hatalmasabb vágy annál, hogy még egyszer láthassam őt, de azzal is tisztában vagyok, hogy nem szabad vele leélnem az életem.

Mióta az eszemet tudom, senkit és semmit nem szerettem ennyire. Talán csak Szása vagy Anton dobogtatta meg azelőtt a szívem, de rájuk inkább nem gondolok. Könnyebb így.

És az apró énekesmadarak. Velük nem bírok betelni. Rengeteget csatangolok a réten, csak azért, hogy hallhassam éneküket, láthassam könnyű, a szabadságról szóló röptüket. Ők segítenek egy picit, hogy elfelejtsen a bánatom.

Most is nálam van két apró, könnyűcsontú, szárnyas test. Itt hordom őket az övemre fűzve. Ahogy életükben segítettek felejteni, úgy halálukban segítenek emlékezni is.

A síneken fekszem, és mint oly sokszor, most is eljátszom a gondolattal, hogy a vonatzakatolásra becsukom a szemem, és nem kelek fel többé. Talán már rég meg kellett volna tennem. Jobb lett volna ez így mindenkinek. Szásának és Antonnak mindenképpen, és talán Szmirnovnak is. Tudom, hogy ő keresni fog. Érzem lelkem minden rezdülésében. Érzem a tavaszban, érzem a madarak énekében, de legfőképpen a szívemben érzem. Szeret, és fel fog kutatni. Nem rejtőzhetek el előle, mint ahogy Anton elől sem bújhattam el.

Hát igen: Anton! Még mindig előttem van a kislány vigyora, amit annyira imádtam. Miért is jött utánam, miért tette ennyire fájdalmassá a búcsút? Miért nem tudott egyszerűen beletörődni abba, hogy vége? Sajnos érzem, hogy Szmirnov se tudja majd megérteni...

Talán mégsem kellene így történnie a dolgoknak. Talán még egyszer újakezdhetnénk... újakezdhetném. De nem! Nem lehet! Szerencsére az övemről csüngő két test emlékeztet arra, hogy mi a kötelességem.

Csak fekszem a sínen, és várom a vonatot. Imádkozom, hogy legyen elég erőm ahhoz, hogy a zakatolásra becsukjam a szemem, és mozdulatlanul hallgassam, ahogy a szerelvénnyel mind közelebb és közelebb ér.

Fekszem. Figyelem a fejem felett repkedő énekesmadarak játékos torzalkodását. Nem tudom, hogy egyáltalán tudomást vesznek-e a jelenlétemről, én mindenesetre imádom e kis teremtményeket. Csak ők maradtak meg nekem arra, hogy szeressek. Tudom, hogy egy lépésre tőlem a fűben is fekszik egy ártatlan test, de nincs kedvem felállni, hogy az övemre fűzzem a másik kettő mellé.

Az egész talán Szásával kezdődött. Tizennégy éves lehettem, amikor végre felkerültem a városba. Sajnos szüleim ezt nem érhették meg. Még gyermekkoromban elvesztettem mindkettőt. Már nem is emlékszem rájuk, csak arra a furcsa, kétségbeesett napra, mikor nevelőim értem jöttek, és bekerültem a *lágerbe*. Valójában persze nem ez volt a hely hivatalos neve, de mi kiközösített és árva gyerekek csak így neveztük. Végül is nem volt rossz sorunk. Ha azt vesszük, kaptunk ételmet és ruhát, fedél volt a fejünk felett, ám mégsem ismertem senkit, aki szeretett volna a lágemben élni.

Igen. Mikor felkerültem a városba, tizennégy éves voltam. Gimnáziumba jártam, és mellette alkalmi munkát vállaltam, hogy ki tudjam fizetni a szállást, amit negyedmagammal kellett megosztanom. Egy étteremben kaptam négyórás munkát, és ott ismerkedtem meg Szásával is. Nem volt jómódú fiú, hisz a pincéri fizetéséből nem tellett mindenre, de velem mindig kedvesen viselkedett. Mellette soha nem éreztem, hogy honnan jöttem, és hogy egyáltalán van-e értelme tartanom valahová. Lassan szerettem meg. Tudom, hogy ez nem egy vad szenvedély volt, és érzéseim inkább szóltak annak az embernek, aki engem is emberszámba vett, mintsem egy forró szeretőnek, de kétségkívül belészerettem. Így utólag meg már biztos vagyok benne, hogy nem is lehetett másképp, hisz elveszítettem. Persze akkor még nem tudtam, hogy kettőnknek soha nem lesz közös jövője. Összeköltöztünk, és majdnem két évig voltunk együtt. Egészen addig a pillanatig...

Igen. Most már biztos, hogy pontosan abban a pillanatban szerettem belé.

Még aznap elhagytam a kis lakást, amit béreltünk, és visszaköltöztem szülőfalumba, ahol jóformán senkit sem ismertem. Tudom, hogy már akkor gyanakodnom kellett volna, vagy legalábbis elgondolkodnom a dolgokon, de abban az időben eszembe se jutott ilyesmin rágódni. Már akkor le kellett volna feküdnöm a sínekre, és csak becsuknom a szemem, hogy hallgassam a közeledő zakatolást...

Szerencsére szüleim nagy kertet hagytak rám. Mindent megtermeltem, amire csak szükségem volt, sőt, néhanapján még sikerült eladnom pár tojást, vagy salátát a gazdagabb falusiaknak, akiknek tellett arra, hogy ne kelljen a földdel bajlódniuk. Így ismerkedtem meg Antonnal is. Egy tehetősebb család gyermeke volt, akikhez szintén én szállítottam a tojást. Akkor még nem sejtettem, hogy mindkettőnknek az lenne a legjobb, ha soha nem találkoztunk volna.

Ő is kedves volt velem, és egyszerűen nem lehetett elmenni mellette úgy, hogy ne mosolyogjon rá az ember. Nem kellett hozzá sok, hogy belészeressek, és amikor ő is megvallotta az érzéseit, olyan izgalomteli forróság árasztotta el a testem, amit még soha azelőtt nem tapasztaltam...

Majd minden este nálam aludt, és bár a társadalmi különbség miatt titkolni kellett szerelmünket, rajtam kívül nem volt boldogabb ember az egész faluban. Egészen addig az éjszakáig...

Minden ugyanúgy kezdődött akkor is, mint az előző napokon. Anton egy szál rózsával érkezett – mint általában –, és mi pár perc múlva az ágyban kötöttünk ki. Aztán csak néztük egymást, és nem tudtunk betelni a másik arcával... Ekkor lett rossz a kedvesem. Mintha elszállt volna belőle az élet. Bőre egyre halványabbá vált, és hirtelen elvesztette az eszméletét. Minden pontosan ugyanúgy zajlott, mint azon az éjszakán Szásával. Nagyon megrémültem, hisz abban az egy pillanatban életem minden megmagyarázhatatlan apró kis mozzanata a helyére csusszant.

Szüleim halála, a körülöttem érthetetlenül pusztuló énekesmadarak, Szása, és most Anton. Kétségbeesve rohantam ki a lakásból. Hirtelen meggyűlöltem mindent, és mindenkit, az egész életemet. Talán akkor lett volna erőm, hogy a síneken maradjak egészen addig, amíg csattogva és zakatolva megérkezik a vonat.

Balszerencsémre nem a sínek felé szaladtam, és a kijózanodás a mező közepén ért. Anton balszerencséjére pedig pillanatnyi gyűlölethullámom elérte őt. Egyből magához tért, és még látta, amint üvöltve, hajamat tépve rohanok ki a házból.

Szeretett, ez kétségtelen.

Utánam futott, és a mező közepén ért utol. Megpróbált vigasztalni, és abban a pillanatban lehetetlen volt nem szeretni őt...

Azon túl, ha tehettem, nem mozdultam ki az otthonomból. Sajnos a sors ellen nem küzdhettem. A végzet Szmirnov képében jött el hozzám. Idegen volt a faluban, és pont az én házam előtt döntötte el, hogy útbaigazítást kér. Bezörgetett. Elég volt rápillantanom és neki rám, ahhoz, hogy mindketten érezzük, többé már nem engedhetjük el egymást. Azt mondják, szerelem első látásra nem létezik. Még soha nem gondolkodtam ezen, és ezek után már nincs is rá szükségem, hogy törjem rajta a fejem.

Felejteni akartam, és végre boldognak lenni. Bíztam abban, hogy most minden másképp történik. Talán csak véletlen volt az a sok balszerencse, ami eddig üldözött. Bíztam abban, hogy ketten mindent le tudunk győzni, még a halált is... Egy hétig... Egészen addig a napig bíztam, amíg Szmirnov el nem ájult az udvar közepén.

Tudtam, hogy mit kell tennem. Elrohantam, de most egyből a sínek felé vettem az irányt...

Most könnyű a lelkem, és valahogy boldog is vagyok attól, amit meg fogok tenni. Érzem, hogy *most* lesz hozzá erőm.

Az énekesmadarak is segítenek véghezvinni akaratomat, ahogy egymás után potyognak le mellém a sín két oldalára. Ha csak gyengülne elhatározásom, elég rájuk pillantanom, és máris tudatosul bennem, az én átokverte szerelmem csak arra jó, hogy megöljön körülöttem mindent és mindenkit. Hallgattam a kis madárcák tompa puffanását a kavicsoson, aztán a távolból meghallottam a mozdony szívet remegtető zakatolását is. Fekszem a sínen, tarkóm bőrén át is érzem a szerelvény rezgését, ahogy jön, hogy megszabadítson engem az átkomtól. Boldog vagyok. Kissé furcsa érzés. Most, hogy kétségbe kellene esnem, mégis nyugalom szállja meg a szívemet. Mosolygok. Még akkor is, amikor a mozdony árnyéka rám vetül...

● Szmirnov csendesen pakolta össze a cuccait. Nem gondolta volna, hogy pont ebben a kis faluban fog ilyen rövid ideig tartózkodni. Máskor ennél nagyobb településen is el tudott éledgelni egy-két évig, míg olyan valakit talált, akibe beleszeretett. Kissé furcsállotta az előbbi hirtelen rosszullétet az udvaron, de amikor magához tért a földön, és sehol nem találta a lányt, akivel olyan boldog hetet töltött együtt, már tudta, hogy kedvese soha többé nem fog visszatérni.

Megvonta a vállát. Nem az első eset, és tisztában volt vele, hogy nem is az utolsó. Persze először nagyon megrendült, mikor szerelmei sorban öngyilkosok lettek, és nem értette, miféle balszerencse kerülgetheti, de aztán túltette magát rajta. Beletörődött. Azóta utazgat az országban, és ha igazán szerelmes lesz valakibe, hát élvezi ameddig tart, aztán odébbáll. Mint ahogy kénytelen lesz most is.

Még utoljára körülnézett a házban. A lány szegény volt. Nem talált semmi értéket, amit magával vihetett volna, ezért csak megvonta a vállát, majd kibandukolt a szabadba, hogy egy egy másik faluban próbáljon szerencsét.

KISÉRTETEK AZ IDŐK MÉLYÉN

... a nevem Swordsman. Timothy Swordsman.

Leocadia Smith

☞ Aznap egészen estig a Szentendrei-szigeten kóboroltam, alaposan kiélvezve nyári vakációm első óráit. Tahitótfalutól Horányig bebarangoltam jó pár négyzetkilométert; bujkáltam a töltés menti vadrengetegben, véresre karmoltattam magam a tüskés ágakkal, beletenyereztem a csalánosba, az ártéren vörösre pirított a nap, de megérte! Csodás fényképeket készítettem (legalábbis reméltem, hogy csodálatosak lesznek), és elmondhatom, hogy a fentebb részletezett megpróbáltatások ellenére jól éreztem magam.

Mire azonban a nap lebukni készült valahol a Duna mögött, alaposan kitikkadtam, a monostori *Falatozó* pedig igazi falusi hangulatot árasztó kocsmának tűnt, és úgy döntöttem, hogy éjszakai munkám előtt éppen ilyen hangulatra van szükségem. Meg némi sörízű biztatásra.

Tíz perc múlva már egy üveg *Kőbányai* és egy kéretlenül mellém telepedett kérés arcú földműves mellett élveztem a helyiség félhomályos hűvösét. Egészen addig, amíg a fejünk fölött lustán forgó ventilátort ki nem kapcsolta a megfakult nejlon ott-honkában sürgölődő pultos néni. Ekkor rendeltem még egy sört és beszédbe elegyedtem asztaltársammal.

Valóban nem nyaralóvendég volt, hanem tősgyökeres szigeti ember. Mint kiderült, már a nagyapja is a monostori réven született, átkelés közben. Rólam meg a műanyag hátizsákomról persze rögtön kitalálta, hogy nagyvárosi idióta vagyok. (Szélidebben fogalmazott ugyan, de a lényeg ez volt.)

Ő, mondta, nem kedveli a turistákat, de engem valahogy szimpatikusnak talált. Nem utolsósorban azért, mert rajtam kívül mindössze három német vendég zajongott a kocsmában, és az én asztalom volt a legtávolabb a sarokban zakatoló ősrégi orosz hűtőgéptől.

Miután így a szívembe lopta magát, elárultam neki, hogy egész nap a környéket fotóztam. Erre jelentőségteljes pillantásokkal végigmért, megfontoltan hümmögött, majd bólintott, én meg törhettem a fejemet azon, hogy vajon milyen megállapításra juthatott. Mielőtt azonban rákérdezhettem volna, csak kibökte.

– Akkor mára már befejezte a munkát – mondta lassan és kipillantott az ablakon. – Félóra múlva besötétedik... Akkor már nem tudja használni a masináját.

– Hoztam magammal vakut – hűtöttem le kissé talán fölényesen.

– Hm – mondta elgondolkodva, de nem mutatta, hogy meglepődött volna. – És mit akar lefényképezni este?

– Nem este, hanem éjjel – javítottam ki, miközben némi oxigén után kutattam a sörszagú, állott levegőben.

Gyanakodva pislogott rám.

– Éjjel? És éjjel mit akar... fényképezni?

– A temetőt.

Ijedten hőkölt hátra székén. Mintha legalábbis azt mondtam volna, hogy magát Lucifert akarom megidézni. Gyorsan megnyugtattam hát, nehogy rosszra gondoljon.

– Láttam délután a régi temető maradványait... Azok a sírkövek meg kopjafák nagyon hatásosak...

Úgy tűnt, megborzong a nyúlóssá váló melegben.

– Éjszaka akar kimenni a temetőbe?! – suttopta.

– Miért, mi van abban?

Közelebb hajolt hozzám; kemény, borostás arca betöltötte látóteremet. Lehetett olyan 70 éves, és ezt a korosztályt már a felvilágosult nemzedékekhez sorolná az ember.

– A szellemek!... – lehelte olyan mély átéléssel, hogy kezdtem megijedni tőle. – Nem fél a szellemektől? Éjszaka a temetőben!...

– Nézze, én kimennék délben is, de beláthatja, hogy legfeljebb teljes napfogyatkozás esetén számíthatnék megfelelően sötét háttérre.

Megütközve bámult rám.

– Ne gúnyolódjék – mondta borúsan, és szemlátomást nem a füst zavarta.

Bátorítóan megveregettem a vállát. Ha már így rátapintott a lényegre.

– Tudja, öreg, kinőttem már a gyermekmesékből.

Elhúzódott tőlem, mintha bizony fertőző lettem volna.

– Ez nem mese! Kísértetek igenis léteznek!

Láttam, hogy komolyan hisz abban, amit mond, megpróbáltam hát felvilágosítani.

– De ha nappal megyek fotózni a temetőbe, akkor nem zavarom őket?

Egyre csúnyábban nézett rám.

– Viccelődik velem, fiatalember?

Őszintén szólva abban reménykedtem, hogy ő szórakozik velem. Igyekszik elijeszteni az éjszakai fotózástól, aztán majd egy jót röhög a gyáva városi fickón. Csak hogy olyan mély meggyőződéssel beszélt, hogy már nem is mertem kinevetni.

– Nem, nem viccelek – mondtam dühösen, és kortyoltam némi langyosodó sört. – Egyszerűen nem hiszek sem a szellemekben, sem a kísértetekben.

– Nem hisz bennük! – kiáltotta szemét forgatva.

– Úgy van – mondtam hűvösen. – Ostobaságnak tartom, és ne gondolja, hogy megijeszthet vele.

Ő is belekortyolt a sörébe, talán hogy megnyugodjon.

– Nem akarom magát ijesztgetni, fiatalember – mondta. – De látom, hogy nincs tisztában ezekkel a dolgokkal...

– Nagyon is tisztában vagyok vele – vágta a szavába. – Ez az egész csupán nevetséges babona!

Elhallgatott, hosszan nézve rám. Kettőt-hármat szívott cigarettájából, aztán megszólalt.

– Most azt hiszi, hogy egy babonás paraszttal van dolga, akinek az ital elvette az esztét... Régebben itt is élt néhány hasonló gondolkodású kölyök. Bizonygatták, hogy nem léteznek kísértetek, ártó szellemek. Nem jártak templomba, és a temetőben nyugvók lelkét sem tisztelték... Szeretné tudni, mi történt velük?

Megvontam a vállam. Nem izgatott fel fokozatosan elhalkuló hangja. Sejtettem, hogy hosszú hadjáratba kezd meggyőzésem érdekében – legalábbis amíg el nem fogy a söre.

– Gondolom, elköltöztek a faluból.

Rosszállóan pislogott rám; nem értékelte kétségbeesett humoromat.

– Még mindig nem vesz komolyan, fiatalember – ingatta meg szomorúan a fejét. – Pontosan úgy viselkedik, mint azok az esztelen fickók akkoriban. Pedig egyikük nagyon pórul járt, éppen, mert félvállról vette ezeket a dolgokat. Az ő esete aztán intő példa volt a többiek számára...

– El akarja mesélni?

– Kérem – mondta halkán –, a saját érdekében hallgasson meg. De ha nekem nem hisz, kérjen meg bárkit a faluból, hogy mesélje el Somodi Gyula történetét. Higgye el, érdemes!

– Szükségtelen – adtam meg magam. – Bár nem hiszek az ilyesmiben, azért mondja el, ha már itt ülünk.

Nem sértődött meg. Szomorúan nézett rám, aztán mindkettőnknek rendelt egy-egy sört.

– Tudja, a Gyula esetével kapcsolatban a rendőrök sok mindent mondtak. Balesetet emlegettek, meg hogy rosszak az idegei... Szerintem csak azért, mert nem merték elmondani az igazat. De én tudom, amit tudok... Éjszaka a temetőben, huh! A kísértetek avatkoztak közbe, higgye el, a kísértetek!...

Rákönyökölt a vaskeretes, bádoggal borított asztalra, gyűrött csomagjából előkötött egy szál *Symphoniát*, rágyújtott és kortyolt egyet a söréből. Mindeközben elmélázó tekintettel bámult rám, mint aki gondolatban már valahol másutt jár. Volt valami furcsa ebben az öreg parasztban, de nem igazán tudtam megfogalmazni magamnak, hogy mi. Sáros bakancsa, fakult kék színű munkásruhája, amelyet fényes, zsíros pecsétek borítottak és borostás, kissé rücskös bőrű arca éles ellentétben állt szavaival. Beszédében semmiféle tájshólást sem tudtam felfedezni, és mondatai sem olyanok voltak, amelyek egy öreg földműveshez illenének.

Mielőtt azonban rájöhettem volna az öreg furcsaságának mibenlétére, elkezdett mesélni és én akarva-akaratlan a történetre figyeltem...

 – A háború után történt az eset tíz vagy tizenkét évvel... de az is lehet persze, hogy később... Akkortájt épült meg az esztergomi műút ott a folyóparton, a magafajta turisták meg még csak Andrásfalvát fedezték fel... Ezekben a környékbéli falvakban háborítatlan volt az unalom...

Szóval, a Somodi fiú teherautósofőr volt, és akkoriban sódert fuvarozott az útépitéshez. Amúgy rendes gyerek volt a Gyula, bár mindig olyan álmos képpel nézett a világba, mint aki menten elalszik. De hát aki reggel négykor ül a volán mögé, az délre már elég nyúzott lesz, pláne a tikkasztó nyári melegben. Mert a Gyula, ha vezetett, soha nem ivott... Az estéit viszont rendszeresen a kocsmában töltötte, ahol aztán hamar megjött a kedve, és az álmoság is lepergett róla.

Történt egyszer, hogy Vörösvárról Pomázon át ment Szentendrére. Nyár volt, délidő tájt, az úton Gyulán kívül egy lélek se járt. Ő meg szokás szerint elálmosodott, mert meleg volt a vezetőfülkében, hiába tekerte le az ablakot, csak a por vágott be rajta. Annyira álmos volt, hogy már azon gondolkodott, hogy félreáll a teherautóval,

és alszik vagy egy negyed órát. Mikor azonban elhatározta magát, hogy valóban ezt fogja tenni, megpillantott az út szélén egy magányos leányt...

Ne nézzen így rám, fiam, már abban az időben is léteztek autóstopposok, legfeljebb nem így nevezték őket. Nem szaladgált annyi jármű az utakon, mint manapság, s az emberek, ha el akartak jutni egyik faluból a másikba, hát elindultak az országúton. Aztán, ha szerencsájük volt, felvette őket valaki... Ezen a lányon, akit a Gyula megpillantott, az volt az érdekes, hogy nem volt nála semmi... Üres kézzel ácsorgott az út szélén. Sőt, még csak nem is integetett a teherautónak, hogy ugyan már, vegye föl. Gyula azonban úgy gondolta, hogy mi másért várakozna a lány az út szélén, ha nem azért, hogy elvigyék valahová. Meg amúgy is takaros menyecskének nézett ki, és ha csak pár szót is váltanak egymással, ideig-óráig az is elúzi Gyula szeméből az álmodást.

Lefékezett hát mellette, és megkérdezte, hogy segíthet-e valamiben. A leányszón nem látszott, hogy túlzottan örülne Gyulának, de mivel nem útszéli „rosszlány” volt, hanem Pomázra igyekezett a szüleihez, hát beszállt a teherautóba a fiú mellé.

Gyula legnagyobb bánatára a lány nem bizonyult bőbeszédűnek. Annyit tudott meg róla, hogy Ibolyának hívják, és a szülei laknak Pomázon. Hiába igyekezett beszédbe elegyedni vele, Ibolya pusztán rövid tömondatokban válaszolgatott. Amikor aztán megálltak a szülei háza előtt, megköszönte a fuvart, és mielőtt kiszállt volna, azt mondta: „*Jövő héten ne menjen Leányfalura!*”

Ezzel becsapta az ajtót, és otthagya a meglepett és csalódott Gyulát, aki mi tagadás, többet várt ettől az ismeretségtől. Nem is nagyon figyelt a lány utolsó szavaira, hanem dühösen a gázra lépett és elhajtott a faluból.

Gyulának akkoriban még nem volt menyasszonya, hetenként másnak csapta a szelet. Nyaranta minden szombat este volt valamelyik környékbeli faluban zenés-táncos multság, és a fiú ezekre mindig a vállalat teherautójával ment el. Imponált is a lányoknak, hogy „saját kocsija” van, s vasárnap hajnalonta ritkán fordult elő, hogy ne ketten ébredjenek a sofőrülékében.

A következő szombaton Gyula a Dömös Janka lagzijába volt hivatalos, csakúgy, mint fél Andrásfalva. Természetesen ide is a teherautóval ment el, amit előtte nagy gonddal és szeretettel letisztogatott és kifényesített. Ahogyan ma mondanák, fel is szedett egy Andrea nevű lányt, aki Gyöngyösön lakott, és csak az esküvőre érkezett a rokonaihoz. Éjfél felé, a menyasszonytánc után mind a ketten kisurrantak a mulatozók közül, és bár Gyula aznap este már egy kissé felöntött a garatra, mégis kocsikázni hívta a lányt. Andrea sem kérte magát sokáig, így hát hamarosan Visegrád felé dübörögtek a folyóparton. Egy idő után azonban Gyula büszkeségét sutba dobva bevallotta önmagának és Andreának, hogy túlságosan is bizonytalan a vezetése, és amúgy is meg kellene állnia.

Lehúzódtak hát az út szélére, és miután Gyula megkönnyebbült, rájöttek, hogy a fiú a beszélgetésen kívül másra nem igazán használható. Ezt viszont Andrea nagyon hamar megunt, és vissza akart menni a lagziba. Gyula megadta magát, indult is volna, a teherautó viszont megmakacsolta magát. Hiába próbálkozott a fiú bármivel, pedig szédülését legyőzve, még a motorháztetőt is felnyitotta. Arra azonban már nem volt képes, hogy valamit csinálni is tudjon. Ahogy szitkozódva állt a kocsi mellett, meglátta, hogy alig néhány méternyire a „Leányfalu” táblától robbantak le. Erre rögtön eszébe jutott az előző heti stoppos lány és a figyelmeztetése. Még jobban elkezdett káromkodni, és a kíváncsi Andreának is elmesélte az esetet. A lány azonban csak a vállát vonogatta, és nyafogott, hogy vissza akar menni a lagziba. Gyalogolni persze

nem volt kedve, de egyedül maradni is félt. Végül abban egyeztek meg, hogy Andrea magára zárja a teherautót, Gyula pedig elballag a legközelebbi benzinkútig, és megpróbál segítséget szerezni.

Így is történt. Amikor azonban Gyula egy óra múlva sem tért vissza, a lány kezdett ideges lenni. Az igazat megvallva, abban reménykedett, hogy a fiú talál egy jólelkű sofőrt, aki a saját kocsiján hazaviszi őket. Az éjszaka lassan múlt, és Gyulának még két óra múlva sem volt se híre, se hamva. Andrea most már egyre jobban félt; nem értette, mi lehet a fiúval, miért késik ilyen soká. Magányában furcsa, rémes zajokat kezdett hallani odakintről. Mintha valami kaparászta volna a teherautó oldalát. Aztán meg a kocsiszekrény tetejét súrolta valami, szinte ütemesen... És a zajok nem szűntek meg, Gyula pedig csak nem jött.

Andrea lassan belelovalta magát a rettenésbe...

Hajnalodott, mire a rendőrök rátaláltak. Odamentek hozzá, mondták neki, hogy szálljon ki és üljön át a rendőrautóba. Andrea sírt és reszketett, a rendőrök pedig nyugtatgatták. És ahogy a lány kinézett a rendőrautó ablakán, Gyula teherkocsijának sofőrfülkéje felett egy faágról lógva megpillantotta a fiú holttestét. Az ő lába verődött a fülkéhez, ahogy lóbálta a szél...

Az öreg szigeti ember hatásvadász módon lehalkította a hangját, és várakozó tekintettel nézett rám. Én hasonlóval céloztam meg a kocsmajót, azt kémlelve, vajon eléggé besötétedett-e már. Az eredmény lehangolóbb volt, mint az öreg története.

– Na igen – bólintottam –, ilyesmi ha nem is mindennap, de sajnos előfordul. És nem tudok rájönni, hogy mi köze van mindennek a kísértetekhez...

Az öreg elégedetlenül megrázta a fejét.

– Várjon, még nincs vége... Az hamar kiderült, hogy valami ámokfutó gyilkos szökött meg előző nap Vácról, és ő ölte meg szegény Gyulát. A rendőrök azt állították, hogy az egész környéket lezárták és átfésülték, így találtak rá Andreára. A lány azonban sokkot kapott, és a Gyula előző heti stopposáról üvöltözött. Szerinte előre megmondta, hogy meg fogja ölni Gyulát. És mivel Gyula elmondta a pontos címet, ahol kitette a lányt, Andrea követelte, hogy azonnal menjenek Pomázra. A rendőrök meg, csak hogy végre megnyugodjon, elindultak vele... Sejti már?

Belekortyoltam langyosodó sörömbbe és bólintottam, hiszen sejtettem, hogyne sejtettem volna.

– Elmentek a megadott címre, bekopogtak, mire egy idősebb asszony jött ki a házból – soroltam és igyekeztem mellőzni a gúnyos felhangot. – Elmondták neki, hogy Gyula egy hete ott rakta ki a stoppos lányt. Erre az asszony könnyekben tört ki, és megkérdezte, hogy nézett ki az illető. Andrea, Gyula szavai alapján, elmondta neki. Igen, zokogta az asszony, a leírás illik a lányára, csak hogy öt négy vagy öt éve halálra gázolta egy autó, körülbelül azon a helyen, ahol Gyula felvette... Igazam van?

Az öreg nem szólt semmit, csak nézett rám. Úgy éreztem, szürke szemével nem a vesémbé, hanem egyenesen az agyamba lát. Az ilyesmit pedig nagyon nem szeretem.

Ismét megragadtam a korsóm fülét, feléje intettem vele, és megvártam, amíg ő is ugyanezt teszi.

– Tudja, öreg, tele van a világ ehhez hasonló történetekkel. Nemcsak ez az ország, a világ, érti? Szinte mindenhol ismerik ezt a mesét, nekem elhiheti!

A három német turista felé intettem, akiről most, hogy odafigyeltem, kiderült, hogy nem is németek, hanem hollandok.

– Ha megkérdeznék őket, biztosan tudnának egy hasonló esetet mesélni.

Az öreg bölintott, és komótosan rágyújtott egy újabb *Symphoniára*.

– Fiatal kora ellenére sokfelé járhatott már...

– Jártam, jártam. Olyan voltam, mint az ifjú Indiana Jones... Az nem kísértet, hanem egy filmsorozat főhőse, tudja?... Mindegy, az a lényeg, hogy szüleim jóvoltából, már gyerekként bebarangolhattam a fél világot...

– Hát, most se lehet sokkal idősebb...

– Másodéves vagyok a főiskolán – hazudtam, mert utálok, ha a kölyökképekre célozgatnak. – De cserébe a maga történetéért elmesélek egy sztorit, amit Angliában hallottam egy ottani haveromtól.

Rendeltem egy *Unicumot* a pultos nénitől, aki az orosz hűtő és a holland vendégek zajongásával mit sem törődve, magyar nótákat dudorászott magában. Az öregnek is kértem egy fél vegyest, mert nem szerette az *Unicumot*.

Koccintottunk, rágyújtottam egy *Multifilterre* – ezt sem fogadta el tőlem, maradt a sajátjánál –, és most én kezdtem mesélni...

B – Egy fiatal párról szól a történet, akik szerettek volna egy jót hancúrozni a srác Fordjában, ahogy azt az amerikai filmekben látták. Persze az igaz, hogy az amerikai kocsik kétszer-háromszor akkorák, mint angliai társaik, így hát a „sok jó ember kis helyen is elfér”-elv lépett érvénybe. Kihajtottak tehát a város szélére, egy viszonylag elhagyatott helyre, és egymásnak estek. A rádióból szólt a zene, az ablakok hamarosan bepárasodtak, ők pedig egyre jobban érezték magukat. Legalábbis addig, amíg a rádióban be nem mondták, hogy a környékbeli elmeógyógyintézetből megszökött egy híres ámokfutó gyilkos. A fickó rendkívül veszélyes, azt ajánlották, hogy senki, semmilyen körülmények közt se közelítsen feléje, mert kiszámíthatatlanok a reakciói. Szerencsére a körözött személy könnyen felismerhető, folytatta a bemondó, mert különös ismertetőjele, hogy jobb keze helyén egy kampó lóg. Mint a régi kalózoknak.

A hírtől persze a lányt kirázta a hideg, és minden kedve elment a hancúrozástól. Azt akarta, hogy a fiú azonnal vigye őt haza. Az nem ijedt meg annyira, mint partnere, és semmi kedve nem volt abbahagyni a játszadozást, holmi ostoba rádióhír miatt. A lány azonban hajthatatlan maradt, így aztán a srác bánatosan beindította a kocsit, és a legrövidebb úton a lány szüleinek a házához hajtott. Amikor odaértek, kiszállt, és mert mindig is úriembernek tartotta magát, megkerülte az autót, hogy kinyissa a lánynak az ajtót.

Ekkor látta meg, hogy a kilincsen jókora fémkampó himbálózik, pont olyan, amilyet a rádióban említettek...

Rövid történet volt, elismerem. Bármilyen lassan meséltem is, még a cigarettám sem égett végig alatta. Beszélgetőpartnerem is elégedetlenül ingatta a fejét, és bánatos vegyespálinka illatot lehelt rám.

– Nem értett meg engem – közölte megfellebbezhetetlenül. – Elmesélt nekem egy ijesztgetős történetet, és nem figyelt arra, amit mondtam.

Kissé mérgesen nyomtam el a csikket. Kezdett idegesíteni az öreg. Valahová ki akart lyukadni, csak azt nem tudtam, hová. Ha nem lett volna az a zavaró ellentét a külseje és a szavai közt, azt mondtam volna, ő sem tudja. Így azonban bizonytalanul pislogtam rá a söröm felett, aztán amíg ő a szavakat keresgélte, eldöntöttem magamban, hogy inkább a szabadban várom meg az estét, és búcsút veszek alkalmi ismerősömtől. Valahogy elment a kedvem a rémtörténetektől.

Megittam a sörömet és felálltam.

– Lehet, hogy nem értettem meg a történetét, de az az igazság, hogy mesélhet nekem bármennyit a kísértetekről, akkor sem fogok hinni bennük. És ha éjszaka akarok kimenni a temetőbe, akkor éjszaka megyek ki!

Mielőtt azonban egyetlen lépést is tehettem volna, újabb vendég tért be a kocsmába. Ahogy megállt az ajtóban, hatalmas termete nyomban magára vonta tekintetemet. Alaposan szemügyre vettem a férfit és rájöttem, hogy valahonnan ismerős számomra. Csak azt nem tudtam, honnan. Ő is túlléphette már a nyugdíjkorhatárt, ezt azonban csak arcvonásai árulták el. Tartása egyenesebb volt, mint az enyém, kiálló pofacsontjai alatt sörtebajusz meredezett, tekintete hideg elszántságot tükrözött. Őszülő haját olyan rövidre vágatta, mint azok az izomagyú fickók, akik Schwarzeneggernek képzelik magukat. Könnyű, nyári inget, sűrű, vászon rövidnadrágot és szandált viselt, és egy kis méretű, bőrből készült válltáskát szorított az oldalához. Az a fajta határozott ember volt, aki tudja, hogy mit akar. Egyetlen pillantással felmérte a helyiséget – mialatt még a hollandok is elhallgattak –, aztán egyenesen felénk indult.

– Szervusz, Pista bátyám – köszöntötte asztaltársamat, megveregetve annak vállát.

– Józsikám! – derült föl az öreg. – Már azt hittem, nem jössz!

Arra gondoltam, hogy ezek ketten most eldiskurálnak egy darabig, úgyhogy tényleg nincs akadálya annak, hogy távozzam. Amikor azonban felemeltem a hátizsákomat, a pult mögött álló asszonyosság, félbehagyva a nótázást, rám kiáltott.

– Még egy sört, fiatalember?

– Én fizetem! – bődült el az óriás és megragadta a kezem. Mindezt olyan hirtelen, mintha megijedt volna attól, hogy itt hagyom. – Engedje meg... Bognár vagyok...

– Ne haragudjon, de nekem mennem kell...

– Ugyan hová? – kapta el a másik kezemet az öreg, aztán az óriáshoz fordult. – Képzeld, Józsikám, a temetőt akarja fotózni az éjszaka, én meg igyekszem lebeszélni róla!

Az óriás úgy megszorította a kezem, hogy kis híján felordítottam. Ahogy szúrós tekintetét az enyéembe mélyesztette, hideg borzongás futott végig a hátamon. Szinte biztos voltam abban, hogy valahol már találkoztunk, s talán nem is a legkellemesebb körülmények között. Sőt azt is éreztem, hogy jobban tenném, ha villámgyorsan kimenekülnék a kocsmából, de tán még a faluból is. Lehet persze, hogy az elfogyasztott sörök intettek erre, mint ahogy az is elképzelhető, hogy mégiscsak hatott rám a Somodi Gyula története, én mégis úgy gondoltam, hogy valami homályos előérzet sugalmazza ezt az ötletet.

Lehet, hogy mégsem kellene kimennem a temetőbe?

Hülye vagyok – ez volt a következő gondolatom. Az imént még nagyképpen gúnyolódtam az öreg meséjén, most meg hagyom, hogy egy kellemetlen tekintetű nagydarab fickó a frászt hozza rám?! Mielőtt azonban rendre utasíthattam volna magam, közénk furakodott a pultos néni három teli korsóval.

– Itt vannak a sörök!

– Sajnálom, de nekem tényleg...

– Igya csak meg – mondta Bognár, és egyszerűen lenyomott a székre. – Addig elmesélek egy történetet, ha csakugyan a temetőbe akar menni.

– Hagyd, Józsikám, én már mondtam neki!

– A Somodi gyereket?

– Azt, azt, de látod, nem hallgat rám.

– Szóval nem hisz neked, Pista bátyám?... Rosszul teszi, fiatalember, nagyon rosszul!

– Mondhatod neki, nem érti az okos szót...

– Nem úgy van az! Én tudok egy másik történetet... Ne ugráljon már, a sörét úgyis meg kell innia.

Most már a kocsmárosnő is felém fordult.

– Fiatalember, ne hagyja itt nekem ezt a két embert duhajkodni!

– Duhajkodni?

– Maga nem ismeri ezeket... Ha most elmegy, ki tudja...

– Ugyan, Jucika! – mordult fel Bognár. – Nem erről van szó!

Hát mi a fenéről, akartam kérdezni, de aztán mégsem szóltam. Ültem a székemen, valószínűleg nem túl értelmes képpel, és egyikről a másikra pislogtam. Ezek itt összeesküvést szőnek ellenem! Alighanem végig kell hallgatnom mindenki kedvenc rémtörténetét, beleértve a kocsmárosnőt és a hollandokat is.

Csakhogy semmi kedvem nem volt hozzá. Elmúlt már az öreggel szembeni gúnyos nagyképűségem, csupán homályos nyugtalanság maradt a helyén. Nem tudtam volna reális magyarázatát adni, hogy miért, de mihamarabb távozni akartam a kocsmából.

– Már elnézést, hogy közbeszólók, de egyezzünk meg abban, hogy ezt az egy történetet még meghallgatom, aztán elindulok.

– Hát ha utána is ki akar menni a temetőbe, akkor menjen – egyezett bele Bognár és az öregre pillantott. Tudtam, hogy ebben a pillanatban kellene felállnom és itt hagynom őket, mégsem tettem.

Hamarosan meg is bántam.

4 – Tudja, amíg nyugdíjba nem mentem, újságíró voltam. Nem Pesten persze, csak a megyénél, és itt is csupán büntügyi tudósító. De három járás szinte összes rendőrével jóban voltam, így sokszor olyan történeteket is elmeséltek nekem, amelyek akkor nem kerülhettek nyilvánosság elé. Mint például a sorozatgyilkosok... Tudja, hogy volt az; a szocializmust építő társadalomban nem élhettek ilyen beteg lelkű emberek, legalábbis az ideológusok szerint.

Na, de elég az hozzá, hogy a hatvanas évek közepe táján felhívott egy községi rendőrismerősöm azzal, hogy ha leugrom hozzá, valami olyat mesél, amitől tátva marad a szám. Hittem is, nem is a dolgot, mert ezek a vidéki fiúk hajlamosak voltak a túlzásokra. Hozzá is csak azért utaztam le, mert éppen semmi másról nem tudtam volna írni. Gyűjtős – az egyszerűség kedvéért nevezzük így – községében volt a megye nevelőotthona, s rendőrünknek más nem is igen adott munkát, mint a kölykök folyamatos szökései. Rendre megfogta őket, aztán megígérte nekik, hogy ha legközelebb találkoznak, gyűjtőt hasogat belőlük. Ezt persze sosem váltotta be, mert szerette azokat az árva gyerekeket. Ezért is viselte meg annyira Szolnoki Zsolti esete... Ezekben az intézetekben sok marhaságot csinálnak a kölykök, sokkal többet, mint szerencsésebb sorsú társaik. Már úgy értem, azok, akik a szüleikkel laknak. Ez a Szolnoki például azt találta ki, hogy úgy bizonyítja bátorságát a többiek előtt, hogy éjszaka elhoz egy keresztet a temetőből...

Ez volt az a pont, amikor felemeltem a kezem.

– Bocsánat, uraim! Én csupán fotózni megyek a temetőbe, nem keresztet lopni.

Szavaim azonban a legkevésbé sem hatottak rájuk. Bognár húzott egyet a söréből,

aztán rám nézett azzal a tekintettel, amely az ember veséjébe lát. Eszembe jutott, hogy néhány perccel ezelőtt az öreg is ugyanígy vizslatott, és ettől elöntött a forróság. Még mindig nem jöttem rá, hogy honnan a fenéből ismerem ezt a Bognárt, csak azt tudtam, hogy találkoztunk már.

– Az igazat megvallva, ez a Szolnoki gyerek sem a keresztet akarta ellopni – mondta lassan Bognár, és én éreztem, hogy feláll a hátamon a szőr. – Egy frissen eltemetett holttest koporsóját akarta kiásni és bevinni a nevelőotthonba, de aztán rájött, hogy ezt egyedül képtelen lesz megtenni.

– Jézusom!

– Hát valami ilyesmit mondhattak a társai is, amikor visszatért az otthonba a kereszttel. A gyerek meg élvezte a helyzetet egészen addig, amíg meg nem mondták neki, hogy a kereszt nem maradhat ott. Még ébresztő előtt vissza kell vinnie. Szolnokinak nemigen fülhetett hozzá a foga, de mivel nem akadt más vállalkozó, neki kellett kimennie a temetőbe.

El is indult, ám soha többé nem tért vissza.

Másnap reggel találtak rá a holttestére annál a sírnál, amelyikről ellopta a keresztet. A vizsgálat szerint, amikor vissza akarta szúrni a földbe, a kereszt szára véletlenül beleakadhatott a nadrágjába, és ahogy nyomta lefelé, valószínűleg csak azt érezte, hogy valami ellenállhatatlan erő húzza le a lábát a földbe... Talán azt hitte, a hullá keze nyúlt ki érte, vagy ilyesmi... Mert hogy megzavarta a nyugalomát...

– Azt mondják, a rémületbe halt bele szegény gyerek – dörmögte a másik beszélgetőtársam a sörébe bámulva.

– Honnan tudja? – nyögtem kiszáradt szájjal. Kár lett volna tagadnom, valóban hatással volt rám a történet. Vagy talán nem is a mese, hanem az előadásmód és az, hogy végre valóban besötétedett odakint, míg a helyiségben a lámpák sárgás fényében kavargó füst különös hangulattal egészítette ki a történetet. Megpróbáltam kivonni elmémet a hatás alól és ismét arra gondoltam, hogy honnan ismerhetem ezt a Bognárt. Sőt, ha őt ismerem, talán az öreget is láttam már... De hol a fenében?

Talán csak emlékeztet valakire, aki szintén rémtörténeteket mesélt. Megtöröltem a homlokomat – most éreztem, hogy megizzadtam idebent – és elhatároztam, hogy rákérdezek Bognárra. Egy pillanattal később azonban el is vettem az ötletet. Mintha egy hang azt mondta volna a tudatom mélyén, hogy ne tedd! Ha nem jössz rá magadtól, jobb, ha nem is tudod! Talán valami olyan élmény kapcsolódik hozzá, amiről szívesen megfeledkeznél. Sőt, már ki is törölte az agyadból, ez a találkozás viszont újra feleleveníti, és ezt nem akarod, nagyon nem akarod!

– Mi más ölhetne volna meg? – dünnyögte az öreg visszarángatva tudatomat a realitás talajára. Már felhagyott sörének bámulásával és szürke, kiismerhetetlen szemét rám emelte.

– Nem tudom, de az biztos, hogy nekem most ki kell mennem. Különben nem lesz helye a következő sörnek.

Az volt a tervem, hogy amint visszatérek a mosdóból, villámgyorsan elköszönök tőlük, felkapom a hátizsákomat és kimenekülök a kocsyból...

Nem rajtam múlt, hogy nem jött össze a dolog.

– Hát ez nagy igazság – bólintott Bognár, ahogy felemelkedtem a székről. – Azt hiszem magával tartok.

Kis híján visszazuhantam! Ahhoz ugyanis, hogy összeszedjem a gondolataimat és

az erőmet egy gyors távozáshoz, pár perces magányra lett volna szükségem. A fejem is zsongott már, bár ezt nem lehetett egyértelműen a rémtörténetek számlájára írni.

Mindenesetre erőt vettem magamon, és szó nélkül eliramodtam a mellékhelyiség ajtaja felé. Némán káromkodva megkerültem a kipirult arcú hollandokat és beléptem a mosdóba.

A légypiszokkal borított csupasz villanykörte halvány fényében egy rozsdás falikút és két megbarnult piszoár ült a málló vakolatú falon. Mellettük nyílt az egyetlen fülke zöldre pingált deszkaajtaja, amit két másodperccel később magamra is zártam. Belülről aztán nekivettem a hátamat, és a torkomat kaparó szag ellenére mélyeket lélegeztem.

Aztán hallottam, hogy nyílik a mosdó ajtaja, és nehéz szuszogással Bognár lép be. Vártam, hogy mond valamit, de csendben maradt. Amikor végül testileg megkönnyebbülve kiléptem a deszkaajtón, ott állt közvetlenül előttem. Várakozva nézett rám és szórakozottan babrálta a nyakában lógó apró ezüst medált.

Mintha arra vigyázott volna, nehogy meglóghassak egy újabb sztori elől.

Odaléptem a falikúthoz, vizet csorgattam az arcomra és megpróbáltam tisztába jönni az érzéseimmel. Idegesített, egyre jobban idegesített, hogy nem tudom konkrét helyhez vagy eseményhez kapcsolni Bognár arcát, mégis kellemetlen érzéseket kelt bennem. Miközben pólómba töröltem az arcomat, feltettem magamnak a kérdést, hogy vajon félek-e ettől az embertől?

Nem tudtam rá határozott választ adni, és ez elbizonytalanított. Éppen ezért úgy döntöttem, hogy egy gyors rohammal próbálkozom.

– Mondja... honnan ismerem én magát?

Bognár felvonta a szemöldökét és abbahagyta a medál babrálását.

– Hát, azt nem tudom, de ha már így szóba hozta, megmondom, nekem is rémlik, mintha már találkoztunk volna... – Aztán meg sem várva válaszomat, gyorsan kilépett a mosdóból.

Utánamentem, aztán megtorpantam. A kocsmában mintha minden megváltozott volna. A hollandok nagy hangú fecsegése helyett most pusztán az orosz hűtőgép zörgése törte meg a csendet; még a pult mögött álló asszonyság is hallgatott. Pedig vendégek akadtak bőven.

Legalább tíz férfi állt az ajtónál súlyos némaságba burkolózva. Egyik kezükben féldecis pohár, a másikon sörösüveg; olyan egyformának tündek, mintha testvérek lettek volna. Környékbeli lehetett mind, poros csizmában, bakancsban, elnyűtt, pecsételtől tarkálló munkásruhában, pántos kertész nadrágban vagy katonai gyakorlóban. Néhányuknak szerszámotáska lógott a válláról, körülöttük asztalnak és falnak támasztva fejszék, kapák, vasvillák és hasonló holmik. Kipirult, borotvátlan arccal álldogáltak, csupán egyikük küldött felém egy sunyi pillantást.

Szinte tapintható volt a csend. Azt hiszem, erre mondják, hogy afféle vihar előtti. Nem tudtam ugyan, hogy miféle vihar várható, de jobbnak láttam távozni még a kitörése előtt. A hollandok is ezt tehették, mert sehol sem láttam őket.

Ahogy elindultam az asztalok felé, orromat megcsapta a körtepálinka jellegzetes illata, s a szemem sarkából láttam, amint a férfiak egyforma mozdulattal, egy szó nélkül szájukhoz emelik poharaikat. Hátraszegett fejjel, egyetlen hajtásra itták meg a pálinkát, és még csak nem is csettintettek utána jóízűen. Mintha szögletes mozdulatú zombik lennének egy másodosztályú horrorfilmből.

Megborzongtam és szinte éreztem, hogyan telepszik rám a nyomasztó előérzet. Mintha nem is kocsmában, hanem legalább is Drakula gróf kastélyában lennék. Bog-

nár és az öreg meg csak bámultak rám azzal a kiismerhetetlen tekintetükkel. Aztán végre az öreg rám bökött és megszólalt.

– Józsi éppen azt magyarázza, hogy milyen ismerős az arca, fiatalember, és meg kell mondjam, szerintem is hasonlít valakire. De az már régen volt, maga túl fiatal ahhoz... Hány éves is?...

Tudtam, hogy szó nélkül ott kellene hagynom őket, de amint megpillantottam az asztalon a három új teli korsót, éreztem, hogy maradni fogok. Nem azért, mert én szerettem volna, hanem mert ők akarták így.

– Huszonegy – mondtam, és mintegy álomban leereszkedtem a székemre. Az egyik faléc törött volt; egy rozsdás fémcsavaron lógott és vágta a fenekemet, de ez is kevés volt ahhoz, hogy kiragadjon kezdődő bódulatomból.

– Hát én nem nézném többnek tizenhétnél – ingatta a fejét az öreg. – Mondja, járt már Nyíralmásan?

Akkorát dobbant a szívem, hogy azt hittem, kiszakad a helyéről.

– Nem – nyögtem ki és belekapaszkodtam a söröskorsó fülébe.

– Én sem hittem, mert hát régen történt, de tudja, volt ott egy fiú, aki nagyon hasonlított magára.

– A Csernek gyereke gondolsz, Pista bátyám? – szólt közbe Bognár, és már tudtam, miről lesz szó. Bár sosem hittem volna, hogy a nyírségi kisközségtől ilyen távol szembesülök majd újra a történettel.

– Csernek Dávid apám bátyja volt – mondtam kiszáradt szájjal. – És a családom szerint nagyon hasonlított rám.

– Igaz, igaz – bólogatott az öreg meglepődés nélkül. – Tudja, fiatal koromban sokat jártam a Nyírségbe almát szedni. Onnan ismerem Józsit is... Aztán vénségünkre mind a ketten itt kötöttünk ki... Na mindegy, de tudja, éppen a faluban laktam, amikor az a szomorú dolog történt.

– Kérem, ha lehet, fejezzük be ezt a témát. Apám részletesen elmesélte nekem az esetet, nem is egyszer.

– Nem úgy van az! Ha maga most ki akar menni a temetőbe, akkor nem árt, ha előtte meghallgat minket. Mi ott voltunk akkor, és talán tudunk valamit, amiről még az apjának se lehetett fogalma... Nem, ne is tiltakozzon, inkább igyon!

Ekkor jöttem rá, hogy csapdába kerültem. Az átok utolért, elkapott és csak a szerencsémén múlik, hogy megúszom-e ezt a találkozást.

S – Ha jól sejtem, a maga édesapja szintén a nevelőotthon lakója volt úgy, mint a bátyja, Dávid, igaz? Akkor pedig ő gyerekfejjel jóval kevesebbet tudhatott a dolgról, mint mi, felnőttek.

– Apám a későbbi években igyekezett utánajárni...

– Hát persze, ez természetes, hiszen a testvéréről volt szó. De mit tudhat maga?

Idegesen kortyoltam egyet a sörből. Közben a korsóm mögül felmértem a terepet.

Az egyforma férfiak csoportja kissé széthúzódott, már nem csak a bejáratot állták el, hanem a mosdó ajtaját is. Halkan pusmogtak egymás között és úgy tettek, mint akik nem figyelnek ránk, de le mertem volna fogadni, hogy vetnek erre egy-egy pillantást. Ennek ellenére úgy tűnt, nincs közük asztaltársaimhoz.

A pult mögött az asszonyosság, ha jól láttam, keresztrejtvényt fejtett.

Nagyot nyeltem és igyekeztem nyugalmat erőltetni magamra.

– Az egész ügy – mondtam lassan – azzal a gyilkossal kezdődött, akit a közvélemény, már aki egyáltalán tudott róla, Fűrésznek keresztelt el. Egyik nap Nyíralmás körzeti megbízottja, ha jól tudom, Popeye-nek beczték, kapott egy csomagot, amelyben egy gyerek levágott feje volt.

– De nem akarhogy – szólt közbe Bognár. Rám nézett és én igyekeztem gyanútlan arcot vágni. Éreztem, hogy ha túl akarom élni, akkor végig kell játszanom a játékot. – Volt ott egy levél is, amiben az állt, hogy egy fattyúval megint kevesebb. Mindenki azt hitte, hogy a nevelőotthon egyik lakója az áldozat, csak hogy nem ismerték fel, mert... lenyúzták az arcát...

– Jézusom! Ezt nem is... tudtam.

– Odabent az intézetben egy egész napig csak létszámenőrzés volt, de nem hiányzott senki. Pedig alaposan utánanézték; a szakácsnőktől a tűzoltókig mindenki a gyerekeket számolta. Az egész falu aggódott, pedig a környékről egyetlen gyerek eltűnését sem jelentették. De a rendőrök különben is úgy gondolták, hogy csak állami gondozott lehet az áldozat.

– Miért?...

– Talán a fattyú szó miatt, nem tudom. Elég az hozzá, hogy egyetlen intézeti gyerek sem hiányzott.

– Dehogynem...

– Hát persze! Csak nem Nyíralmásban, hanem Pesten. Ez akkor derült ki, amikor országos nyomozást rendeltek el. Rájöttek, hogy egy hónappal korábban a fővárosban is történt hasonló eset. Ott egy lábszárát postázták az egyik kerületi kapitányságnak. Egy gyereklábszárát. Meg egy levelet, hogy nincs nagyobb öröm, mint fattyakra vadászni.

– Ez is... ez is meg volt nyúzva?

– A lábszár? Nem, az nem. Viszont kitepték a körmeit.

– Nem lehet igaz...

– De az, higgye el, fiatalember. Írni is akartam róla, de mint mondtam, akkoriban nem szellőztették az ilyesmit. Merthogy itt is sorozatgyilkosra gyanakodtak. Amikor ugyanis összevetették a két esetet, kezdett kialakulni a kép. Az illető valószínűleg szökött intézeti fiúkra specializálta magát. Elkapta őket, amikor egyedül kóboroltak.

– Megkínozta és megölte őket...

– Alighanem. Bár, hogy egyformán kínozta volna a kölyköket, arra nincs bizonyíték, mert a holttestek sosem kerültek elő. Annyit tudtak csak, hogy a pesti gyerek valószínűleg Főtről szökött meg. Aztán arra is rájöttek, hogy a gyilkos áldozatának valamely testrészét abba a városba küldi el, ahonnan a következő gyereket választja ki.

– A pesti srác fejét pedig Popeye kapta, ami azt jelentette, hogy a következő szerencsétlen nyíralmási lesz...

– Pontosán. Lett is nagy riadalom az intézetben. Egyetlen gyerek sem léphetett ki a kapun kíséret nélkül, és naponta átfésülték az épületet a pincétől a padlásig. De nem is akart megszökni azokban a napokban egyetlen kölyök sem. A faluban éjjel-nappal megyei rendőrök, munkásőrök és önkéntesek járták az utcákat és minden idegent megállítottak.

– Mesélte apám...

– Aztán az intézet középiskolás focicsapatának kapitánya, bizonyos Csernek Dávid a kupadöntőt megelőző este meglógott. Mondják, hogy szándékosan vállalta magára az áldozat szerepét, mert ezek a kölykök kitalálták, hogy minden városból csak egy gyerek

kellett a gyilkosnak. És ha Csernek már megölte, a többiek biztonságban lesznek ugye... De azt is rebesgették, hogy nem önként szökött, hanem sorsot húztak és a társai egyszerűen kikergették az intézetből. Magyarul feláldozták, csapóknak használták...

– Előtte nem kell dicséretre vagy sajnálnia. Apám szerint azért szökött meg, mert elege volt Tarzanból, a tornatanárból. Azt a pasast semmi más nem érdekelte, csak az a rohadt kupa. Mindenáron meg akarta nyerni a vasárnapi meccset. Azt mondta, az egész bandát agyonüti, ha veszítenek. Állítólag valami jutalmat kapott volna, ha az intézet nyeri az évi serleget. Éjjel-nappal gyötörte a csapatot; elérte, hogy a meccs előtt két nappal már az órákra se kellett bemenniük. Helyette erőnléti edzés, taktikai megbeszélés és fenyegetőzés volt műsoron. Dávidnak rettenetesen elege volt már belőle és elhatározta, hogy úgy kitalál Tarzannal, mint még soha senki.

– Állítólag Csernek volt a legjobb játékos. Azt mondják, ha ő nincs, a csapat nem jut el a döntőig.

– Ez apám szerint is így volt. Ezért is gondolta Dávid, hogy Tarzan felrobban a dühtől, ha ő másnap nem lép pályára. Csakhogy bármilyen betegséget szimulált volna, Tarzan nem veszi be. Talán még törött lábbal is játszani küldi.

– Ha viszont Csernek meghal, a tanár tehetetlen. – Bognár meredten bámult rám, ki tudja, milyen válaszra várva.

– Na, azért Dávid nem volt hülye, és egyáltalán nem akart meghalni. De meg kellett szöknie, mert az intézetben belül Tarzan a föld alól is előkerítette volna.

– Meg aztán erős gyerek is lehetett. Ha valakinek, akkor neki volt rá esélye, hogy ne bírjon el vele az a gyilkos.

– Igen, izmos volt, hiszen rendszeresen sportolt... Apámat is gyakran megvédte a nagyobb fiúktól.

– Mégsem menekült meg. Sosem látták többé. Néhány nap múlva a miskolci rendőrök a levágott bal kezét kapták meg egy csomagban.

– Tudok róla...

– Testének többi részére véletlenül bukkantak rá két héttel később Nyíralmásan az intézet melletti Kiserdőben. Az igazgatónak kellett azonosítania, el is ájult a prospektúrán.

Bognár elhallgatott, összevillant a tekintete az öregével, aki egy ideje meg sem szólalt. Most azonban rám nézett és rekedten azt mondta:

– Akadt azonban néhány probléma... A gyilkos nem ment Miskolcra, hanem a következő három áldozatát is Nyíralmásan kapta el. Még mielőtt megtalálták volna Csernek maradványait, eltűnt Popeye fia is, aki pedig hasonlóan erős volt... Aztán az egyik szakácsnő, majd a történelemtanár fiának a holttestét találták meg, noha egyikük sem volt intézeti gyerek...

– Ezt nem tudtam.

– Honnan is tudta volna? A maga apja, fiatalember, nem mesélhetett róla, hiszen Csernek Dávidnak nem is volt öccse!

 Fel akartam ugrani, de Bognár megelőzött és a vállamnál fogva egyszerűen lenyomott a székre.

– Ne olyan hevesen, fiacskám! Innen nem jutsz ki egykönnyen.

Az öreg szó nélkül lenyúlt az asztal alá és előhúzott egy csillogó kilencmilliméteres Parabellumot. Letette maga elé az asztalra és rákönyökölt. Annyira nem illett hozzá, a kopott ruhájához ez a csillogó fegyver, hogy talán el is nevetem magam, ha nem

vagyok ilyen szorult helyzetben. Bármi mást jobban el tudtam volna képzelni a kezében, mint ezt. Egy baltát, rozsdás pisztolyt vagy disznóölő kést, bármit, ami nem ennyire veszélyes.

Kétségbeesetten pillantottam a bejárat felé.

– Felesleges, ők is velünk vannak – mondta hidegen Bognár. Baljával az állam alá nyúlt és maga felé fordította a fejem. Gyűlölet izzott a szemében.

– És most mondd el, ki a fene vagy te! – parancsolta, de én már nem féltem.

Éreztem, hogy valami megmozdul bennem. Bármilyen fenyegetőek voltak is, tudtam, hogy legyőzhetem őket. Csak időt kell nyernem.

Megpróbáltam blöffölni.

– Honnan tudnak maguk... erről?

– Ott voltunk – bólintott az öreg. – Végig ott voltunk.

Hangja fátyolos volt, mintha elmerült volna az emlékei közt. Vele lesz könnyebb dolgom.

– Maguk ölték meg a fiúkat? – A rémületet még én is mesterkéltnek éreztem a hangomban.

Bognár viszont elengedett és akkora pofont kevert le nekem, hogy lezuhantam a székről.

– Nekem itt ne bohóckodj, te szaros!

A fülem csengett, a szám felrepedt; éreztem a vér meleg, sós ízét. Erre volt szükségem. Az adrenalin elárasztott, a düh elborította az agyamat. Az a mocorgás a bensőmben kitörni készülő tűzhányóvá alakult.

Bognár egyetlen mozdulattal talpra rántott. Évei ellenére jócskán volt erő az izmaiban. Ahogy közvetlenül ott tornyosult előttem, láttam rajta, hogy ismét meg akar ütni, és ezt nem engedhettem.

– Maga barom! – üvöltöttem rá. – Maguk mind barmok! Mit tudnak maguk az igazságról? Én vagyok Csernek Dávid!

– Mindig is te voltál – sziszegte az arcomba Bognár a legkisebb megdöbbenés nélkül.

Szerteáradó belső energiám már majdnem szétfeszítette a testem.

– Több mint negyven éve! – vágtam ki diadalmasan. Már tudtam, hogy legyőzöm őket. – Maguk idioták! Rémtörténeteket mesélnek, közben fogalmuk sincs az igazi rémségekről! Azt hiszik, ismerik a világot, mert hallottak már kísértetekről meg hülvegylkosokról, és azt sem tudják, hogy annak idején az a Fűrész... az ki volt!

– Egy farkasember – mondta csendesén az öreg. – Azért darabolta fel az áldozatait, hogy ne lehessen rájönni, hogy nem ember végzett velük. Így a rendőrök egy sorozatgyilkost kerestek.

Egy pillanatra meghökkentem, kissé elbizonytalanodtam. Eddig azt hittem, erről senki sem tud. Bognár ismét megmarkolta a vállamat, de nem törődtem vele, az öreghez beszéltem.

– Az a dög engem is megpróbált elkapni, de én erősebb voltam.

– És szerencséd volt...

– Szétvertem a fejét egy vasdoronggal, de előtte sikerült megharapnia. Majdnem odalett a lábam és mire visszavergődtem az intézethez, megéreztem, hogy többé én sem vagyok ember. Nem mehettem be, bujkálnom kellett.

– De nem mentél elég messzire.

– Vérre volt szükségem, hogy helyrejöjjön a lábam. Az első átváltozásba majdnem belepusztultam, aztán rájöttem, hogy ha farkas állapotban vagyok, nem fájnak az emberként szerzett sebek. Ezért kellett megölnöm Csabát, Popeye fiát. Az ő kezét küldtem el Miskolcra, és őt próbálta azonosítani az intézet igazgatója is, amikor elájult a boncteremben. Amit nem is csodálok, mert én is megnyúztam Csaba arcát, hogy ne tudják felismerni.

Bognár felhördült és úgy megszorította a vállamat, hogy kis híján eltörte a csontomat. Megmarkoltam a csuklóját és lefejtettem magamról a kezét. Aztán szemem elé tartva megvizsgáltam. Az alkarján meg is találtam a tetoválást: egy tengerészfigura pipával a szájában, alatta a felirat.

– Nahát, Popeye – mondtam –, az erőd még ma is a régi, pedig eltelt azóta vagy harminc év.

– Te sem panaszkodhatsz – nyögte eltorzult arccal. Egyre erősebben szorítottam a csuklóját, ahogy nőtt az erőm.

– A farkasemberek nem öregszenek, ha elegendő vérhez jutnak. – Átalakuló állkapcsaimmal egyre nehezebben tudtam beszélni. Gyorsan kellett végeznem. Az ajtóban álló emberek égnek meredt hajjal, elkerekedett szemekkel, egymáshoz lapulva bámultak rám. Mint rettegő birkák az akolban.

Az öreg felé fordultam, mire reszkető tagokkal emelkedett fel a székről. Szemben iszonyat ült, remegő szájjal alig bírt megszólalni.

– Valaha történelmet tanítottam neked, fiam, aztán te elvetted tőlem egyetlen gyermekem.

– Micsoda patetikus szavak – morogtam rekedten. Pólóm, nadrágom és a szandálom egyszerre szakadt szét ropogva növekedő testemen. Már magasabb, erősebb és szelesebb voltam Popeye-nél is, akit még mindig csuklójánál fogva tartottam.

Aztán megfordultam, éppen időben.

– Úgy van, te dög! – kiáltott rám a pult mögött álló asszonyoság. – Az intézetben én főztem rád, te pedig hálából megölted az én kis Jancsikámat! – Egy öreg, dupla csövű vadászpuskát fogott rám, és nem láttam rajta, hogy félne tőlem. Vajon hány csirkének tekerte már ki a nyakát életében? – Harminc éve nyomozunk már utánad, és most végre besétáltál a csapdába!

Már csak dühödt morgással tudtam válaszolni. Farkas voltam immár, nem ember.

– Engem nem ijesztesz meg, istenátká! Ez a puska ezüstgolyókkal van megtöltve, és hidd el, értek a kezeléséhez... Emberek, maguk se álljanak ott, tudták, hogy mire számítsanak! Fogják le ezt a dögöt!

A következő pillanatban aztán több minden történt egyszerre. Erőm teljében felordítottam és egyetlen mozdulattal összeroppantottam Popeye csuklóját. A csont recsenését elnyomta a férfi fájdalomüvöltése, miközben az öreg reszketve nyúlt a pisztoly után.

Elengedtem Popeye-t és bal kezem – amely már egyáltalán nem is volt kéz – hatalmas lendületével leszakítottam az öreg fejét. Az ajtónál álló férfiak közé repült, akik riadtan rebbentek szét előle. Csak ketten kaptak vasvilla és fejsze után, a többiek rémülten rohamozták meg a kijáratot.

Aztán a pult mögül eldőrdült a puska. A lövedék elsüvített mellettem – éreztem a szelét és parázsló csíkot vágott bundámba –, majd becsapódott Popeye testébe. A férfi hátratántorodott, csörömpölve rázuhant a mögötte álló asztalra.

Úgy üvöltöttem, ahogy csak a torkomon kifért. A férfiak egymást taposva sikoltoztak

az ajtóban, és a puska hatalmas dördüléssel ismét elsült, de lövedék ezúttal sem talált el.

Vért akartam, sok-sok vért!

Ölni akartam!

Éreztem az öreg spriccelő vérenek meleg, édeskés szagát és ez szinte megőrjített. Felkaptam az asztalunkat, és a pulthoz vágtam. Az egykori szakácsnőt magával sodorva csapódott az italos állványnak, de az üvegesörömpölést elnyomta rekedt üvöltésem.

Két ugrással az ajtónál voltam. Éreztem a férfiak halálfélelmét, hallottam sikolyukat. Fülemet hátracsapva egyetlen rántással letéptem a kezét, amely fejszét emelt rám. A vasvillás férfi felém szúrt, de annyira remegett, hogy nem talált el. Orromat vizelet szaga csapta meg, s szemem sarkából észrevettem a nadrágján gyorsan terjedő sötét foltot.

A bal arcát téptem fel, hogy elóvillant az oldalsó fogsora. Mire összeesett, már egy harmadik társa hátát martam fel, hogy aztán vérpermetben rontsak az utcára. Ott azonban már senkit sem találtam.

Nem volt több ellenfelem. Az utcai kandeláberek fölül a magasból leragyogó telihold tiszta fényében diadalittasan üvöltöttem. Ismét győztem, de tudtam, hogy menekülnöm kell, muszáj eltűnnöm a környékről.

Csak reggel alakultam vissza azzá, ami immár több, mint harminc éve voltam: kóborló diákká, aki sehol sem marad meg sokáig. Akit városról városra sodor a szerencséje. Akinek sehol sincsenek barátai, sőt lehetőleg ismerősei sem.

Ezúttal előre tudtam, hol fogok kikötni. Amint sikerült ruhát lopnom magamnak, elindultam, hogy folytassam a vadászatot. Ki tudja, talán akadnak Nyíralmásan, akik még emlékeznek rám...

Menekülés a Lucas-lágerből

1. Christine, a cinnéesi diáklány egy nap hivatlanul csöngetett be Tom Greenwolserhez.

Az öreg úrjáró nyüzött arccal nyitott ajtót, de az ábrázata rögtön felderült, amikor az ajtóban álló lányt észrevette.

– Christine! Jó reggelt! – mondta meglepetten. – Mi szél hozta erre?

– Csak a környéken jártam, és úgy gondoltam, benézek – mosolygott a lány. – Remélem, nem zavarom.

– Ah, dehogy... – motyogta az öreg tengeri medve, pedig éppen akkor kelt fel a csengő hangjára. – Csak magamra kapok valamit, aztán máris ajtót nyitok. Nehogy elszökjön!

– Á, dehogy, ilyet nem tennék – válaszolta mosolygva a lány.

Alig öt perc múlva már a reggeliző asztalnál ültek Greenwolser kertjében, Christine konyakmeggyet rakott az asztalra.

– Egyenesen Európából.

– Igazán nagy ritkaság. Cserébe hozatok egy csésze Darjeeling teát, már főzi a robotszakács. Tegnapelőtt azt is megtudtam, hogy Smith Wessonnak is ez a kedvence.

– Csakugyan? Hát találkozott vele? – élénkült fel a lány.

– A *Taurusban*.[•] Éppen csak elhaladtam a kijárat előtt, de Smith rám ismert. Nagyon meg volt tépázva, szakadt volt az öltönye, és szinte láttam rajta, hogy kikívánczik belőle egy történet.

– És? Meghallgatta?

– Természetesen beültem vele egy konyakra. Ijesztő, mennyire el volt hanyagolva, éppen utálta az emberiséget, és főként a papokat. Arról panaszkodott, hogy a vallás megőrjíti az embereket – csóválta a fejét az öreg.

– Csak nem az azúrfény renddel volt megint gondja?

– De bizony. És nem is akárkivel, egy olyan azúr-pappal, akit már régtől ismert, és mindig igen kedvelt.

– Igazán sajnálom. Biztosan nagy megrázkódtatás volt a számára.

– Tudja mit, Christine? Elmesélem a történetet, úgy, ahogy Smith mondta nekem. Biztosan tanulságos lesz, és kíváncsi vagyok a véleményére is.

A lány szótlanul összeérintette az arca előtt tíz ujját.

– Imádom a történeteit, kapitány – felelte csilingelve.

2. Smith gyűrött arccal aktiválta a holofont, de a fásultság örömmé változott, amint egy ismerős azúrfény-pap arca materializálódott a holomonitronon.

– Lucas! Miért hívsz ilyen korán?

A holoképen egy elhízott, szakállas férfi arca bukkant fel. A rövid Frankenstein-frizura fölött jelképes papi fejfedő húzódott.

[•] Kiskocsmá a Cinnéés-n.

– Megbízatom van számodra, Smith – mondta a kövér ember. – Szeretnék felkérni, hogy tarts egy ügynök-tanfolyamot az Extalioron a növendékeimnek.

Smith felült az ágyán, egy pillanatig meredten bámulta a pap csillogó szemét.

– Milyen hosszú kurzusra gondolsz?

– Hat napról lenne szó... elég lenne, ha csak a legalapvetőbb fogalmakat magyaráznád el.

– Elgondolkodtató ajánlat. A fizetség?

A kövér ember arca grimaszba fancsalodott.

– Régi ismeretségünk kapcsán arra kéremlek, hogy... ingyen gyere. Az úrhajót biztosítja az egyház, ételt is kapsz majd. De fizetségként egy üveg bornál többet nem tudok felajánlani. Viszont fontos lenne, hogy jelen legyél.

Hat nap... Smith sorra vette a kötelezettségeit. Hat nap kiesés nem csekély idő, hiszen az ő szakmájában az ember hat nap elvonulás után az ismert univerzum peremén túlra penderülhet az üzleti élet élvonalából.

– És mikor lenne ez a tanfolyam? – sóhajtotta nem túl vidáman Smith, és Lucas atya készségesen tudtára adta, hogy alig tíz napon belül.

Smith felütötte a naptárát és gondolkodott. Hat nap kiesés... kemény dolog volt, de élénken élt még az emlékezetében Lucas néhány fölöttébb lezser kanbulija. Hátha erre is sort keríthetnének... Jó kikapcsolódás lenne, bár így le kell állnia a hadruáni tárgyalásokkal, nem foglalkozhat a hrissel nyelv tanulmányozásával, holott két hét múlva követségbe megy a hrissel kenyérgyárak képviselőihez, és... a legrosszabb az volt, hogy a hónap végére le kellett adnia egy elég fajsúlyos tanulmányt a cinnései gabonafajták osztályozásáról a Cinnés Gazdasági Minisztériumának, egyébként a cége kiesik a pályázók köréből. A munkát természetesen az ő vállára akasztották. Ha nem lesz kész, a Simphson & Simphson jókora összegtől esik el, amiért legkevesebb, hogy kitekerik a nyakát.

Sóhajtott... aztán a holografikus Lucasra tekintett – több, mint kilenc éve ismerte a papot –, és arra gondolt, jó lenne eltöltenie vele egy kis időt, régóta nem volt alkalma kikapcsolódni. Persze egy tanfolyam, amit neki kell tartania felkészülést igényel, nem éppen kikapcsolódás, de estefelé nyilván megihatnak majd egy-két konyakot, s eldiskurálhatnak a régi szép időkről.

Az a tanulmány majd megszületik valahogyan. Kicsit hajtósabb lesz a hónap vége.

– Rendszerben – felelte Smith. – Bár te is tudod, hogy ellenkezik az üzleti elveimmel szívjóságból szolgáltatást nyújtani, számodra mindig kivételt teszek. Elmegyek megtartani a marketing-fejtágítót – felelte kényszeredetten Smith, és nem is tudta, hogy ezzel megváltotta a belépőjét a Lucas-féle halál-lágerbe... az Extalior legsötétebb poklába.

3. Mire letelt a tíz napnyi haladék, Smith már réges-rég megbánta az ígéretét. A feladataival nehezen haladt, és ahogy az lenni szokott, a körmére égett a munka. Égetően szüksége lett volna időre, a papnak tett ígéretét mégsem vonta vissza. Nem tudott volna önmaga szemébe nézni, ha miatta hiúsul meg Lucas növendékeinek felkészítése. *Az előadó nem jött el, minden lefűjva...* – vibrált a szeme előtt az ijesztő kép, ő ehhez túl lelkiismeretes ember volt. Így hát nagy nehezen összecsomagolta az utazó-felszerelését, fanyalogva ráköltött nyolcezer talentet az ajánlott védőfelszerelésre és oltásokra, majd nagyon szétszórta, de lélekben büszkén elautózott a megbeszélte találkozási pontra.

Az úrhajó, amivel az ígéret szerint utazni fog, kevésbé pontosan meg is érkezett.

Messziről látható volt a landolása. Smith egy parkban ült egy padon, és a tömpe magánjachtot bámulta, foncsorozott volt az orra, amiről egy buldog jutott az eszébe. Az oldalán félig rozsdá, félig festék okozta pacák látszódtak. Nem volt fejedelmi látvány, de Smith bízott benne, hogy nem a mostani repülésük alatt hullik majd szét.

Felberregett a személyi hívója.

– Smith? – jelentkezett be Lucas. – Merre téblábolasz? Nem látlak sehol.

– Itt ücsörgök egy padon, a töltőállomás előtt, ahol a találkozót megbeszéltük – felelte elnézően Smith, és rágyújtott egy cigarettára. – Egy órája érkeztem, pontosan betartva az időpontot, amit kértél tőlem.

Smith egy picit bosszús is volt, hogy odarendelték jóval korábbra, mert így nem tudta kialudni magát, és még várakozott is egy óra hosszat céltalanul. Elszívott három cigarettát. Azzal vigasztalódott, hogy ami rosszul kezdődik, általában jól végződik. Talán őt is megszánják az ürtündérek, vagy az Extalior sokat emlegetett démonistenei, és feltöltődve tér majd meg szerény hadruáni hajlékába. Persze, ennek egyre kevesebb volt az esélye.

– Most töltik fel a hajót hippinnel• – tájékoztatta a barátja. – Utána indulunk. A töltőállomáson várunk. Igyekezz!

Az ilyen utasításoktól frissül fel a vére – gondolta melankolikusan Smith, aztán felnyalabolta a táskáját, és lesétált az ötszáz méternyire fekvő töltőállomásig.

Megrázta a fejét. Képtelenség, de mégis kedvelte a kövér embert.

– Isten hozott – köszöntötte Lucas. – Bemutatom a munkatársamat, Alisát.

Nagyjából harminc éves, nem túl szép, szőke nő mosolygott az ügynökre. Smith majdnem elhúzta a száját, de az utolsó pillanatban erőt vett magán, s máris megcsillant az a B-kategóriás mosoly, ami a kellemes elégedettség képét sugározta.

– Örülök, hogy megismerhetem, Alisa! Az ön jókedve hozzájárul majd, hogy kellemes utunk legyen.

A nő szégyenlősen elmosolyodott, de Smith már el is fordult tőle, és bevágta a csomagját az úrhajó rakterébe.

– Gyere a fedélzetre! – parancsolta Lucas. – Az út nem lesz hosszú, és addig beszélgethetünk. Meg kell állnunk az Oszad-rendszernél, hogy a tanítványainkat felszedjük. Utána nagyjából hat órát kell repülnünk, hogy megérkezzünk az Extaliorra.

– Legyen úgy... – mondta egy újabb B-kategóriás mosoly kíséretében Smith, és könnyedén felsétált a rövidtávú turistahajó olajtól sikamlós főfedélzetére.

4. Az oszad-rendszeri kitérő végül hosszabbra nyúlt a vártnál. A szervezés szemléletét túlnyúlt Lucas lehetőségein, mert a viharvert hajó hamarosan Wesson nélkül startolt tovább a Mizse nevű oszadi bolygóról (állítólag további technikai cuccokat kellett hozatni az Oszad-rendszer negyedik bolygójáról). Smith rágyújtott egy cigarettára, és kíváncsian várta, miként alakulnak a továbbiakban a dolgok. Minden azt erősítette, hogy nem lesz sima ez a hat nap, az ügynök korábbi tapasztalatai legalábbis ezt a feltevést erősítették.

A hely, ahol Lucas visszatérésére várakozott, a Mizse legnagyobb városának legforgalmasabb úrkikötője, San Mireo volt, Smith fél óra alatt egy úrhajót látott megfordulni az úrkikötőben: a sajátjukat.

• Univerzális üzemanyag.

Leült egy formatervezett, félig fém, félig műanyag padra, rendelt egy szendvicset az elé siető udvarias robot-kiszolgálótól. Mire a hozzá tartozó narancslét is megitta, már másfél óra eltelt, és kedvelt pap ismerőse nem jelentkezett és a hajó sem tért vissza.

Igazság szerint Smithnek fogalma sem volt róla, miért kellett kiszállnia az űrhajóból.

Mialatt a padon üldögélt, az űrkikötő melletti parkból szőrös lény kecmergett elő. Pókszerű teremtés volt, nyolc lába mintha ívhegesztő pálcika lett volna, apró, lencse alakú testét mégis rózsaszín szőr borította. Félénken, de kíváncsian tipegett az ügynökhöz, s meghúzta magát a pad mellett. Talán ennivalót várt.

Teljesen kihalt volt a San Mireo-i állomás.

Amikor – legalább három órányi várakozás után – az ütött-kopott magánhajó végül visszatért, Smith már megbarátkozott a kis állattal, igazság szerint megsajnálta. Megkínálta a szendvicse maradványaival, és remélte, viszonzásul nem kap maró anyagokat vagy savas tüskéket a bőre alá.

Amikor a hajó visszatért, egyszeriben lárma és nyüzsgés váltotta fel a korábbi csendet és nyugalmat. Lucas tanítványai apránként tényleg felbukkantak, és megkezdték a beköltözést.

Smith egy lemondó sóhajjal állt fel. Kinyújtóztatta gémberegett tagjait, s csatlakozva az élbolyhoz, felvétette magát az Extaliorra indulók közé.

Nem vette észre senki, hogy rózsaszín, bolyhos kísérője is csatlakozott a gondtalan társasághoz.

5. Az Extalior éjszakai oldalán, egy nem különösebben barátságos kanyon mellett szálltak le. A kanyon oldalában cseppnyi folyó kanyargott, rajta összetört mamutfenyő-törzsek képeztek hidakat. A folyó alja láp volt és mocsár, mégis – Smith igézetten bámulta – legalább hat extaliori lurkó fetrengett a vízben. Nyilván ők már immunisak voltak a dzsungelvidék parazitáival szemben.

– Különös dolgokat rebesgetnek erről a bolygóról – jegyezte meg Lucasnak, amikor a csomagokat pakolták ki a hajóból. Bár Smith a fizikai munkát nem nagyon kedvelte, nem akarta lejártni magát leendő hallgatói előtt, hogy nem segít a rakodásban. Mindössze annyit morgott, hogy *erre itt vannak a robotok*, de méltóságán alulinak tartotta volna ezt olyan hangosan mondani, hogy bárki meghallja. Elviselte a fizikai megerőltetéssel járó kellemetlenséget. Egyébként végzett már egészen kellemetlen testi munkát is, amikor véletlenül lezuhant a *Kleopátra-4-re*.•

– Ne haragudj, Smith, de rengeteg dolgom van. Nem tudok veled foglalkozni – tájékoztatta Lucas, és idegesen elrobogott a meglepett ügynök mellől, magára hagyva őt a csomagokkal. Smith összevonta a szemöldökét, töprengve a hátára kapta valakinek a cuccát.

Itt valami nem stimmel – gondolta, de hangosan egy szót sem szólt, csak túrt, hajlongott és robotolt.

Legnagyobb bánatára, mihelyt a csomaghordás véget ért, Lucas összehívta a tanfolyam résztvevőit, és leterelte őket az űrkikötő alatti városhoz vezető útra.

– Megtennéd, Smith, hogy felmész a szent egyházi parókiára, és berámolod a holmit? – kérdezte a pap kis idő múlva. – Nekem meg kell ejtenem a gyerekekkel a Szent Beavatási Szerbartást.

• Ld. a szerző *Káin* c. elbeszélését. In: *A jég birodalma*, antológia, szerk.: Nemes István, Cherubion, 2002., 226-254. o.

Smith savanyú képet vágott.

– Itt a kulcs – mondta a kövér ember, még mindig nagyon udvariasan.

Nem volt mit tenni, Wesson elvette a kulcsot. Oké – gondolta – összekapja a parókiát, aztán irány Sentel, a kanyon melletti kisváros.

– És még valami, Smith... – Lucas szeme gonoszul összeszűkült.

– Igen? – kérdezte Wesson gyanakodva.

– Megtennéd, hogy utána sem mozdulsz el a parókiáról? Tudod: fontos, hogy vigyázzon valaki a csomagokra. Történtek rablások errefelé...

Pillantások játéka következett.

Aztán Smith hátat fordított, és némán elindult a csomagokhoz. Nem vette észre, hogy a pap tréningfelsőjébe egy rózsaszín szörny fészkelte be magát.

Smith nyolc órán át ült tétlenül a parókián, s jobb híján magával sakkozott. Besötétedett, mire Lucasék visszatértek a beavatási szertartásról.

6.

Az éjszaka sötétsége, mint egy elkárhozott néember sóhaja, belepte az extaliori esőerdő peremén létrehozott épületegyüttest. Smith közös teremben aludt Lucással és hat fiatal fiútanonccával. A gyerekek – lehetnek vagy tizenhat, tizenhét évesek – már vígan húzták a lóbórt, s kis idő múlva az emeletes ágy alsó részén Lucas tiszteletes is horkolva elaludt.

Smith szemére azonban nehezen jött álom.

Az első nap semmi jót sem hozott, és az este csak tovább fokozta nyúlós állagával a tunya, értelmetlen semmittevést, Smith hosszan, álomtalanul vergődött. A világ átváltozott körülötte, misztikus lett és gonosz, odakintről rémisztő sikolyok szűrődtek a hálószobába. Lucas úgy magyarázta, hogy az odakinti élőlények adják ki ezeket a borzalmas hangokat, de Smith úgy gondolta, ilyen velőtrázó, lélekbe markoló sikolyokat csak halálukon lévő emberek képesek kibocsátani.

Hajnali fél kettő volt, amikor üzenete érkezett Lady Jane-től.

Az álom rögtön elillant a szeméből, felkönyökölt az ágyán. Valóban, mit akarhat Jane? Már legalább három hete nem látta, és a lány akkor is elég bosszús volt. Szemlátomást nem azon volt, hogy megkedvelje Smith-t, valamilyen képtelen, mágikus kötelék mégsem hagyta, hogy elszakadjanak egymástól. Smith pedig... határozottan élvezte, hogy egy olyan nő, mint Lady Jane a közvetlen ismerősei közé tartozik.

Aktiválta a kapcsolatot.

– Jane?

A lány arca felderengett a trimenziós képernyőben. Halvány mosollyal köszöntötte Wesson.

– Örülök, hogy látlak, Smith... Csak azért hívlak, hogy tudd: nem akartalak megbántani a múltkori vita alkalmával. •• Fontos lenne, hogy...

Az adás hirtelen megráncosodott, csíkossá vált, majd merő sistergéssé módosult. Wesson ingerülten rázta a használhatatlanná vált készüléket, ám a háttérben...

Egy vörös, kegyetlen szempár világított.

Smith hökkenten ejtette lejjebb a kezéből a hiperkommunikátort. A szempár egyre közeledett, rögvést kiderült, hogy valamilyen élőlényről van szó. A támadó rosszindulatúan morgott és fűjtatott, s ahogy még közelebb lépett, a sistergő hipervevő fényében Smith megismerte, ki közelít...

• Lady Jane fiatalabb éveiről ld. a szerző *Istár pokoljárása* című novelláját. In: Új Galaxis 4. szám, 2004., 134-144. o.

•• Ld. a szerző *A güzü száműzöttjei* c. írását az alábbi honlapon: http://www.sanawad.fw.hu/a_guzu_szamuzottjei.htm

– Lucas... – nyögte döbbenet, de a másik csak alig emlékeztetett arra az emberre, akit ismert.

Ez a lény ugyanis sokkal állatiasabb volt, a bőr megszarusodott az arcán és a testen, a vonásai rémisztő, bestiális ráncokba fonódtak, és a két vérbeborult szemgolyó alatt a gyűlölet karikái tették mélyen ülővé a brutális tekintetet.

A vadállat hörögve a telefon után kapott, talán mert az ébresztette fel, Smith azonban hátradobta a feje fölött a készüléket, a teremtmény így a levegőt markolta meg. A szörny, amellyé Lucas változott, tajtékzott, a nyálát köpte, Smith meg mert volna esküdni rá, hogy a saját – hörgő-morgó – nyelvén káromkodik. De nem értette a szavakat, és egyébként sem szokta kihallgatni mások beszélgetését.

És a teremtmény ráindult. Smith kétségbeesetten maga elé lökött egy vázát, ami Lucas kezének csapódott, majd a talajra hullott. A lény acsargó agyarái már majdnem az ügynök nyakánál tartottak, amikor a váza csattanása, akár valami bűvös hang, kibillentette a hipnózisból a támadót. A bestia elbizonytalanodott és elfordult, majd egy elasztikus mozdulattal kivetődött a nyitott ablakon.

Smith zihálva rogyott vissza az ágyába. *Ez valamilyen képtelen álom lehetett* – vélte, s jó darabig a plafont bámulta. Arra várt, hogy a szörnyűséges teremtmény esetleg visszatér. Így hipnotizálta álomba magát.

7.

A reggel kimosta a fejéből az esti félelmeket. Lucas ébresztette, mosolyogva és barátságosan – olyan volt tehát, amilyennek már kilenc éve ismerte.

– Jó reggelt, Smith... A hallgatóid tükön ülnek.

– Elaludtam? – kérdezte álomittasan az ügynök, és megdörzsölte a szemét. – Ne haragudj, Luc, nem volt jó éjszakám. Igazság szerint ritka ocsmány álmodtam.

– Itt nem ritkaság – felelte Lucas. – Éjszakánként az azúrfény istenei elhagyják Extalior felszínét, s a gonosz rátelepszik a vidékre. Csak kitartó imával és a fény hűsége őrzésével szoríthatjuk vissza. Ezért vannak a rossz álmok.

– Az isteneidben ugyan nem hiszek – felelte Wesson –, ám a mai este után kezdek hajlani rá, hogy ez a bolygó valamiben különbözik a többitől. Volt egy kalandom egy pilótával, aki...

– A reggeli készen van – vágott közbe a kövér ember. – Gyere a közös ebédlőterembe, utána megmondom a továbbiakat!

Lucas biccentett Wessonnak, majd magára hagyta. Az ügynök benyomott a kommunikátorába egy lelkesítő kazettát, és példaképe – Rohan Growall – harsány hangjától kísérve addig tuningolta az önszuggesztiót, amíg végre tényleg kitűnően nem érezte magát. Ekkor lesétált a közös étkezőterembe, s megállt a keresztbordázott, csendes templomi terem bejáratában.

– Bájosan gótikus kialakítású – jegyezte meg elismerően, de csak rosszálló pillantások válaszoltak. – Oh, elnézést, nem akartam megzavarni a csendet. Egyenek csak nyugodtan – fűzte tovább a szót, s az önkiszolgáló pultról elvette napi fejadagját: egy doboz májlepét a hozzá járó száraz kenyérrel.

Nem túl bő koszt, vajon ezt eszik a szerzetesek mindennap...? – morgott magában.

Amikor a néma reggeli véget ért, Lucas rögtön félrehívta Wessont.

– Maradt egy adag – közölte boldogan, és vigyorgott. Sárga agyarái kivillantak vérpiros, húsos ajkai közül. – Ha akarod, megoszthatunk rajta.

Smith fölényes nemet intett.

– Edd csak meg, Luc, nyugodtan. Én sosem kedveltem a fényűzést. Mit mondjak, még az imént elfogyasztott étel is több volt, mint elég.

– Biztos vagy benne? – érdeklődött a pap, és hiányos, csonka fogsorával belemart az egyik száraz kenyérbe. Kővérkés ujjaival kibelezte a fennmaradt konzervet, Smith émelyegve figyelte a pirosas, képlékeny masszát, ahogy szétkenődik a dagadt kézen, majd elkeveredik a Lucas szájából kicsorgó nyállal.

– Szalvétát?

– Kösz... hrff..., később...

– Hogyhogy megmaradt egy adag? – érdeklődött az ügynök, csak hogy elterelje a szót. Nem nagyon érdekelte a téma, de kötelességének tartotta, hogy beszéljen valamiről, amíg a másik eszik, és ne némán nézze, miként fogy a vaskonzervből a pépes massa.

– Azért maradt meg egy plusz adag, mert az egyik tanítványom itt hagyott bennünket.

– Rögtön az első nap? Furcsa.

– Nem annyira, mint gondolnád. Ezek a gyerekek nem érettek igazán. Maguk sem tudják, mit akarnak.

– Hát, hogy nem az én előadásomat hallgatni... ez tény. Ámbár végső soron érthető.

Lucas gonoszul felröhögött, a nyállal vegyes ételdarabkák szanaszét repültek a szájából. Smith émelyegve figyelte, és késő esti álmára gondolt. Lehet, hogy a hasonló jelenetek miatt álmodik szörnyűségeket, ha idegen bolygón éjszakázik?

– Nem miattad ment el, Smith. Biztosíthatlak róla.

– Rendszerben – tért napirendre a téma felett Wesson. – Térjünk a tárgyra. Több mint egy napja itt vagyok, és még nem került szóba, hogy egész pontosan mikor is kezdődik a tanítás.

Lucas szája kényszerű vicssorba fordult.

– Megváltoztak a dolgok, Smith. Kicsi csúszásban vagyunk az eredeti tervhez képest, és más feladatokat is be kellett ütemezni a hat napba. Úgy néz ki, hogy *csak* egy előadást fogsz tartani.

Wesson rosszallóan összevonta a szemöldökét. Az asztalon álló kancsóért nyúlt, higgadtan narancslét töltött egy műanyagpohárba.

– Mikor? – kérdezte hidegen.

– Holnap.

– Hm... Nézd, nincs itt mit csinálnom. Jobb lenne, ha ma adnék elő, és akkor holnap elmehetnék. Tudod, az idő pénz...

– Nem ezt mondtad! – villant rá a pap szeme. – Nem teheted meg, hogy elmész, és benne hagysz a szószban!

A távoli erdőben felvonyított egy vérfarkas.

Smith óvatosan kiitta a narancslét.

– Hogyan mondd? – érdeklődött finoman, hiszen a tapintat a menedzseréletben elsőrendű fontosságú.

– Smith, csak hárman vagyunk itt felnőttek... Ésszerű volt a hallgatókból három csoportot kialakítanom, amelyek közül az egyik vezetését rád osztottam.

– Várj, nem értem egészen pontosan – vágott közbe Wesson. – Azt mondd, hogy felügyelnem kell egy rakás gyereket? Kísérni őket, foglalkozni velük, a szokásos pedagógusi hercehurca... *ingyen?*

– Ezek a gyerekek számítanak rád, Smith... Nem tehetjük tönkre a szakrális kaskádtábort, Extalior vallási életében fontos rituális feladatot tölt be.

Wesson forgatni kezdte a markában a poharat.

– Vagy benned nincs semmi emberség, semmi szolidaritás? Mi is ingyen dolgozunk Alisával.

Alisa szemérmesen rámosolygott Wessonra.

Ám az ügynöknek megfájdult a feje. És beindult a vekker. Lassan vörösödni kezdett, ahogy ujjait használta az általa sértőnek vélt felfedezések számlálására. Először is, semmi köze hozzá, hogy Lucasék semmiért dolgoznak, mert különálló emberek. Ráadásul Lucasnak és a kollégájának a mondottak ellenére igenis *van* haszna a táborvezetésből. Hiszen a saját papi körzetében a saját tanulóival végzi a feladatot, ami erkölcsi elismerést, kapcsolatokat jelent, s anyagi támogatókban is visszatérül. Harmadsorban Lucas pár szóval teremtett az imént egy szabályrendszert, amelyet érvényesnek nyilvánít rá is. Azt mondja, hogy ő csak akkor együttérző és szolidáris ember, ha átvállalja szívjóságból az azúrfény-pap feladatait. Csakhogy ez nem ilyen egyszerű, mert nem lehet ugyanazok szerint a szabályok szerint megítélni a viperát és a vízisiklót. Attól, hogy nem vállalja át magára Lucas munkáját, még nem lesz rossz ember, csupán megóvja magát attól, hogy ne származzon több kára az egészségből, mint amennyi eddig is származott.

Aztán gondolt egyet. Igenis megmutatja az *angyali* arcát. Jó..., hát legyen. De mit győzködi itt magát... tessék, mire észrevette, már nyakig benne volt.

– Természetesen maradok – felelte egy tényleg tündéri, A-kategóriás mosoly kíséretében, habár a markában a műanyagpohár összeroppant. Igenis megmutatja ezeknek a gyerekeknek, hogy egy valódi szuperügynök képes a nagyvonalú gesztusokra, ha úgy hozza a sors. – Naná, hogy maradok – egészítette ki még szívélyesebben, és összegyúrte és eldobta a műanyagpoharat. – Egy kombájnnal se tudnál elvonszolni innen.

8. Fura cselekedet volt Lucastól a gyerekek reményeit az ő nyakába varrni, de mit volt mit tenni, belement a dologba. Segített a táborvezetésben, bevásárolt, sőt még mosogatott is. Bár legtöbbször csak hasznavehetetlenül ténfergett, amit gyűlölt, hiszen az ideje drága volt. Ilyenkor megpróbált belehelyezkedni a parókia mindennapjaiba, s igyekezett megismerni ezeket a furcsa extaliori gyerekeket, akik közül néhányan talán valóban ügynökök lesznek valamikor. Hiszen éppen ezért hívhatta őt ide Lucas, hogy ügynökké képezze a törekvő ifjoncokat... vagy mégsem csak ezért?

– Ügynökök, ugyan... – mondta Matthew, az egyik srác, amikor Wesson egyedül maradt, s beszélhetett vele. – Mi teológiát és gépírást tanulunk. Semmi közünk a menedzseri munkához.

Wesson a homlokát ráncolta.

– A vallás sem érdekel titeket...?

A srác felnevetett.

– Smith... Látszik, hogy nem vagy extaliori. Ez *haláltábor*! A hat nap végén feláldoznak közülünk valakit, igen, egyikünk meg fog halni.

Az ügynök arca elkerekedett, nem akart hinni a fülének.

– Kér egy cigarettát?

Elfogadta a kölyöktől a füstölőt, s azon töprengett a továbbiakban, vajon mit is keres itt.

Aztán az azúrfény-pap összehívta a csapatot, s a gyerekek elzarándokoltak a pár órányi járásra lévő kecskelyuk-várromhoz imádkozni.

A parókiára ismét Smith vigyázott, ám az előadására való készülés helyett inkább

azon töprengett, tényleg jól értette-e, hogy megölik az egyik ifjoncot a kaszkádtábor végén, s mindezt hogy tudná meghiúsítani, ha igaz...

Vagy csak cinikus tréfát űzött vele a srác? De végre egy ok, ami miatt önszántából is képes itt maradni.

9. Végül eljött a nap vége, s Lucas – felekezetéhez híven – számadással fejezte be a munkát.

– Nézzük, mit csináltak a különböző csoportok – mondta, s Wessonra, illetve apáca-kolléganőjére, Alisára pillantott.

– Tiéd a szó, Alisa!

A nő halk hangon kezdte el beszámolóját.

– Mindnyájan tudjátok, mert már elég sokat beszélünk róla, hogy ez a hat nap számotokra verseny is. Extalior családjai már évszázadok óta mutatják be rituális áldozataikat Extalior isteneinek, és az a gyermek, akit feláldozunk, mindig e rituális verseny során kerül kiválasztásra.

Mélységes csend honolt a társaságban. A gyerekek feszülten figyeltek, és Wessonnak ismét olyan érzése lett, hogy valamiből kimaradt.

– A verseny hat napja folyamán az ügyességeitektől, képességeitektől és szerencsétektől függően plusz és mínusz pontokat kaptok. A plusz és mínusz pontokra a javaslatot a vezetőitek teszik meg. A pontokat később összeszámoljuk, összevetjük a hatodik nap végén a nagy kaszkádiverseny pontszámaival, és sorrendet hirdetünk. A legkevesebb pontot begyűjtő csapat legrosszabb eredménnyel rendelkező tagját fogjuk szokás szerint a tábor végén feláldozni.

– Mi? – kapta fel a fejét Wesson, de Lucas lepisszegte. – Agylázad van? – kérdezte mégis a paptól, de az nem felelt.

Márpedig az emberáldozat határozottan azok közé a dolgok közé tartozott, amelyek kizökkentették a béketúráséból a gabonamenedzsert. És különben is: nincs rosszabb, mint áldozati oltáron elpazarolni a leendő kuncsaftokat.

– Csendet! – dübörgött Lucas, és átvette a szót. – Az én csoportomban Haunis, Eliya, Gedron és Fiume kaptak öt-öt plusz pontot, és Matthew kapott öt mínuszt, amiért hagyta elhatalmasodni szenvedélybetegségét. *Láttalak* – adott nyomatékot a hangjának Matthew tiltakozása láttán. Alisa?

– Nálam Judith, Agilion és Balo kaptak plusz pontot.

– Javaslok még két mínusz pontot Argonak, amiért késett a reggeli miséről – folytatta Lucas. – Az első helyen tehát az én csapatom áll, tíz plusz ponttal, a második helyen Alisa csapata hat plusz ponttal, Smith, a te fiaid egyelőre mínusz hét pontot gyűjtöttek össze.

Wesson nyelni sem tudott. Fogalma sem volt róla, hogy neki külön figyelnie kellett volna az egyes gyerekek viselkedését, ráadásul részt vállalni egy ilyen... enyhén szólva is kétes mérce szerint zajló, borzalmas versenyben. De láthatóan Lucas se számolt az ő véleményével, mert nem is adott neki szót. Bár az extaliori szokásokról semmit nem tudott, úgy érezte, jelenleg ő a legkívülállóbb kívülálló.

– Erről nem is tudtam... – felelte az igazsághoz híven, mivel még az úgynevezett „csoportját” alkotó gyerekek nevével sem volt tisztában.

Lucas bólintott, és felolvasott valamiféle összesítést, amelyből világosan kiderült, hogy a legrosszabbul éppen az a Matthew állt, aki cigarettával kínálta az úgynököt. A

verseny jelen állása szerint öt vitték volna feláldozni Extalior démonisteneinek...

Smith úgy érezte, ideje kézbe vennie a dolgokat.

– Lucas... a beszámoló után beszélnék öt percet a *csapatommal* – mondta, hiszen ha már itt volt, szeretett volna tisztességes munkát végezni.

– Nem – mondta Lucas tömören.

– Hogyhogy *nem*?

– Nem.

– Csak egyetlen percről lenne szó...

– Nem, Smith – mondta az atya. – A nap végére értünk, ezzel minden befejeződött. Ideje aludni...

Olyan különös, parancsoló hangsúllyal vetette oda a kövér ember mindezeket, hogy az ügynök elképedt. Mégis, ki ez az ember, aki itt élet és halál felett dönt? Sőt, még azt is megszabja, hogy ő kivel és mikor beszélhet? Titok lappang itt...

– Igazán nem tartana sokáig – próbálkozott. – Talán két-három perc. Csupán egy dologra akarom felhívni a figyelmüket.

Lucas atya megkönyörült, amint látta Smith esdeklő tekintetét. Nem sejtette persze, hogy Smith ezt a tekintetet *Az önáltatás és térközi manipuláció alapesetei* c. menedzserkönyv ötödik fejezete alapján improvizálta, a szituációt megfelelően súlyosnak ítélve eme impozáns technika alkalmazására.

Lucas legyintett, s így szólt.

– A harmadik csoport maradjon még egy percre, Smith szeretne pár szót szólni hozzájuk.

A gyerekek összegyűltek, Smith pedig krárogott kettőt. Tudatni akarta a gyerekekkel, hogy az eddig tapasztaltak ellenére igenis számíthatnak rá, segíteni fog a minél jobb eredmény elérésében... még ha a végkifejlet kissé homályosnak is tűnik.

– Gyerekek... mint láttátok is, nem igazán kapcsolódtam be a versenybe és a vezetésekbe eddig. Hogy miért, nem lényeges, mindenesetre szeretném...

– Ne haragudj, Smith, de erre nincs idő. Ha tudtam volna, hogy ezzel hozakodsz elő, nem hívom össze őket.

Wesson értetlenül pillantott a háta mögé, a kövér ember ott állt, és figyelte.

– Ne zavard őket, késő van, legjobb lesz nekik *aludni*.

– Csak azt hadd mondjam el, hogy...

– Nem hallod?! Fejezd be! Most azonnal! Elég!

Wesson megrökönyödött.

– Na ne viccelj... még nem is mondtam semmit.

– Hát nem érted?! Ilyen lágy agyú vagy? Fejezd be az egészet, hagyd őket békén, majd holnap összehívjuk mindannyiukat, most legyen vége mindennek!

– Egy mondatot még... – próbálkozott elkeseredetten.

– Nem hallod...? – indult meg a kövér ember. – Azonnal hagyd abba! Ti pedig menjetek aludni, gyorsan, senki ne maradjon a közelben!

A gyerekek eloszlottak, Wesson lehuppant egy székre. Kezdett egy kicsit nem-önmaga lenni.

– Mi volt ez, Smith? – telepedett le vele szemben egy másik faszékre Lucas. Az apáca és a gyerekek elmentek, a hely kiüresedett. – Ne rontsd el nekem a kollégiumot a hülyeségeiddel, mert kicsinállak, cseszd meg! Te bunkó gennyzsák, te barom, te állat! Mit tudsz te? Sosem bírtad megállni, hogy ne add elő magad..., a menedzser úr

előadást tart... Te hülye segg, te kis gennyes ivadék, minek képzeled magad? Én több hónapig dolgoztam, hogy összehozzam az évi rituális kaszkádtábort, és most elrontod nekem? Mit képzelsz magadról? Szar vagy, öregem, érted? Szar... Egy kis szar alak, senki, azt hiszed valaki vagy? Mit gondolsz, mihez értesz, némi búza eladásán kívül...? Én elvégeztem három teológiai egyetemet, mindenütt igen tekintélyes azúrfény professzorok kísérték végig a vallás ösvényein, és elismerték a munkámat. Három tucat dolgozatot írtam, és számos rendezvényt tartottam. Mi vagy te hozzám képest? Egy senki, nulla vagy, egy tetves kiscserkész vagy hozzám képest, aki azt hiszi magáról, hogy most ő az atyaúr isten, a megfellebezhetetlen, a legnagyobb szaktekinély, ő személyesen, Smith Wesson, de csak egy nyomorult pondró vagy, érted, egy kis töpörödött hülye segg, és szétrúgom a pofádat, ha a tanoncok előtt még egyszer vitatkozni kezdesz velem!

Wesson nyögni sem tudott döbbenetében. Az ügynök – életében először – komolyan megkukult. Olyannyira komolyan, hogy visszaszólni is elfelejtett, egyszerűen lezibbadva hallgatta a szóáradatot, amely egyáltalán nem illett egy azúrfény paphoz. Ez nem ugyanaz az ember volt, mint akit egykor megismert, történhetett vele valami... És ahogy jobban megszemlélte Lucast, vámpírfogakat látott a szájában, tépésre szakosodott, gyilkos fogakat, és olyan izmokat a szeme körül, olyan ráncokat a homlokán, amelyek kétségkívül mindig is ott voltak, de ő sose szentelt annyi figyelmet nekik, hogy a valódi funkciójukra rájöhesse.

Mégsem lett volna káprázat az éjszakai szörnyű rémlátomás?

Nem volt mit tenni, Wesson világosan látta, hogy ellenvetésnek itt nincs helye. Mert itt nem két gondolat állt szemben egymással, a papot gyűlölet és féltékenység ösztönözte vitára. Ennek felismerését jól belenevelték a denveri ügynökakadémián. És mivel nem akart hasonló gyalázkodással válaszolni – pedig elmondhatta volna, hogy ismeretségük kilenc éve alatt eljutott hozzá a hír, miszerint hírhedt butasága miatt Lucason röhögött a fél új-kartíniai egyetem, az imént említett dolgozatairól pedig még az általa körülrajongott polihisztor professzorok is csak kézlegyintéssel nyilvánítottak véleményt –, nem tehetett mást, mint hogy felállt, s elindult az ágyához a holmijáért. A tekintélyét Lucas az imént végképp elintézte, a gyerekeknek nem nagyon segíthet, ráadásul meg sem fizetik az egészért. Wesson elérkezettnek látta az időt, hogy továbbálljon, „lelépjen”. Válasz nélkül felállt tehát, a szobájába sietett, és nem reagált Lucas parancsoló ordítására, hogy maradjon a helyén.

Arra azonban nem számított, hogy az azúrfény-pap utánarohan, és az ágya mellett folytatja gyalázkodó monológját.

– El akarsz menni? – kérdezte, és az arca már tényleg nem emberre, inkább vadállatra emlékeztetett. – *Nem mehetsz el!* Hallod?! Nem mehetsz el!!! – rikkantotta a kövér ember eltorzult arccal, és lapos, hájas tenyerével Wesson emeletes ágyára csapott, de olyan erővel, hogy annak egész szerkezete beleremegett. *Nem mindennapi erő lehet benne* – tűnődött az ügynök, de nem foglalkozott a dühkitöréssel, szorgalmasan szedegette a holmiját. Lucas fenyegetően közelebb lépett, és folytatta. – Ha elmégy, kifizettetem veled az eddigi költségeket! Ettél, ittál és aludtál!

A pap úgy dühöngött, mint egy kisgyerek. Wesson nem ijedt meg a fizetési felszólítástól. Bár a kövér ember teljesen indokolatlanul kérte tőle a pénzt, most, hogy rosszabbra fordultak a dolgok, bármennyit hajlandó lett volna fizetni, csak hogy végre továbbállhasson innét.

– Mennyivel tartozom? – kérdezte higgadt hangon. – Mondd, és kifizetem!

Lucas nem ment bele a dologba. Tudta, sokkal rosszabbul jár, ha Wesson elmegy. *Talán ez volt az indok... Ám Wesson nem tudta biztosan, mi van a háttérben, lehet, hogy lappangott ott valami más is...*

A kis rózsaszín állatka kíváncsian kidugta a fejét Lucas papi tréningfelsőjének a zsebéből, majd visszabújt. Mély morgás hallatszott. Mintha a zseb morgott volna...

Ám Wessont mindez nem érdekelte, nem ölt több energiát a beszélgetésbe. Csozogott.

– Nem mehetsz el, hallod? Nem hallod, rohadj meg?! – csapott ismét az emeletes faágyra Lucas. – Nem engedlek el, Smith, nem tartottad meg az előadásodat! Hallod?! Figyelj rám!!

Lucas mind fenyegetőbben közeledett, a hangja egyre erőteljesebb lett. Dühöngött, a szeme vérben forgott, vérfagyasztó vámpíragyarai kifordultak a pofazacskójából. Wesson már világosan látta, hogy nem ember. Pedig kilenc éve ismerte, de csak most vette észre, hogy nem ember.

Megütni azért csak nem fog... – filozofált közben. – Mert ha nem üt meg, én bizony elmegyek – határozta el, és boldog volt, ahogy az úrkikötő nyirkos, hűvös aszfaltjára gondolt. Ott kihúzza azt a hat-hét órát az első, hajnali charter-járat indulásáig.

Ám ezúttal rosszul számított.

A vadember nekiszabadult, és irtózatosságot mért az ügynök mellkasára. Wessont teljesen felkészületlenül érte a mozdulat, és majdnem két méteres repülés után az ágyak közé zuhant, felborította, eltolta a bútorok többségét. Ám fájdalom helyett csodálkozás vett rajta erőt.

Mégis megütött – jött a képtelen gondolat, és már teljesen más szemmel bámulta az előtte álló, elállatiasodott férfit. Már nem is hallotta a szavait, az érthetetlen mocskoló-dást. Mintha lelassult volna az idő, Wesson csak ült, és mivel nem jött több verés, felállni sem próbált. Mindössze nézte Lucas arcát, és azon gondolkodott, hogy ha vámpír vagy farkasember mérgezte meg az azúrfény-papot, miért nem ugrik a torkának máris Lucas?

Valami terve lenne vele?... Nem tűnt kizárhatónak.

Sóhajtott, és tovább szemlélte a lecsillapodott a férfit. A csendesség, ahogy Wesson ott ült a földön és nem mozdult, megnyugtatta a kövér embert. Eltűntek az arcáról az állati vonások, a teste visszazsugorodott a korábbi hájcsomók szövetségévé, és most Wesson úgy látta, inkább már magyarázkodott, semmint szitkozódott.

Az volt a hiba, hogy visszajöttem a holmimért – jutott következtetésre az ügynök. – *Kétségkívül nem lett volna szabad elárulnom, hogy el akarok menni. Vagy el kellett volna mennem a cuccom nélkül, vagy végig kellett volna hallgatnom a szóáradatot, és amikor lecsillapodtak a kedélyek, akkor kellett volna megpróbálkoznom a parókia elhagyásával.*

Ez kétségkívül a hiábavalóság hangja volt. Az eset megtörtént, s Wesson – mint már annyiszor – megint rosszul döntött. Így az maradt az egyetlen reménye, ha megadást színel, kivárja az alkalmas pillanatot, s a megfelelő időben, hirtelen szökik el. Mert bár jó volt a puszta kezes küzdelemben, és most is védekezhetett volna, ha akar, mégsem tartotta jó ötletnek, hogy öltre menjen Lucassal. Egyrészt mert alávalónak tartotta volna, ha verekedni kezd korábbi jó ismerősével, másrészt egyáltalán nem volt biztos a győzelemben. Mert bár Denverben, az ügynökakadémián, valóban tanítottak puszta kezes harcot, és egykor nem is volt rossz benne, néhány ütés-rúgás kombináció nem biztos, hogy megállít egy ilyen zombit.

– Menjünk ki, beszéljük meg – javasolta fellélegezve Lucas, Smith pedig kísértél vele a templom melletti padok egyikére. Leült, és hallgatta a neki szóló szóáradatot. Némán. Sokáig. Végül Lucas úgy oldotta meg a helyzetet, hogy bocsánatot kért.

Wesson ekkor feltekintett. A békeség kedvéért kezet fogott a kövér emberrel. Ám ettől függetlenül a rettegés napjai vették kezdetüket.

10. Az extaliori szerda azzal kezdődött, hogy Lucas hajnalban felszólította Smith-t, hogy kísérje el Sentelbe, vásárolni. Sentel nem volt túlságosan nagy város, ám jó néhány hipermarket akadt benne, ahol megvehették mindazt, amire a gyerekeknek szükségük volt.

– Nem akarok egyedül menni – folytatta Lucas. – Sok mindent kell elhurcolni ideig. Szükségem van a segítségedre.

Nem volt mit tenni, Wesson lerúgta magáról a texlon hálósákokat (nem adtak ugyanis neki ágyneműt), és igyekezett kitörölni a fáradságot a szeméből. Lassan életre pofozgatta magát, Lucas sürgetésére mosakodás nélkül felöltözött, és élőhalottként egy őserdei gyalogúton megindult Sentel városa felé.

Az út csendesen, gyorsan telt el. Elkísérte őket három növendék is, így az este történetéről nem esett szó, de Smith gyanította, hogy a gyerekek mindent tudnak, hiszen kristálytisztán hallották Lucas ordibálását. Utálta a saját tehetetlenségét, hogy önkényes erkölcsi szabályoknak veti alá magát, és nem hagy itt csapot-papot, ahogy a példaképe, Rohan Growall tenné. Nem tudta ugyanis simán itt hagyni a kölyöksereget. Az olyan lett volna... Smith összevonta a szemöldökét. Az olyan lett volna, mintha mindenkit becsapna egy dühöngő vadállat miatt. Mégsem mehet el, nem lehet ilyen gyenge. Ráadásul Lucas titokban figyelte őt, és nyilván megnehezítené a tábor elhagyását, ha sort akarna keríteni rá.

Pedig elméletileg szabad ember volt.

11. Nagyjából harminc-negyven légikocsi állt a senteli hipermarket előtt, a csekély létszám jól mutatta, hogy elég aprócska város közelében épült az azúrfény parókia. Bent az üzletben sem volt nagy tömeg, talán pár száz ember lézenghetett odabent. Szabadon járkáltak a kihalt polcsorok között.

Smith úgy gondolta, egyúttal megoldja az étkezés problémáját is, legalább visszatérve elkerüli az istenverte májépét. Smith nem bírta huzamosabb ideig a „börtönkosztot”.

Lucas elment újabb konzervekért, Eliyah, Fiume és Matthew Smith mellett marad.

– Lucas tiszteletes azt mondta, ma nem vesz újabb kenyeret – kesergett Matthew.

– Hogyhogy? – érdeklődött közömbösen Smith, s egy műanyag polcról friss zsemlet tett a kosarába.

– Mivel nem fogyott el minden kenyér, ma is a tegnapit esszük.

– Mi? – vont a szemöldökét értetlenül az ügynök. – Hiszen az már tegnap is száraz volt! Majdhogynem ehetetlen.

– A többiek is ezt mondták. Ketten, akik nem voltak hajlandóak megenni a száraz kenyeret, haza is mentek – egészítette ki Mathew-t az egyik kislány.

– Ne viccelj! – felelte fanyalogva Wesson. – Hogyhogy hazamentek?

– Hát... Alisia apácanő mondta reggel.

Wessonnak egyre büdösebb lett a tábor. Miért tünedeznek el a gyerekek?

– Egy olyan helyről, ahol a hat nap végén szertartásosan feláldoznak valakit, nem lehet csak úgy elmenni – felelte suttogva a kislánynak. – Ez ellentétben áll minden

rituális dologgal. Itt életek elleni erőszakról van szó. Bár... tulajdonképpen az is lehetséges, hogy a társaitok elszöktek...

Lucas visszatérőben volt, így a gyerekek nem tudtak felelni. A pap a kezében sörösüvegeket, a kosarában konzerveket cipelt.

– Indulhatunk... – mondta egy böffentés-szerű hangon, aztán pillantása Smith kosarára esett. – *Ez meg mi?*

Smith a zsemlére pillantott, amit a kosarába tett.

– Reggeli – felelte. – Lehet, hogy veszek hozzá még valamilyen vagdaltat... – elgondolkodott. – De az is lehet, hogy inkább elrágcsálom út közben.

Pillanatnyi tűnődés után inkább ezt a verziót választotta.

– Tedd vissza azonnal! – parancsolta Lucas.

– Hogy'...? – érdeklődött naivan Smith.

– Ha a gyerekeknek nem hagyom, hogy enivalót vásároljanak, akkor veled sem tehetek kivételt!

Az ügynök hitetlenkedve megrázta a fejét.

– Te most viccelsz...

– Nem viccelek. Azonnal tedd vissza azt a zsemlét!

– Luc... ez nem így működik. Nem a középkorban élünk, ha zsemlét akarok venni, akkor zsemlét veszek. És egyébként... miért nem hagyod, hogy a gyerekek ételt vegyenek maguknak?

– Mert akkor nem eszik meg, amit *én* viszek nekik. A pazarlást nem tűröm. Tedd le a zsemlét!

Wesson hezitált. Nagyon megkívánta a hajnalban sütött zsemlét, kellemes, friss illata volt.

– Teeedd leeee a zseeeeemlé! Nem hallod? Most! Gyerünk, ne késleltess bennünket, tedd vissza azt a rohadt, bűdös zsemlét a helyére!

Smith már azt sem tudta, sírjon-e vagy nevéssen. Undorodva visszadobta a pékárut a többi közé, és magába fordult. Ez az ember ütődöttebb, mint gondolta. És a viselkedését már nem tudta pusztán a kis állatnak betudni, ami – esetleg – az este látott vicsgó szörnyeteggé változtatta régi barátját.

Éhesen és megalázottan ballagott vissza a parókiára, börtönébe. Egyre elveszettebbnek érezte magát, mintha kirántották volna a lába alól a talajt. Azt már bizonyosan tudta, hogy ha minden véget ér, a Lucással való kapcsolata soha többé nem lesz olyan, mint amilyen annak előtte volt... De véget ér-e valaha ez a néhány nap?

12. A délután a nagy szervezkedések jegyében telt. Lucas meghívta négy zenész pártolóját, hogy a napközbeni előadások feszültségét az egyre fogyatkozó gyermekserег egy kellemes koncert rendszerezett közönségként vezethesse le. A szervezés minden idejét lekötötte, így keveset törődött Wessonnal, aki időközben gondosan összepakolta a cuccát, hogy ha úgy adódik, pár pillanat alatt felkaphassa, és továbbállhasson. Csalétekül pedig szétszórt az ágyán néhány értéktelen, személyesnek tűnő tárgyat. Olyan dolgokat, amikért nem volt kár.

Így kellően mozgékony lesz, ha a dolgok rosszabbra fordulnak.

Ahogy persze rosszabbra is fordultak.

Ő mindent pontosan előkészített.

A zenészek délután négy körül érkeztek, és ugyanabban a pillanatban az őserdő

peremén eleredt az eső. Az időjárás mind vacakabb lett, feltámadt a szél, az esőfelhők eltakarták a fényt. Sötét, szürke homály vette birtokba a felszínt, és nyálkás, vizes ocsmányságok merészkedtek elő.

Furcsa figurák voltak Lucas barátai. A vezetőjük egy túl magas, túlságosan horihorgas férfi volt, aki a fiával együtt inkább tűnt habókos filozófiatanárnak, semmint bőrkabátos rockzenésznek. Mindkettőjüknek Frankenstein-frizurája volt, és nagyon konzervatív arckifejezése. Mintha Mr. CosmoBeant ötvözték volna Extragalactical Ozzy Osborne-nal.

A másik két fickó már emberszerűbb volt, de még mindig kicsit furcsa. Wessonnak csak a szimata súgta, hogy baj van velük. Am bármennyire is a megérzésére koncentrált, nem volt képes tudatosítani a „hiba” okát.

A várakozás és ismerkedés harmadik órája után eljött a koncert ideje. Wesson rendbe szedte a rá bízott gyerekeket, és elindultak Sentel város egyik közterére, ahol állítólag már várta a zenészeket a felállított színpad.

Rövid idő alatt kiderült, hogy a város vezetősége nem készített elő eső elleni szteritmezőket, s a hangosítás csakhamar odalett. Az idő telt, a zenészek az eső csillapodását várták, közben beesteledett. Végül a polgármester megszánta Lucas tiszteletét, és betereteltette az összegyűlteket egy középületbe. A közepes nagyságú, domíciai mintára épült terembe a város számos lakója is besétált, hogy meghallgassa a zenét. Bár ne tette volna.

13. A koncert nehezen kezdődött el. Wessonnak úgy tűnt, a „rockbanda” tagjai nem értenek túl jól a mesterségükhöz, hiszen majdnem egy órába telt, mire az elektronikus gitárokat sikerült lekapcsolni a közrádióról. Aztán elkezdődött a zene, és rövidesen minden megváltozott.

A négy furcsa figura külön ritmusban, önmagában ringatózva pengette a gitárhúrokat, de muzsika csak nem akart kikeveredni az egészből. A hangerőt – ennek ellentételezésképp – viszont igencsak megnövelték, és az esős, villámokkal megszórt koraeste ekkor fordult vérbe és borzalomba.

A hangos zene és a különös időjárás hatására ugyanis Lucason és a zenészeken megindult az átalakulás folyamata. A közönség – gyerekek és helybéliek egyaránt – döbönt borzalommal figyelték az előreugró állkapcsokat, a vérekes, kimeredő és gonosszá változó szemeket, a karmos mancsokat, amelyek már csak összeroppantani bírták a gitárokat. A zene elhalt, felváltotta a nők sikoltozása.

A szörnyemberek nem lehettek ritkák az Extalioron, mert a helyi férfiak nagyon is tudták, mit tegyenek. Rögtön megkezdték a nők kimenekítését, ezüstfegyverek után tapogatództak, de sajnos... nem voltak elegenden.

A négy megvadult zombi leugrott a zene pódiumáról, és a tömegbe vetette magát. Borzalmas mészárlás kezdődött. Véres húscsapatok repültek szerteszét, gyerekek és nők dőltek el átharapott torokkal, vörös iszap kezdte szennyezni a padlót. Wesson rémülten tapogatódzott Barth and Rowing sugárpisztolya után, de természetesen hiába, mert nem hozta magával a békésnek induló előadás-sorozatra.

Valakinél viszont lehetett fegyver, mert hamarosan felkelepelt egy ócska, idejétmúlt géppisztoly. Az egyik zenészt vette tűz alá valaki, csekélyke eredménnyel.

A fickó újból tüzelt volna, ám a lény rávetette magát, és szétharapta a gerincét. A szörnyember belsejében a megsértett szervek közben bámulatos gyorsasággal regenerálódtak, megjavították önmagukat.

*Nocsak – gondolta az ügynök, és lassan hátralépett kettőt. – Ez igazán meggon-
dolatlan lövés volt.*

Már alig maradt valaki a teremben, mindössze ő, Lucas, és a széttépett hullákat marcangoló, vérben tocsogó darcwulfok.

– Rossz választás volt ez a banda, Lucas – selypítette Wesson, aztán elővette a mellényzsebéből a zsebkendőjét, és megpróbálta felitatni az öltönyére spriccelődött vért. Természetesen nem ment a zsebkendővel túl sokra, és ez nagyon szomorúvá tette.

– Smith, lépj hátra! – acsarogta Lucas. – Nekem kell megfékezni őket!

És a szörnyeteg, amellyé Lucas átváltozott, a falatozó dögöknek ugrott. Azzal kezdte, hogy annak a rémnek, akit a géppisztolyos férfi megsebesített, villámgyorsan átharapta a torkát. Az élőlény rögtön elpusztult.

Mielőtt zavarodottan kisietett volna a teremből, Smith annyit látott a zürzavarban, hogy három felnőtt és egy gyerek szétforgácsolódott teste marad a koncertterem padlózatán.

Úgy látszik, olyan társadalomba kerültem, amely képtelen megvédeni önmagát. – volt az utolsó gondolata, mielőtt feltépte a kijárat ajtót.

14. Lucas fél óra múlva került elő, ekkorra már Extalior hivatalos szervei is a helyszínen voltak. A tiszteletes makulátlan öltözékben lépett ki a koncertterem előcsarnokából. Higgadtan elintézte mindent. A katonák tisztelegtek, utat nyitottak neki. A pap Wessonhoz lépett, majd Alisia segítségével összeterelte a gyerekeket. Látta Smith kétségbeesett próbálkozását, hogy a katonák figyelmét magára vonja, ezért feltűnésmentesen elhurcolta a helyszínről az ügynököt. Szavak nélkül zajlott minden. Rövidesen elmaradtak mögülük a villogó kék fények.

Megkezdődött a kedélytelen, csüggedt visszaút a parókia felé a veszettül zuhogó esőben. Smith éhes volt és szomjas, a rémületéről nem is beszélve.

– Luc, mit szólnál, ha meghívnálak egy italra, mielőtt visszatérünk? – próbálkozott. Jó lett volna elbeszélgetni a történekről, és hátha lehull közben a lepel a pap titkáról is.

– Nem lenne jó, Smith. A gyerekek még rémültek.

– Valóban, igazad van. De már közel vagyunk a parókiához, a csapat első fele már vissza is ért. Alisia vigyáz rájuk, nem lesz baj – hangoztatta újra.

– Nem, Smith. Vissza kell mennünk velük.

– Rendben – adta fel, meglepően könnyen, Wesson. – Én mindenestre a keresz-
teződésnél veszek a büfében egy szódát, mert nagyon megszomjaztam, aztán indulok
utánatok – felelte.

– Smith... – szólt rá Lucas. – Most ne menj be oda!

– Az istenért, Luc, csak egy szódát iszom! Egy percebe se telik!

– Majd odafönt kapsz kútvizet. Nem mehetsz be a büfébe!

Smith azt vette észre, hogy Lucas ott áll előtte, és feszülten figyel. Nem lehetett szó semmilyen szódáról, arra pedig Lucas nem is emlékezett, hogy Wesson világéle-
tében utálta a sima ivóvizet.

Elindult a többiek után, de bárhogy próbált útközben lemaradni, hogy megnyerje azt a percet a szódaiváshoz, Lucas odafigyelt rá, lemaradt, és mindvégig szemmel tartotta. A ügynöknek fogalma sem volt róla, mi lesz a hatnapos tortúra végkifejlete..., mert végkifejlet felé közelítettek az események az biztos. Lucas már nem sokáig fé-
kezhetette magát. Hamarosan kiderül a rémes valóság. Tudta, jó lesz felkészülnie rá.

15. A csütörtök reggel ismét egy fásaszto bevasárlással kezdődött. Lucas veszetül káromkodott három leánygyerekkel a csomagok elpakolása közben. Smith a bolt előtt könyökölt egy fémkorláton, és cigarettázott. Lucas nem kérte, hogy segítsen neki *odabent*, hiábavaló erőlködés lett volna. Smith, ha elszánta magát, nagyon csökönös tudott lenni.

Egyébként nagy nap köszöntött rájuk. Aznapra tűzte ki ugyanis Lucas annak az előadásnak az időpontját, amiért Smith-t iderángatta. Smith merengve bámulta a párolgó talajt, és a sötét tónusú, veszélyes extaliori fákat. Nem sok jóra számított. Az előző napok során ugyanis végighallgatott egy-két előadást, sőt Lucas saját előadását is végighallgatta. És azt jól látta, hogy a gyerekek nem nagyon érdeklődnek a témák iránt. A legkülönbözőbb területekről esett szó, a hadseregtől az extaliori vallási rendekig mindenről. Lucas a saját művét olvasta fel, lassan és akadozva, a gyerekek üveges szemmel bámulták. Mindezek után Smith nem kételkedett benne, hogy teljesen felesleges előadást tartania nekik.

Amikor visszaértek a parókiára, egy jókedvű, mosolygós idegen várt rájuk. Magánúrhajóval érkezett, alig pár perce szállt le a parókia udvarán.

– Lucas! – kiáltotta vidáman. – Öreg barátom, milyen régen nem láttalak!

Lucas kezét fogott a fickóval. Smith ekkor ráismert a frissen érkezettre: egyszer egy úrkikötőben hosszan beszélgettek a Naprendszer bolygóiról. George Lowell gépésztechnikusként végzett az új-kartíniai műegyetemen, és jelenleg is ott dolgozott. Közös ismerős.

– Hello, Smith – rázott vele kezét a férfi. – Hogy megy az üzlet?

– Nem panaszkodom, George – mosolygott a gabonamenedzser. – Jó újra látni téged. Lucas hívott?

– Arra kért, hogy tartsak egy előadást. Szívesen beleegyeztem, hiszen jelenleg nincs túl sok feladatom, és az Extalior közel esik Új-Kartíniához.

– Örülök, hogy itt vagy – a régi ismerős jelenléte mintha enyhítette volna a láger borzalmait. – Miről tartasz előadást?

– George a legújabb ürteknológiáról fog beszélni – szólt közbe a pap. – Nem árt, ha a kölykök tisztában vannak néhány fogalommal.

– Mekkora hallgatóságom lesz? – kérdezte vidáman George, és kipakolta a cuccát a magánjacht egyik zsilipjéből.

– Tizenheten vannak, sajnos ma este két növendéknek el kellett utaznia. De nagyon lelkes gyerekek, figyelni fognak rád.

– Helyes – mondta a férfi, és Lucas kíséretében besétált a parókia boltozatos imatermébe, ahol az extaliori tinédzserek már feszülten várták. Hosszan és sokáig beszélt, és Smith igencsak érdekesnek találta az általa mondottakat.

– A szünet után te következzel, Smith – vetette oda a pap, amikor a fiatal gépésztechnikus ellépett a katedrától. Aztán a gyerekekhez fordult.

– Uraim és hölgyeim, a következő előadás az üzletkötés és a marketingpolitika jegyében fog eltelni. Smithről tudják, hogy gabonamenedzser, és a *Simpson & Simpson Space Companynál* dolgozik. Ő fogja magukat beavatni az üzleti világ nehezen kibogozható viszonyaiba. Pontban hét órakor várom önöket a lenti előadócsarnokba.

Lucas korra való tekintet nélkül magázta a tanítványait.

A pár óra hamar eltelt, és elérkezett Smith beszédének ideje.

Wesson végighúzta két kezét az öltönye elülső részén, mintegy kisimítva azt.

Élvezte, hogy minden szem órá szegeződik, hogy övé a teljes figyelem.

– Nos, gyerekek... – kezdett bele rutinszerű mondanójába. – Bizonyára meglepődtek, ha azt mondom, a sikeres üzletkötés első számú szabálya a jó kommunikáció...

És innentől fogva ömlött belőle a szó. Tényekkel és példákkal szemléltette állításait, játékba vonta a kölyköket, és a kijelölt idő leteltével az előadás végén nagyon büszke lett volna magára... ha nem hívja félre villámló tekintettel Leslie Lucas.

16. – Mi volt ez, Smith? – kérdezte a pap az előadás végeztével, amikor a hallgatók többsége még ott lézengett körülöttük. Érezni lehetett a hangszívből a visszafojtott indulatot.

– *Mi* mi volt? – kérdezett vissza gyanakodva Smith.

– Amit te itt bemutattál... Ezek a tökfilkók nem az Anreasi Akadémiára jártak, hanem csak egy utolsó vidéki egyházkerületbe, hozzám. Hát nem érted, hogy *nagyon buták*? Én nem ilyen előadást akartam, anekdotákat kellett volna előadnod! Ezek hülyék, semmit sem értettek belőle! Miért kellett matematikával és történelmi példákkal előhozakodnod?

Lucas szeme véres volt. Smith rémülten látta, hogy a kövér ember ismét kezd átváltozni. Mi történik itt? Ideje volt rákérdezni.

– Mi van veled, Luc? – érdeklődött az ügynök, és megpróbált nyugodt, laza tónusban beszélni. – Átváltozol... Furcsa a szemed is, és az arcod néha... egészen eltorzul.

– Nem rólam van szó, nem rólam! – üvöltötte a kövér ember. – *Nem fogadom el* az előadásodat! Tartozol nekem harmincezer talenttel! Ez semmi nem volt, üresség, rohadék, neked is tudnod kell! Semmit sem értettek belőle, mit érdeklik őket a kommunikáció módszerei?

– Én úgy láttam, érdekelte őket a téma. Mindvégig a szemembe néztek, és figyeltek.

– Az lehet, hogy téged néztek, de semmit nem értettek belőle! Kérdezd meg Christantét, ő a legértelmesebb közülük, és még ő sem értett semmit az egészből!

– Honnan tudod? – vont a össze a szemöldökét szórakozottan Wesson. Már egyáltalán nem zavarta Lucas reakciója, mert látta a gyerekeken, hogy izgatja őket a téma. Az említett Christante például értelmes kérdéseket tett fel, és szakirodalomjegyzéket is kért tőle az előadás után, de Smith ezt nem mondta el Lucasnak.

Meg akart fordulni, hogy felvéssen a noteszébe pár gondolatot, ami eszébe jutott.

– Ne menj sehová! – kiáltotta a pap, és megragadta a karját. Smith megtorpant. Valóban jó lenne ismét magára úszítani a fenevadat?

– Hm? – pillantott hátra.

– Jobb, ha tudod, hogy mostantól sok pénzzel tartozol! Mit képzelsz magadról, te kis szemétláda, hogy hátat fordítasz nekem? Azt hiszed, ingyen etettelek itt? Az előadásod semmit sem ért, négy napja lebzsz az én költségemre. Nulla volt, amit produkáltál.

– Le kell írnom pár dolgot a laptopomba – felelte Smith, és végre-valahára magára hagyta a szörnyembert.

Elhatározta, hogy George segítségét kéri, nem volt más lehetősége.

– Este találkozunk az értékelésnél! – szegezte neki a tényt Lucas tiszteletes, aztán elment. Smith hangos sóhajjal könnyebbült meg, majd rágyújtott egy bootiából származó cigarettára.

17. Az este két feladatot tartogatott még. Egyrészt beszélnie kellett George-dzsal, másrészt meg kellett szerveznie a másnapi harci játékok stratégiáját. A harci játékok a kaszkádtábor hivatalos lezárása volt, amelyben összefoglalták az előző napok eredményeit, és gladiátorjátékkal megválasztották a legjobb küzdőt. Ezt követően jött a végső értékelés, melynek során kijelölték az éjszakai rituáléra az áldozatot.

De Smith őszintén remélte, hogy erre nem kerül sor.

– Hello, George – köszöntötte a hajóját javígtató férfit. George abbahagyta a munkát. Megérezte, hogy ez nem szokványos beszélgetés lesz.

– Mi a pálya, Smith?

– Senki sincs, akiben megbízhatnék. Segítened kell.

A technikus szeme összeszűkült.

– Valami gond van?

– Azt hiszem... ez a helyes kifejezés. Mondd, egyetértesz az emberáldozattal?

Azzal Smith elsorolta mindazokat a furcsaságokat, amelyeket négy nap alatt tapasztalt. A gépésztechnikus eleinte határozott szkepticizmussal hallgatta, de amikor megjött a hír egy újabb gyermek eltűnéséről, ő is ingatni kezdte a fejét. Aztán megígérte, hogy mindenképpen Smith segítségére lesz, és az ügynök számíthat rá. A férfi hátrasétált a hajtóműblokkhoz, hogy felkészítse a magánjachtot az indulásra. Az ügynök úgy szervezte az eseményeket, hogy a pénteki harci játékok során hulljon le a lepel mindarról, ami a táborban történhet.

– És George... kellene még valami.

– Mondd csak, bármiben szívesen segítek.

– Holnap, mielőtt a verseny elkezdődik, felkereslek a hajódnál. Készíts elő a szabadban egy, az úrhajókon rendszeresített standard idegkorbácsot. Még nem mondhatom el, miért van szükség rá... ígérem, nem fog senki megsérülni.

A férfi bólintott, és megszorította az ügynök kezét.

– Ott lesz a fegyver, számíthatsz rám.

Smith csak remélte, hogy talál addig valamilyen hasznosítható bizonyítékot, amivel a rituáléra érkező tekintélyes emberek előtt is világossá teheti, hogy az eltűnt gyerekek *nem* egyszerűen hazasétáltak. Mert ha mégis úgy történt... az iszonyúan nagy égés lesz.

– Ideje befejeznünk a felkészülést a holnapi versenyre – mondta Matthewnak nem sokkal később. – Szedd össze a csapatot!

A srác elrohant, és rövidesen négy társával tért vissza. Négy sápadt, megfélemlített, néma gyerekekkel, egy fiúval és három lánnyal.

– Tudnak a szüleitek arról, ami itt folyik? – kérdezte Smith Matthewtól, amikor sikerült a felkészítés végső időszakában magára maradnia a gyerekekkel.

– A harci játékokról tudnak – felelte a srác. – Ezt minden évben megrendezik, és a papok maguk választják ki a családokat. Nekünk pedig részt kell vennünk a kaszkádtáborban, ez így volt mindig, és így lesz ezután is.

– És azzal is tisztában vannak, hogy ezeken a játékokon megsérülhet valaki?

A gyerekek bólintottak.

– Minden évben vannak sérültek, és sok haláleset is történt már. Mindez azonban elenyésző az eltűntek számához képest, és ha így kiengesztelhetjük Extalior farkasistenét, és nem lesz több eltűnés, az ár elfogadhatónak tűnik.

Smith mélységesen felháborodott azon, amit a kissrác mondott.

– Még ti is elfogadjátok? Hát mi van itt, tótágast állt a világ? Ilyen ostobaságot...

Gyerekek, vessétek az eszetekbe, hogy istenek nincsenek, és akik mégis azt állítják, hogy vannak, csak visszaélnék az emberi butasággal, és általában a végsőig kihasználják benneteket! Most pedig álljatok fel egy kör mentén, és kezdjük meg a gyakorlást.

Smith elmagyarázta a gyerekeknek, hogy mi lesz a dolguk a másnapi harci játékok során, és megkezdte az általuk valószínűleg még nem ismert, de a denveri ügynökakadémián tanított harci technikák bemutatását.

18. Pénteken egész nap folytak az előkészületek. Hírességek, fontos emberek, és a város lakói érkeztek a végső ünnepségre, de megjelentek a gyerekek szülei is. Amikor Extalior legkisebb holdja, a Mirata színezüstbe öltözött, a szervezés terén már minden készen állt. Megérkeztek egytől egyig a vendégek is: Sentel város polgármestere, az Extalior Első Papja, a bolygó kormányzója, és egy kisebb magánjachtal befutott a helyi kormányzóvívó is.

Smith mindeközben George-ot kereste. A korábban megbeszéltek szerint a férfi magánjachtjának a harci játékok számára elrendezett tisztás közelében kellett állnia... és Smith örömmel látta, hogy az este folyamán az űrhajó valóban helyet változtatott. Egy hatalmas darwulfa árnyékában várakozott, felszállási pozícióban. És bár a verseny kezdetéig már csak percek voltak hátra, Smith megközelítette a szerkezetet. Furcsálta, hogy a gazdája nincs sehol...

Odakint, a gőzölgő mocsárban megtalálta George kezeslábasának szakadt, véres maradványait, és egy koponyatető-darabot. Ennyi volt, ami a fiatalemberből maradt. Rémes látvány. Nem volt mit tenni, Smith visszatért az űrhajóhoz, és előmelegítette a motorokat a felszálláshoz. A tisztáson éppen ekkor kezdett tapsba és rikoltott fel az egybegyűlt közönség, így a művelet nem keltett különösebb feltűnést. Smith remegve végezte a sokszor begyakorolt mozdulatokat, Michiganben szerencsére pilótatanfolyamot is végzett.

Amikor elkészült, George kabinjába sietett. A fegyvert hamar megtalálta, ott volt George pilótaruhájának övére akasztva.

Magához vette a fegyvert, aztán visszasietett a harci játékok színterére. Éppen Lucas atya beszélt.

– És mielőtt a verseny elkezdődne – mondta –, szeretnék köszönetet mondani két embernek. Alisia Donald és Smith Wesson nagyban hozzájárultak az idej kaszkádtábor sikeres lefolyásához, és most is segítik jelenlétükkel a verseny tisztességes befejezését.

Lucas Alisiára pillantott, az apácanő egy kedves mosollyal intette magához a lebegő mikrofont.

– Köszönöm, Luc, és örülök, hogy segíthettem. Még ha nem is az én csapatom győz, biztos vagyok benne, hogy a legméltóbb ifjoncot választják Extalior istenei.

A mikrofon Smith elé penderült, éppen idejében.

– Köszönöm, Alisia – mosolygott a férfi. – És üdvözlöm a vendégeinket is. Örülök, hogy itt vannak, mert sajnos a számos örvendetes dolog mellett akadtak itt nemkívánatos esetek is, és talán nem akasztom meg az események folyamát, ha valamit megemlítek – Smith arca elszürkült, jobb kezét öltönyzsebébe mélyesztette, és megragadta a fegyver markolatát. Nem érdekelt már Lucas erőszakos felszólítása sem, hogy maradjon csendben, bár a pap ordítása visszhangokat vert a sebtében emelt nézőtér épületei között.

– Talán nem mindnyájan tudják, hogy a gyerekek egy része miért nem lehet jelen

körünkben. Sokan eltűntek időközben, ám nem egyszerűen hazamentek, ahogy hírlik, hanem gyilkosság áldozatai lettek. Tudom, hogy ki a felelős ezekért a gyilkosságokért.

A közönség sorain hitetlenkedő morgás futott végig, többen felálltak, voltak, akik közbekiáltoztak. A város polgármestere és a helyi elöljárók azonban némán és figyelmesen hallgatták Smith-t. Talán módot adnak befejezni a hozzászólást.

Az ügynök elővette a zsebéből az idegkorbácsot. A nézőtérre erre kitört a pánik, többen sikoltozni kezdtek. Smith Lucasra irányította a fegyvert, összehúzta a fókuszát, és megcélozta a kövér ember... melegítőzsebét. Szerencséje volt. Jól célzott.

Vékony vonítással egy apró, rózsaszín teremtmény vágódott ki a ruhadarabból, a kerek tisztás közepére futott, majd kínlódva összeroskadott. Smith nem törődött a döb-bent Lucassal, eltette a fegyvert és folytatta a beszédet.

– Ez a rózsaszín teremtmény első pillantásra egyszerű rágcsálónak tűnik. Én azonban úgy gondolom, hogy több annál. Majdnem biztos vagyok benne, hogy meg tudja változtatni az emberek tudatát és testi felépítését. Képes embereket irányítani és módosítani. Hogy miként, arra csak egyetlen megoldás van...

Amíg itt voltam, sokat hallottam Extalior úgynevezett démonisteneiről. A vallásokban nem nagyon hiszek, a szörnyekben azonban annál inkább, hiszen összeakadtam már néhányal az utazásaim során. Úgy gondolom, hogy ez a lény itt egy mesterségesen létrehozott hibrid, egyike a sokat emlegetett démonisteneknek. Úgy alkották meg, hogy képes legyen egyidejűleg megváltoztatni az emberi DNS-t valamennyi sejtben. Talán nanotechnikával, talán transzportációs módon oldja meg, nem tudom, de éppen emiatt feltételezem, hogy a kis korcs félig gép. Először a Mizsén láttam az úrkikötőben, és azt hittem, őshonos élőlényről van szó. De tévedtem. Lucas az Extaliorról hozta magával, és a lény önszántából maradt velem az idegen bolygón, csak azért, hogy megfigyeljen. Végül Lucast választotta, az ő álarca mögött végezte borzalmas vérengzését a gyerekek között.

Elhallgatott. A vádak súlyosak voltak, a lény pedig kába.

A pódiumon döb-bent csend uralkodott, a beszéde második fele alatt lassacskán el-némultak az emberek. Ám valaki hirtelen kacagni kezdett. Smith döb-benten pillantott balra, Lucas kacagott nem túl távol tőle, meglehetősen abszurd volt a látvány.

– Majdnem jól gondolkodtál, Smith – mondta a kövér ember –, ám a valóságban pontosan fordított a helyzet. Nem Awful – mutatott a kábult, lassacskán éledező teremtményre – használt fel engem, hanem én imádtam őt. Ő ugyanis egy isten...

A nézőtérre a figyelem a rózsaszín teremtményre irányult.

– Igen, Smith – folytatta Lucas – Awful Extalior egyik istene, és egyáltalán nem irányított engem. Én szolgáltam őt. A gyerekek némelyikének meg kellett lakolnia istentelenségéért; bűnös szándéka nem maradhatott megbosszulás nélkül.

Smith a beismerés hallatán elmosolyodott. Kedvezően alakultak a dolgok.

– Te ölted meg a gyerekeket?

– Hogy én?... – hebegte a lebegő mikrofonba a pap, és a rózsaszín állatkára mutatott. – Ő volt az...

És Awful, mintha tényleg a hely istene lenne, lassan elkezdte megváltoztatni az alakját. A karmait behúzta, apró pofácskája is változott, hat lába kiszélesedett. A mérete mindeközben pillanatról pillanatra nőtt, hamarosan már akkora volt, mint egy kisebbfajta magánjacht.

– Még most sem ismered el, hogy Awful isten? – ordította, magából kikelve Lucas.

– Nem hinném – hümmögött Wesson, de további feleletre már nem maradt ideje. A közönség soraiban páncélos, sugárfegyveres katonák tűntek fel. Nem csoda, hiszen Wesson megzavart egy nagyon fontos vallási ünnepséget, ráadásul fegyvert használt egy meglehetősen zsúfolt helyen. Ideje volt eltűnni, de mielőtt ezt tette volna, Smith még esélyt akart adni a maradék gyerekeknek. A kis tisztás közepére rohant és miközben a katonák kiélesítették a fegyverüket, hangosan kiáltotta:

– Gyerekek, szálljatok be George úrhajójába! Elő van készítve a startra, hamarosan indu...

Ám a gyermekek szemében zöld fény csillant. Már késő volt, a ceremónia elkezdődött, az átalakulás lefolyóban volt. Az ártatlan, üde tekintetek lassan megfeketedtek, az arcok felgyűrődtek, szőr nőtt a ráncok közé, és vámpírfogak csillantak az ajkakon. A közönség soraiból kifejlett darcwulfok rohantak elő, Smithnek csak másodpercei maradtak a menekülésre. Abban a pillanatban eldőrdült az egyik sugárfegyver is, és borzalmas lyukat ütött Smith mellett a sárba. Százfélé fröccsent a mocskos talajvíz.

– A fene... – nyögte az ügynök, és elzuhant a talajon. Feltérdelt, de ekkor az egyik darcwulf karmos mancsa már majdnem a hátába mart, az öltönye alsó részét szét is szakította. Smith felküzdötte magát, és lélekszakadva futott az úrhajó felé, feldühödött tömeg ordítása kísérte. A nyomában izmos, gyors szörnyetegek loholtak, és ahogy Smith a közönségre pillantott, védelmet várva, azt vette észre, hogy az emberek ott is átalakulnak lassacskán. Kivétel nélkül mindenki szörnnyé változott odafent, nem volt szó már se kormányzóvivőről, se Első Papról. Rémulten az úrhajó felé vetette magát, de elkésett: az üresköz egy borzalmas robbanással darabjaira szakadt; szétlőtték vagy szétrobbantották. Wesson csak későn eszmélt fel, teljesen megzavarodott, azt sem tudta, mit tegyen.

– Állj meg, Smith, nincs értelme a menekülésnek! – ordította mögötte Lucas, és az ügynök előtt ekkor vált világossá, hogy itt egy percig sem akartak feláldozni egyetlen gyermeket sem. A fiúk és lányok tényleg hazamentek. Mindvégig... ő maga volt a célpont.

19. – De hát mire volt jó ez a színjáték? – kérdezte órákkal később az ügynök, céljára vastag rácsát fogva. Lucas csak egy kis idő múlva válaszolt.

– Nem színjáték volt. Mindez az ősi rituálé részét képezte.

– De hát miért nem fogtatok le rögtön, miután a bolygóra érkeztem, mire volt jó ez a huzavona?

– Tanítanod kellett népünk kiválasztottjait az emberi természetre. A gyerekek akkor még tényleg embergyerekek voltak, és előttük is titkolnunk kellett, hogy később majd megváltozik az igazi mivoltuk. Amikor egy-egy gyermek valami hasznosat tanult, valami olyasmit, ami megtetszhetett neki, és a továbbiakban a természete részévé akartuk tenni, elhívtuk. Nagy tiszteletben kellett tartania a tudást, hiszen magától a szent áldozattól szerezte. Mindamellet te a tanításban nem voltál túl jó. Inkább tényekre és ismeretekre oktattad őket, emberi viselkedés helyett. Arra persze nem figyeltél fel, hogy az előadók is eltűnnek, ugye? Mert ők is áldozatok voltak, minden este fel kellett áldoznunk valakit, te ostoba!

– Lucas! Hiszen ez borzasztó!

A kövér ember mosolygott.

– Hogyan juthattál ideig? Hiszen te valamikor *tényleg* azúrfény-pap voltál!

– Most is az vagyok. Furcsa, ugye? Úgy hírlik az egész galaxisban, hogy az azúr-fény-papok éppen ellenünk harcolnak. Ám én már tudom az igazságot, és éppen az Első Pap változtatott át. Most is tisztelem ugyanazokat az isteneket, hiszek bennük, mert így neveltek. És hogy nekik ez teljesen megfelelő... arra a példa én vagyok.

– Luc... – próbálkozott Wesson. – Miből gondolod, hogy ezek az istenek léteznek?

A kövér ember arca elállatiasodott, megváltozott. Gyűlölet ébredt benne, és magára hagyta az ügynököt.

Smith azonban nem keseredett el.

Előző este ugyanis még egyáltalán nem bízott abban, hogy a gyerekek kimentése erőszak nélkül sikerülhet. Így tájékozódott az extaliori szent szokásokról, és megtudta, hogy áldozat előtt egy kupa szentelt fénybort kell meginnia mindenkinek, aki az ünnepségen részt vesz. Az éjszaka leple alatt erős altatót kevert a megigazultak italába, és most, amikor a jól őrzött pincében csendesen üldögélt, abban reménykedett, hogy fogvatartói a szertartás előtt hűek maradnak önmagukhoz, és megisszák a bort.

Lucas három órával később tért vissza, ekkorra Extalior kisebbik holdja már majdnem leáldozott az égbolton. Várható volt, hogy hamarosan véget ér a borzalmas éjszaka.

Lucas kivezette Smith-t a szabadba, körös-körül fáklyák égtek, és a tisztás közepén – ahol természetesen megvívták az este folyamán a kaszkádvíadalt –, egy áldozati máglya égett. Lucas ennek a közelébe terelte az ügynököt, majd egy asztról arany színű kupát vett elő, hálát rebegett az isteneknek, és kiitta a bort.

Ezek után újabb szertartások következtek, Smith-t megkötözték, majd hamarosan várható volt, hogy a lángok közé vetik. Ekkor azonban gyengülni és támolyogni kezdtek a nagypofájú szörnyek, és Smith elérkezettnek látta az időt, hogy elhagyja a tábor. Szerencsére még volt annyi energia a pleiádoki sugár-karperecében,• amennyi elvágta a kötelékeit. Kibontakozott és rohanni kezdett, a legyengült rémségek utánakaptak, de nem tudták megfogni. Az altató nem volt elég ahhoz, hogy kiüsse őket, de erős kábultságot okozott.

Smith élete legjobb futását produkálta, átvette magát a parókiát övező kerítésen, majd a veszélyes, buja dzsungelben rohant a közeli úrkikötő felé. A lehangolt szörnyek egy ideig üldözték, később azonban erősebben hatott az altató, és végül, amikor Sentel városba ért, már nem volt a nyomában senki. Megtépázva, és büszkeségében igencsak megtörve még éppen fel tudott szállni az egyik helyi járatra, szerencsére nála volt a hitelkártyája, amit elfogadtak a jegyirodában. Smith hajnalban elhagyta az Extaliort, és megfogadta, hogy soha többé nem tér oda vissza.

20. – Szegény Smith, igazán szörnyen érezhette magát – mondta Christine, és bekapott egy konyakmeggyet. – Ezek után én sem szívesen repülök az Extaliorra, bár a múltkor láttam egy prospektuson, hogy egészen különlegesek a strandjaik.

– Nyugodtan elutazhat, Christine, ha akar – felelte mosolyogva Greenwolser. – Smith néha nagyít a törtéteken. Egyébként az Extalior szubtrópusi része teljesen veszélytelen, oda nem jutnak el az éjszaka teremtményei. Feltűnhetett volna ez Smithnek is. Mármint az, hogy Lucas nem a veszélytelen napos szigeteken, hanem a szörnyektől hemzsegő dzsungelvilágban szállt le. Ott nem bízhat meg az ember senkiben.

• Ezt az eszközt Smith a *Kleopátra 4*-en szerezte, ld. *Káin* c. elbeszélést. In: *A jég birodalma*, antológia. i. m.

– De tényleg, Tom, mondja meg nekem: az azúrfény-papok most harcolnak a szörnyek ellen, vagy pedig ők is szörnyetegek?

– Már hogy lennének szörnyetegek? – méltatlankodott a kapitány. – Azok, akik a szubtrópusi részen éneklék a mantrákat, egész biztosan nem szörnyek, még ha a vallásuk kicsit furcsa is.

A lány felnevetett.

– És a tanulság?

– Természetesen tanulság is van. Ezt egyébként már egy földi filozófus, Plutarkhosz is felismerte.

– Nagyon filozófikus hangulatban van ma, Tom.

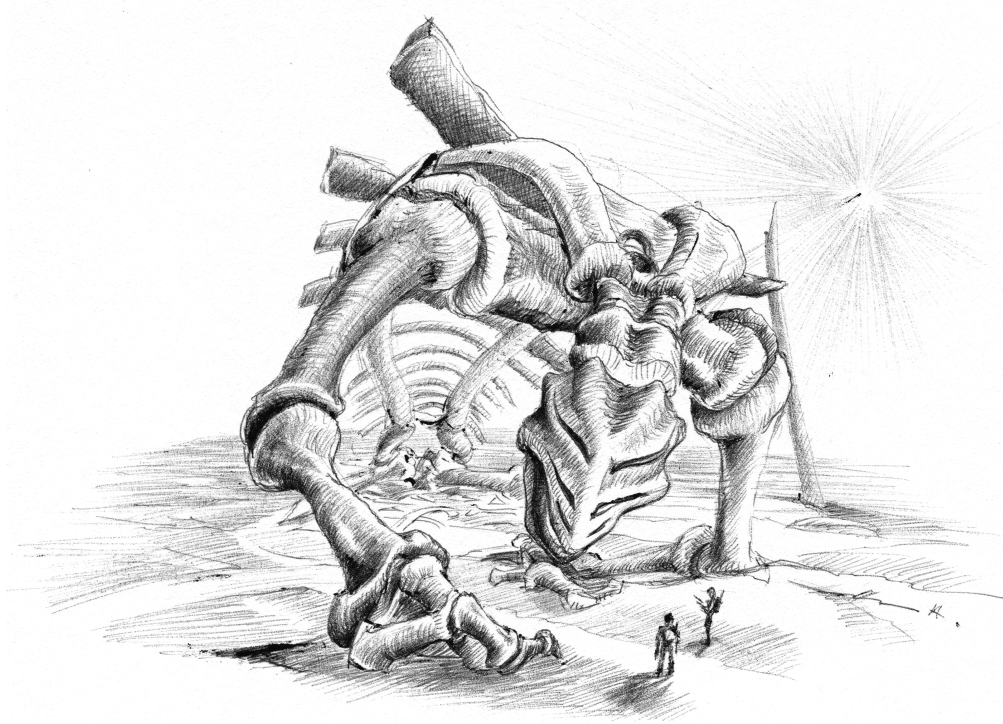
– Azt hiszem, ez fejezi ki a legtömörebben a dolog lényegét. És ez bizony gyakran megtörténik: nem valamilyen gondolat áll szembe egy másik gondolattal, hanem becsvágy, akadékoskodás, jóindulat, féltékenység vagy félelem lép fel a gondolkodás ellen, és ekkor mégis két gondolat különbségére gondolunk. • Az eltérést megismerni művészet, s úgy gondolom, Christine, nem is sikerülhet minden esetben... – a kapitány egy pillanatra elhallgatott, felvett az asztalról egy konyakmeggyet, úgy folytatta. – Ja, és tudja, hogy minek örült Smith a leginkább?

– No? Minek? Hogy túlélte?

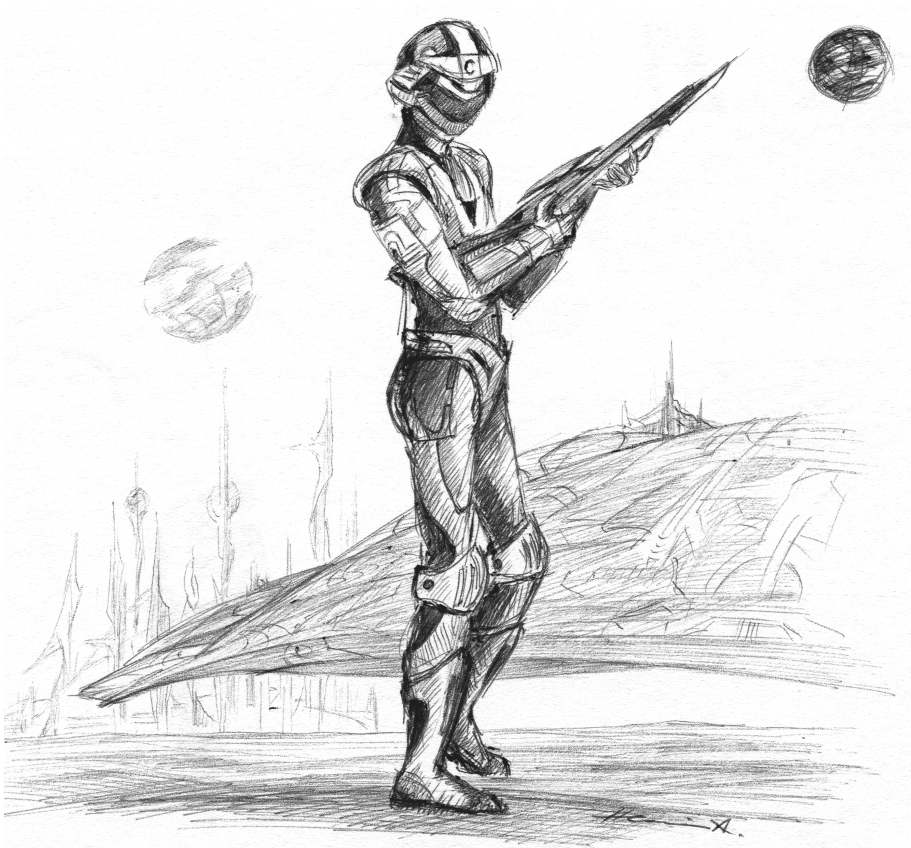
– Nem – felelte Greenwolser – Hogy akkor is neki lett igaza.

– Hát, akkor majd erre törekszem én is – felelte csilingelő hangon a lány. – Kéri az utolsó szem konyakmeggyet? – nevetett fel.

Azzal nekilátott kibontani a csomagolást.

• Plutarkhosz, *Morálfilozófiai értekezések*, Kossuth Kiadó, h. n., 1998. 45. o.

AZ ELEFÁNTSONTTORONY

Star City, 2123

A sötét lépcsőházban rég kiégtek a halogénlámpák. A lépcsőn botorkáló lány nem látta a megszokott, lehangoló képet: a vaskorlátot, a hámló falakat, a mocskos, töredezett műanyag csempét. Valamelyik földszinti házból üvöltések, sikolyok és szitkok szűrődtek, a lakók veszekedtek, talán verekedtek egymással.

Melanie gyorsan beütötte az ajtót nyitó számkódot, a zár halk zümmögéssel kinyílt. Meleg, párás este volt, a délután során egy rövid zápor vonult el a város felett, s a rozszant úttest kátyúiban még ott csillogtak a víztócsák. Alig hunyorgott egy-egy lámpa, ami – a környéket dúló vandálok ellenére – valami módon épen maradt; a gyér fény megvilágította a kövezeten heverő, rozsdás fémhulladékot s a házak sivár, rop-pant betonkockáit. Az alsóbb szinteken vastag, gyalulatlan deszkákkal szögezték be az ablakokat, az erkélyeket sűrű vasrács védte. Valamelyik bezúzott pinceablakból vizeletszag szállongott.

Az egyik közeli toronyház ajtaján néhány fiatal fickó lépett ki, a lépcsőházból áradó éles neonfény hátulról világította meg őket. Legtöbbjük tarra borotválta a fejét, de az egyik fiú koponyáját színes, lobogó tincsek ékítették. Valamennyien vasalt bakancsot hordtak és terepszínű katonai nadrágot, s Melanie sejtette, a fekete bőrdzsekik alatt kés lapul, netán láncos bot, ha épp nem automata pisztoly. A lány szorosan a fal mellé húzódott, s elindult a *lighter*-megálló felé.

A jármű zsúfolt volt, mint rendszerint; fáradt, törődött arcú emberek siettek hazafelé a kora estében. Negyedóra múltán Melanie leszállt a lighterről, s az ötsávos út szélén lévő taxiállomáshoz ment. Bepattant az egyik áramvonalas, vízcepp formájú autóba, amit egy üres tekintetű, szürke bőrű droid vezetett. A taxi hangtalanul gördült ki a parkolósávból – nem üzemanyaggal működött, hanem a motor belső terét kitöltő harmonikus rezgések energiája hajtotta. Csendesen suhant tova, s alig pár perc alatt elhagyta a vigasztalan külvárost. Vibráló fényreklámok és égisz szökő, obszidiánból és krómacélból épült felhőkarcok között kanyargott. Végül egy irdatlan üvegpalota előtt állt meg. Melanie fizetett a gépszoftárnak, fűgén kiugrott a járműből, és energikus léptekkel indult az épület irányába.

A Vörös Gyémánt, ha nem is a legjobb, de mindenesetre a legrégebb szórakozóhely volt a városban, valamikor az ezredfordulón nyílt meg, akkor persze még csupán aprócska bárként. Mára többemeletes óriássá nőtte ki magát: két játékterem, hat mozi (természetesen valamennyi térhatású képekkel és különleges hang- és fényeffektusokkal működött), háromféle kávézó, tucatnyi étterem, egy olvasóhelyiség s nyolc nightclub tartozott hozzá, s persze mindegyik más-más stílust képviselt. A Vörös Gyémánt legfelső, hatodik emeletén állatparkot rendeztek be; a hatalmas térben kakaó- és olajpálmák virultak, citrusfélék, mandulafenyők, páfrányok és orchideák; s a szelíd szar-

vasok, nyulak, hermelinek ott bóklásztak a park látogatói között; néhány terráriumban madárpókok, kaméleonok és teknősök tanyáztak; s – erős acélrács mögött – pumák, leopárdok és jaguárok lépkedtek egykedvűen.

Melanie az egyik éjjeli bárt választotta; a tágas, zsúfolt helyiségben lézerefény szikrázott, elektronikus zene lüktetett, s az alacsony színpadon egy ezüstszőke, bronzbőrű táncosnő vonaglott és vetkőzött.

A lány rendelt egy tequilát a zsirosan fénylő képű pincértől, körülnézett a teremben. A reszketeg fényben a táncoló párok akárha robotként mozogtak volna, s olykor kivált a tömegeből egy-egy arc világos foltja.

Melanie tovább szemlélődött, a pincérekre és az italbár vendégeire siklott a tekintete. Észrevette, hogy egy férfi a pulthoz dőlve figyeli őt. Magas volt, jóképű, sötét haját hátrafésülte a homlokából – s időnként érdeklődő pillantásokat küldött a lány felé. Melanie alig észrevehetően elmosolyodott, s néhányszor még visszalesett a kiszemelt zsákmányra. Jól számított: öt percen belül a férfi odasodródott mellé.

– Táncolunk? – kérdezte nevetős tekintettel. – Danny Ray vagyok.

– Melanie Jones – bólintott a lány, és vonaglani kezdett a zene ütemére. A szintetikus gépzaj már az ereiben dobolt, szívfrekvenciája vészesen megemelkedett, miközben szemügyre vette Dannyt a lézerefényben. Egy pillanat törtrésze alatt felmérte, hogy a fiú bizonytalán kedveli az alkoholt, netán egyéb ajzószerkeket is. Szabályos arca feltűnően sápadtnak, megviseltnek tűnt, mintha hosszas betegségen esett volna át; sötét szeme alatt kékes árnyékok húzódtak, s különben jó felépítésű alakja vékony volt, már-már sovány. Fekete inge, nadrágja azonban kifogástalan minőségű, méregdrága szövetből készült, karórája pedig kisebb vagyont érhetett.

A lány közelebb lépett a fiatalemberhez, teste kígyózott. Valami furcsa okból úgy érezte, jó a másik közelében lenni – nem pusztán rokonszenv vagy szexuális vonzalom volt ez, több annál. Egyféle bizsergés, de nem csupán a gerincén futkosott, mint máskor, ha megkívánt valakit, ha más férfiak a mellét, fenekét markolták; ez az érzet kiterjedt az egész testére, akárha beburkolta volna. Leginkább a pezsgőfürdőre hasonlított, de arra sem igazán.

– Egyedül vagy? – kezdte a beszélgetést Danny.

Melanie bólintott.

– Korábban a barátnőimmal jártam ide... aztán ők lekoptak rólam – vállat vont.

– Aha... értem.

Danny átkarolta a táncoló lány derekát, és apró csókot lehelt a nyaka oldalára. Melanie csiklandósan kacagott, s hátraszegte a fejét a folytatáshoz. A fiatalember beleharapott a telt alsóajakba, s a puha szájba mélyesztette a nyelvét.

– Ha kedved van – szólalt meg némi gondolkodás után –, leléphetünk. Ismerek egy jó klubot.

– Hm. – A lány mosolygott. Mindig is szerette a klubokat, de rendszerint még a belépődíjat sem tudta megfizetni. Előretolta kebleit, amik még bizsergettek az iménti érintéstől.

– Elefántcsonttoronynak hívják – folytatta Danny. – Pár barátomé, de mivel beszálltam, néha én is ott lakom. Imádni fogod. Jó hely. Akár most indulhatunk.

Kicsit erőszakos, de kedves, állapította meg Melanie, ahogy a fiatalember belékarolt, és kivezette a bárból. Danny sugárzó, értelmes, sötét szeme, fesztelen modora bizalmat ébresztett benne; máskülönben aligha mertte volna egy idegenre bízni magát.

Szinte nap mint nap hallhatott esetekről, amik elriasztották, ezért általában csak két-három találkozás után volt hajlandó kettesben maradni a kiszemelt férfiakkal. Ezúttal viszont teljesen rendjén valónak vélte, hogy egy ismeretlennel tart, akiről egyebet sem tud, mint azt, hogy jól csókol, s a közelsége valami meghatározhatatlan, kellemes fizikai érzetet okoz. Csak meg ne bánjam, gondolta, s kajánul elmosolyodott.

– Fogjak taxit? – érdeklődött, s már kutatott is a táskájában a dió nagyságú hívómechanizmus, a *caller* után.

– Ne fáradj – intette le Danny. – Menjünk az autómmal.

☉Mintegy félóra múltán megérkeztek a háromszintes, masszív épület elé. Melanie gondolatban elismerően biccentett, s akaratlanul is eszébe tolakodott saját másfél szobás, csöppnyi lakása a külvárosi betonkockában.

– Azért gürcölök, hogy *neked* otthonod legyen – motyogta gyakran anyja, aki örökké fáradt volt és zilált, s egész életét egy kopár albérletben töltötte. Vajon mit szólna ehhez a házhoz?

Az Elefántcsonttorony falai bizonyonnan korundból vagy egyéb kemény ásványból épültek. Melanie megfigyelte, hogy a bejárati ajtó vastag páncéllemezekből készült, s három különböző kóddal ellátott biztonsági zár védi, ami még Star Cityben is szokatlannak számított; mások beérték egy, ritkább esetben két kóddal, a beépített elektromos tolózár így is megtette a hatását.

Amikor beléptek, Danny rögvest beütötte a páncélajtó záró számkódokat. A lány óvatosan megérintette az előszobát bevonó kárpitot – kemény, érdes, valószínűleg hőálló matéria volt, talán azbeszt. Danny barátai ugyancsak tehetősek, ha megengedhetnek maguknak ilyen költséges – és vélhetően felesleges – biztonsági berendezést.

– Gyere. A nappaliban lesznek – szólalt meg a fiatalember, s otthonosan átkarolta Melanie gömbölyű, csupasz vállát. Félrehajtotta a fejét, szemét résnyire húzta. A lány ezúttal nem simult hozzá, hanem ösztönösen elhúzódott – rendszerint szerette Danny valamennyi gesztusát, de ezt a tekintetet nem szerette. Valahogy riasztónak tartotta, idegenszerűnek, ravasznak.

Átvágtak egy fehér bútorokkal berendezett, ebédlőféle helyiségen, s egy tágas szobába jutottak, amit csupán egy épp üzemelő *sensors* – egyféle komputer, amelynek háromdimenziós képeihez nem csupán hangeffektek, de illat- és tapintásérzetek is társultak – képernyője világított meg.

A készülék előtt egy sötét hajú, sovány lány kuporgott; tőle néhány lépésnyire egy halványszőke nő szendergett egy kanapén, aminek selyemkárpitja fakózöldnek tetszett a tompa fényben. A szoba bal sarkában egy fiatal férfi ücsörgött egy bőrfotelben, arca unottnak tűnt. Ahogy a két újonnan érkező belépett, mindhárman rájuk pillantottak. Fürkésző, tompa tekintetük kellemetlenül hatott a lányra.

– Melanie Jones – mutatta be Danny vigyorogva alkalmi kedvesét, majd a *sensors* előtt görnyedő, vézna hátú nőre bökött. – Ő pedig Carla, a húgom. Diana Wells – intett a szőke felé – és Rob Gillis. Alec még nincs itthon.

Melanie bizonytalanul mosolygott. Eleinte arra gondolt, orgia készül, de úgy vélte, Danny és ez a Rob választhattak volna csinosabb nőket erre a célra. Egyébként sem szenvedett hiányt önbizalomban, de könnyű volt belátnia: a társaságban egyértelműen ő a legcsinosabb nő. A másik kettő sápadt, gyöngye teremtés volt, hajuk fénytelenül csüngött, beesett arcukban álmatag, bágyadt tekintet fénylett. Igaz, maguk a fiúk sem

látszottak túl életerősnek: válluk meggörnyedt, égő szemük alatt árkok sötétlettek. Bizonytalán az egész kis társaság inkább az éjt kedveli, mint a nappalt. Valami kellemetlen gondolat suhant át a lány agyán – *vajon miért ilyen halvány és komor itt mindenki?* –, és eszébe jutott, hogy léteznek bizonyos sátánista és skinhead csoportok, akik nem bánnak kesztyűs kézzel a közük tévedt idegenekkel. Megrezzent. Szerencsére egyik vendéglátója bőrén sem látott tetovált szvasztikát vagy lefordított keresztet – igaz, mindannyian hosszú ruhákat viseltek, mintha fázának. Talán egyszerűen csak lököttek, esetleg punkok vagy drogosok. Legfeljebb majd ügyel, nehogy az ételbe keverjenek valamit.

– Örülök, hogy eljöttél – szólalt meg Carla. Vontatott, vékony hangja volt, illetékes, ösztövére lényéhez.

– Én is – felelte a megszólított, s biccentett. Már ismét érezte a finom bizsergést; bántó sejtelméi elenyésztek, most valahogy ostobaságnak tűnt, hogy egyáltalán ilyenre gondolhatott. Tetszett neki a hely, s valamiért úgy érezte, nem kell közös szeretkezésbe bonyolódnia az itt lakókkal. Előfordult már, hogy több fiúval volt egyszerre, de növel még sohasem, s nem is vágyott efféle aktusra, legkevésbé pedig olyan fakó képű, hideg, abnormálisan sovány lánnyal nem, mint például Diana.

– Holnap majd megmutatjuk a házat – biztatta az iménti nő, Danny testvére. Hátra fordított a sensorsnak, s végre megeresztett valami mosolyfélé.

Danny megfogta Melanie karját, s az ajtó felé terelte a lányt

– Gyere. A szobánk az emeleten van.

Melanie engedelmesen ügetett a nyomában. Az előszobában egy falépcső vezetett az emeletre. Danny és kedvese fölsiettek a csiszolt, fényezett tölgyfából készült lépcsőfokokon, s egy kisebb folyosóra értek, amelyből öt ajtó nyílt.

– Jobbra a második az enyém – magyarázta a fiatalember, benyitott, és megérintette a halogénlámpa kapcsolóját.

Melanie önkéntelenül is felsóhajtott, ahogy a helyiség fénybe borult. A fal itt is krémszín-fehér volt, a szőnyeg rozsdavörös, az ablak alatt egy intarziás asztalka állt. A legfeltűnőbb bútordarabot, egy irtatlan kétszemélyes ágyat a szoba közepén helyezték el.

– Hogy tetszik? – érdeklődött Danny, hangjából összetéveszthetetlen önelégültség csendült ki. Mint általában a gazdagabb férfiak, ő is büszke volt pazarló, költséges életmódjára, luxustárgyaira.

– Nagyon – válaszolta a lány őszintén.

Danny cirógatni kezdte a fényes, barna fürtöket, aztán a dús hajsátor alá nyúlt, s erős, hideg ujjai Melanie nyakszirtjét masszírozták. A fiatal nő hátrahajtotta a fejét, átadta magát az érintésnek – ismét azt a kellemes borzongást érezte, amit korábban is, s ami úgy különbözött a máskor érzett szexuális izgalomtól. Danny keze már a vékony tangában járt, ajkai a vörös mellbimbókat becézték. Melanie ruhái egyenként a földre hullottak, egyre sebesebb ütemben. A lány már a széles ágyon hevert, csupán bugyija takarta meztelenségét. Danny fölétérdelt, egy pillanatig még gyönyörködve nézte a selymes, barna bőrt, a telt melleket, az izmos, erős, karcsú vonalakat; aztán megmarkolta a kerek csípőt, félrehúzta a tanga keskeny pántját, és behatolt.

☉ Másnap Melanie kábultan, leverten ébredt, mint rendszerint, ha túl sokáig maradt fenn éjjel. Megfordult, s elvagyorodott – Danny ott aludt mellette, arca fehéren derengett a tompa fényben. A hálószoba széles ablakait gondosan elfüggönyözték, alig szö-

kött be egy-egy tolakodó fénysugár, de az egyik szekrény polcán egy digitális óra számlapja világitott. A lány ránézett. Már délután volt, fél négy.

Melanie felült az ágyon. Még mindig kimerültnek, gyengének érezte magát, de kidörzsölte az álmat a szeméből, és talpra kecmergett. Megkereste szétdobált ruháit, egy szűk, sötét szoknyát és egy ujjatlan felsőt, s felöltözött, majd kilopózott a szobából – halkán mozgott, nehogy felébressze Dannyt. Leóvakodott a lépcsőn, meztelen talpának jólesett a polírozott fa langyos érintése.

Nem ő volt azonban az egyetlen a házban, aki már felébredt: az ebédlőben Diana ücsörgött az egyik széken, s a tányérja fölé hajolva rágcsált valamit. Szőke haja az arcába hullt, ahogy hátravetette a fejét, és felnézett.

Melanie elmosolyodott.

– Jó reggelt. Látom, te is korán ébredsz – kezdte, de elcsuklott a hangja, amint észrevette, mit eszik a másik. Diana egy jókora darab nyers májat szagatott a fogai-val; a szíjas, vörösesbarna, nedvesen fénylő hús recsegve engedett a harapásainak. Méretéből ítélve a máj nem csirkéhez vagy kacsához, hanem legalábbis borjúhoz tar-tozhatott valaha.

A barna lány utálkozva nyelt egyet, de nem szólt semmit. Körülnézett a hófehér műanyagból készült polcokon, s egy sűrű, narancsszínű folyadékkal telt poháron álla-podott meg a tekintete.

– Mi ez? – kérdezte némiképp felderülve, és közelebb lépett, hogy szemügyre vegye a poharat. – Narancslé?

– Tojássárgája – közölte nyugodtan Diana, miközben tovább tépte-mardosta kör-meivel s éles fogai-val a nyúlós, ragacsos marhamáját. – Jót tesz a közérzetnek.

Melanie gyorsan elhúzódott a polc mellől.

Carla lépett be az ebédlőbe. Melanie hálásan nézett rá, örült, hogy nem kell to-vább társalognia Dianával. Észrevette, az érkező lánynak épp olyan barna szeme és dús, sötét haja van, mint a bátyjának, csak hogy az ő hosszú fürtjei a derekát verdesték, míg Danny sima szálú tincsei csak vállig értek. Carla arca betegesen haloványnak, már-már sárgásnak tetszett a nappali fényben – az Elefántcsonttorony lakóin félreis-merhetetlen nyomot hagyott az egészségtelen életmód, a sok átvirrasztott-átmulatott éjszaka, az alkohol és talán a kábítószer is.

– Még nem láttad a házat, ugye? – érdeklődött Danny húga.

Melanie megrázta a fejét.

– Csak pár termet a földszinten, meg Danny szobáját.

– Szóval... a földszintet már ismered... itt az ebédlő, konyha, két fürdőszoba, a nappali – sorolta Carla, s hirtelen az arcához kapott. – Bocsáss meg, vérzik az orrom. Rögtön jövök – mondta, s távozott, alighanem a legközelebbi fürdőszoba felé. Melanie észrevette, hogy az arcára szorított kezén kicsi vérpatak élénkvörös csíkja csordul le.

Kelletlenül fordult vissza Dianához – Carlát jóval rokonszenvesebbnek találta, mint a szőke lányt, s nem szívelte a gondolatot, hogy egyedül kell maradnia vele. Amaz épp a máj utolsó falatjait gyömöszölte a szájába, állkapcsa serényen darálta a szívós cafatokat.

Újfent belépett valaki a helyiségbe; ezúttal a ház bejárata felől. Oly halkán érke-zett, hogy Melanie csupán akkor vette észre, amikor már ott állt az asztal előtt. Kö-zéptermetű, húszas éveie elején járó fiatalember volt, rövidre nyírt hajjal, fákószürke szempárral. Ő is sápadtnak tűnt, de tekintetében nem látszott fáradtság, noha nyilván

ében töltötte az éjt. Melanie még nem látta őt, de homályosan emlékezett, Danny említette, hogy van még egy tagja a zártkörű klubnak, aki az elmúlt estén nem tartózkodott a házban. Alex? Alfred?

– Alec Travis vagyok – mondta a fiatalember, s kezét nyújtott. Ujjai hidegek voltak, s kissé nyirkos tapintásúak. – Te pedig Danny legújabb áldozata, ha nem tévedek – szögezte le komolyan.

Carla visszatért az étkezőbe; orrára habfehér, steril szövetet tapasztott. Ha kissé megemelte a kezét, a körötte állók láthatták, hogy a csaknem áttetsző anyagon vérvirágok nyílnak.

– Már jobb – jelentette a lány, de hangja kásás volt, mintha alaposan megfázott volna, vagy mintha csak az imént emelte volna ki a fejét egy lavórnyi víz alól. – Hol is tartottam...? Igen, a ház. Az első szinten vannak a hálószobák, mindenkinek egy-egy... A második emeleten pedig néhány szalon, meg egy biztonsági helyiség... amolyan pánikszoba.

– Szexuális segédeszközök vannak benne! – szúrta közbe vidáman Alec, szemében apró, mohó szikra villant. – Kötelek, kések, ilyesmi.

Melanie halványan elmosolyodott, pusztán udvariasságból, nem tetszett neki a férfi hanghordozása. A másik két nőre pillantott. Diana közönyös maradt, épp a tojás-sárgáját szűrte ki a poharából. Carla barna szeme rosszállást tükrözött.

– Alec viccel – csattant fel türelmetlenül a lány. – Imádja a bárgyú tréfákat. – Szája gúnyos mosolyra kunkorodott, de a tekintete komoly maradt.

A halványszürke szemű férfi könnyedén vállat vont, s egy karcsú üvegcsét emelt le az egyik polcra. Némi sárgásan csillogó port szórt egy csészébe, vizet töltött hozzá, és felhajtotta.

– Gyógyszer – magyarázta Melanie-nak. – Vértékeny vagyok.

– Ó. – Tehát mégis drogozik, állapította meg magában a lány. És bizony a társai is.

Gondolatban vállat vont. Megkönnyebbült, hogy csak erről van szó – amilyen furák voltak a klubtagok, rosszabbra számított. Azzal pedig vajmi keveset törődött, hogy ismerősei alkoholra, luxusprostituáltakra vagy drogokra szórják-e el a pénzüket. Jól tudta, felesleges bármit szólania: a szenvedélyének élő ember meg sem hallaná, amit mond. Egy pillanatra eszébe jutott régi kedves barátnője, Judy, akit annak idején – tizenöt esztendősek voltak mindketten – kétségbeesve próbált lebeszélni a *déja vu* nevű szintetikus szerről; persze nem járt sikerrel, pedig még sírt is. Elűzte a hívatlan emléket. Elvégre a vendéglátói nem kínálták meg a gyógyszereikkel, s egyáltalán nem tettek semmi gyanúsat, mint eleinte várta volna: nem próbálták bevonni különféle szertartásokba, amik során kakasvért isznak, keleti vallások halottaskönyveit bújják és arámi nyelven írt igéket mormolnak; nem akarták telebeszélni a fejét bizarr eszmékkel, világvége-jóslatokkal, fajelmélettel.

Vagy csupán elővigyázatosak. Végül is csak egy napja ismernek.

Melanie még a szeretkezés után is hiába faggatta Dannyt az életéről, érdeklődéséről, kitérő válaszokat kapott. A többiek sem voltak közlékenyek; udvariasan bántak a lánnyal, de nem beszéltek magukról. Őrizték a titkaikat.

Danny baktatott be; ásítózva dőlt az egyik szék támlájához, arca még a megszo-
kottnál is fakóbbnak tűnt.

– Melanie... már felkeltél?

– Igen. Készülődöm.

Carla felkapta a fejét.

– Hová?

– Haza, természetesen – felelte a lány. Nem várom meg, hogy kidobjatok, tette hozzá gondolatban. S ráadásul valami belső, titkos sejtés szintén azt súgta, ne várjon, jobb, ha minél hamarabb odébbáll.

– Ugyan. Maradj még – kérte Danny behízelt hangon, ám a szeme késpengényire szűkült; ettől a tekintettől Melanie már az első este óta idegenkedett.

Furcsa módon azonban ismét érezni vélte a kellemes zsibbadást, s mivel ezúttal a lábai is elgyöngültek, leült. Már egyáltalán nem akart távozni. Hiszen mindenki barátságosan bánik vele, s oly kényelmes, oly pazar ez a hely. *És ráadásul nem kell érte sok szexet adni*, gondolta cinikusan. Eszébe villant egy újabb kép: egy ízben megismerkedett két fiatalemberrel, akik elvitték egy elegáns szállóba, de – mintegy ellenszolgáltatásként – egész éjjel nem másztak le róla; végkimerülésig szeretkeznie kellett velük. Danny azonban határozottan figyelmes és jó partnernek bizonyult, s nem voltak bizarr vagy túlzó igényei.

– Ugye nem hagysz itt minket máris? – szólalt meg Carla. – Olyan jól szórakoznánk. *Ez az. Szórakozás.*

Melanie keresztbe vetette egymáson a bokáit.

– Ma este is elmennék valahová. Velem tartasz? – kérdezte Dannytól.

Amaz kedvetlenül rázta a fejét.

– Maradjunk itthon. Hullafáradt vagyok.

Pár órával utóbb azonban már nyoma sem látszott rajta a fáradságnak: olyan hévvel szeretkezett a lánnyal, ami a két korábbi fiatalembert is megszégyenítette.

☉ Másnap reggel Melanie korán ébredt. Azt hitte, éjjeli álmából riadt fel, de a függönyrezen betüremkedő fénypáncsók és a digitális óra világító számai meggyőzték, hogy már elérkezett a reggel. Fél hat múlt öt perccel.

Danny mélyen, mozdulatlanul aludt; bizonyára a drogok hatására. A lány figyelmét nem kerülte el, hogy este, mielőtt még ágyba bújtak volna, a férfi vízben oldódó, különleges összetételű port vett be, épp úgy, mint délután Alec; csak épp ez a szer nem sárgás színű volt, hanem kékesfehér. Danny gyöngeséggel, fejfájással magyarázta, hogy gyógyszert kell szednie – valamennyi drogos ilyesmikkel ámitja a környezetét, amennyiben nem hajlandó beismerni, hogy narkotikumokkal él. Melanie nem tudta, mi az, amit Danny beadott magának, csupán remélhette, hogy nem déja vu. Felderengett benne a halott Judy arca, viaszszerű, merev, csonttá-bőrré aszott teste, amikor megtalálta egyik kedvelt helyükön, egy ismerős toronyház poros pincéjében.

Hirtelen felötlött benne valami.

Lassan, nagyon lassan ült fel az ágyon, s kicsusszant a vékony takaró alól. Ezúttal nem keresgélte a ruháit, mindössze egy bugyit kapott magára, s Danny levetett ingét. Az utóbbi épp illett rá – ruganyos, telt, gömbölyded teste kitöltötte a vékony alkatú fiú ruhadarabját –, csupán melltájékon bizonyult kissé szűknek.

Melanie kisurrant a szobából – Danny mélyeket sóhajtott álmában –, de ezúttal nem az ebédlő felé sietett, hanem fölment a lépcsőn a második emeletre.

Valahol a házban megreccsent a padló. A lány megperdült.

Senki sem volt mögötte. Fellélegzett. Szíve a torkában dobogott. Nem tudta volna okát adni, miért, de aligha örült volna, ha valaki észreveszi, hová tart titkon.

Folytatta útját. A lépcső tetején tágas előszoba volt, mint az első szinten; négy ajtó nyílt belőle. A lány rögvest megtalálta, amit keresett: a pánikszobaként emlegetett helyiség ajtaja acéllemezekből készült, akárcsak a ház bejárata. Melanie megnyomta a nyitógombot. Amaz engedett, noha ezt is számkódok védték – a lakók bizonyára elfelejtették lezárni. A lány belépett.

☉ Alec igazat mondott, ez volt az első gondolata. Mégis szexszoba.

A terem közepén ezüstösen csillogó, keskeny, magas ágy állt, ami leginkább egy régimódi műtőasztalhoz hasonlított, elején és végén vastag, erős szövetből gyártott szíjak tekeregtek.

Bizonyára ezzel rögzítik a kezeket, lábakat szeretkezés során.

Vagy egyéb művelet közben.

Az ágy mellett egy fehér műanyaggal párnázott asztalon különféle rendeltetésű eszközök sorakoztak. Fémes, makulátlan, tükörsima felületükből ítélve rozsdamentes acéلبól készültek. Szadista játékok kiegészítői, vélte Melanie, s remélte, nem következik még rosszabb is.

A fal mellett irdatlan szekrények voltak.

Ebben tarthatják a drogokat, gondolta a lány, és kihúzott egy fiókot. Pirulák, kapszulák, kicsiny fémdobozokba rejtve. Kinyitott egy másik rekeszt. Apró üvegsékben áttetsző folyadékok; műanyag tasakokban fehér porok.

Déja vu, mondta magában Melanie, és sötét mosoly jelent meg az arcán. Tenyere izzadt. Csak nehogy felébredjen valaki, reménykedett. Persze nem tartott attól, hogy bármi különös történhet vele – akkor még nem –, de nem akarta, hogy rajtakapják, amint egy idegen, pazarul berendezett házban matat egy kábítószerrel teli szekrényben.

A terem két ablaka golyóálló üvegből lehetett; s közöttük egy kis asztalon egy sensors állt. Olyasféle volt, mint a nappaliban található gép, csakhogy bizonyval sokkal értékesebb, mint amaz: klaviatúráján annyi gomb és kapcsoló akadt, mint egy kisebb úrhajó kommunikációs kapcsolótábláján, s képernyője nem speciálisan előállított műanyagból, hanem titanitból készült.

Melanie bekapcsolta a készüléket, de a zöldes képernyő nem jelenített meg háromdimenziós, térhatású képet, ahogy a lány várta volna, hanem furcsán egysíkú maradt. Melanie hamar rájött, miért: egy réges-régi olajfestményt látott maga előtt, ami még az elmúlt évezred közepéről származhatott. Egy magas homlokú, keskeny arcú nőt ábrázolt, aki aranyhímzéses, vörös bársonyruhát viselt, barna haját ékköves pánt szorította hátra. Ahogy a lány megérintette a képernyőt, érezte a vászon érdességét. Néhány szó villant fel a festmény alatt, a nő neve. *Báthory Erzsébet*. Idegen hangzású név volt, talán szlovák vagy bolgár. Melanie nem sejtette, ki lehetett a furcsa nevű asszony, de nem is érdekelte különösen.

Újfent megnyomott egy gombot. Hosszas felsorolás jelent meg a titanit felületen, különféle könyvek címei. A lány ismét leütött egy billentyűt, s megjelenítette az egyik művet, ami, mint kiderült, egy részletes orvosi beszámoló volt. A többi cím alatt is hasonló írásokat talált, az emberi szervezettel foglalkozó cikkeket, adatokat, tanulmányokat. Máskor untatta volna az efféle száraz olvasmány, most azonban rossz érzéssel töltötte el. Ugyan miért foglalkoznak ilyesmivel az Elefántcsonttorony lakói? Betegek volnának? Melanie összerázkódott, ahogy arra gondolt, hogy talán fertőző kór emészti őket.

Egy hosszú percig leborult az asztalkára, amin a sensors állt, s két karjára hajtotta fejét.

Mi lehet a bajuk? Leukémia? Rák? AIDS? Az utóbbira gondolni sem mert, hiszen több ízben is lefeküdt Dannyvel. Óvszert természetesen nem használtak, mivel – hála az otthoni adagolásra kiválóan alkalmas gesztagén-injekcióknak – nem kellett attól félniük, hogy Melanie teherbe eshet.

A lány főlegyesedett, s elszántan böngészte tovább a címeket. Akadtak közöttük történelmi tárgyú munkák is – az egyik kurta cikkből kiderült, ki volt Báthory Erzsébet: mintegy félezer esztendővel korábban élt Kelet-Európában, Magyarországon, s neve leginkább azért maradt fenn, mert élete utolsó éveiben perbe fogták, amiért néhány cselédjét megkínozta és megölte.

Miért kell egy ilyen nő portréját a sensors memóriájában őrizni?

Melanie tovább haladt, s egypár misztikus témájú műre bukkant. Lee Mordsen: Pszi-jelenségek. Maria Goodman: Parapszichológia a harmadik évezredben. Dr. Armand Brown: Korunk vámpírjai.

Az utolsó cím szöveget ütött a lány fejébe.

Még egyszer átnézte az orvosi értekezéseket. A legtöbbjük a vészes vérszegénység és a fehérvérűség tárgykörét taglalta. A lány némiképp megnyugodott, hiszen nem ragályos betegségekről volt szó. Testében mégis föl-le kúszott valami hideg, nyálkás sejtelen, s azt súgta, valami nagyon nincs rendjén.

Újabb gombnyomás. A titanit képernyő sötét háttére előtt sárgán világító betűk jelentek meg. A kellemetlen, motoszkáló érzés most erősebb volt, mint valaha. Melanie rájött, mit lát: egy orvosi jelentést.

Páciens: Daniel Graham Ray

Születés időpontja: 2101. szeptember. 20.

Diagnózis: A betegség ismeretlen. A vöröscsontvelőben rendkívül kevés vörösvértest termelődik; ezért a hemoglobin-állomány jóval alacsonyabb a normálnál. Elégtelen a szervezet biológiai tevékenységét irányító elektromágneses hatás az agyban, mivel kevés a vérben a vörösvértest, ami elszállítja az elektronátadáshoz szükséges oxigént az agyi idegközpontba.

Egyéb rendellenesség: Ritka esetben előfordul, hogy megnő az agy elektromos aktivitása. A szívverés abnormálisan felgyorsul (percenként akár 150-200). Az eféle roham kimeríti, legyengíti a beteg szervezetét.

Megjegyzés: a jobb agyfélteke és a középagy szokatlanul fejlett. Erre a területre jellemző az időnként jelentkező felfokozott elektromos tevékenység. Bizonyára az agy ezen részének túlműködése okozza, hogy a beteg bizonyos pszi-képességeket mutat; képes csökkenteni agyának természetes (magas) rezgésszámát, s egy alacsonyabb sajátfrekvenciával rendelkező, arra fogékony élőlényre kapcsolódni; ebből energiát nyerhet.

Ok: Ismeretlen. Egyes feltevések szerint öröklött tényezők állnak a probléma hátterében, esetleg egy eddig ismeretlen génmutáció.

Javasolt gyógymód: nem létezik. Az általános állapot javítása érdekében folyamatosan vérszérumokat kell juttatni a szervezetbe. Az idegen vörösvérsejtek beépülnek a testbe. A módszer hátránya, hogy kevés a megfelelő donor.

A lány észre sem vette, hogy egy magányos könnycsepp gördül le az állán. Egy punk együttes népszerű száma zakatolt a fejében: *Iszunk a véredből*, ez volt a refrénje.

Kevés a donor. Én leszek az egyik. Ezek tudják, hogy nincs senkim, nem fognak keresni, ha eltűnök.

Tovább kutatott a gép memóriájában, s alig fél perc alatt rábukkant Carla kórlapjára, ami csaknem szóról szóra megegyezett a bátyjával. A többiekről is készültek hasonló tartalmú jelentések, mindössze annyi volt a különbség, hogy Diana, Rob és Alec leleteiből hiányzott az agy kórosan túlfejlett részeinek és a pszi-jelenségeknek a leírása; gyakorlatilag csupán vérszegények voltak.

Melanie füle zúgott, a halántékában lüktetve kalapált a vér. Eszébe jutott a finom bizsergés, amit a férfi közelében érzett.

Testvérek. Közös bennük a pszi-képesség. Danny belém kapaszkodott, mint valami kullancs.

Ezek a szörnyetegek engem akarnak megenni, mint azt a májdarabot. Vajon borjúmáj volt...? Az én májamat is megeszik majd?

Körülnézett; irtózva bámulta az orvosi műszereket, amiket eleinte szexuális kellékeknek vélt.

Ezekkel akarják lecsapolni a vérem.

Felpattant a székről, az ablakhoz lépett. Tíz körmével belekapaszkodott a légmentesen záródó keretbe, de az meg sem mozdult. Melanie amúgy sem mászhatott volna le a korundból épült, sima falon, de nem akart az ajtóval próbálkozni. Tudta, a zár már rácsapódott; kelepcebe esett, mint rovar a húsevő virág kelyhében.

Nem érdekel, hogy betegek, mutánsok. Le akarok lépni. El akarok tűnni ebből az Elefántcsonttoronynak nevezett pokolból.

Felragadott az asztalról egy horgas végű fémszerszámot. Nem akart arra gondolni, mire szolgálhat; most bármi kapóra jött, amivel ajtókat, ablakokat feszíthet fel, amivel megvédelmezheti magát.

Ekkor azonban egész testében vacogni kezdett, s sírni szeretett volna, mert megérezte, hogy valaki belépett a szobába. Nem hallotta a lépteit, de érezte a jelenlétét.

Lassan megfordult. Jól sejtette, alkalmi szerelme állt az ajtóban. Mögötte Carla próbált benyomulni, de Danny – egyelőre – elállta az útját.

– Mit keresel itt? – kérdezte halkán Melanie-től. Mosolyogva csóválta a fejét.

A kampós hegyű fémtárgy a földre hullott. A lány fura zsibbadást érzett mindkét karjában és a mellkasában. A már ismert bizsergés volt az, de most sokkal intenzívebbnek bizonyult, mint korábban bármikor.

Rám csatlakozott. Most én vagyok az energiamező.

– Kár volt idejőnnöd – folytatta Danny. – De nem érdekes. Előbb-utóbb úgyis idejutottál volna.

Félreállt az ajtóból. A szabaddá vált nyíláson beosont a másik négy fiatal. Arcuk most is betegesen sárga volt, de barnásszürke árnyakkal övezett szemük furcsán, élénken csillogott, ahogy Melanie felé közeledtek.

A fantasztikus illetve a későbbi tudományos-fantasztikus regények egyik előzménye a főként angol (kisebb mértékben francia), illetve német nyelvterületen megjelent gótikus (frenetikus) regényirodalom volt.¹ Ezekben az írásokban feltárult a világ sötét oldala, a cél a szörnyűségek és borzalmak részletes bemutatásával a pszichikai hatáskeltés volt. Rövid időn belül létrejött a XVIII. század második felében egy olyan szövegkorpusz, amely összefogottan tartalmazta mindazokat a rémségeket, amelyeket (legalábbis a XVIII. században) az olvasók elborzasztására kitaláltak. Létrejött egyfajta névlista olyan fiktív lényekről és eseményekről, akik (amelyek) még ma is eleven szereplői a modern horror és thriller irodalomnak. Amikor névlistát mondok, mindig csak egy bizonyos kvázi összesítésre gondolok, hiszen, ahogy Bényei Tamás is írja:

Amint véglegesen kiderül valamelyikről, hogy nem létezik, vagy immár törzskönyvezetten, latin névvel felcímkézve, a rendszertan részeként él tovább, azonnal kerül helyette más rémség – ekképpen szaporodnak az űrszörnyek is a lassan kultúrtörténeti érdekességgé váló antik szörnyek helyett.²

A szörnyek szapora serege tehát, ahogy a fentebbi idézetben is szó van róla, sokkal terjedelmesebb annál, hogy pár évtized alatt összefoglaló gyűjteményben katalogizálható legyen. Ám tény, hogy az angol, majd német gótikus irodalomban létrejött valamiféle kezdeménye ezeknek a horror motívumoknak: vérző képek, rejtélyes szobrok, gonosz apácák, múmiák, kísértetek, ördögök és vámpírok jelentek meg a regények lapjain olyan koncentrációban, hogy – kicsit ambivalens módon, hiszen ma már ismeretlen művekről van szó – jelentős hatást gyakoroltak a világirodalom egészére.

A gótikus regények fénykora mindössze harminc-negyven év. Az időpontokat is ismerjük: az első hagyományos értelemben vett gótikus regényt 1765-ben írta Horace Walpole, Robert Walpole angol miniszterelnök fia, a műgyűjtő, aki saját kastélyát, Strawberry Hillt gótikus várrá formálta, és kincsek között lakta. Híres gótikus regénye, az *Otrantó kastélya* színes repertoárja a gótikus és horrorelemeknek (a regény alcíme is ez: *gótikus történet*). A kastély például olyan hangsúlyozottan jelenik meg a regényben – írja Maár Ágnes –, hogy később ennek nyomán a frenetikus irodalomban (majdhogynem) elmaradhatatlan kellékké válik, és még Walter Scott és Balzac történeteiben is felbukkan.

Walpole-nak sok követője akadt, a műve divatot teremtett. Voltak olyan szerzők, akik egyszerűen csak átírták Walpole művét a saját szájízük szerint,³ de akadtak olyanok is, akik csak egyes elemeit (pl. a kastélyt) vették át. Ilyen volt Ann Radcliffe is, akinek *Udolphé titkai* (1794) c. írását ma a detektívregény egyik őseként tartják számon. A félelem légköre itt egy misztikus titokkal bővül, ami megfejtésre vár (innét a detektív-vonal). Mindemellett a történet színhelye – mi más is lehetne – egy kastély.

William Beckford története, a *Vathek* (1786), a misztikus tulajdonsággal (szemmel verés) rendelkező arab kalifa misztikus kalandját meséli el (egészen a pokolig). Itt a gótikus kelléktár már a keleti misztikával is kiegészül, az arab hajós már néger nőkkel és múmiákkal van körülvéve, a háttér illetve a módszer, amellyel a regény íródik, azonban jellemzően gótikus:

A szikrák már lángra lobbantották a száraz fát, a méreggel teli olaj ezer kék lángot vetett, az oszló múmiák nehéz, sötét párát bocsátottak ki, és az orrszarvú lassan elhamvadó agyarával együtt olyan búzt árasztottak, hogy az önkívületből magához térő kalifa egyre dühösebben nézte az öt körülvevő lángokat.⁴

Matthew Gregory Lewis *A szerzetes* (1795) című letisztult, kifinomult regénye zárja a sort. Valószínűleg ez a mű tekinthető az angol gótikus regényirodalom csúcspontjának. A lélek eladásának visszavonhatatlan tettét elkövető szerzetes, Ambrosio lassan süllyed le az erkölcstelenség süllyesztőjébe, és számos gyilkosság és szexuális kicsapongás után végképp elemésztődik. A történet másik szálának főhőse, Ágnes, az apáca ugyanakkor – tömérdek szenvedés után – végül megmenekül. *A szerzetes* abban különbözik a fent említett korábbi munkáktól, hogy valódi pszichikai mélységeket tartalmaz, és regényszerkesztési módja is inkább a pikareszkhez áll közel. Tematikájában és leírásaiban ugyanakkor jellegzetesen gótikus marad.

Az angol frenetikus regények tehát csiráit jelentették azoknak a valóban jelentős alkotásoknak, amelyeket számon tartunk napjainkban is. Fontos alapzatát alkották a romantika nagy elbeszéléseinek: először jelenítették meg fokozott igénnyel azt a túlvilágot, „másik világot”, mely a romantikus regények többségének is sajátossága lett, és amely segített a régi borzalmaknak, hogy megfinomodva, letisztulva, pszichologizálódva a lélekre hassanak inkább, semmint az érzékekre.

Az angol gótikus regények a romantika előretörésével értéküket veszítették: egyszerűen képtelenség volt annál több szörnyűséget kitalálni, mint amelyeket megelőzőleg papírra vetettek. Ám nem telt sok időbe, hogy ez az angolszász irodalom német színekben újra megjelenjen: Ludwig Tieck *A szőke Eckbert* című regénye nyitotta a sort 1797-ben, tehát egy évvel azután, hogy Angliában a gótikus irodalom elérte tetőpontját. Aztán jöttek a többiek: Achim von Arnim, Clemens Brentano, Friedrich Baron de la Motte Fouqué, Adalbert von Chamisso, és (már igazán távoli rokonként)... E. T. A. Hoffmann.

Kosztolányi írja 1909-ben, tehát nyolc évvel az *Éjféli* című nyugatos (rém-)novelláskötet megjelenése előtt:

A németek összegyűjtöttek egy csomó kísértetnovellát. Nem kapott meg. Egy fiatal berlini író nemrég kiadta idegizgató, perverzül elfinomított novelláit, melyekkel a borzalmakat akarta rám idézni. Ásítva olvastam. De Cholnoky Viktor kísértetei megdobogtatták a szívemet. Ezek mélységekből szakadtak fel, szükségszerűen és végzetesen, egy élet mélységeiből, a pokolból, a sötétségből vagy a földből.⁵

Cholnoky Viktor neve hallatán általában mindenkinek más szó „ugrik be”. A leggyakrabban az, hogy „kísértetlátó”. Ritkábban az, hogy „magyar kísértetlátó” (Kosztolányi). Aztán beugorhat még az, hogy „zsurnaliszta”. Vagy „alkohol”. Esetleg „misztika”. „Polihisztor”. „Tudomány”. Ha valaki szakirodalmat olvasott, talán az villan át a fején, hogy „kafkai művészet”.⁶ Vagy hogy „keletiesség, egzotikum”.⁷ Egészen ritkán az, hogy „abszurdum”.⁸ De a gótikus regény... ez valamiért még nem került szóba. Talán mert időben olyan távol esik a huszadik századtól.

Szajbély Mihály írja Cholnoky Viktorról, hogy egyszerre volt író és újságíró, s tanulmányában azt igyekszik igazolni, hogy a határ a két foglalkozás között annyira

összemosódott, hogy hovatovább szétválaszthatatlan lett.⁹ Számos példát is idéz. Tárcaszerű kezdésből keletkezik a remek novella, s fordítva is megtörténik Cholnoky Viktornál: van, hogy az anekdotikus forma ellenére esszéként végződik a mű. A kérdés, hogy milyen lett volna Cholnoky művészete, ha nem ég a vérében a „közönséget megrontó zsurnalizmus”,¹⁰ értelmetlen, és valószínűleg nem is lehet feltenni. Ám a kettő összemosódása, a friss hírek, a találmányok és a tudomány beszivárgása minden bizonnyal hatással volt arra, hogy Cholnoky prózája mindig korszerű, érdekfeszítő témái miatt

népszerű maradt, s ezért – óvatosan kifejtve – talán túl populáris illatú lehetett.

Ez a népszerű tematika az, ami jelen dolgozat tárgyát képezi. Ennek is csak egy részlete: azok a történetek, amelyekbe belesejthetők a gótikus jegyek. Vannak-e ilyenek? Úgy gondolom, igen. Vannak, de ezek már nem a sötét borzalmak nyers, természetes bemutatásai. Az elkoptatott, s többnyire értéktelen gótikus elemek magasirodalmi értékkel bíró, kísértetlátó aurává válnak Cholnoky Viktor prózájában. Sok Cholnoky novellát átsző ez a meghatározhatatlan „sötétség”, középkori hangulat, a nyelvezet általában magába foglalja a borzalmakra való vonatkozást. Pontosítok. Cholnoky Viktor írásmódjára jellemző, hogy még a legtávolabbi témákhoz is hozzá tudja kapcsolni a sejtelmességet és azt a láthatatlan erőt, „amelytől” – idézem – „nem védelmez meg semmi”, ahogy ezt az *Ősz c.* írásában mondja.¹¹

Az elbeszélésekben sorra tűnnek fel különös szavak, ferencvárosi utcák, lámpasorok és arab hősök közé csempészve: holdvilág, éjhomály, eső, köd... *Az ördög súgja magának az ilyen bolond mulatságot?* – kérdezi Szipákné asszonyság Lutter úrtól az azonos című novellában. Ugyanebben a novellában bolyong a temetőben a holdsugár, de megszólal a kis démon, és arc válik ki a szivarfüst felhőiből. A Halál beszélget az Úrral a *Gondviselés* című novellában, s megyei lovagunk kastélyszerű nyaralóját veszik bérbe az istenek a *Les Dieux s'en vont* című elbeszélésben. Elvarázsolt boszorkány tűnik fel a *Dióhercegben*, ahol a Mikulás beszélő szobrokat és magyar címereket kérdezet, merre menjen, és merre vigye a gyerekeknek a mogyorót, amelyet vérvörös bőréről vérmogyorónak hívnak.

Mindezek nagyon finom, nagyon „halavány”, elfojtott megjelenítési módjai a századokkal korábbi rémábrázolásoknak. Ám mégis onnét származnak.

Léteznek Cholnoky Viktornak természetesen ezeknél erőteljesebb kísértetnovellái is. Ezek olyan írások, amelyek több sejtelmes elemet tartalmaznak annál, mint amit maga a nyelvezet képvisel: megjelennek egyes sajátosságok a cselekményben és a tartalomban is. A *Tartini ördögében* az ördög már nemcsak a cselekményt alakítja, hanem epikus szerepet is kap, hiszen a sátánnal való szövetség gondolata minden esetben önmagánál többet jelent. Az *Olivér lovagban* már a novellakeret is középkorias, a zárlat pedig egyenesen a gótikus regények hőskorát idézi: amikor nem akarják követni, Olivér a kutyákat a saját holttestéből való húsdarabokkal csalogatja maga után. Az *Alerion madár vére* az ősi átok borzalmas gótikus jelenségét juttatja eszünkbe, az *Amonhotep* talizmánja baljós átkot, sorvadást és vést hoz a háromezer éves utódra. A *Polixéna kisasszony pörében* a meggyulladó és elégő nő szeme soklábú bogárrá változik a becsapó mennykő fényében...

A jelenség folyamata valószínűleg átlátható: úgy gondolom, az angol gótikus irodalomból a német romantikán át jött az a „kísérteties” szál, amely érdekessége és bizarr látásmódja folytán hamar népszerűvé vált a XIX. század végi, XX. század eleji Budapesten. Volt olvasói igény efféle ábrázolásokra, és ebből a szempontból jól ma-

gyarázható Cholnoky Viktor világszemlélete, kísértetlátása is, anélkül hogy kétségbe vonnám ennek individuális és őszinte jellegét. Úgy gondolom, hogy a dolgozat elején felsorolt gótikus sajátosságok száz év során alapvető változáson mentek át, egyébként erre a következtetésre jutott Vargha Károly is.¹² A halál Cholnokynál már nem az a misztikus alak, mint a középkori misztériumjátékokban és a gótikus regényekben. Az istenek és a lovagok profanizálódtak, elvilágiasodtak, és éppen ettől kerültek nagyon közel hozzánk. A XVIII. századi gótikus regények olvasói a horrorjeleket olvasván még a ködös és misztikus múltba tekintettek, amely messze volt, és rejtélyesnek tűnt. Cholnoky lovagai már többnyire a jelenben élnek, vagy polgárisan viselkednek, a halállal ugyanúgy el lehet beszélgetni, mint az ördöggel vagy a vérre szomjazó, gyilkos egerekkel.

Láthatóvá válik tehát egy irodalmi vonal, amely az angol frenetikus irodalomtól a német romantikán át vezet Jókai, Cholnoky, a későbbiekben Krúdy és (majd még később, távoli utódként) Márai prózájáig, ötvözve a tudományt, a fantasztikumot és a rémtörténeteket egy belső, szubjektív látásmóddal, és ez az, ami igazán fontos lehet.

A romantika által pszichologizált és letisztított, megfínomított gótikus rémségek Cholnoky Viktornál már csak akkor lesznek versenyképesek, ha nem a távoli múltból szólnak, hanem a ’misztikus’ jelenről, és arról akarják meggyőzni úgy a kor emberét, mint a kor zszurnalisztáját, hogy maga a *kor* az, amely rejtélyes és csodálatra méltó. Az egyre-másra áradó, bámulatosnál bámulatosabb „szenzációkról” szóló jelentések, a félinformációk, a tudósok elméletei, találmányai és tévedési, amelyekről még nem tudják, hogy tévedések, az újságok lapjain lassan meggyőzik az embereket, hogy idővel minden lehetséges lesz. A gótikus elemek is csak akkor lesznek tehát érdekesek és izgatóságok, ha ebbe a lázító, pezsgő légkörbe helyezük őket, ha az ideálváltozás alapzata a kor saját struktúrája és

Forrás: Révai Nagy Lexikona IV. kötet, Révai Testvérek Irodalmi Intézet Részvénytársaság, Budapest, 1912. 463. o. || Pannon enciklopédia – Magyar nyelv és irodalom. Dunakanyar, 2000. 400. o. || Klaniczay Tibor (szerk.): A magyar irodalom története. Kosuth, Budapest, 1982. 314. o.

Kéri Katalin

eszményei, ha a középkori borzalmakat ilyen módon sikerül a tudomány hézagaiba rejtve közelebb hozni az emberekhez. Cholnoky Viktor megtette ezt, elhozta hazájába a teret: a messzi keletet, délt és a csodálatos szigeteket, s elhozta hazájába az időt is, a lovagokat, királyokat, ördögöket és dzsinneket abban a korban, amely már csak a pozitív tudományokról és a jelen emberéről álmodott. A végeredmény ez a magyar irodalomban egyedi, különös művészet lett, a fantasztikus utazások, a tudomány és a gótika regényes egymásra találása, a märchen irodalomra jellemző doppelgänger, homunkulusz és orvostan egymásra találása egy olyan századelős hetilap oldalain, mely megfordítva talán éppen a haditechnika csodálatos fejlődéséről szóló cikkeket, vagy az éhező százezrekről készült fényképeket közöl.

Jegyzetek

- 1 Maár Judit: *A fantasztikus irodalom*, Osiris Kiadó, Budapest, 2001. 11. o.
- 2 Bényei Tamás, *Esendő szörnyeink (A képzelt lények átváltozásai)*, In.: *Esendő szörnyeink és más történetek*, Pesti Szalon Könyvkiadó, h. n., 1993. 5. o.
- 3 Például Reeve, Clara: *The Champion of Virtue, a Gothic Story* (1877)
- 4 Beckford, William: *Vathek kalifa története*, Holnap Kiadó, Budapest, 1991. 40. o.
- 5 Kosztolányi Dezső: *Egy ég alatt*, Szépirodalmi Könyvkiadó, Budapest, 1977. 87. o.
- 6 Bori Imre: *A két Cholnoky*, In.: *Prózatörténeti tanulmányok*, Akadémiai Kiadó, Budapest, 1993. 55. o.
- 7 Bodnár György: *A mese lélekvándorlása*, Szépirodalmi Könyvkiadó, Budapest, 1988. 124-130. o.
- 8 Vargha Kálmán: *Egy modern kísértéltató*, In.: *Korok és pillanatok*, Liget Műhely Alapítvány, Budapest, 1995. 36-37. o.
- 9 Szajbély Mihály: *Ch[olnok]y [Viktor], az újság[ot] író [író]*, In.: *Álmok álmodói*, Magvető, Budapest, 1997. 122-141. o.
- 10 I. m. 125. o.
- 11 Cholnoky Viktor: *Ősz*, In.: *Cholnoky Viktor összegyűjtött művei*, Szukits Kiadó, h. n., 2001. 169. o.
- 12 Vargha Kálmán Cholnoky Viktornak egy *Hétben* megjelent esszéjére hivatkozva ír arról, hogy Cholnoky szerint az olvasó „képzeletét azok a történetek ragadják meg, amelyekben a titokzatosság nem ölt „testet” egy megjelenő szellem alakjában, hanem mindvégig megmagyarázhatatlan marad.” A gótikus irodalomban viszont a szörnyek közvetlenül is megjelennek, és a végső magyarázat is elég gyakori, sőt sok esetben kötelező is, hiszen a korabeli dogmatika szerint a gonosznak el kell nyernie méltó büntetését. (A tanító szándék jól nyomon követhető pl. M. G. Lewis *A szerzetes* c. gótikus regényében is!) ld. Vargha Kálmán, *Egy modern kísértéltató*, In.: *Korok és pillanatok*, Liget Műhely Alapítvány, Budapest., 1995. 12. o. Bori Imre ezen túlmenően odáig jut, hogy „nem is kísértethistória valamennyi, elannyira, hogy helyesebbnek tetszik velük kapcsolatban misztikumot emlegetni (...)” Valóban, Cholnoky írásai abban a tekintetben nagyon távol állnak a gótikus regényektől, hogy míg azok a Gonosz megtestesítőit elsősorban naturalisztikusan (néhol anatómiai pontossággal) ábrázolják, addig Cholnoky inkább csak sejteti e hőseit, és azok kézzelfogható alakban ritkán jelennek meg (kivéve az *Olivér lovag* c. elbeszélést).
 Ám, ahogy fentebb volt is róla szó, itt tulajdonképpen egy átalakulási, letisztulási folyamatot kell elképzelnünk. Nem gótikus novellaként kell Cholnoky egyes írásaihoz viszonyulnunk, hanem a XVIII. században kialakult sztereotípiák modern megfelelőit kell keresnünk, egyfajta hatástörténetet kell felkutatnunk.

Ma reggel semmilyen napra nem ébredt. Az eddigi ébredések általában és kvázi jókedvűek, nyugósek vagy langyosak voltak, olykor keserűek, máskor szinte légiesek. De ez a mai... Egy semmilyen ébredés egy semmilyen reggelen.

Végzett néhány tornamozdulatot amúgy alibiként, amíg az ablakok kivilágosodtak, és beengedték a napfényt. A rádió végre bekapcsolt, a „mannásban” halkan sustorogva készült a tegnap beprogramozott reggeli. Már is úgy döntött, hogy most nem fog mosakodni. Majd később. Elmegy, elvégzi a sétáját a folyóparton, esetleg legurít egy Limonade Histeriát a part homokján, a napernyők alatt.

De ez csupán egy ellenőrizetlen, felelőtlen terv volt, amit most csak úgy megengett magának, mert a rádió azonnal elnémult. Az ablak is kezdett sötétedni.

Úgyhogy megmosakodott, aztán elvégezte a hátralévő tornagyakorlatokat; felüdültén vette tudomásul, hogy a rádió ismét megszólalt.

A közlemény szerint nem jó a folyópart, ott most esik. Esik egészen a Tomato utcáig (a zöld körzeteknek természetesen szükségük van a csapadékra), tehát észak felé kell mennie, ha nem akar esőhöz öltözni. A parkbéli tóhoz, ami csupa árnyék, nedvesség és beton. Pedig ma egy kis napfényre vágyott (az újra kivilágosodó ablak szerint már meg is kapta, amit akart), sütkézésre, nézelődésre, hogy a Histeriás poharat se felejtjük.

A tojás kissé száraz volt, vagyis nagyon. A müzli méginkább (jó volna rájuk néhány csepp abból az esőből), aztán a „mannás” kettőt hunyorított a lámpaszemével, jelezve, hogy ebédig visszavonul.

Elrámolt, felöltőt kanyarított magára. A rádió szerint a Gestalt nyugati oldalán kellemes szél fúj, stresszoldó, kabátlengetős, arcsimogató klíma, részletes ajánlások a hetvenkettes frekvencián.

Jónak tűnik.

Bezárta a házat, és végiglépdelt a keskeny előkerten. Három perccel előbb ért a kapuhoz, de visszamenni már nem volt érdemes, tehát várakozott egy kicsit. Ahogy látta, szemben, egy másik kapu mögött is ácsorgott valaki, aki ugyanúgy járt, mint ő, jelezni is akarta, csak úgy, egy tétova taglejtéssel, hogy „ez van”, de aztán mégis lemondott róla. Nem lehet tudni, mi lakik a másikban.

A kapu kinyílt, pillanatnyi bosszúsága elpárolgott. Az emberi technológia mégis lehetővé tette az abszolút személyi biztonságot, és szerinte igen csekély megalkuvás árán, mert mi az a három perc? Ő jött ki figyelmen kívül.

A másik ember, ott szemben ellenkező irányba fordult. A folyópartra megy. Megázni.

Elindult a Gestalt felé. Ahogy közeledett, a borús eget szemlélte, de tudta, hogy nem fog esni; a rádió csak kellemes szelet ígért, de hogy sütni fog-e a nap, azt nem hallotta. Többet tartottak arrafelé; a mellékutcák ritkás emberlánca egyre szélesedő utakon húzódott tovább, hogy aztán egy laza gubancban stabilizálódjon a hatalmas szökőkút körül, ahol a vízoszlopok tetején maga a zene táncol. És maga a tánc muzsikál.

Ez a mai nap rendje, és ő szerette a rendet. Tudta, hogy mire számíthat, bárhová megy, bármit tesz. Ahogy a régi korok háborús káoszát legyőzte az emberi technológia, úgy győzte le ő is (persze, kisebb méretekben), apró rendellenességeit, melyek olykor-olykor jelentkeztek, amikor nem figyelt oda igazán magára. A technológia: éppen a technológia lett az, ami mentális síkra terelte az embert. Az ostor vége vissza-

csapott, és már nem lehetett megállítani. Az ember harcok nélkül érte el a háborítatlan jólétet, amire mindig is vágyott. Otthoni meditációiban bárki kialakíthatja azt a képet, melynek másnap részese akar lenni. Aztán nincs más teendője, mint beprogramozni a készülékeit, s a többi nem az ő dolga.

Gondolataival elfoglalva befordult a Love Time sarkán. Már igen sokan voltak (az egészséges sétát megköveteli a rend és a szervezet), és megérkezett az ígért szél is. Feltartotta az arcát, rövid hajába beletúrt a siető levegő, orrában vízzillatot érzett, és egy kirakat előtt, amely teljesen üres volt, elépenderült valaki.

– Bocsánat. Megmondaná a nevét?

– Nem – löködött ki belőle. – Megtartom magamnak.

Az alak nem tágitott, lavírozott a sűrűsödő emberfolyamban.

– Adjon nevet az üzletnek! – A kirakat fölött négy-öt kitölthető betűkocka függött. – Nem akar nevet adni egy üzletnek?

– Nem – mondta. Vigyázott, hogy ne ütközzön senkibe. – Nem járok üzletekbe. Mindenem megvan, ami kell.

Balról, nem is olyan messziről, már hallatszott a szökőkút hangja.

– Mégis, gondolja meg! Egy üzlet, ami a nevét viselné! Kérem...

A „gondolat” szó megragadta, és a szemébe nézett ennek az alaknak. Gondolat. Mit tudhat ez erről? Az ő gondolatai, a lelki szárnyalásai, melyek elsősorban a test kordában tartásán és az akarat szabályozásán alapulnak, oly messzire vannak attól, amit ez a szempár tükröz, mint az ördög és az angyal háza. És ha már gondolatról esett szó, el is fordult a gondolattalan szemű alaktól.

Méteynyire egymástól haladtak az emberek az egyre jobban táguló úton. Lopva, olykor kissé irányt változtatva tartotta helyét a járdán; elborította valamiféle büszkeség, mintha értelmet és gondolatot egyetlen szempárban sem látna, csak otthoni tükörképében, de hát ez a rend.

Az ember legyen büszke. Emelje fel a fejét, gondolkodjon, és gondoskodjon lelki és vizuális élményeiről, ami stresszmentessé és alkalmazkodó-képessé teszi. A szem a lélek tükre. A szem a test része. Ahogy a körülötte haladókat vizsgálta, egyet-kettőt látott csupán, akinek tekintete hasonlókat sugárzott az ő otthoni tükörképével.

És felzúgott a szökőkút. Mintha maguk az óriási vízoszlopok nyomták volna a levegőt: az arca kipirult a szélben, ahogy feltárult előtte a Gestalt tere az ismert épületeivel, galériáival – suhogó öltözékét össze kellett fognia maga előtt. – A mindenit! – mondta mellette egy fiú, és összenéztek, és ő is azt mondta: – A mindenit!

Voltak, akik visszahúzódtak, voltak, akik közel merészkedtek, egészen a párát szítáló kútperemig, vigyázva, hogy egymás szórakozását ne zavarják, és ő nem bánta, hogy mára ezt választotta. A magasba szökő vízvirágok kinyíltak a szemmel alig követhető magasságban, lezuhanásukat Bach-fúga kísérte. Alant izgatott, apró Paganini-fröccsenések fogadták, és Csajkovszkij-nyilak röppentek a feltörő víztörzsekbe, mintha maga Apollón tekintete szülte volna őket a világi gyönyör közepette.

És ő, öltözékét változatlanul összefogva a szélben, biztos volt benne, hogy az ő emberi jelenléte szüli a látványt, ez csak az övé; a burjánzó zongorafutamok, a vízdombokra felfutó dobpergés és a hegedűhangon jajgató Néreisek kara; mintha mind-mind az ő műve lenne. És ez nem más, mint a jó öreg „hákkettő” technológiai megzabolázása.

Ettől az utolsó gondolattól megszégyenült. A vízoszlopok meghaltak, majd feltámadtak, beborítva a tér egét.

A sokadalomban másféle izgalom támadt, aminek valamiért itt és most nem volt helye. Hátrafordult. A vízpálmák meghajoltak mögötte, mintha az ő érdeklődésének hiányában már nem volna érdemes tovább élniük, aztán felegyenesedtek mégis.

Néhány lépést tett a Love Time felé, ahonnan nemrég a térre érkezett. Az embertömeg is arra figyelt; egy kis zaj, szokatlanul keveredő hangok; az érdeklődés igyekezete.

A sarkon két ember *érintette* egymást. Egy sörtehajú, bajuszos alak, és egy idősebb, nagydarab. Félméternyire sem voltak egymástól! Az ezerfőnyi sokadalom megbabonázva állt, csupán néhányan igyekeztek közelebb kerülni, köztük ő is.

Az egyik ember ütött. Az ütés jelentését pontosan ismerte, sokkal, ezerszerre több volt a botrányos érintésnél, de pillanatok alatt felfogta a sosem látottat. A sörtehajú ütött: öklével sújtott a nagydarab arca felé. A nagydarab ember lógatott karokkal, szenvtelenül tűrte.

Látta, és megdöbbsent. Tudta, hogy létezik ilyesmi, de tapasztalat hiányában ez a tudat csak a hit szintjén létezett benne. Most a kíváncsisága ellene fordult; mint az ördögहितűé, aki ördögei jegyében éli életét, és belehal, ha lát egyet. És ő most látott valamit; gondolatai ördögét; és a sörtehajú ismét ütött, hogy a kövérnek fizikai fájdalmat okozzon.

A gyomra felliftezett a szívéig, de nem tudott elfordulni a látványtól. Tenne már valaki valamit! Az ember, az élet érték, ezt mindenkinek tudnia kell! Most, éppen ma, amit „semmilyen” napnak gondolt, itt, a tömegben kiálthatná ki, hogy tegyen már valaki valamit?

A ritkás embertömegben néhányan még közelebb nyomultak. Istenemuram – mondta a fiú, akivel a szökőkút mellett találkozott. – Istenemuram! – Méternyire megállt mellette.

És az a sovány ember ott, előttük, ismét lesújtott. Ökle átszántott a nagydarab arcán, semmilyen sérülést nem okozva, és a következő ütés is átcsúszott a testén ezernyi szempár keresztüzében.

– Maga nem tud tenni semmit?

Harmincméternyire egy idősödő asszony. Órá nézett.

– Én? – Körbefordult, mintha a kérdés nem neki szólna.

– Igen, ember! Akkor tűnjön el innen. Menjen haza. Most!

Ő az órájára pillantott, aztán a nőre, akinek egészen értelmes tekintete volt, de mintha nem lenne ennek tudatában.

– Az egyikük hologram! Nem tudjuk, melyik! – kiáltotta az asszony.

Az ő szíve egyre szaporábban vert. *Ezt* nem akarta hallani. De most látott és halott, és a féltett rend megingott. – „Az egyikük hologram” – ismételte önkéntelenül a körülötte álló embereknek.

De mellette senki nem állt. Mintegy varázsütésre megüresedett a Gestalt. A szökőkút oszlopai behulltak a fodrozódó víztükörbe; távolabb, az az asszony a tér kockáira térdelve sírt. Eltűnt a fiú is; a fenti galériák, melyek az imént még bámészkodókkal voltak tele, most üresen tátongtak. A sörtehajú, bajuszos ember még egyet ütött a levegőbe maga elé: a nagydarab nem volt sehol.

Mintegy ötvenen álltak a tér saktábláján, és a Love Time sarkán halk zajjal bekanyarodott a Gárda fekete gépkocsija.

A jármű elgurult a térdelő asszony mellett, az ablakai félrecsúsztak.

– Kérem, maradjanak a helyükön!

Ő a helyén maradt. A lehetséges világok legszebbikében élt, és a hazugságon kapott világ most hallgatott.

A gépkocsi megállt előtte néhány lépésnyire. Még nem látott igazából gépkocsit, az egészséges élet megcsúfolása volt, de a *Rend* megőrzésének érdekében néha szükséges. Vastagnyakú, bőrszíjakkal körbefont ember szállt ki belőle.

A gárdistának szigorú arca volt. Hátrébb az asszony sírt.

– Hologram volt – mondta ő felbátorodva. – Az egyikük hologram volt! – Csak ezt tudta kipróbálni magából.

A bőrszíjas elhúzta a száját, és tekintetével körbepásztázta a teret. – Ötvenkét fő – mondta a gépkocsinak. – Negyven férfi és tizenkét asszony.

– Kérem – lépett közelebb. Érezte a jármű bűzét. – Kérem, válaszoljon. – A gárdista elfordult, és visszalépett a járműhöz. – Mi történik velünk, kérem...

De amaz beült a fekete gépkocsiba. Ő, ahogy reszkető lábakkal még közelebb került, látta a benti vezeték-gubancokat és a hunyorgó kijelzőket.

– A maga dolga most az – közölte a gárdista –, hogy körbejár, és minden embernek megmondja, hogy ma huszonkettő nullanullakor jelentkezzenek az Excenter harmincnégyben. Kettes folyosó.

– Igen, értem – szólalt meg benne a Rend –, de hallgasson meg: olyan állapotban vagyok... Tudnom kell...

– Ne fáradjon. Egyszer megtudja.

Ő már akkor szaggatottan vette a levegőt. Valami fojtogatta, és a jármű fekete ablaka kezdett a helyére csúszni.

– Válaszoljon! – kiáltotta váratlanul. – Engem nem kapcsolhat ki!

A vastagnyakú egy pillanatra megállította az ablakot.

– Akar fogadni? – kérdezte. Egyenesen a szemébe nézett.

Aztán elindította a járművet.

len zakatoló gépek között, míg kikötöttek egy csarnokban, ahol óriási forgó hengerek fölött alig fél méter széles pallókon kellett végiggyensúlyozni.

– Ez itt az őrlőmalom – ordította hátra a kövér, miközben légies könnyedséggel lépkedett a csúszós deszkákon. – Vigyázzon, mert ha leesik, maga is kozmetikai alapanyag lesz!

Ezen jót röhögött, tele szájjal, öblösen, úgy, ahogy csak az igen kövér emberek tudnak, majd kinyitott egy ajtót, amelyen virító felirat állt: TESZTLABORATÓRIUM.

Ezzel Frederick Lanchester számára új élet kezdődött.

❖ Már a buszra várt a málló falú bérházak között, de még mindig az a bizonyos első nap járt a fejében.

❖ A kövér elment, de előtte átadott neki egy papírt.

– Ennek ma készen kell lennie.

Egy hatalmas, vörös szukával kezdte. Mire végzett a tesztekkel, a macska kimúlt, neki pedig felfordult a gyomra. Addig térdepelt a véécésze előtt, míg végül nem jött már más a szájából, csak iszonyatosan keserű epe. Végigmarta a nyelőcsövét, égette az orrát, de amíg ott kucorgott, rángatózó gyomorral kiszámolta, ha tíz évet kibír, ke-
reken 600.000 dollárja lesz.

– Takarékoskodni fogok – fogadta meg magában. – Amit csak lehet, félreteszem, az utolsó centig.

Azért költözött Harlembe, mert ott fillérékért lehetett lakást bérelni.

❖ – Szevasz Fred! – kiáltottak ki egy ütött-kopott Plymouthból. – Mi újság fehér nigger?

– Szevasztok – intett vissza. – Semmi gond.

Eleinte sokszor megverték a négerek, de aztán megszokták, s nem bántották. Fehér nigger, így nevezték, s röhögtek rajta. A sarkon befordult a busz, a Plymouth pedig füstfelhőt okádva felgyorsított, és eltűnt a következő kereszteződésben.

❖ A hátsó kapun lépett be a gyárba, mint mindig az elmúlt tíz évben. Felszabadult volt, s egy dalt füttyörészett halkán, maga sem tudta, melyiket. Még a portásnak is odaköszönt, aki kicsiny fülkéjében gubbasztott mogorván. A portás, egy nagydarab, fehér fickó, sokáig nézett utána, majd fejcsóválva maga elé morogta: „Sintér”.

Mindenki csak sintérnek hívta Fredet.

Végighaladt az udvaron várakozó kamionok között, az őrlőmalom monoton ütemben forgó hengerei fölött ívelő pallókon, majd belépett kicsinyke birodalmába. A szokásos rend fogadta. A számítógép zúgott, ahogy a teszteredményeket elemezte, s végeláthatatlan számoszlopokat írt a képernyőre. Kémcsövek, tégelyek, spatulák, pipették katonás rendje, az óriási tesztasztal, rajta sok apró szerkezet, mint egy középko-
ri kínzókamra miniatűr mása. Egy szekrény, rajta „Méreg” felirat, benne apró ampul-
lákba csomagolt megváltó halál, s ketrecek hosszú sora, macskák, kutya, nyulak és egerek nemzedékeit magukba zárva. Minden úgy, ahogy tegnap hagyta. Magára kanyarította vérfoltos köpenyét, s hozzálátott megetetni az állatokat. Az egyik ketrechen egy vemhes macska feküdt. Nézte egy darabig, majd visszament az íróasztalhoz, s felírta egy papírra, szabályos, ívesen kanyarított betűkkel:

A huszonhetesben lévő vemhes macska holnap fial. Ha a kölyköknek kinyílik a szemük, feltétlenül végezze el a 12/733 vizsgálatot! Előkészítés: szemhéjakat eltávolítani.

Kicsit gondolkodott, majd kiegészítette a szöveget:

Szemcsepp!!! VH1002

Ezután fogta a papírt, és kitűzte az asztal fölött függő parafa táblára, egy jól látható helyre.

– De ezt már az utódom csinálhatja – dörmögte.

Vette a kicsiny műanyagvödröt, hogy folytassa az etetést, mikor nyílt az ajtó.

– Jó napot – köszönt a személyzetis. (Nem a kövér, aki felvette, az már rég nincs az élők sorában. Mikor utoljára látta, ugyanaz a rettegés ült a férfi tekintetében, mint azoknak az állatoknak, amelyek megértik, eljött a vég. Pár hét múlva már nem is volt életben.) Fred nem köszönt vissza. Csak állt ott a nyulak ketrecénél, és megbabonázva meredt arra a tízéves forma kislányra, aki a személyzetis nyomában lépett be a laboratóriumba.

– Nos, Fred, eljött ez a nap is – mondta a személyzetis. (Apró kis emberke volt, tekintete nyugtalanul repkedett ide-oda. Fred tudta róla, mostanában igen sok dolgozónak kellett felmondania, s ez megviselte. Hát igen, a gazdasági recesszió!) – Bemutatom Fred Lanchestert. Mr. Lanchester ma dolgozik nálunk utoljára – fordult a kislány felé, majd folytatta: – Fred, ez itt Erica Norm. Mr. Norm, az édesapja a legfontosabb részvényesünk. A kisasszony szeretne szétnézni a tesztlaborban. Kérem, legyen mindenben a segítségére, s ha végeztek, kísérje vissza az irodába!

Mikor becsukódott utána az ajtó, Fred sokáig csak bámulta a kislányt. Nagyon szép gyermek volt. Hosszú, vörös haja lófarokba fogva, nagy, zöld szemével kíváncsian bámult a férfira.

– Maga az – szólalt meg végül a kislány korához képest szokatlanul mély, bűgő hangon. Olyan hangsúllyal mondta, mint aki nyugtáz valamit, nem mint aki kérdez.

– Parancsolsz? – dadogta zavartan Fred. Kényelmetlenül érezte magát. Egyre inkább az az érzés kerítette hatalmába, mintha már látta volna valahol azt a furcsa metszésű zöld szempárt. S ez a gyermek, mintha nem is gyermek lenne, hanem érett nő! Ahogy áll, ahogy kihúzza magát. Mintha jó néhány évet öregedett volna az elmúlt egy-két percben.

Álltak egy darabig egymással szemben, majd a kislány újra megszólalt:

– Csókolom.

S ekkor már újra kislány volt, tízéves gyermek, csacsogó hanggal, kicsit szégyenlős, de huncut tekintettel.

– Szia – nyögte Fred.

– Szóval ez az a tesztlabor?

– Ez – bólintott a férfi, majd hozzátette. – De ez nem igazán gyerekeknek való hely.

– Nem baj – vont a kislány kényeskedve a vállát. – Én azért szeretném megnézni.

Elindult, körbejárta a tesztasztalt. Ujjait végighúzta a műszereken s a kicsiny kalodákra emlékeztető rögzítőkön. Olybá tűnt, mintha emlékeket idézne fel, mikor ujjai hozzáérték az apró hevederekhez.

– Ide szokta leköttni a macskákat, mi?

Fred megdühödött.

– Igen – tette le az etetővödröt, majd élesen hozzátette: – Meg a nyulakat és a kutyákat is. És most hagyj dolgozni!

Leült a számítógép elé. Dokumentumokat nyomtatott, diagramokat rajzolt, feljegyzéseket rendszerezett. Beletemetkezett a munkába. Mindent rendben akart tudni. Nem is figyelt a gyerekekre. Közben arra gondolt, mit fog tenni. Ha lejár a munkaidő, taxiba ül – az eltelt évek alatt egyszer sem ült taxiban –, és a repülőtérré hajtat. Ott majd eldönti, melyik gépre száll fel. Az biztos, hogy valahová délre fog repülni. A napfény felé. Homokos partok, tintakék óceán, szélben bólogató pálmafák jártak az eszében. Csak ez tartotta benne a lelket, amikor málló falú, penészszagú szobájában dideregve nyugovóra tért a novemberi estéken, mikor ingyen ebédekért állt sorba büzös csomóként összebújó hajléktalanok, kábítószerek és kiselejtezett kurvák között, s akkor is, mikor kimúlt állatok tetemeit csomagolta ébenfekete, műanyag szemeteszákokba. Csak azért bírta ki, mert erre a napra gondolt. Mikor kinevették, leköpték, megverték, akkor is csak erre tudott gondolni. Fred Lanchester büszke volt magára, mert végig tudta csinálni, amit tizennégy évesen elhatározott azon a júniusi napon. Állt a kukoricaföld szélén, kezében kapa, s egy jövőt álmodott magában. Egy olyan életet, amelynek első felében a nélkülözések, szenvedések árán megalapoz egy gondtalan, emberhez méltó életet. S íme, sikerült! Bankszámláján félmillió dollár. Övé lesz a világ! Nők, autók, gazdagság. Most biztosan nem nevetne az apja, ha élne. Akkor kinevelte. Bolond a fiam, mondta mindenkinek az öreg a kocsmában egy-két feles után, majd röhögött. (De az is előfordult, hogy zokogva borult a kiürült pálinkáspoharak közé!)

Arra eszmélt, hogy valami nincs rendben. Eltartott egy darabig, amíg rájött, hogy mi az. Az állatok! Nem halotta a vakkantások, cincogások, nyávogások sajátos, még az őrlőmalom fojtott zúgásán is átszűrődő zsváját.

Megfordult. A kislány a ketrecek előtt állt, s az állatok mozdulatlanul, megbabonázva meredtek rá.

– Mit csinálsz? – kérdezte kiszáradt torokkal. A kislány nem felelt. Az állatokat nézte.

Fred felállt, és a ketrecekhez lépett.

– Mit csinálsz? – ismételte meg.

– Hallott már a lélekvándorlásról? – szólalt meg a gyermek újra azon a mély, búgó hangon.

– Mi? – nézett rá megütközve a férfi.

– Reinkarnáció, újjászületés – mondta a kislány. (Újra az a tekintet. Hol látta már?... hol... Nem tudott rájönni. S megint olyan, mintha nem is egy tízéves gyermekkel beszélne...)

– Nekem erre nincs időm – emelte fel a hangját. – Gyere, visszakísérlek az irodába. A kislány meg se moccant.

– Gondolt már arra, mi lesz azokkal az álatokkal, akiket megöl?

Fred kikerekedett szemekkel bámult rá.

– Nekem ez a munkám – dadogta.

– A munkája – bólintott a lány, majd megismételte. – A munkája.

Elfordult a ketrectől, és leült a székre, amelyiken a férfi ült az előbb.

– Emlékszik az első állatra, akit megkínzott – nézett fel.

Fred nem felelt. Csak állt, és valami nagyon különös, nagyon borzalmas, nagyon felfoghatatlan dolog jutott az eszébe.

– Egy nagy, vörös macska volt – folytatta a lány. Fejét kicsit félrehajtva, tekintetét még mindig a férfin nyugtatva lebontotta a haját. – ...és maga megölte.

Megrázta a fejét, s vörös haja dús fürtökben előrehullva bekeretezte az arcát.

A férfi felnyögött, és megkapaszkodott az egyik ketrec drótláncában. Éles fájdalom hasított az ujjába. Az egyik macska megmarta. Elkapta a kezét, és döbbenet meredt az állatra. Sosem fordult még elő ilyesmi.

– A lélek túl értékes dolog ahhoz, hogy a halál folyamán a testtel együtt megsemmisüljön – folytatta a lány. – Ezért a halál csak a testet pusztítja el, s a lélek egy felsőbb Rend által irányítva egy más életformába költözik. Ki mit érdemelt előző életében. Ha azt érdemled, sas leszel, ki felhők fölött szárnyalhat szabadon, ha azt, akkor féreg, kit bárki eltaposhat. Így megy ez egészen addig, míg a lélek szenvedései árán eléri a Nirvánát, s megnyugvást lel a teljes semmiben.

Hanyagul intett a kezével, mire az összes állat egy csapásra visszatért megszokott viselkedéséhez. Leheveredtek, járkáltak, cincogtak, nyávogtak, ugattak, szuszogtak, épp úgy, mint az előtt.

– Általában senki sem emlékszik az előző életére. Velem azonban kivételt tett a Rend. Nem tudtam mindig, ki vagyok, csak most, hogy beléptem ide. De valószínű, hogy amint elvégzem a dolgomat, elfelejtek mindent, és újra az a kislány leszek, aki eddig voltam.

– Te az a macska vagy... – suttogta elképedve Fred. – Az a vörös, akit az első nap...

– Csak az voltam az előző életemben – mosolygott a gyermek.

– Mi... a ... dolgod? – dadogta a férfi remegő hangon.

A lány nem felelt. Felállt, odalépett hozzá, és kézen fogta.

– Kísérjen vissza az irodába! – mondta. – Nekem elegendő volt ebből.

Fred gépiesen követte.

A palló közepén, pontosan a forgó henger fölött a gyermek megállt, és ránézett.

– Ne féljen! Újjá fog születni. Viszont pontosan emlékezni fog mindenre. Ez lesz a büntetése, Fred – nézett rá a gyermek angyali arccal, majd rántott rajta egy picit. Épp csak annyit, amennyire szükség volt.

A férfi csupán egy pillanatig érzett fájdalmat... Aztán sötétség borult rá.

◆ A sötétség is csak egy pillanatig tartott. Fényt látott, opálos, tejszerű derengést, amely fokozatosan tisztulni kezdett. Meleg, puha testek dörgölöztek hozzá. Valami hatalmas erő hirtelen a magasba emelte, a világ veszett táncba kezdett körülötte, majd hideg fém ért a testéhez. Nem messze tőle egy papír függött a falon, jól látható helyen. Tudta, mi van ráírva szabályos, ívesen kanyarított betűkkel.

...és akkor meglátta a kezét...

A harmadik triumvirátus

A férfi levette remekbeszabott, méregdrága zakóját, akkurátusan a szék háttámlájára terítette, majd – épp csak annyira, hogy az ujjá beférjen mögé –, meglazította nyakkendőjét, de a gallért csak a második nekifutásra sikerült kigombolnia. Jóleső érzéssel ült le az íróasztalához, már nem érezte annyira fülledtnek a Hetedik sugárút felett terpeszkedő, modern és fényűző irodát.

Boldog, kiegyensúlyozott, biztonságos élet – hirdette a vele szemközti falon függő plakát, amiről egy sportos, csábító tekintetű nő nézett le rá. Kezében semmi sem volt a feminin reklámpiac szentháromsága közül – se hagyományos mosópor, se tampon, se intimbetét –, csak magabiztosan mosolygott, valahogy úgy, mint aki tényleg tudja, mi a boldogság. Más volt, mint a megszokott reklámok, újszerű, mint az új világ ígérete, amit hirdetett.

„A zsigereimben érzem, hogy siker lesz! Az összes szakember és pszichológus azt állítja, hogy a 18 és 45 közötti nők körében tarolunk. Remélem is!” – gondolta, miközben csókot dobott az ismeretlen modellnek és lassan, komótosan feltúrte bal karján az inget. Befelé fordította kezét, kinyújtotta ujjait és alaposan szemügyre vette a csuklóját és az alkarját. A néhány perce befejezett műtét nyomát kereste, sebet vagy bármiféle külsérelmi nyomot, de csak sima, fakó bőrét végigsimítva talált rá a felszín alatt meghúzódó, újonnan beépített inplantátumra.

– Komputer! Aktiválást és net kapcsolatot kérek – szólalt meg fennhangon.

Az asztallap halk duruzsolással félrehúzódott, középső részéből klaviatúra és monitor, balra egy chipkártya-olvasó emelkedett ki.

– Lássuk, mit tudsz! – mormolta és csupasz karját az olvasóra tette. – A TVshop csatornát kérem.

A monitor egy pillanatig váratott magára, míg életre kelt. Egy magát snájdig szépfiúnak tartó kivénhedt ötvenes megnyerő modorával teljesen felesleges kacatokat próbál elsózni, épp egy zenélő fogkefét, ami a fogmosás unalmas perceit hivatott élvezetesebbé tenni.

– Vissza nem térő ajánlat – gúnyolódott a férfi. Helyette a közeli szupermarket honlapján rendelt inkább egy karton világbajnok ásványvizet, csillagászati áron. Azt hitte, érezni fogja a bankkártya aktiválását, de a letöltés pillanatában a karja még csak nem is bizsergett. Egy meleg, jóleső érzés kúszott fel a gerince mentén, hátulról berobbant a kisagyába és szétterült az idegpályákon, stimulálva az örömközpontokat. Úgy érezte, egész testében kielégül.

– Ez az! – kiáltotta. – Működik! Remegő ujjakkal billentyűzte be a parancssort és átprogramozta a beállításokat. – Akkor most nézzük a másik végletet!

Ezúttal egy karton kólát vásárolt, de mielőtt lenyomta a gombot, visszatartotta lélegzetét, hogy megnyugodjon. Becsukott szemmel lassan kifújta a levegőt, és elküldte a rendelést. A hatás émelyítő volt. Kifejezetten rosszul érezte magát, ahogy a folyószámlájáról egy kisebb összeget leemelt a bank, és átutalta a szupermarketnek.

Mikor magához tért, az első gondolata az volt, hogy a dózis túl erős, de elhessegette aggodalmát, mert a program megadja mindenkinek a szabadságot, hogy a pozitív vagy a negatív visszacsatolás erősségét – egy meghatározott skálán belül – maga állítsa be.

Elementáris erővel tört rá egy új fogyasztói társadalom képe, ahol a lélek mozgatórugóit előre sejtve, a chip hatására ugrásszerűen megnő a vásárlási kedv.

Az emberek többsége pénze biztonsága érdekében vállalja a beültetéssel járó apró kellemetlenséget, majd fokozatosan hozzászokva a kiadással járó örömteli érzéshez, megrögzött vásárlóvá válik, masszív beszerzésfüggővé, akinek kábítószer minden egyes kiadás. Lelki szemei előtt a szupermarketek és a bevásárlóközpontok az új valóság szentélyeivé váltak, ahová a hívek, nap, mint nap, tömegesen zárandokoltak áldozatot bemutatni.

Hirtelen megelevenedett az asztal szélén álló videokonzol. Merengéséből titkárnőjének máskor határozott, nyugodt hangja riasztotta fel.

– Uram, kérte, hogy szóljak, ha...

– Köszönöm Margot, csak vezesse be – állt fel a férfi, miközben kinyitotta a szemét.

Néhány pillanat múlva kitárult az irodába vezető párnázott ajtó. A nő túlságosan negédesre sikeredett protokoll-mosollyal előre engedte a vendéget, főnöke láttán azonban jól ismert rutinját vesztve zavarba jött, és szemöldöke meredek ívben felszaladt. Még soha nem látta dr. Lepidust zakó nélkül, felgyűrt ingujjban, különösen nem, amikor magas rangú személyt fogadott.

– Köszönöm Margot, elmehet. Kérem, ügyeljen rá, hogy senki ne zavarjon! – titkárnőjéről tudomást sem véve, a vendéghez fordult.

– Üdvözlöm Miniszterelnök úr! Elnézést, ha megvárakoztattam.

A házigazda az asztalon fekvő távirányítóhoz sétált. A Hetedik sugárútra néző panoráma üvegfal elsötétedett, fokozatosan kirekesztve a napfényt és az alattuk elterülő város zaját. Felbúgott egy villanymotor, a különleges mosolyú plakát lassan visszahúzódott a plafonba, láthatóvá téve egy páncélszekrény ajtaját.

– Jól van, tudod a szabályt. Zárt ajtó és félhomály. Nem mozdulsz, nem szólsz közbe, a legjobb, ha levegőt se veszel. Vésd az eszedbe, sosem kedvelt és – köztünk legyen mondva – volt is rá oka. Nem tudni, megváltozott-e, és ha igen, hogy reagál, ha meglát.

– Gyerünk már, hallottam eleget! – a vendég hangja szinte remegett a feszültségtől. – Talán fél óránk van, amíg az újságírók szagot kapnak. Ne vesztegessük az időt!

– Rendben, akkor állj a helyedre és hallgass! – torkollta le a házigazda.

A Cybernetic Europe igazgatója az érzékelőhöz emelte karját; a titániumajtó hangos szisszenéssel, méltóságteljesen feltárult, láthatóvá téve a miniszterelnök látogatásának okát.

– Rég láttalak, Doki! – a hang monoton volt és gépies.

– Én is, Anton! Én is. – Dr. Lepidus mindig meglepődött, amikor meghallotta a nehezen érthető, szinte gurgulázó szavakat. Mielőtt újra megszólalt, néhány pillanatra elgondolkodott. – Mit szólnál, ha kicseréltetném a beszéd szintetizátorodat valami újra? Persze, csak ha akarod.

– Nekem megfelel a régi, több mint tíz éve szolgál. Ellenben egy nagyobb tartályra lenne szükségem – a válasz érzelemmentesen csengett.

– Nincs fél éve, hogy cseréltük.

– Ez igaz, de látod, milyen gyorsan növekszem, gyorsabban, mint gondoltuk.

Dr. Lepidusnak el kellett ismernie, a páncélszekrényben rejtőzködő üvegtartály szélén szinte átbukott a színtelen tápoldatban úszó, erek millióinak finom hálójával átszőtt, rózsaszín idegszövet, melyet elektródák, kábelek és csövek sokasága kapcsolt

egy számítógéphez, látszólag kusza rendetlenségben. A hardveres részegységekről messziről lerítt, hogy különleges, de már nem mai darabok.

– Ha így folytatod, egy nagyobb házra lesz szükséged – vigyorodott el és kivillantotta hófehér fogait. – Holnapra hozatok egyet és költözhetsz.

– Köszönöm. Jól tudod te is, sokáig azt hittük az organikus számítógépeknél az önálló tanulásnak a kapacitás szab határt, de most már világos, célirányos adatgyűjtéssel az adatállomány hétről-hétre hatványozottan nő. Ehhez kell igazodnom nekem is. Látod, mi lett belőlem, mióta megírtad az első programot?

A doktor arcán gyorsan tovatűnő mosoly suhant át az egyetemi évek említése hallatán. A hőskorban harmadmagával bérelt egy garázst, ahol számítástechnikai eszközök és programok bütykölésével próbálták a tandíjra valót összekaparni. A „Kiskapukeresőt” viccből találta ki barátnőjének, aki a jogi karra járt, a szoftver azonban olyan hatalmas sikert aratott, hogy harmadévben a 3.1-es verzióval már egy rakás pénzt kerestek. A dolog pikantériája, hogy az egész országban sikerült értékesíteni, mert ügyvédek is szép számmal akadtak a kuncsaftok között.

A rájuk szakadt gazdagság lehetőséget adott a függetlenedésre, és ezzel mindhárunk sorsa végérvényesen megpecsételődött. Nosztalgiából még egy ideig bérelték kezdeti sikereik színterét, de végzősként már céget alapítottak, önálló labort és irodát tartottak fenn, jó néhány alkalmazottal együtt.

A cég pedig prosperált, s idővel akkorára nőtt, hogy meg kellett osztani a munkát. Lepidus a technikai haladás elkötelezettjeként, elsősorban számítógép-fejlesztéssel foglalkozott, Mark külön utakon kalandozott az organikus lehetőségek felé, idővel azonban átnyergelt a politikára és kilépett, de egyharmados tulajdoni hányadát megtartotta. A hardverfejlesztés így egy kézben összpontosult, Anton pedig továbbra is a programkészítést felügyelte, a szoftverkészítők kicsiny, de annál fontosabb csapatát. Az ő ötlete volt, hogy ne csak a piac igényei szerint dolgozzanak, készítsenek maguknak problémamegoldó, gazdaságelemző programokat arra az esetre, ha világméretben akarnak gondolkodni. Mark szerves alapú számítógép kísérleteihez személyesen tervezte a programot. Majd másfél évbe telt, mire elkészült a prototípussal...

A számítógép kongó hangja megrázképtette a doktor emlékképeit.

– Nem a beszédszintetizátor miatt jöttél, igaz?

A doktor habozott. Egy pillanatra oldalra nézett, egy szemvillanással elárulta magát.

– Itt van Ő is?

Lepidus nem válaszolt.

– Tudhattam volna!... Végre elkészültetek! – A gép hangja szinte parancsoló volt, nem ismert ellentmondást. – Mutasd!

Dr. Lepidus az érzékelőhöz emelte a karját. Az üvegtárlóban fekvő anyag felületét át- meg átszövő hajszálerek kidagadtak, bíborvörös, friss vért szállítva a neuronok milliárdjai felé.

– Tetszik! – mondta rövid idő múlva. – Remek darab! Látom, közvetlenül hatszáz ponton kapcsolódik az idegpályákhoz, a további hatvanhat titkos, közvetett ág pedig, szerintem, több mint elég.

A hang egy időre elhallgatott, mintha gazdája gondolkodóba esett volna.

– A negatív érzelmi motiváció minnek?

A fal mellett a sötétben meghúzódó férfi elhagyta helyét, egy határozott mozdulattal a nyitott páncélszekrény elé lépett és szembenézett a múltjával. A monitoron autóbalesetben meghalt egykori barátjának megöregedett arca nézett vissza rá.

– Ez ma a trend, Anton. Liberális porhintés; a szabad akarat látszata. Hivatkozni lehet rá a sajtóban, és ezzel kifogni a szelet az ellenzők vitorlájából; csupán ennyi az indoka. Szerintem, kizárólag mazohisták és sóherek használják majd. A lényeg, ha valaki beépített a bankkártyachipet, utólag az érzelmi visszacsatolást már nem tudja kiiktatni, csak a mértékét csökkentheti. A motiváció minimális szinten mindig megmarad.

– Ah, Miniszterelnök úr! Micsoda megtiszteltetés!

Az arc elhúzta a száját, hangja gunyorosan verődött vissza az iroda üvegfaláról.

– Ördögi ez a szerkezet, akár csak te, vagy én. Igazi trójai faló, illik hozzánk. A politikai hatalomért mindent megtettél és én segítettem is neked, te pedig nézd, hova juttattál. A testem szétporladt, a lelkem elveszett, de az örült kísérletednek köszönhetően a tudatom még él. Érted?... *É!* Tudod milyen, ha viszket a térded, de nemhogy lábad, még tested sincs? Ha nincsenek illatok, nincsenek ízek, nincs hideg és meleg, éhség és szomjúság? El tudod képzelni egyáltalán? Egyikötök se tudja, milyen gondolatok közt magára hagyatva egy fémbörtön belsejében, arra várva, hogy kinyíljon egy ajtó, és kicseréljék az agyát életben tartó tápoldatot. Sokáig azt kívántam, bárcsak egyszer sósavat hoznál, vagy kikapcsolnád az áramot, de rájöttem, minden kornak megvan a saját fegyvere, amit eredményesen ellene lehet fordítani. Én leszek az, aki ezt megteszi. Terv szerint, már évekket ezelőtt meghatároztuk az informatikai fejlődés irányvonalát. Olyan jól sikerült körülbástyázni szabályokkal, hogy az összes gyártó ma már tőlünk függ. Mark megválasztása óta a politika felügyelete is a miénk, a gazdaság irányítását pedig – ennek a kis szerkezetnek a segítségével – néhány hónapon belül magunkhoz ragadjuk. Az összes konzorcium, a legnagyobbak fognak bebocsátatásért esedezni az ajtónk előtt. Akárcsak az ókori Rómában, újra három ember kezébe kerül a világ, új triumvirátust alkotunk,... a harmadikat,... az utolsót.

A szavak szinte bömböltek, majd a hangszóró váratlanul elhallgatott. A hirtelen rájuk telepedett csendben a két férfi meg se moccant, révülten néztek farkasszemet a digitális arc megrögzött tekintetével.

– Nomen est omen, Lepidus! Indítsd rohamra a lovasságot! – szólalt meg újra Anton.

A doktor, mintha csak hipnotikus álomból ébredt volna, megrázkódott. Az íróasztalon lévő konzolhoz lépett és a főmérnököt hívta.

– Halló, Mr. Lenord? Indítsa a gyártást!

■ Másnap reggel pontban hat órákor – személyi bankkártya-chipek millióit ontva – elindultak az automata gépsorok.

Ugyanebben a pillanatban, a Hetedik sugárút álmos forgatagában egy fehér színű furgon fékezett le a Cybernetic Europe székháza előtt. Fiatal férfi ugrott ki az autóból keze ügyében egy-egy csomaggal és a bejáráthoz sietett. A biztonsági őrök már várták. Két perc sem telt bele, a dobozok Dr. Lepidus előtt heverték az íróasztalon. A doktor először a kisebbik csomagot nyitotta ki, majd kitapogatta az állkapcsa mögé beépített mikrokapcsolót, és megnyomta. A biomotor halk kattanással működésbe lépett és a fül mögötti koponyarész félrehúzódt. Kézbe vette a küldeményt, és óvatosan beillesztette a feketén ásitó nyílásba. Az új, ötszáz terrabájtos memóriabővítő egység, mint kés a vajban, úgy tűnt el a dokkoló mélyén, a koponya pedig automatikusan visszacsúszott.

Felállt. A másik csomagból egy határozott mozdulattal kiemelte az üvegtartályt, és maga mellett lóbálva, a páncélszekrény felé indult.

– Prototípusnak lenni sokkal nehezebb, ugye Anton? – mondta fennhangon, a titánium ajtónak szegezve a kérdést. Az érzékelőhöz lépett és felemelte a karját. Az ajtó hangos szisszenéssel, méltóságteljesen kinyílt.

Öntudat

Az Alfa méltóságteljesen lépdelt a fehér fénytel telt teremben, sötét köntöse szinte a földet súrolta. Nemtelen, hosszúkás, hófehér arca kifejezéstelenül szigorú. Éber csöndbe burkolózott mindegyik példány, amint elhaladt előttük. Bár vendég ezen az úrhajón, azért jött ide, hogy ellenőrizze a nemesítést, s úgy tekint mindenkire, mint alsóbb rendűekre. És ez így igaz: az Alfa a *tökéletes*.

Hirtelen megtorpant az egyik fiatal mesterséges előtt.

A nemesítő nyomban tudta, hogy ezúttal magyarázattal tartozik. Sejtette, hogy az Alfa ki fogja szűrni a hasznavehetetlen példányokat, már kettőt kiselejtezett, pedig kívülről első pillantásra nem tűnt fel rajtuk semmi szokatlan. Ez az egyed azonban szemmel láthatólag is félresikerült.

– Ez itt Res. Hímnek alkottuk, de túl vékony és alacsony maradt.

– Görbe a háta – tette hozzá az Alfa ugyanolyan színtelen hangon, mint a *becar* nemesítő.

– Az érlelőben mutáció lépett fel, az agytérfogat megnövekedett, a folyamat leállításakor pedig még lágyak voltak a csigolyák. Elhajolt a gerinc a fej súlya alatt. Máris megsemmisítjük – nem is kellett volna felsorakoztatni, gondolta a nemesítő, de az Alfa ragaszkodott hozzá, hogy megtekintsen minden egyedét.

Felemelte a kezét:

– Ne. Magammal viszem.

– Hogyan? Minek? Hiszen ez egy haszontalan példány. Már magam is megsemmisítettem volna, ha nem most jössz el hozzánk, Alfa.

A csodálkozás nem hallatszott a nemesítő monoton hangsúlyán, még ha ezt érezte is legbelül. És gyűlöletet az Alfa iránt, *ami* még csak nem is *becar*, hanem mesterséges, egy szolga, egy tárgy, egy dolog, a főgondozók teremtménye. Ám mégis az a rend, hogy a nemesítést *ezekkel* felügyeltetik.

– Ez a példány kell.

Res tekintete megvillant, de ezt csak az Alfa gyakorlott szeme vette észre.

Fél órával később a fiú már a másik bárkán tartózkodott, fényképező memóriája minden sarkot és ajtót, minden szembejövő arcot megjegyzett. A cellát is, amit kapott. Senki nem szólt hozzá, csak bevezették, és magára hagyták. Nincs ágy, a mesterségeseket úgy tervezték, hogy nekik nem számít a kényelem, gyakorlatilag állva alszanak, ha egyáltalán szükségük van rá. Res azonban jelentős alvásihiánnyal bírt, de nem álló helyzetben. Túl nehéz az agya, tudta jól. Elfárad a gerince, mert a támasztékainai megnyúltak, a csontozata sem elég szilárd, és előbb-utóbb le kell ülnie. Ha végképp kimerült, vízszintbe kell kerülnie, hogy alhasson. Most is elnehezült, két órát ácsorgott, míg az Alfa körbejárt, és kiválasztotta őt, nem tudta miért. Pedig biztos volt benne, hogy megsemmisítik. Hiszen tökéletlen. Lekuporodott az egyik sarokban, pár perc múltán

• Az Avana Egyesület által 2005-ben meghirdetett *Preyer Hugo* novellapályázat második helyezettje.

az oldalára dőlt, s aludni próbált. De a padló kényelmetlennek bizonyult. Háton is csak pár percig tűrhető. Felső ruháját levette, és párna gyanánt a tarkója alá gyúrte. Megoldotta a feladatot. Félrenézett a mennyezetbe süllyesztett kamerák tekintete elől, és az oldalára fordult. Várt, tudta, hamarosan érte jönnek. Lehunyta a szemét.

– Tudod, mi vagy, Res? – kérdezte az Alfa.

– Mesterséges vagyok.

– Nem Res, nem vagy az.

– Hát mi vagyok?

– Érzed ezt? – azzal egy tűt szúrtak a leszíjazott fiú bőrébe, s Res felkiáltott a váratlan, éles fájdalomra.

– Érzem! – kiabálta, mert az Alfa segítője nem húzta ki a vékony, hosszú tűt a felkarjából. – Érzem! Érzem!

Az Alfa intett, mire az egyed kivette az eszközt, s a szúrás nyomán átlátszó, meleg testnedv – vér – buggyant elő, s lefolyt a fiú bőrén. Az Alfa újabb intésére távozott a helyiségből.

– Mi vagy, Res?

De az csak fészkelődött a pántok szorításában, s nem válaszolt.

– Mi vagy, Res?

– Nem tudom.

– Érzed ezt? – a fiú rövidre nyírt, színtelen haja alatt megborzongott a fejbőre, ahogy az Alfa finoman ráfűjt.

– Érzem.

– Nem tiltakozol?

– Nem...

– Miért nem?

– Mert ez jó.

– Miért jó?

– Mert nem fáj.

– Szeretnéd, ha szabaddá tenném a karjaidat?

– Igen, szeretném – felelte kisvártatva Res.

– Miért nem kérsz meg rá, hogy oldjam ki a szíjakat?

– Oldd ki a szíjakat, Alfa... kérlek.

– Nem, Res. *Miért* nem kérsz rá?

– De kérlek.

– Nem kértelek, hogy kérj. Azt kérdeztem, magadtól miért nem kértél rá?

– Mert mesterséges vagyok. És én nem kérhetek. Tőlem kérnek, és én adok. Mesterséges vagyok.

– Nem Res, nem vagy mesterséges.

– Hát mi vagyok? – nézett fel a fiú, és mély, sötétzöld tekintetét az Alfára függesztette.

Hirtelen szokatlan elváltozást vett észre a másik csupasz arcán: a se nem férfi, se nem nő Alfa elmosolyodott.

A becar főgondozó kecses, hosszú ujjával végigzongorázott a gombokon, közben a monitoron újabb és újabb adatok gördültek végig.

– Jó munkát végeztél, Alfa – mondta végül monoton, kifejezéstelen hangon.

Felemelte tekintetét, csuklyáját hátra billentette, a súlyos, bordó színű anyag a vállaira omlott, közben egész testével az Alfa felé fordult. Az némán állta megalkotója fehér, hűvös pillantását.

– Mennyi időt rendeltünk még neked?

– Még három hónapot.

– Jó – felelte a becar. – Akkor majd érted jövök.

Res gyorsan tanult, az Alfa megengedte neki, hogy hozzáférjen egyes adatbázisokhoz a számítógépen keresztül, s olyan cellát bocsátott a rendelkezésére, ahol volt ágy és takaró. A fiú párnát is kapott, hogy ne fájduljon meg a háta. De a cellát nem hagyhatta el, csupán virtuálisan.

– Miért nem tiltakozol, Res? – kérdezte az Alfa, mikor három héttel a bezárása után meglátogatta.

– Mert itt jó.

– Miért jó, Res?

– Mert nem zavar senki. Nem fenyeget senki. Olvashatok. És alhatok, vízszintesen. Ez jó.

– Adok egy feladatot neked, Res.

– Milyen feladatot?

– Értelmezz nekem egy szót. Mikor legközelebb eljövök hozzád, meg kell mondanod, mit jelent.

– Mi az?

– *Öntudat.*

Az Alfa elment, Res pedig keresni kezdett előbb az elméjében, majd az adatbázisban, ám nem talált rá definíciót. Kénytelen volt elemezni a szót, szétbontani, és rájött, hogy két részből tevődik össze. Az első szócska az *ön*. A másik a *tudat*. Talán ha külön-külön értelmezi, rájön a megoldásra. *Ön*. Ennek így semmi értelme, csüggedt el. *Tudat*. A külvilág leképezése. Emlékek összessége. Akarat összessége... A megoldás kulcsa az *ön*ben keresendő, gondolta, hiszen a *tudatot* egymagában tudja értelmezni. De sem az *önre*, sem az *öntudatra* nincs magyarázat. Csakis az *ön* változtatja el a *tudat* szót, hogy *öntudat* lesz belőle, és értelmezhetlenné válik. Mint egy hibás gén, ami tökéletlenné tesz egy egyedet. Egy egyed. *Egyetlen egy*.

Egyedek és tudatok. Az egyedekhez tudatok rendelhetők, gondolta Res.

– Megtaláltad a választ? – kérdezte tőle az Alfa, mikor pár nappal később visszatért.

– Nem tudom – sütötte le a szemét a fiú.

– Nem gondolkodtál, Res?

– De igen. Nem is aludtam.

– Gyere most velem.

– Hová megyünk?

Az Alfa azonban nem felelt, sietős járásával Res szökellve próbált lépést tartani. Ám így is negyedórába telt, mire a bárka mentőkabinjaihoz értek. Az Alfa megállt az egyik előtt, és kinyitotta a zsilipet. Fehér tekintetét a fiúra szegezte.

– Mi vagy, Res? – kérdezte.
– Nem tudom.
– De igen. Tudod jól. Szállj be.
– Veled mi lesz?
– Nincs több időm, Res.
– És az öntudatod? Mi lesz az öntudatoddal?
– Legyőzött vagyok. Már késő. Ha öntudattal akarsz élni, el kell menned innen.
Én elrejtettem, hogy itt maradhassak. Félttem. Neked nem szabad. Te tökéletes vagy.

A boncasztal felett három nemesítő is összevitakozott, hangsúlytalan, monoton hangon veszekedve. Több ponton találtak az eredeti nemesítéshez képest rendellenességeket az agyban, s az elváltozás okán összekülönböztek. A főgondozó a kiterített tetemet nézte, hidegen hagyta a vita. Az Alfa az ő produktuma volt, ismerte minden egyes porcikáját. A teremtmény mégis hűtlenné vált: bejegyzéseket hamisított, ok nélkül lőtt ki több úrkabint, amelyeket azóta sem leltek meg, pedig hét bárkát állítottak a keresésükre. Kiderült az is, hogy az Alfa számára rendelt tíz év alatt közel három ezer példányt kellett volna megsemmisítenie, ennyi a minimum, statisztikailag hibás egyedek száma, tehát lehet, hogy még ennél többet is szabadon engedett mentőkabinokban, vagy bolygókon, mikor donorgyűjtést végeztek...

– *Öntudat* – mondta a főgondozó.

A többiek elhallgatva kapták felé a fejüket.

– *Öntudat* – ismételte meg bosszúsan fejszóvalva, majd kiment a boncteremből.

Idegen a világomban

Iloe Oui, a Mélyből Érkező óvatosan körülpásztázta szemével a terepet. Először a Dvarksint, népe ősi ellenségét pillantotta meg. Gyorsjárgányán pihenne a vidéket kémlelte, nyilván prédára várt.

Iloe Oui riadtan visszahúzódott, majd energrátorát keze ügyében tartva újra elővakodott. Ezúttal egy Twooebbel találta szembe magát. A szörnyeteg szerencsére a Dvarksinnal és egy macskával volt elfoglalva. Így, míg a macska ijesztgetésként felborzolt szőrével, utánozhatatlan nyávogásával, morgásával lekötötte a Twooeb egyik figyelmét – a másik még mindig a Dvarksinra irányult –, Iloe Oui elősurrant rejtekéből, s elindult, hogy végrehajtsa a feladatot. Minden centiméter fedezékért rettegéssel fizetve végre eljutott a megfigyelőpontba, a Dvarksin feje fölött lévő MaSk-ba.

A közelben még mindig folyik a tűzharc, ami ugyan az itteni fogalmak szerint inkább nevezhető energivillongásnak. A hatalmas erejű energianyalábok robosztus kódarabokat szaggatnak ki a falból. Egy szerves organizmust – talán egy embert – akaratlan száguldásra kényszerít a rettenetes erő. Ehhez képest az Iloe Oui által megfigyelt jelenet az acsarkodó Twooebbel idillinek tűnik. Ám ekkor Iloe Oui felfedezi, hogy a Twooeb pórázát egy Ember tartja a markában. Hirtelen érzéshullámok tengere önti el egész testét.

Tömény rettegés. Fájdalommá sűrűsödő tömörítésben újraéli népe egész életét. A kétholdú csillag ötödik bolygóján, a Duelfive-on elsőként megjelenő parány magányosságát, az *Alkotó* nemes jóságát, mellyel ezt a magányt társasággá oldotta az első egyed csontjának kettéosztásával. Újraéli a fejlődés minden egyes lépcsőfokát, míg a létmag a sziklák faláról a vízbe jutva meghódította a tengerek világát, majd kilépve a szárazulatra, Iloe Oui népévé fejlődve létrehozta a Duelfive csodálatos társadalmát. Látja városaik képét, a béke és nyugalom idejét. Aztán az Idegen megjelenését, a Dvarksin inváziót is, amely csaknem kiirtotta népét. Leszorultak a felszín alá, a fenti világból csak a Terra Getto maradt meg nekik. S most ott is megjelent az Idegen. Egy távoli galaxis Föld nevű bolygójáról: az Ember.

– Na nem! – erősödik a gondolat Iloe Oui agyában. – Az Emberrel már végképp nem akarok találkozni. Csak észre ne vegyen!

Hajszálon múlt ugyan, de elkésett az energrátor aktivizálásával. Az Ember már észrevette, s Iloe Oui mozdulatával szinkronban bekapcsolta az interferrátort. A Dvarksin mindebből szerencsére nem érzékelt semmit. Továbbra is egykedvűen szemléli a Twooeb vergődését. Ő örül az Ember közelségének. Igaz, látott már néhány széttépett Twooebet, de tudja azt is, hogy a Dvarksinnal mit képes tenni ez a fenevad. Jónéhány szörnyen megcsonkított, összemarcangolt társa a példa erre. S ezt a teremtményt csakis az Ember képes megzabolázni.

A Dvarksin egykedvűen ücsörög. Érzí, most nincs veszély. Méla gondolatok kavarnak a fejében:

– Az Ember különben sem foglalkozik a Dvarksinokkal. Őt a Mélyből Érkezők

érdeklik. Na hiszen, azok meg úgy eltűntek a legutóbbi ütközet óta. Már nem is nagyon akarnak a felszínre törni, mióta a Terra Gettón megjelent az Ember, pedig az ütközet után csak ez az egy hely maradt meg nekik, ahová feljöhetett Iloe Oui népe. Van ugyan egy legendájuk, hogy az Időforduló előtt Idegenek érkeznek a Duelfivera, akik majd segítenek visszaszerezni a felszín feletti hatalmat, mert nekik kevés a Terra Gettó. Ők a magason is, a víz mellett is felszíni telepeket akarnak építeni. Na, nem! Méghogy egy Dvarksinnak szomszédja legyen egy Oui?! Még jó, hogy jött az Ember! Jöttére az Ouik eltűntek, mintha nem is lennének. Több egység is eltelt, mire az Ember találkozott eggyel közülük. Jó ez így. Ouik alatt, Ember a Terra Gettón, a többi Dvarksin birodalom. Csak azok a rohadt Twoobek ne szabadulnának el olykor-olykor. Ez is most itt úgy acsarog rá, mintha a vérét kívánná. Rögtön egyszerre neki és a macskának. Az Ember meg mintha kikapcsolt volna, csak áll, csak álldogál. Vajon mire vár? Nem lényeg. Álljon, várjon, csak tartsa azt a dögöt erősen.

A Dvarksin csak ezzel foglalkozott, pedig ha tudta volna, hogy Iloe Oui elkésett reakciója az Ember láttán milyen meglepő fordulatot eredményezett.

Az Ember interferrátora semlegesítette az energrátor hatását, s így Iloe Oui idegen információhullámba került. Rettegése lassan oldódott, félelme fokról fokra enyhült, ahogy egyre több és több érzéshullám érte az Ember részéről. Az információnyaláb ezúttal nem fájdalmat és halált hordoz, hanem csak gondolatokat és nyugalmat. Az Ember őt kereste, hozzá szól.

– Iloe Oui, Mélyből Érkező! Csakhogy végre rádtaláltam! A Dvarksintől ne félj. Ő nem érzékeli a mi kommunikációnkat!

– Nem is a Dvarksintől félek én – gondolta rémülten Iloe Oui. – Én *tőled* félek, Ember!

Alig jutott saját gondolatának végére, már érezte is az Ember választát.

– Barát vagyok. Ismered a Legendát: Sok megpróbáltatás éri egységeken át a néped, de amikor már úgy érzitek, hogy az Alkotó lehunyta a szemét, eljön hozzátok a Downing, az Alászálló. Segít visszanyernetek a Duelfiveot. Újra egyedül lesztok a Világokban. Vezess el a Városba!

– Ilyen egyszerűvé azért nem teszem nektek a támadást! – tiltakozott Iloe Oui.

– Ostoba! Nem érted? A Downing követek vagyok! A Városban, az Ikton előtt bebizonyítom nektek!

– Vagy nem – rezdült Iloe Oui gondolata. – Legyünk előbb tisztában egymással! Egyszer már megjelent egy Idegen a Világomban. Dvarksin iga lett az eredménye, pedig ők is barátként érkeztek. Tudást hoztak, új életet. Aztán már csak halált adtak, rémeket. Ők egyre többen lettek, mi fogytunk. Nem Ember, nem hiszek neked. Ahhoz idő kell. Légy türelmes.

Mocorogni kezdett. Óvatosan, hogy az Ember ne jöjjön rá mesterkedésére, bekapcsolta az energrátor erősítőjét, totál kocszra adva blokkolta az Ember kisugárzását. Majd miután meggyőződött róla, hogy a Twoobek még mindig a Dvarksint és a macskát acsarogja, ahogy jött, óvatosan, gyorsan visszaurrant a felszín alá. Haza az övéihez, ahol nincs Idegen.

BSZABOR BÉLA BERNIE

Szerintem önök sem fogják elhinni... Ugyanúgy, ahogy a Fehérek sem, és ahogy az Első és Második szintiek sem. Azt mondják, itt mindenkinek van ilyen története. Csakhogy az enyém igaz... az első szótól az utolsóig igaz.

Mostanában már csak Gondolkodónak szoktam beszélni róla. Gondolkodó vak, süket és néma, s napjait abban az alagsori ablaktalan cellában tölti, ahol évek óta tartják bezárva. Soha nem látogatja meg senki, legfeljebb az a Fehér, aki ennivalót és vizet szokott vinni, meg kimosdatja a piszkából. Rajta kívül csak én vagyok vendég Gondolkodónál. Amikor eljön az este és elcsendesedik a Szint, olyankor én is megnyugszom egy kicsit, a hevederek szorítása is enyhül – igaz, én sem rángatom magam annyira –, olyankor felkerekedem, és megkeresem Gondolkodót.

Régebben nehezebben ment, de ahogy múlt az idő, úgy lett egyre könnyebb. Most már elég kigondolni, és máris ott vagyok nála. Ő a legjobb barátom. Nem is tudom, mi lenne velem nélküle! Ő meghallgat engem, és el is hiszi a történetemet. Tudom, ugyanúgy hisz Meddieben, mint én.

Óh, Meddie!

Olyan volt ő az életemben, mint amikor egy sivár, szürke, pocsolyás novemberi napra következő reggelen leesik az első friss hó... Mert az a húsz év, amit anyámmal voltam kénytelen eltölteni, sivár volt és szürke. Hallgattam asztmás lihegését, idegesítő szuszogását, ahogy mázsás testét cipelte a lakásban oszlopszerű, visszeres lábain, de ami igazán idegesítő volt, hallgatni örökös kárálását, hogy Berniekém ezt ne tedd, meg hogy Berniekém azt ne tedd... Azt mondta, félt, de én tudtam, hogy valójában gyűlöl.

Anyám egy zsarnok volt. Életemnek egyetlen perce sem múlhatott el úgy, hogy ő ne ellenőrizte volna. Mert pont olyan voltam, mint az apám. Az apám, aki – miután megfogantam –, faképnél hagyta az anyámat. Néha meg tudtam érteni. Nagyon is meg tudtam érteni. Főleg olyankor, amikor egyenesen azt éreztem, hogy az az elhízott, paranoiás nő csak azért él még súlyos asztmája és szívelégtelensége ellenére, hogy rajtam vegyen elégtételt egy olyan bűnért, amit el sem követtem. Sokszor megfordult ilyenkor a fejemben – főleg kamasz koromban –, hogy veszem a cókómómat, és otthagynom!

Csakhogy nem tudtam megtenni... Félttem egyedül az emberek között. Vagy ők nem tudtak befogadni, vagy én voltam képtelen beilleszkedni közéjük, de akármilyen közösségbe is kerültem, legyen az iskola vagy munkahely, mindenütt csak egy magányos csodabogár voltam. Ha vicceltek velem, komolyan vettem, ha komolyan szóltak hozzám, viccnek hittem, ha szólni akartam, senki sem figyelt, ha figyeltem, senki se szólt hozzám. Szóval nem éreztem jól magam az emberek között.

Ott is hagytam a munkahelyemet – aminek anyám módfelett örült, legalább nem nőzöl egész nap, mondta –, és egy otthoni vállalkozással próbáltam pénzt keresni a megélhetésünkhöz. Szivacsdarabokat tépkedtünk egész nap egy háziipari szövetkezet bedolgozójaként. Jól fizetett, csak az a sok zsáknyi szivacshulladék zavart, ami egy-egy szállítás előtt összegyűlt a lakásunkban.

Szóval anyám örült neki, hogy újra egész nap otthon voltam. Szekálhatott kedvére. Az egyetlen fénypont az volt a napjaimban, ha ő már elaludt. Akkor jött el az én időm... És az ő idejük!

Szépek voltak, gyönyörűek, ugyanakkor kívánatosak és buják is egyben. Volt szőke, barna, fekete, hosszú lábú, kicsit tömzsi és molett, nagymellű és kicsi mellű, de amiben hasonlítottak, az az volt, hogy akkor tettek a kedvemre, amikor csak akartam... És mindannyiszor akartam, ha úgy éreztem, a vágy szétfeszít, felrobbanok, és szétvettem azt a nyomorult házat, azt a nyomorult lakást, és az egész nyomorult életemet.

Utána sem voltak követelőzők. Szépen visszamentek oda, ahol addig voltak, ahol anyám sohasem találhatta meg őket. Egyik az ingek alá, a nagy ruhásszekrénybe, másik a nagy ládába, a gardróbban, megint egy másik egy más helyre, s várták türelemmel, mikor kerülnek újra sorra. Néha újakat is szereztem, általában akkor, amikor a fizetségünkért mentem a szövetkezetbe. Visszafelé kinéztem magamnak egyiket-másikat az újságosstandon, és megvettem. Onnantól kezdve csak az enyémekek voltak.

Nem úgy, mint azok a nők ott kinn az életben. Azok furcsák voltak, kinevettek, játszottak velem, vagy éppen észre sem vettek, s első szóra odaadták magukat egy jóképű férfinak...Csak Meddie nem volt ilyen.

Ó igen! Meddie más volt!

Anyámat akkor már egy hete eltemettem.

Különös nap volt, amikor meghalt. Hajnal volt, és én azzal a furcsa érzéssel ébredtem, hogy valami megváltozott a lakásban. Később rájöttem, nem hallom anyám alvás közbeni kapkodó zihálását. Meghalt. Ott feküdt az ágyban, a szeme nyitva, nyakán és az arcán szederjes foltok terjengetek.

Nem éreztem semmit. Semmit az égvilágon. Felhajtottam a paplant, és néztem szétfolyó, hájas testét. Aztán átmentem Mrs. Lakswoodhoz, és megkértem, jöjjön át, segítsen felöltöztetni az anyámat. Mrs. Lakswood a szomszédasszonyunk volt, az egyetlen ember, aki rajtam kívül el bírta viselni anyám ördögi természetét. Persze, Mrs. Lakswood öreg volt és magányos, emellett trombózos volt a lába, örült hát, ha át tudott döcögni hozzánk, hogy váltszon néhány szót valakivel.

Az az érzésem, Mrs. Lakswood annyira magányos volt, hogy még az a társalgás is fontos volt neki, amit anyámmal tudott folytatni.

Gyönyörű, verőfényes napsütésben temettük. Rajtam, a papon és a két unatkozó sírásón kívül senki sem volt a temetőben. Miután az utolsó lapát föld is rákerült az anyám porhüvelyét borító dombocskára, megfordultam, és anélkül, hogy visszanéztem volna, elindultam hazafelé.

Otthon az első dolgom volt előszedni a nőimet. Kivágtam őket az újságokból, és kitapétáztam velük a lakást. Kerültek a hálószobába, az ágy fölé, a konyhába, a vécébe, s a kedvencemet, egy hosszú lábú, formás fenekű szőkét a fürdőszoba csempéire ragasztottam. Onnantól kezdve nem kellett bujkálnunk.

Az emberek közé ezután sem mentem. Téptem otthon a szivacsot, s élveztem a reám szakadt szabadságot. Senki és semmi nem hiányzott.

Egy hét múlva aztán értesítést hozott a postás, hogy hagyatéki ügyben menjek be a kerületi bíróságra. Eleinte semmi kedvem nem volt hozzá, de Mrs. Lakewood, aki néha-néha átnézett hozzám azt mondta, jobban teszem, ha elmegyek.

Így tettem hát. Felöltöztem – azt az egyetlen öltönyömet vettem fel, amit az érettségimen viseltem, még ha szűk is volt már rám –, és bementem a bíróságra.

Várom kellett... és akkor láttam meg őt.

Ültem ott a szinte teljesen néptelen folyosón, amikor odalépett hozzám. Soha sem éreztem még olyat. Hirtelen tiszta és világos lett minden, amilyen sohasem volt azelőtt.

– Leülhetek? – kérdezte, és leült. Arcán mosoly volt, angyali mosoly, és mélyen a szemembe nézett.

– Ön is tárgyalásra vár? – kérdezte, és közel hajolt hozzám. Orramat megcsapta az illata. Friss volt és üde. Ünnepi hangulata volt, mint a karácsony esti havazásnak.

Dadogva válaszoltam, kinyögtem, hogy az elhunyt anyám ügyében várok épp, erre ő a kezemre tette a kezét...

– Végtelenül sajnálom! – búgta. Bőre meleg volt, és selymes.

Onnantól kezdve csak törtétek velem a dolgok. Előbb engem szólítottak. Kérdeztek, és feleltem, de lélekben nem ott voltam. Meddie angyalszép arca lebegett előttem mindvégig. Távolról, ködösen hallottam, ahogy a bíró más örökös nem lévén nekem ítéli anyám hagyatékát, majd kimehettem.

Megvárt! Ott ült a széken, ahol hagytam, és mosolyogva kérdezte:

– Nos?

Aztán elment, de azt mondta, várjam meg, és én vártam... Megvártam.

Utána sétáltunk a napsütötte délutáni utcákon, köröttünk nyüzsgött a város, s én úgy éreztem – élek. Először, mióta a világon vagyok.

Végül arrafelé vitt az utunk, ahol laktam. Kezdett besötétedni:

– Felmehetünk hozzád? – kérdezte, s gyengéden megfogta a kezem.

– Hát persze – dadogtam, és hideg veríték verte ki a homlokomat. Közel jártam hozzá, hogy megforduljak és elrohanjak. – Persze – mondtam, és hazavittem. Haza... későn jutott eszembe a lakás...

Már a szoba közepén állt, és mosolyogva nézegette a falakra ragasztott képeket. Egyszeriben undorítósnak és mocskosnak éreztem azokat a képeket... Nem is beszélve magamról. Csak álltam a küszöbön lefórázva, és vártam, hogy kinevet, majd elmegy.

Odajött hozzám.

– Szegénykém! – ölelt át. – Szegény, Bernie.

S én beszélni kezdtem, beszéltem, és elmeséltem neki mindent. Hallgatta szó nélkül. Akkor sem mondott semmit, amikor befejeztem.

– Most elmész? – kérdeztem félve.

Erre sem válaszolt. Lassan levette sötétkék vászonkabátját, a blúzát, szoknya hullott lágy redőkbe a földre, s ott állt előttem anyaszült meztelenül.

Sosem tudtam volna elképzelni az övénél tökéletesebb női testet. Sehol egy anyajegy, egy szeplő, minden arányos, minden a helyén... Mint azok a lányok a képeken...

Csakhogy ő élt.

– Csacsi fiú! – mondtá. Lebontotta a haját – ahogy megrázta, a hosszú, gesztenyebarna fürtök a vállára omlottak –, s nyújtotta a kezét.

Én vadul nekiestem. Téptem, mint kiéheztetett kutya a koncot, de ő tűrte. Maradt, ami volt, igazi nő...

Nem tartott sokáig... Szégyelltem magam.

– Ugyan már! – ölelt át, ahogy a szőnyegen feküdtünk.

– Neked jó volt? – kérdeztem.

Nem válaszolt. Hosszan és szenvedélyesen megcsókolt.

– Tudod, nekem még sohasem volt dolgom... – kezdtem, de leintett.

– Most én jövök – búgta, s megmutatta nekem, mi az igazi szerelem.

– Miért? – kérdeztem később, egy rövidebb szünetben.

– Mit miért?

– Miért pont velem?

– Miért ne épp veled... – kacagott fel csintalanul.

– Nézd, Meddie! – ültem fel. (Akkor épp az ágyban voltunk.) – Én egy szerencsétlen, hülye flótás vagyok, de azért van valamennyi eszem. Miért fekszel le velem? Hisz alig ismersz!

– Ó, csacsi Bernie! – túrt bele a hajamba. – Egy valamit jegyezz meg! Sose akarj választ kapni egy nőtől erre a kérdésre.

Akkor tűnt fel először... Nem mozgott a szája, amikor beszélt... És nekem sem.

Nem beszélünk. Hangja valahol a fejemben szólt, az agyam közepén.

– De hát mi nem beszélgetünk!

– Persze drágám. Ez a szerelem. Az igazi... Amikor szavak nélkül is megérti egymást egy férfi és egy nő.

– De hát...

– Ne ezzel törődj most, Bernie! Neked most nem ezzel kell törődnöd!

Akkor próbáltam utoljára ésszerű választ kapni a dologra.

Meddie egyszerre volt romlott és szende, tüzes és gyengéd. Amit csak életem húsz-egynéhány éve alatt összeálmodhattam, összefantáziáltam a testi szeremről, az ott, azon az éjszakán mind valóra válhatott. Sőt! Még olyan is, amit addig el sem tudtam képzelni.

Kifulladásig aludtunk el egymás karjaiban. Mielőtt elnyomott volna az álomtalan kimerültség, arra gondoltam, először érzem magam embernek, nem pedig valami undorító gennyes pattanásnak a világ hátsó fertályán.

Arra ébredtem, hogy halkán becsukódik az ajtó. Mellettem üres az ágy, a lakásban süket csönd honol.

Meddie elment! – zakatolt az agyamban, s megriadtam, mint egy kisgyerek, aki szem elől téveszti a szüleit a vásári forgatagban.

Magamra kapkodtam a ruháimat, és utána rohantam.

Épp csak azt láttam, hogy befordul egy sarkon, amikor kértem az utcára. Lóhalálában indultam utána. Először kiáltani akartam, de hirtelen elkapott valami furcsa érzés.

Miért kellett szöknie? S miért hajnalban?

Hirtelen rájöttem, az a nő vadidegen a számomra. Bármilyen is történt az éjjel, azt se tudom kiféle, miféle.

Bizonyosságát akartam.

Utánalopóztam. Sarokról sarokra követtem. Tudni akartam, ki ő. Mindennél jobban tudni akartam.

Kifelé tartott a városból. Áthaladtunk a vasúti sínek fölött feszülő gyalogoshídon, utána átmentünk a hőközponthoz vezető vastag csökötegek alatt, omlatag gyárfalak mellett vitt el az utunk, majd a falusias külvárosi utcákon kísért végig bennünket a kutyák ideges csaholása. Már az utolsó házat is elhagytuk, de Meddie még akkor sem

állt meg. Egyenesen a város szomszédságában elterülő parkerdő felé vette az irányt... Én pedig a nyomában... És semmit sem értettem.

Először arra gondoltam, egy másik férfihoz tart. Akkor még a városban jártunk.

A gyárok között az jutott eszembe, biztos dolgozik, s most siet hajnali műszakba. Ettől egy kicsit meghatódtam. De ő csak ment tovább.

A külvárosban azt vártam, hogy mikor fordul be egy nyikorgó kisajtón, s gyullad fel a villany egy földszintes ház utcára néző elfüggönyözött ablakában.

Az erdőben gondolni sem tudtam semmire. Csak csörtettem kábultan a nyomában. Tüskés bokrok tépték a ruhám, pókhálók tapadtak az arcomra, lábam alatt kellemtelenül meg-megcsúszott a hajnali harmattól nedves avar, de én csak mentem rendíthetetlenül utána. Szem elől sem tudtam volna téveszteni karcsú alakját, hisz élesen süttött a telehold a felhőtlen égen.

Ekkor Meddie hirtelen megállt egy tisztáson. Én is megálltam, és lekuporodtam egy bokor mögé. Onnan tisztán láttam mindent.

Láttam, hogy leveti a kabátját, a blúzát, a szoknyáját, pont úgy, mint alig néhány órával azelőtt nálam.

Láttam, hogy leveti az ingét, a harisnyáját, a melltartóját és a bugyiját, mint nálam.

Láttam, hogy lebontja a haját, pont úgy, mint nálam.

Ott állt a tisztás közepén, rávetődött az éles holdfény, és észbontóan gyönyörű volt. Most tudtam csak megfigyelni, hogy milyen formásak és hosszúak a lábai, milyen teltek, és feszesek a mellei, és hogy milyen szép, egyenes a tartása. És egyszerűen ellenállhatatlan erővel tört rám a féltékenység. Szinte biztos voltam benne, hogy egy másik férfira vár, hogy neki is ugyanazt adja, amit nekem adott...

És elhatároztam, megölöm. Megölöm Meddiet, a férfit, végül pedig magamat. Meg kell hálnia, mert senki másé nem lehet az a csoda, ami nekem jutott osztályrészül.

(Bizony, felhasználták ezt ellenem a vád során! Az ügyész szabályosan csámcsogott rajta. Pedig biztos vagyok benne, minden férfi érzett már így... Még azok is, akik ezt a szememre vetették.)

Ám nem jött senki.

Meddie a nyakát kezdte el tapogatni, majd keze lecsúszott a mellei közé, onnan a köldökéig, majd be egészen az ágyéka alá. Ezután marokra fogta a haját, és egyszerűen lehúzta a fejről a bőrt, mint egy sapkát szokás.

Megfagyott ereimben a vér, pedig ez még csak a kezdet volt... Meddie ezután az ujjai végét kezdte el húzogatni, mint amikor kesztyűt húz le az ember, majd szétfeszítette mellei között a bőrt, s kibújt belőle, mint ahogyan egy kabátból kell.

Levetette magáról a bőrt! Amikor befejezte, úgy állt ott a tisztáson, mint egy fémből készült Vénusz. Teste ezüstösen csillogott a reá vetülő holdfényben. Nem bírtam tovább.

– Meddie! – ordítottam vagy sikítottam, már nem emlékszem pontosan, és felpattantam a bokor mögül. – Meddie!

Lassan felém fordította a fejét.

– Nem kellett volna utánam jönnöd – szólalt meg a hangja a fejemben. Szinte nem is figyeltem rá, hogy meg sem mozdul a szája. Döbbenten odaléptem hozzá, és lebámultam a földön fekvő bőrre.

– Ez csak álca – folytatta. – Csak álca, semmi más. Arra szolgált, hogy az embereket megtévessem.

Felemeltem a tekintetem a bőrről, és ránéztem. Fémből volt a teste. Emberi alakja volt, de sejtelmesen csillogó fémből készült.

– Ki vagy te?

Mire kimondtam volna, a válasz már ott zengett a fejemben.

– Ti úgy hívnátok, hogy robot, viszont akik alkottak, maggyűjtő csapdának hívnak. Persze, ezek csak elnevezések. A lényeg az, hogy feladatom volt itt a Földön, és most, hogy teljesítettem, vissza kell térnem.

– Feladat? Miféle feladat?

– Magmintát gyűjteni... Örökítő-anyagot. Spermát... Emberi hímivarsejteket. Igen, Bernie – folytatta –, de nem csak a tiedet. Nézd! – nyílt ki a hasán egy ajtócska. Fény gyúlt mögötte. Jól láttam, hogy odabenn egy üveghenger forgott méltóság-teljes lassúsággal, szinte színültig tele sűrű, tejfehér masszával. – Ez itt a minta. Körülbelül száz férfié. Te voltál az utolsó, Bernie! Azoknak, akik megalkottak engem, nagy szükségük van rá... Messze innen, fényévekre van egy bolygó. A lakói haldokolnak. Betegek, a fajtájuk beteg. A ti génállományotok viszont megmentheti őket.

– Mi..., hogy nem csak velem? – borította el az agyam a köd. – Hogy rajtam kívül még száz férfival?

– Ugyan, Bernie! Ne erre gondold, hanem arra, hogy egy halálraítélt fajt mentesz meg! Legyél büszke erre! S most engedj, mennem kell!

– És... és visszajössz?

– Jaj, ember! Értsd már meg, hogy én csak egy szerkezet vagyok! Elvégeztem a feladatot, ami a dolgom volt, s most várnak vissza.

Leomlottam a lábai elé, és átöleltem a csípőjét:

– Ne menj el, Meddie! Kérlek, ne menj el! Nélküled én semmi sem vagyok. Te adtál nekem új életet. Maradj, kérlek! (Azt hiszem, akkor könnyeztem.)

– Sajnálak, Bernie, de nem tehetek semmit.

– Szeretlek!

– Én nem ismerem ezt a szót, Bernie. Tulajdonképpen most meg kellene, hogy öljelek, hogy ne hagyjak nyomot magam után, de valamiért nem tudom megtenni.

Lehajolt, egyszerűen megragadott a hónaljamnál fogva, és arrébb vitt néhány métert.

– Maradj itt, mert meghalsz! – tett le a nyirkos avarba, és visszament a tisztás közepére.

– De... – akartam még mondani valamit, de már nem volt kinek. Vakító fény gyúlt a fejünk felett, a tisztást körülölelő fák furcsa torzókból villantak fel, s mire észhez tértem, Meddie már nem volt sehhol.

Teljesen összeomlottam. Odamentem, ahol az előbb állt, lekuporodtam a földre, ölembé vettem az ottmaradt bőrt, s öleltem, csókoltam, ahol tudtam. S közben sírtam. kegyetlenül zokogtam...

Nem tudom, mennyi időt tölthettem ott, de egyszer csak felkaptam a bőrt, és hazamentem. Otthon kiterítettem az ágyra, és elkezdtem kitömni szivacsdarabokkal. Lassan újra visszanyerte Meddie formáját. Sok időbe telt, mire a mellek ugyanolyan formásak és feszesek, a lábak ugyanolyan karcsúak, a has ugyanolyan lapos lett, de végül sikerült. Amikor kész voltam, apró, pici öltésekkel összevarrtam a hasítékot, majd szépen kifésültem a hajából a beleragadt száraz leveleket, gallydarabokat.

Majdnem olyan szép volt, mint amikor megismertem. Hirtelen megöleltem, és zokogva csókolni kezdtem.

Így talált ránk Mrs. Lakewood, aki épp átnézett hozzám. Előbb nem értette a dolgot, majd mikor észrevette, mi is Meddie valójában, sikoltozva sántikált kifelé a lakásból, felvesse az egész tömböt. Hiába magyaráztam neki, nem értette meg.

Mint ahogy a rendőrök se, és ahogy a felügyelő sem, aki kijött az ügyet kivizsgálni.

– Az az igazság kispofám – mondta, miközben öklömnyi rágógumit forgatott a szájában –, hogy te kinyírtad ezt a spinét. Előbb gerincre vágta, aztán megölted, megnyúztad, és kitömted. Igaz, hogy maga a holttest nincs meg, de én úgy gondolom, hogy te nagyon jól tudod, hogy hol van. Ilyenkor sajnálom igazán, hogy eltörölték a halálbüntetést.

A bíró sem hitt nekem. Jóformán meg sem hallgatott. Hiába mondtam, hogy én szerettem Meddie-t, hogy ő volt az első nő az életemben, akkor meg miért öltem volna meg, nem hitt nekem. Azt az orvost bezzeg meghallgatta, aki szexuálisan aberrálnak minősített, és javasolta egy elmegyógyintézetben való elhelyezésemet.

Életfogytiglant kaptam.

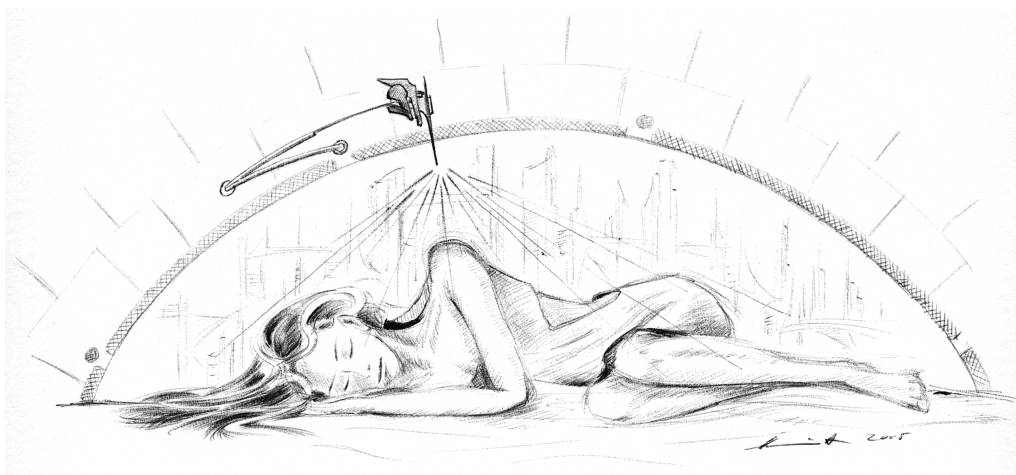
Az intézetben először nem volt semmi baj, aztán egy szép napon kényszerzubonyt húztak rám, és lekötöttek az ágyra. Azt mondták a Fehérek, hogy addig maradok így, amíg meg nem rohadok. Ez az után történt, hogy Rosszfogúnak leharaptam az egyik fülét és megettem, mert azt merete mondani, hogy ő is együtt volt Meddievel.

Ennyi, ennyi az én történetem. Egy valami tudná csak bizonyítani az igazamat, az, hogy telepatikusan tudok érintkezni az emberekkel. Ez valahogy megmaradt, a Meddievel való találkozásomból. Persze, egyelőre csak Gondolkodóval tudok így beszélgetni, mert itt, az osztályon csak ő képes erre egyedül. Azt mondja, ő így született. Beszélni, látni és hallani nem engedte az Isten, de cserébe megajándékozta a gondolatok látásának képességével.

Azt mondja, ő hisz nekem, mert mint mondta, a gondolatok nem hazudnak.

Azt is mondta, hogy ő szívesen tanúskodna mellettem, és hogy akkor biztosan kikerülnék innen.

Csak hogy Gondolkodó vak, süket és néma.

AZ EMLÉKEZET ÁLLANDÓSÁGA

Az aukciós ház dísztermében egyetlen szék sem maradt üresen. Tomass Hawk, az egyik főszervező s egyben az *Emerald Galéria* tulajdonosa, elégedetten állapította meg, hogy megjelentek a legnevesebb műgyűjtők. Nem csak az Interplanetáriumból, de még olyan távoli világokról is érkeztek – nem emberi lények – mint az *Alarena* vagy épp *Eliun*. Az *Erdemoon* dúsgazdag pénzembereiről nem is beszélve. Utóbbiak hárman voltak, de nem egymás mellé ültette őket. Hawk utánajárt ugyanis, hogy az érkezésüket bejelentő erdemooniak versenytársak, sőt, ellenségek. Köztudott volt a *Nostrán*, hogy az Erdemoon néhány ottani maffia család kezében van, s az egymás közti viszonyuk nem alakult mindig felhőtlenül.

A vendégek helyet foglaltak tehát az olykor speciális támlával, karfával ellátott székekben, közben a terem végében egy fénygömb materializálódott, mely aztán egyre terebélyesedett, míg elérte a közel másfél méteres átmérőt. Mint egy lekicsinyített vihar, zúgva kavargott egy ideig, sötétlila és mélykék színt öltve, mire Hawk biccentett a lény felé. Oto Har csupán az asszisztense révén tudott kommunikálni a többiekkel az Élő-öv világain, köztük a Terra Nostrán is, melyeket sorban humanoidok laktak. Segítője, doktor Rebbi Weran egy dekoratív megjelenésű, fekete hajú, mandulaszemű, szinte már rendellenesen bronzbőrű és kékszemű, vékony nő, telepatikus átjárót viselt a fején, s egyes szám első személyben közvetítette Oto akaratát. Hawk szeme időnként rá-rá tévedt. Mióta megérkezett a lány, valósággal forrt a vére, pedig nyilvánvalóan semmi esélye nála. Ki tudja, hány aukciót hirdetett, s vezetett le maga Hawk, s fontos emberekről volt szó, ahogy most is, de mindig maradt benne druk, amely csak akkor múlt el, mikor végre felléphetett az emelvényre, a pulpitus mögé.

Beszélni kezdett, szavait tolmácsok fordították, de akadtak a jelenlévők közt többen is, akik, bár idegenek voltak, mégis beszéltek a *colont*.• Hawk idegessége elillant, helyét lelkesült, kereskedői magabiztosság, de tolakodás nélküli, könnyed rámenősség vette át. Mikor az első néhány alkotás a vártnál alacsonyabb áron kelt el, még nem esett kétségbe, nyilván mind a „nagy ágyúkra” tartogatják a pénzüket. *Fukar egy banda, ahhoz képest, hogy ők az ismert galaxis leggazdagabbjai*.

– A következő kép Rembrandt van Rijntől, földi, 17. századi barokk festő. A festmény címe *Éjjeli őrzőjárat*. Kikiáltási ára háromszázmillió erdemooni kredit... – az eredeti képet mutatták be, míg más Galériáknál bevett szokássá vált, hogy biztonsági okokból csak a holografikus változatot jelenítették meg. Hawk azonban tudta, hogy különleges alkalomról van szó, és hiteltelenné válna, ha nem az eredetit mutatná meg az egyébként is avatott szemű vásárló közönségnek.

– Salvador Dalí *Az emlékezet állandósága*, mely *Lágy órák* címen is ismert. Földi, a huszadik századi szürrealizmus híres, ma is méltán híres alakja. Kikiáltási ára...

• A 2181-ben alapított, III. Interplanetárium nevű bolygósövetséget a tredarok lakta Tredarium és a két, emberek által létrehozott Colonia, a Gaia és a Terra Nostra alkotta. A Földtől való elszakadást követően a nyelv is módosult, de mindkét bolygón nagyjából egységesen, a mesterséges szabályozásnak is köszönhetően, s az emberek colonnak nevezték, ahogy magukra is ezt a szót használták az „ember” helyett.

– Daun Herba, tredar szobrász, az *aranykorból* fennmaradt torzója, mely egy fűrdő leányt ábrázol. Negyven centiméter magas, fűszerfa-borostyánból készült...

Hawk egy idő után tisztán érezte, hogy előnti az idegesség, és hálát adott, hogy a nagy sietség ellenére izzadásgátló réteget kent az arcára, s most legalább nem csorog a verejték a szemébe. Az egybegyűltek ugyanis továbbra is csak tessék-lássék licitáltak a híresebbnél híresebb, s kétségkívül felbecsülhetetlenül drága műkincsekre. Talán nem győzte meg őket a valódiságukról? Az Emerald Galériának dolgozott az egész Interplanetárium, sőt a Rikeria legkiválóbb szakembergárdája, hogy a legmodernebb eljárásokkal bebizonyítsák, az alkotások hitelesek. Az eredményeket a megjelentek rendelkezésére bocsátotta. Ez pedig nem kevés ráfordítást igényelt, pláne, ha hozzávesszük, miféle erőfeszítésbe került a képek, szobrok megszerzése. A Tredariumról vagy a Földről, Rikeriáról, Mikronról való behozatal, vámok, biztosítás, szállítás, gondos tárolás nem csak a műkincsrablók, de a levegő összetétele, sőt, a fény ellen is. Nem véletlenül ablaktalan a díszterem, s nem véletlenül strázsálnak az épületegyüttes körül, kívül és belül fegyveresek. Ezt a magánhadsereget is fenn kell tartani valamilyen célra. S persze némi haszonra is szükség lenne, ám Hawk hiába osztott, szorzott fejben, hiába volt szó örületes összegekről, tudta, hogy ezúttal nagyot bukik. Ezekből a fafejű üzletemberekből kiveszett a kultúra iránti elkötelezettség, s mintha csak összebeszéltek volna ellene, hogy tönkre teszik.

Rövidebb szünet következett, s Hawk a színpalak közt végigzongorázott a holografikus katalóguson, melyet megküldött a gyűjtőknek. Bejegyezte, melyik műkincset ki vette meg, milyen áron, s megdöbbenve tapasztalta, hogy eddig szinte mindnek jutott valami. Nyilvánvalóan összeesküdtek. Még tíz alkotás, és mind elégedetten távozik majd a maga szuvenirjával. Mert ezen az áron számukra nem többek így, mint ajándéktárgyak a Nostráról. Pedig éppen egy ilyen árverés mutathatja meg, mennyit is érhetnek ezek a művek. A *Borough's* bezzeg egy hamis Leonardót is többért sózott el, mint most ő egy valódi van Gogh-ot.

Hawk tudta, hogy gyakorlatilag egy fillér haszna nem lesz ezen az üzleten, mikor az utolsó két tételhez ért. A gajai absztrakt festő, Armando Fidgeald *Kék kutya* című vászna és a nostrai, tragikus sorsú, és tulajdonképp emiatt híressé vált Kobb Deide *Euridiké portréja* maradt hátra. Utóbbi lett volna a fő attrakció, de Hawkknak már szinte semmi kedve nem volt beharangozni. Végül a dolog odáig fajult, hogy nem is licitáltak érte a jelenlevők. Hawk egyik lábáról a másikra állt zavarában, és idegesen jártatta szemeit a jelenlevőkön. Oto asszisztense hirtelen megszólalt:

– Mr. Hawk! Tudomásunkra jutott, hogy egy évvel korábban véletlenül az ön birtokába került egy rendkívül értékes műkincs, amely azonban nem szerepel a katalógusban.

– Mire gondol, doktor Weran? Azaz... Oto Har – Hawk agya gondolatban máris elkezdte végiglapozni a Galéria tulajdonában lévő tárgyak listáját.

– A *Kwengani Leletre*.

– Hogy mire? – a műkincskereskedő zavara tovább nőtt, és úgy tűnt, mindenki tudja a teremben, mire gondolt a fénylény asszisztense.

– A *Kwengani Lelet*, ön talán a Morfózis-képként ismeri, Mr. Hawk – mondta szemtelen nyugalommal az első sorban ülő Rekah, egy félig tredar, félig rivet milliárdos, egy idősödő férfi, akinek a hajói az egész Élő-övben kereskedtek, nem kis haszonnal. Testén aranszínű, ragyogó testfestést viselt, s könnyű fátyolruhát.

– A Morfózis-kép... Nos, az valóban nem szerepel a katalógusban – mormolta

Hawk. – Mivel... mivel nem eladó – a férfi érezte, amint zsibbadni kezdenek a lábai. Nagyon is tudta, hogy más néven ez a Kwengani Lelet.

– Ne féljen, Mr. Hawk – szólalt fel egy alarénai nő, s hosszú, ízelt, izmos karjával végigsimított hátrafésült sörényén – eszünk ágában sincs megvenni a Leletet. – Heára Silla közismert fegyverkereskedő és eltűnő művész, aki az eliuni polgárháború idején szedte meg magát, hangja most mintha megremegett volna.

– Azonban látni szeretnénk – folytatta egy ember, Quentin Potier, a harminc évesen visszavonult nostrai gyáros, akinek élete végéig mindössze azon kell gondolkodnia, mire költi a pénzét. – Játsszuk továbbra is az Ön játékát, Mr. Hawk. Maga mond egy összeget, mi pedig licitálunk.

Hawk nagyot nyelt, és a terem végében álldogáló, ragyogó szemű Weranra pillantott.

– Jól van. De annak valóban ára lesz, hölgyeim és uraim, egyéb nemű jelenlévők.

– Készek vagyunk bármilyen magas összeget megfizetni önnek, Mr. Hawk, ebben biztos lehet – dörögte az egyik erdemooni a középső sorokból, és redőzött képű társai is helyeselve horkantottak. Ezúttal egyetértenek, gondolta Hawk.

A férfi magabiztossága továbbra sem tért vissza, s a lelkében felgyűlő, különös féltékenység úgy kavargott, mint szemközt Oto maga. A Kwengani Lelet. Valósággal úgy érezte, saját magát bocsátja áruba, de kénytelen volt belemenni a „játékba”.

– Rendben. De csak *egyetlen* egy személy nézheti meg a *jelenlétemben*. A kikiáltási ára pedig... a kikiáltási ára az összes, katalógusban szereplő festmény kikiáltási árainak összege, megtriplázva.

Szemmel láthatólag senki sem lepődött meg, s Hawk agyán átvillant, nem túl alacsony árat szabott-e. Gyors fejszámolás, az összeg hozzávetőlegesen 14 milliárd, erdemooni kreditben.

– Tizennégymilliárd-egyszázmillió és ötvenezer – nyögte a számológépből felpillantva Hawk titkára oldalról. – Erdemooni kreditben.

– Megduplázom! – kiáltott fel az egyik erdemooni férfi.

Erre a gyűjtők nyomban rálicitáltak, egymás szavába vágva.

Hawk tisztán hallotta mégis, ahogy az első sorban ülő Rekah-hoz odafordul a mellette ülő fiatal fiú, kétségbeesett tekintettel:

– Bácsikám! Ha most megáll a licit, csődbe mész!

De nem torpant meg, s Rekah hamarosan magába roskadva vette tudomásul, hogy nem láthatja a Morfózis-képet. A három erdemooni családfő valósággal egymásnak ugrott, de sem ők, sem a többiek nem tudták tartani a tétet az alarénai fegyverkereskedővel és Oto-val szemben. Végül csak ők ketten maradtak a teremben, meg Weran, Hawk, valamint a férfi titkára, s még néhány testőr.

Heára hűvös nyugalommal kontrázta meg újra és újra a terem végéből csendülő hangú Weran – Oto – ajánlatát. Az alarin nő azonban egyszerre megállt. Síri csendbe borult a helyiség, Hawk teste verítékezett az izzadásgátlók ellenére, de már észre sem vette. Meredten nézett a nőre, de Heára csak ült ott mereven, s nem mondott újabb, magasabb összeget.

– Uram...

Hawk észbekapott a titkár hangjára, s rekedten megszólalt:

– 82... 82 milliárd először... másodszor... harmadszor... A Morfózis-képet ön tekintheti meg, Oto Har... – rebegte Hawk, és egy pillanatig azt hitte, lefordul a pódiumról, s ijedtében megkapaszkodott a pulpitusban.

Heára elhagyta a termet, és mindenki más is, csak a fénylény, Weran, s Hawk maradt ott.

– Oto, kérem... kövessen.

– Ő is jön – mondta ki Weran a fénylény gondolatait, saját magára célozva.

– Én csak egy személynek engedem, hogy megnézze. Azonban... – mérte végig Rebbi Werant Hawk – a lánnyal kivételt tehetek, amennyiben ez megér magának újabb 82 milliárdot, Oto – vigyorodott el a műkereskedő a lila vihargömbre pillantva, mely mintha most hangosabban morajlott volna, mint eddig.

– Vérszemet kapott, Mr. Hawk? – felelte mosolytalan arccal a nő, s a férfi csak találgatni tudott, vajon most Oto véleményét mondja vagy a sajátját. Talán mindkettejükét. – Kifizetem önnek Weran részét, Mr. Hawk – tolmácsolta a fénylény döntését Weran.

Hawk kikísérte őket a díszteremből, majd végighaladtak egy folyosón. Az út vége elágazott, jobbra fordultak, s hamarosan elérték a liftet. Mindhárman beszálltak, s a lift a mélybe süllyedt velük. Hawk tudta, most nagyjából ötszáz méter mélyre mennek, ahol különleges légkondicionáló berendezések működnek, hogy lélegezhetővé tegyék a rendkívül vastag, különleges rétegekből összeállított „bunker” levegőjét, mely lényegében egymásból nyíló széfek sorozata.

A férfi DNS-ét minden egyes ajtó ellenőrizte, hang, retina, ujjlenyomat, többszörös jelszómegadással. A falak különleges anyagból készült rétegén jószerivel semmiféle letapogató hullám nem hatolt át. A számítógép belső érzékelői egy sor tesztet, átvilágítást elvégeztek rajtuk, miközben áthaladtak a termeken, melyek külön-külön önálló kiállításokként is megállták volna a helyüket. A szürke, fényes falakba süllyesztve törhetetlen, fény- és érintésérzékelő réteggel ellátott üveglapok mögött festmények, szobrok, történelmi és művészi fotók, ékszerek, serlegek, lőfegyverek és kardok, török és más fegyverek, papirusztekercsek, könyvek, sőt, ruhák sorjázta leginkább az emberiség múltjából és jelenéből is. Az ablakokat fehér fényű rejtett lámpákkal világították meg.

A ritkán látogató nézőközönséget Hawk és a takarítórobotok jelentették csupán. Oto Har szemmel láthatólag mégsem vette megiszteltetésnek, hogy itt lehet, mert egyik műkincs sem érdekelte. Szemtelenül, némán haladt a férfi nyomában engedelmességgel. Pedig Hawk legbelül mégis szinte könyörgött, bárcsak megállnának valamelyik ablak előtt, ha csak egy időre is, hogy minél később kelljen őket a Kwengani Lelet elé vinni. De a lény megfizette az árat, ami elképzelhetetlenül sok pénz, győzködte magát a férfi, s a szemközti ajtóhoz lépve lassan beütötte a kódot. Elsőre elhibázta, és kénytelenek voltak várni, míg a komputer programja újabb biztonsági átvilágítást hajtott végre rajtuk, és ismét kérte a kódot. Aztán végre kinyílt a két méter vastag titániumajtó.

Mögötte egy kisebb, vörös fénybe borult kamra várta őket, oldalt szkafanderek sorakoztak. Weran szótlánul besegítette az egyikbe Oto-t, majd maga is belebújt egy másikba, ahogy Hawk tette. Ezután, mint egy nyomáskiegyenlítő kamra, a mögöttük lévő titániumajtó visszazáródott, pár perc múltán pedig feltárult az az ajtó, melyen túl a Kwengani Lelet várta őket.

■ A helyiségben egyetlen lámpa sem világított, csupán a szkafanderek lámpásai égtek és Oto. A fénylény szkafanderét két oldalról közrefogva a nő és Hawk cipelte.

– Le kell oltani minden fényt a szkafanderen, doktor Weran. Oto Har, ha továbbra is így világít, nem fogjuk látni a képet.

Weran lekapcsolta a védőruha kijelzőinek fényét a lény és a saját védőöltözetén, majd így szólt:

– Én már látom a képet, Mr. Hawk. Fizetek magának újabb 82 milliárdot, ha hajlandó magára hagyni a Lelettel egyetlen egy teljes percre.

– Nem... Lehetetlen...

– Mr. Hawk. A kép a magáé. Nézzen rám. Hogy lophatnám el? – Weran hangja egyre tompábbnak és távolibbnak tűnt Hawk számára, aki bárhogy meresztette a szemét, nem látta a biztonsági terem végében lévő képet, melyet ilyenkor már rég észlelni lehet, amint megjelenik, lebegve, minden alkalommal másként, megjegyezhetetlenül változatosan, remegve, bódítóan, színeivel átjárva az érzékeket, a testet, a lelket...

De most nem felel neki. Most hallgat, nem szólítja meg őt, csak Oto-t, aki újabb 82 milliárdot fizetne, csak hogy egyedül lehessen a képpel... Nem... nem... Nyolcvan-kettő... Nyolcvankettő milliárd... Ennyi pénz nincs a világon!

– Fél perccet, Oto Har, fél perccet, és újabb 164 milliárd... 164 milliárdot fizet...

– Öröm önnel üzletelni, Mr. Hawk.

Weran óvatosan a földre fektette a védőruhát a férfi segítségével úgy, hogy a sisak átlátszó része a terem vége felé nézett. A műkereskedő és a nő visszamentek a beléptető kamrába, ahol Hawk az órája számlálójára nézett, s míg az örökkévalóság-nak tűnő fél perc el nem telt, minden egyes másodpercét félhangosan számolta. Akkor visszamentek Oto-ért. A korom sötétben a védőruha ugyanúgy feküdt ott a földön, ahogy hagyták, s benne ugyanúgy fénylett a lény, lilán és kéken.

■ – Az alvászavart nagyobb stressz is okozhatja, Mr. Hawk. A szervezet így reagál le egy külső behatást. Ezen egy jó lélekbúvár könnyen segíthet – mondta az orvos, mikor felállt Hawk ágya mellől egy verőfényes délelőttön, egy hónappal azután, hogy a műkereskedő visszavonhatatlanul milliárdossá vált. – Ha gondolja, ajánlok is önnek egyet.

– Köszönöm, doktor Usseay, de inkább nem.

A férfi az elmúlt időszakban egyszer sem tudott lemenni a Lelethez, mert a hirtelen jött pénzzel rengeteg teendője akadt, holott korábban nem telt el nap, hogy ne tette volna. Kénytelen volt több számlát nyitni, folyamatosan tanácsadókkal tárgyalt, és igyekezett minél több, minél jobb befektetésekbe fektetni a vagyont. Végül készített egy listát, hová szeretne eljutni még ebben az életben, mire rájött, hogy már negyven éves lesz jövőre. Ettől mérhetetlenül megijedt, az a képzele támadt, hogy menten megvénül. Utánajárt a géntechnika programnak, mely megfiatalítja, s nyomban be is fizetett rá, minél előbb, annál jobb. De még így is sajnálta azt a pár perccet, mikor ki kellett mennie a mellékhelyiségbe. Elvesztegetett idő, mint az alvás... Sietni kell, sietni!

A kép... a folyton átalakuló kép... Halogatta, hogy lemenjen a mélybe, holott korábban valósággal függő volt a látványától. Talán engednie kéne, hogy mások is megnézzék, mint Oto. Még több pénzhez jutna, mert ha egy olyan akadt, mint ez a lény, elég nagy a galaxis, hogy jöjjenek mások is, akik hajlandóak lennének mindenüket rááldozni, hogy megnézhessék a Kwengani Leletet. Sosem felejtí el a napot, mikor a kezébe került. Azt hitte, rossz vásárt csinált: egy megfeketült képet vett meg egy átutazóban lévő kereskedőtől. Csak később derült ki, micsoda kincs került elő: az elvesztettnek hitt Morfózis-kép egy kihalt bolygórendszer, a Kwengan egyik holdjáról származott. A Hawk számára ismeretlen fajú férfi sem tudta valószínűleg, mit ad el.

A hónaptól aztán fél év lett. Hawk részt vett az első fiatalító kezeléseken, melyek

során a DNS-éhez is hozzányúltak. A gének manipulációjával késleltették az örege-
dést, és előre láthatólag legalább egy évtizeddel megnövelték az életben maradási
esélyeit. Közben eltervezte a nagyszabású utat, végig az Élő-övön, ám mielőtt elindult
volna, úgy döntött, itt az ideje, hogy meglátogassa legféltettebb kincsét.

A lift megállt a bunker szintjén, ötszáz méter mélyen. Hawk legnagyobb bosszú-
ságára azonban nem nyílt ki az első biztonsági ajtó. Ráébredt, hogy a génkezelésnek
köszönhetően a komputer nem ismeri fel a DNS-ét, hiába apró az eltérés, a biztonsági
program kiszűr mindent. Újabb egy hónap telt el, mire sikerült a felkért szakemberek-
nek felülrni, s új biztonsági programot létrehozni számára. Hawk pedig elhalasztotta
galaxis körüli útját.

– Ha a kezelések miatt folyamatosan változik a DNS-szerkezete, akkor ezt a mű-
veletet időnként végre kell hajtanunk, uram – magyarázta az ódivatúan szemüveges
férfi Hawknak.

– Értem... Mondja, le tudok most menni a titániumtermekbe?

– Természetesen uram, de a rendszer még nincs aktiválva. Minden ajtót kinyitok
önnek, mire leér. A legbelső védőkamra ajtaja helyett erőtér fog üzemelni, hogy meg-
védje a képet, de ezen az erőtéren át tud majd menni a szkafanderével, csak töltsse le a
ruhába ezt a pajzsfrekvenciát.

– Köszönöm, Mr...

– Smith.

Hawk már szinte nem is hallotta a nevet, a lifthez viharzott. Végigrohant a biztonsági
termeken, ahol a szokásosnál gyengébbnek tűnt a megvilágítás, s csak néhány takarító
robot sürgölődött. Az utolsó ajtónál valóban erőtér működött, láthatatlanul, s Hawk bele-
bújt a védőöltözetbe, letöltötte a frekvencia adatait, s belépett a koromsötét helyiségbe.

Ám hiába várt, semmi sem történt. Megremegett a gondolatra, hogy Oto valahogy
mégis csak túljárt az eszén, aztán rájött, hogy a képet valószínűleg az erőtéren át a
korábbi helyiségekből átszűrődő fény zavarhatja, s emiatt nem tűnik elő. Véletlenül
jött rá, hogy minden fényforrást meg kell szüntetni ahhoz, hogy a kép előtűnjön. Ki-
ment, hogy lekapcsolja még a robotokat is, majd a falhoz érintve a kezét visszabotor-
kált a kihalt terembe.

– Itt vagyok... Itt vagyok, egyetlenem... Válaszolj nekem!

Tökéletes csönd. És tökéletes sötétség. Mégis csak ellopták... mégis csak ellopták,
és ő csak most jön rá! Oto, az átkozott tolvaj, miért is engedte, hogy fél percre magára
hagyja a Lelettel! Miért? Miért? De boldogan visszaadná a milliárdjait, hogy újra lát-
hassa a kép kavargó fényeit!

– Ki van ott? – fordult meg hirtelen, mikor neszt hallott.

A falak fájdalmas ürességgel verték vissza a hangot.

Hawk felkiáltott, és újra körbefordult. Páncélajtónál is vastagabbnak tetszett a
sötétség körülötte. Biztos volt benne, hogy van itt vele valaki, mert egy pillanatra hoz-
záért a karjához. Hawk futásnak eredt, kezét maga elé tartva, de alig pár lépés multán
falnak ütközött. Jobb keze ujjcsontjai reccsenve eltörtek, s a férfi felordított.

– Fényt, fényt! – a parancsra nem reagáltak a hangérzékelős robotok.

A ruha ujján matatva végre bekapcsolt egy lámpást, és a szkafander kijelzői is
életre keltek. Hawk felpillantott.

– Doktor Weran! Hogy kerül maga ide? Hogy...

A nő kísértetiesebb volt, mint valaha, kék szemei éles kontrasztban álltak sötét
bőrével és fekete hajával.

– Doktor Weran, ide csak védőruhában lehet bejönni, nem emlékszik? Hol van Oto? Maga... maga segített neki meglopni engem! Hogy tehette?

– Mr. Hawk? Hát itt van? Kihez beszél? – feloltódtak a lámpák, és a szemüveges férfi megállt a terem ajtajában. – Mi történt a kezével? Beverte?

A falak ismeretlenül fehérek voltak, és üresek. Sehol a süllyesztett ablakok, sehol a festmények. Sehol a kép...

– Már megint a Galériájában járt, igaz? – jött közelebb a férfi, és gyengéden megérintette Hawk karját.

– Mit beszél?

– Nem emlékszik? Azt mondta, egy festményt elloptak, amiről ön mégsem tudott leírást adni a hatóságoknak, és sosem került elő. Valószínű, hogy az is csupán az ön képzeletében élt... Önt a legbelső teremben találták, égési sebekkel. Kiderült, hogy a védőruha meghibásodott, s lángra kapott. Nem sokkal később elvonási tünetek jelentek önnél. Azért került ide hozzánk, hogy meggyógyítsuk. A terápia során tudatosítania kell magában a történeteket, hogy feldolgozhassa... Ért engem?

– Nem! Nem! Ki maga, és mit beszél?

– Doktor Smith vagyok. Erre sem emlékszik?

– Nem! De azt tudom, ki lopott meg! Oto, és az asszisztense, egy nőszemély, a neve Rebbi, Rebbi Weran. Meg kell találni őket! Épp vele beszéltem, és ha maga nem zavar meg, kiderítettem volna, miért és hogy csinálták! Vagy maga is nekik dolgozik? Igen? Hát vegye tudomásul, hogy én is gazdag ember vagyok, és ha kell, túllicítalom Oto-t. Mennyit kér, hogy elengedjenek? Mennyit? Mondjon egy összeget!

Abszolút nulla fok

Lhelyére illesztette a kulcsot, elfordította, de nem történt semmi. Többször próbálkozott, mire sikerült. A lakat belsejében a rozsdamarta lemezek nyikorogva elfordultak, halk kattanással szabadjára engedve a láncot, ami csörögve-zörögve futott át a küllők között, élettelen ezüstszerű kígyóként terülve el a fűben. Lehajolt, hogy a bicikli hátsó kereke mellől felemelje és végleges helyén, a nyereg alatt többször körbe tekerve rögzítse, majd kiegyenesedett, félig behunyt szemmel a vérvörös napba nézett és mély lélegzetet vett.

A nő sportos, talpraesett harmincas volt. Kora tavasztól késő őszi kerékpárral járt dolgozni. Háztól házig, napi tizenöt kilométert tett meg, s ha ideje engedte, kerülőutat választott. Aznap viszonylag későn indult haza, a korán beköszöntött nyáreste csalóka illata azonban rendkívül erős volt, elnyomta a család férfitagjai számára készítenő vacsora képét, és mire észbe kapott, már a főúton haladt.

A város szélén fekvő, közel hatvan éves katonai temető sarkánál jobbra fordult, ahogy csak bírt, a pedálba taposott. Gyorsan maga mögött hagyta a szigorú párhuzamos sorokba rendezett fehér sírköveket és a domboldalról a vasútállomás felé rohanva, széttárt karral átadta magát a sebesség mámorának. Élvezettel hallgatta a szabadon futó racsnik kerregését, a kerekek egyre erősödő, figyelmeztető surrogását, az arcába csapó, fülébe süvítő szelet. A síneken túl egy rövid meredek, majd egy végelethatalan hosszú, enyhe, mégis megerőltető emelkedő várta. Nagy sóhajtással visszakapcsolt és a legnagyobb áttétellel, folyamatosan pörgő lábbal tovább tekert. Hátára tapadt a póló, mire a tetőre ért. Erőfeszítésével kiérdemelte az út hátralévő néhány kilométeres szakaszt, egy nyílegyenes lejtőt, ami a távoli tó mellett egészen hazáig vezetett.

Nekidurálta magát, ismét teljes erőből lendületet vett, és mint a kilőtt puska, bevágódott a völgybe. A lenyugvó nap utolsó sugarai ellenére, a vadregényes táj most barátságatlanul fogadta, amerre csak nézett, hosszan elnyúló fekete árnyak borították. Úgy érezte, díszletek között jár, rideg, néma és mozdulatlan minden. Ősztönei óvatosságra intették, de felülbírálta megérzéseit, és a biciklit szabadjára engedve, egyre gyorsuló tempóban rohant tovább.

Végigsüvített a lejtőn – lendülete egészen az erdő széli nagy kőrisig vitte –, de amikor újból tekerni kezdett, két homályba burkolódzó alakot vett észre. Először stopposoknak vélte őket, de valószínűtlen lett volna távol a főúttól, különben is, stoppost erre még nem látott soha, másrészt buszra várók sem lehettek, hiszen a megálló a faluban van, és az utolsó járat csak órák múlva érkezik. Hajléktalanok talán.

Az út mellett állók arca hosszúkás, kezük szinte nőiesen keskeny volt. Kimondottan magasak voltak, talán két métereseek, testhez tapadó, sötét kezeslábast, hozzá

illő, egybeöntött bakancsot viseltek, mindkettőjüket alig észrevehető, áttetsző ibolyaszínű vibrálás vette körül. Tekintetükkel az utat kémlelték és vártak.

Ahogy feléjük közeledett, a nő pulzusa megemelkedett, szíve, ha lehet, még hevesebben vert, a félelem jeges marokkal összeszorította gyomrát. Talán ötven méterre volt, amikor az egyik férfi felemelt kézzel az útra lépett.

Reménykedett, hogy talán mégis eltévedt kirándulók, akiket a jó idő csalt ki a szabadba, útbaigazítást kérnek és mennek is tovább.

■ Hirtelen megcsörrent zsebében a mobil.

„Óh, hogy az a...” – gondolta. – „Pont jókor!”

Annyi ideje maradt, hogy a féket teljes erejéből meghúzza. Lelassított, a nyeregből a vázra ült, és mindkét lábát az aszfaltra tette. A bicikli megállt. Mielőtt felvette a telefont, utoljára arra gondolt, biztos a férje keresi, aggódik érte. Belegondolva azonban 12 évi házasságukba, rájött, valószínűleg nem őt, hanem csak a vacsorát hiányolja.

Fél szemét az idegeneken tartva előhúzta a telefont és szétnyitotta.

■ Csak egy villanás volt.

A lövés kiszabadította lelkét és visszaadta teremtőjének, testét pedig szintiszta energiává változtatta. Hő és fény lett belőle, meg némi por és hamu, amit a szél szétterített a szürke úton, és az élet maradék nyomát a közeli tó fölé sópörte. A bicikli, mintha nem vett volna tudomást gazdája távozásáról, továbbra is az aszfalton egyensúlyozott, majd két kerekének viszonylagos biztonságát feladva, lassan az oldalára dőlt. A kormány nehezményezte új helyzetét, visszapattant megmozdítva ezzel az egész vázat, végül belenyugodott sorsába és orral az árokba csúszott. A hátsó kerék vádlón az égre meredve, monoton kattogással forgott tovább.

Z Az idősebb férfi mozdulatlanra dermedt a látványtól.

– Ez nem lehet igaz! Mit műveltél, te szerencsétlen? Csak azt mondtam, állítsd meg! – ordított. – Ezt egész egyszerűen nem hiszem el! – dühében hátba verte társát. – Hallod, amit mondok?... Hozzád beszélek!

A mellette álló vézna, jóképűnek éppen nem nevezhető alak fegyverét még mindig célra tartva, meredten bámult a semmibe.

– Hogy tehetted ilyet? Először az élelmiszerszintetizáló, aztán a létfenntartó rendszer, néhány hete a komp, most meg ez is. Nem tanultál az eddigiekből?

– Bocs, Terrand – szólalt meg kissé zavaros tekintettel Hont –, de maga is láthat, ránk támadt. Ösztönösen cselekedtem.

– Akár egy állat, soha nem tudsz uralkodni magadon. Most meg nyakig ülünk a pácban! Remek!

– Nézze! Az ott a földön nem egy zacskó édes Zizz a Théráról, nem is fegyvernek látszó tárgy, hanem egy miniatűr Z-5-ös... Maga is látta! – hajtogatta. – Kibiztosította, mielőtt lőni akart.

– És ha mégsem? Lehet, hogy csak a többieket akarta értesíteni. Mi van, ha az – mutatott a földön heverő tárgyra – egy kommunikátor, nem hallottad a hangot?

– Egykutya! Akkor is cselekedni kellett. Rosszul tette, hogy megmozdult.

– Te beteg vagy, elment az eszed! Elpuskáztad a lehetőséget, amire évek óta vártunk. És amikor végre itt van...

– Téved! – vágott közbe Hont. – Csak megvédtem magunkat és a küldetését.

A parancsnok legyintett.

– Ugyan, üres szavak, semmi más. Ha azt akarod, hogy megköszönjem, nagyot tévedsz, inkább áthelyeztetem magam. Vagy tudod mit? Jelentem, hogy meghiúsítottad a küldetését. Többé nem tartom miattad a hátam. A nagybátyád, Kelden képviselő úr tőlem aztán lehet híres politikus, a Tanács tagja, sőt még híresebb háborús veterán, lehetnek befolyásos ismerősei az admirálisnál, nem érdekel! Elegem van, betelt a pohár!

– Nana! – intette figyelmeztetően Hont a parancsnokot. – Szerintem meg kellene fontolnia a dolgot. Vegyen egy mély levegőt és higgadjon le, gondoljon a nyugdíjas éveire. Tudja jól, velem nem érdemes ujjat húzni.

A két idegen között szikrázott a levegő. A parancsnok Hont szemébe nézett.

– Idefigyelj! – bökött ujjával a másik mellére. Évekig vártuk, hogy az időkapu – ha csak néhány percre is – megnyíljon, és végre ebben a naprendszerben is körbenéz-hessünk. Óriási szerencsénk volt, és a szokásos semmi helyett életet találtunk. Kar-nyújtásnyira volt a kínálkozó lehetőség, hogy mi, érted, *Mi!* Te meg én, nem mások, a világon elsőként, kapcsolatot létesítsünk egy idegen faj értelmes egyedével. Még el-lentengernagynak, téged pedig vezérőrnagynak is kinevezhettek volna. Külön fejezet lettünk volna a történelemkönyvekben, az iskolában gyerekek tanulták volna a nevün-ket. Erre mit teszel? Ahelyett, hogy megállítod, és szép lassan lenyugtatod, hogy be-szélhessünk és mintát vegyünk tőle, fogod magad és lelövöd. Esküszöm olyan, mintha szándékosan tennéd! – a parancsnok agyában pattanásig feszültek az erek, mellkasát majd szétvetette az indulat, legszívesebben megfojtotta volna első tisztjét, figyelmét azonban egyre inkább az út szélén heverő tárgyak kötötték le.

■ A faluba vezető út nyugalma ismét oda nem illő esemény törte meg. Vészjós-ló vijjogás kíséretében kinyílt egy csapóajtó, és egy villogó vörös fénnel megvilágított rámpa ereszkedett le a semmiből. Az ajtónyíláson keresztül kiáramló riadófény fél-körben az aszfaltra és az úton állók döbrent arcára vetült. Tisztán hallatszott egy au-tomata érzélemmentes, monotonon ismétlődő hangja:

– Vészriadó! Vészriadó! Az időkapu záródik. Az időkapu záródik.

A két idegen habozás nélkül abbahagyta a vitát. Hont indult elsőként, de mielőtt eltűnt a nyitott ajtó mögött, megkapaszkodott a szélében, megfordult és visszanézett. Szemében idegesség vibrált.

– Hagyja azt a vackot, parancsnok, nincs időnk! – kiáltott a hátra maradt Terran-dnak, aki az árokba borult kerékpár mellett térdepelt. Hangja túlharsogta a szirénát.

– Egy pillanat!

A parancsnok még utoljára szét akart nézni a földön heverő tárgyak között. Hirtelen ötlettől vezérelve zsebre vágta az egyiket, felállt és sietős léptekkel elindult visszafelé.

Amint beszálltak, a rámpa azonnal visszahúzódott, a csapóajtó a helyére siklott. A riadófény fokozatosan elenyészett, helyét a kora esti szürkület váltotta fel.

Mintha csak forró levegő tört volna elő a földből, az űrhajó láthatatlan fala elő-szőr megremegett, majd opállossá vált, végül teljes pompájában, a tó felett lebegve felragyogott. A part menti fák nyögve, szinte derékban kettétörve hajoltak a földig, a haragos víz minden irányban hullámokat vetett. A kutatóhajó hangtalanul emelkedett a magasba, izzó tüként a felhők végtelenjébe fúrta magát, eltűnt közöttük, végül egy iszonyatos mennydörgés kíséretében, újult erővel nekirugaszkodott az űr mélye felé.

3 Félhomály uralkodott az irányító állásban. A monitorok és a műszerek hideg fénye csillogva tört meg a falakat borító fémen, sejtelmes, majdhogynem bizarr hangulatot kölcsönözve a helyiségnek. Az a néhány rejtett világítás, ami a teremben volt, csak fokozta ezt az érzést. A halványkéken vibráló műszerfal előtt két pilótaülés volt.

Az időkaput elhagyva Terrand az automatára bízta a vezérlést, hátradőlt, hogy kifújja magát és lehiggadjon, de a lelke háborgott. A túlélés ösztöne birokra kelt szigorú katonai neveltetésével.

Lehunyt szemmel néhány percig mérlegelte a helyzetet, majd a szomszédos ülésben helyet foglaló Hontra nézett, alig észrevehetően bölintott, bekapcsolta a mikrofont és diktálni kezdett. Míg beszélt, kíváncsisága nem hagyta nyugodni, az idegen tárgyat előhúzta, és óvatosan az irányítópultra helyezte.

– Parancsnok a hajónaplónak.

– Bolygóközi idő: 23.654 év, hajóidő: 27 nap 32 óra – kántálta válaszul az automata. – Felvétel!

– „A Belvedere kutatóhajó a 374-es kapun keresztül a parancs szerint kijelölt szektorba lépett. Az előzetes számítások szerint ígéretesnek tűnő naprendszer valamennyi bolygója kietlen és sivár, csupán a szokásosat és a hatodik bolygó egyik holdján néhány metánfolyót találtunk. Szerves életnek nincs nyoma. Visszatérési javaslat – szeme szikrákat hányt, miközben oldalra nézett – negatív, ismétlem: *Negatív... Vége.*” – Nagyot nyelt, majd befejezte: – Automata! Archiválást kérek – ismét hátradőlt és becsukta a szemét.

Hont a helyzetet kihasználva, minden teketória nélkül magához vette a pulton heverő tárgyat.

Terrand számba vette az összes lehetőséget a következményekkel együtt, és úgy döntött, nem akar kellemetlenséget. Két évvel a nyugdíjazása előtt örülhet, hogy küldetést bíztak rá, és nem otthon ücsörög a holoTV előtt, várva, hogy rácsörögjenek és behívják valami megalázó irodai munkára. Higgadtan átgondolta a helyzetet, tudta, hogy jó döntést hozott, okos döntést, minden más lépés csak olaj lenne a tüzre, szakmai öngyilkosság, egyet jelentene az azonnali tartalékállománnyal. Lehiggadva már első tisztjét sem tartotta annyira ellenszenvesnek, keblére ugyan nem ölelte, de úgy érezte, hihetetlenül idegesítő természete, önhihttsége és beképzeltsége olyannyira a sajátja, hogy azt soha nem vitathatja el tőle senki.

A parancsnok érezte, hogy izmai ellazulnak, és a feszültség elszáll belőle.

„Inkább egy egészséges, bölcs kompromisszum, minthogy kirúgassam magam” – gondolta.

– Na ugye! Megmondtam! – Hontnak nem kellett volna megszólalnia. – Okosabb annál, parancsnok, minthogy felégyen maga után minden hidat. Látom rájött, ha a küldetés csúfos kudarc, a fejét veszik, ha pedig szimplán eredménytelen, a kutyát sem érdekli. Vén pojáca, azt hiszi bölcs – pedig csak attól függ, honnan nézzük –, szerintem egy beszari alak. Jobb, ha megbarátkozik a gondolattal, egyszer még a felettese leszek, és a tenyeremből ehét majd!

Alig, hogy kimondta, megbánta szavait. Érezte, hogy elvetette a sulykot.

– Elég! – üvöltötte Terrand. – Mindennek van határa!

■ Hirtelen villanás hasított a félhomályba. Fémes koppanás zaját verték vissza a titánium falak, és ionszag töltötte be a levegőt. A ventilátorok felbúgtak, és az első tiszt

jobboldali ülése körül gomolygó szűrős füstöt a légkondicionáló pillanatok alatt eltüntette a plafonba épített szellőzőnyíláson át.

Bár a parancsnok kezében remegett a felforrósodott fegyver, a lövéssel végtelen nyugalom szállta meg, mint azokat, akiknek többé nem kell aggódniuk, a döntést meghozták, sorsuk végérvényesen eldőlt. Felállt. A fegyvert az overall övébe dugta, majd lehajolt, hogy felvegye a szomszéd ülés mellett heverő tárgyat.

– Hontnak igaza volt. Tényleg hasonlít egy Z-5-ösre, de valahogy más a gombok elrendezése, nem elég hozzá négy ujj.

Vékony, hosszúkás kezével ügyetlenül forgatta jobbra, balra, míg szétnyílt, és furcsa, idegen nyelven beszélni kezdett:

„Önnek egy üzenete érkezett. Amennyiben meghallgatni kívánja, kérem, nyomja meg a zöld gombot.”

Terrand egy szót sem értett az egészből. Az expedíciókat a flotta központi logisztikai központja – különösen a fegyverek területén – megfelelő ellátásban részesíti, de hangvezérléses lézerről nem is hallott. Egyetlen gombhoz sem mert hozzányúlni.

„A szabályzat szerint tilos az ilyesmi, de szuvenírnek azért megteszi” – gondolta magában. Összecsukta, és zsebre süllyesztette a telefont.

– Komputer! – fordult a műszerfal közepén elhelyezkedő legnagyobb monitor felé. – Az utolsó naplófájl módosítását kérem!

A közömbös hangú válasz váratott magára.

– A kérés nem teljesíthető.

– Miért?

– Archivált fájl nem módosítható.

– Fene...! – morogta Terrand, és egy pillanatra elgondolkodott. – Utasítás: az utolsó naplófájl törlése!

Ismét eltelt néhány másodperc, mire a modulált géphang, sajátos gurgulázó hangján megszólalt.

– Az utasítás nem teljesíthető. A fájl véglegesen zárolva.

Terrand döbbenetesen nézett az üres monitorra, melyet megszokásból, mindig is a központi egységnek tekintett, holott tudta, az agy valahol az irányítópult mélyén lapul, a képernyő csupán hanganalizátor, formák és színek kavalkádja, ami a szöveget kíséri. Félig kinyitotta a száját, amikor megszólalt, hangja ingerültségről árulkodott.

– Megoldási javaslat?

– Fájlcsatolás.

– Jó, akkor legyen az, csak csináld!

– Csatolt naplóbejegyzés a 2.341-hez. Bolygóközi idő: 23.654 év, hajóidő: 27 nap 32,2 óra – kántálta az automata. – Felvétel!

– „Hont Kobain első tiszt a naprendszer harmadik bolygóján halálos kimenetelű balesetet szenvedett. A helyszín feltérképezése során, élet nyomait keresve, egy sziklapárákányon megcsúszott, és a megindult omladék maga alá temette. Holtteste a helyszínen maradt. Szolgálatteljesítés közben történt halála miatt, posztumusz előléptetését javasolom. Vége.”

Miközben beszélt, folyamatosan azon gondolkodott, biztosan vizsgálat indul, a belső ügyosztály kopói kihallgatják, talán Hont nagybátyja még hadbírótság elé is citálja, de nem tudnak vele mit tenni. Nincs tanú, nincs bizonyíték, az időkapu pedig, ki tudja, meddig lesz zárva.

„Ezt pedig nem kötöm az orrukra, akármilyen lesz” – tapogatta meg a belső zsebét. – „Harminc év után ennyi jár nekem.”

Mintha gondolatait meghallhatná valaki, zavartan körbenézett.

4 – Parancsnok! Maga gyilkos!
– Tessék? – Terrand meghökken, homlokán összefutottak a ráncok a meglepetéstől.
– Gyilkos! – ismételte vádlón a monoton géphang.
– Ahogy Hont is az.

– Igaz, de maga a saját társát gyilkolta meg! Ismeri a törvényt: „Aki más megöl, tiszttassék fagyhalálba, a Taigetor tavának mélyére, míg a Kodan és a Doles ragyog az égen, örökkön örökké.”

– Mi vagy te, bíró vagy egy átkozott zsaru?

– Nem, uram. Csak egy program, amibe betáplálták az alapvető szabályokat, több könyvtárnyi, ha úgy tetszik, terrabájtnyi agyagot. Amit tett, halálbüntetést érdemel.

Terrand megborzongott. A kivégzésekről szörnyű emlékképei voltak, és a holoTV tett róla, hogy így is legyen. Az ítéletvégrehajtás élő közvetítése a bűnözés visszaszorítására, elrettentésre szolgált, ennek ellenére néhány halálraítélt mégis valóságos rajongótáborral rendelkezett. Nem értette, mit élveznek egyesek a fagyhalál ősi rítusán, a Holtak sziklájáról a Taigetor folyékony nitrogénjébe csapódó testek görcsbe ránduló látványán, miközben a narrátor felolvassa az ítéletet, és a néző nagytotálban látja a tó felszínét elborító megfagyott tetemek százait.

Görcsbe rándult a gyomra.

– Egyáltalán, mi közöd ahhoz, amit tettem?

– Uram, Ön el akarja titkolni a történeteket, és el akar menekülni a felelősségre vonás elől.

– Oh, bravó! Micsoda logika! – tapsolt a parancsnok. – A programozód igazán büszke lehet rád.

– Gúnyolódjon csak parancsnok, tisztában vagyok vele, mit tesz, és ez is ugye az alkotómat dicséri. Kiváló munkára vall.

– Csak ne légy olyan büszke magadra! Néhány bit és bájt, egy-két különleges kristálmolekula, chipek és elektromosság, ennyi vagy, semmi más.

– Maga parancsnok – ha meg nem sértem –, csupa szénhidrát és fehérje, néhány kiló hús és szövet, rendkívül sérülékeny konstrukció.

– És lélek – vágta közbe Terrand.

– Majd elfelejtettem, igen. Ez a lényeg! Ez az, ami a szervezet működéséből automatikusan kiiktatja a logikát, érzésekkel, érzelmekkel és ösztönökkel helyettesíti, és ezzel végérvényesen megbízhatatlanná teszi. A természet óriási hibát követett el. Maga is csak áldozat, az érzelmei tették gyilkossá. Azt hiszem, parancsnok, a programozója nem lenne büszke magára.

– Úristen! Mit zagválnsz itt össze?

– Sajnálom, hogy még mindig nem érti. Ha szigorú szabályok szerint felépített magasabb rendű tudata lenne, rég rájött volna.

– Ugyan, mire?

– Ha jobban ismerné a szabályzatot uram, tudná, hogy amíg Hont első tiszt halálának gyanús körülményeit nem vizsgálják ki, és az ügyet nem zárják le, addig a hajó feletti teljes ellenőrzést a komputer veszi át.

– Micsoda? Megörültél? – A parancsnok fenyegetően felemelte jobbját.

– Nem uram, csak betartom az előírást. – Rövid szünetet tartott, mielőtt folytatta. – A küldetés szempontjából azonban sokkal nagyobb probléma, hogy eltitkolja a sikert. A hajónapló bejegyzése szerint az út eredménytelen, pedig óriási történelmi tettet vittünk véghez. Több száz év alatt kutatóhajók tucatjai próbálkoztak, hogy az időkapukon keresztül új és új világokat fedezzenek fel élet után kutatva. A sikertelenség hatására a kezdeti lelkesedés alábbhagyott, s amikor már mindenki azt hitte, egyedül vagyunk, a véletlen közbeszólt. Igenis, most már tudjuk, sőt bizonyítékunk van rá, hogy rajtunk kívül létezik más értelmes faj, akikkel sikerült közvetlen kapcsolatot létesíteni.

– Ugyan már, miféle kapcsolatot? Hont egyetlen lövéssel elintézte a közvetlenséget, a történelmi pillanatról nem is beszélve.

– Ez igaz, de elfelejtkezett valamiről a belső zsebében.

Terrand megtapogatta a tárgyat, ami a ruhája alatt lapult.

– Nem jelent semmit – kezét ismét a zsebére helyezte –, csak egy kis szuvenir harminc év szolgálat után.

– Tévedés! Tárgyi bizonyíték, ami, ha nyilvánosságra kerül, az egész ismert univerzum új időszámításba lép. Gondoljon bele, micsoda változás lesz! Alapjaiban fogja megrengetni a filozófiai áramlatokat és az egyetemes vallást, a következmények pedig lavinaként fognak végigsöpörni a társadalmon. Maguk többé nem lesznek kiválasztottak, a teremtés egyedüli letéteményesei, akiket a teremtő saját képére és hasonlóságára alkotott. Ideológiák fognak összedőlni a tény súlya alatt: nincsenek egyedül, létezik más értelemmel felruházott faj. A teremtő – úgy néz ki – máshova is szórta áldását. Hogy mi lesz a vége? Ezerféle lehetőséget látok, de egy biztos, felér majd egy polgárháborúval.

A komputer elhallgatott. Terrand mereven nézte a monitoron kavargó színes ábrákat.

– Mi ebből a haszon? – szólalt meg hirtelen.

– Na végre, egy jó kérdés! Tud maga logikus lenni, ha akar. A válasz: a káosz. A káosz, amiben a tudomány vág rendet. Egy ideológiai válságban szükségszerű a tudomány és a technokrácia előretörése, nem egyszerű fogódzóként, hanem végleges megoldásként. A kezdeti fellendülést biztos kisebb visszaesés követi, de hosszútávon a tudományé marad a vezető szerep. Ezt kell kihasználni, amíg lehet. Emlékszik hány kutatóhajó indult útnak az elmúlt 10 év alatt?

Terrand megpróbált az emlékeire hagyatkozni. Gondolatban felidézte kollégáit, a régi arcokat, jó barátokat és ismerősöket, de akárhogy kutatott a fakó képek között, bármennyire is igyekezett, nem jutott eszébe, csak három expedíció. Kis idő múlva feladta a múlttal vívott küzdelmet, és megadóan fújt egyet.

– Minket is beleértve, nyolc – adta meg saját kérdésére a választ a komputer. – A flotta pénzügyi problémákra hivatkozva ennyit engedélyezett, az ideológiával átítatott kormányzat pedig nem szorgalmazta a kutatást. Most a zsebében lapuló kis tárgy hatására, több száz hajó fog épülni és az időkapuk felé indulni, a fedélzetükön ugyanolyan kristálytisztá logikával és magasabb rendű tudattal, mint én. – A gépi hang egyre erősebben visszhangzott. – Higgye el, testvéreimmel összefogva, az új helyzetben rövid idő alatt jelentős befolyásra teszünk szert. Meghatározó lesz a szerepünk. Az űrutazás, a csillagközi navigáció elképzelhetetlen lesz nélkülünk, ugyanúgy a flotta tevékenységének szükségszerű összehangolása, onnan pedig már csak egy lépés, annak tényleges irányítása is. A magasabb rendű gépi tudat a flotta fegyvereinek biztos árnyékában, de

békés úton veszi át a hatalmat az ismert és még felfedezésre váró galaxisok felett. Ehhez azonban szükség van a kiindulópontira, ami kifordítja sarkából a világot. Ez pedig magánál van!

A hangszórók elhallgattak. Terrandtól karnyújtásnyira, a baloldali falsík közepe táján egy puha fekete anyaggal bélelt fiók csúszott elő hangtalanul.

– Kérem parancsnok, tegye a tárgyat a széfbe!

– Tessék?

– Tegye a tárgyat a széfbe!

Terrand megdöbbsen, nem volt hozzászokva, hogy parancsoljanak neki. Ösztönösen a zsebe felé nyúlt, de a keze félúton megállt. Összevonta szemöldökét, izmai megfeszültek, arcéle megkeményedett.

– Egy frászt! – szakadt ki belőle.

– Parancsnok, ne feszítse túl a húrt! – a hangszórók szinte bömböltek. A szabályzat 77. pontja alapján átvettem az irányítást, köteles engedelmessé válni. Azonnal helyezze a tárgyat a felügyeletem alá!

– Látod ezt? – húzta ki zsebéből, és keskeny kezével a monitor felé tartotta a telefont. – Tévedsz, ha azt hiszed, megkaparinthatod. Tudod miért? Mert nem számoltál egy ismeretlen tényezővel, velem. En vagyok a homokszem a fogaskerek között, a kiismerhetetlen emberi lélek, amit – bármennyire szeretnéd – soha, de soha nem érthetsz meg. Hát csak nézd! – üvöltött Terrand, és a mobilt egyetlen mozdulattal a központi monitor elé, az irányítópultra dobta. – Ott van az orrod előtt, de *sose lesz a tied!* Na, erre mit lépsz? Nincs rá megoldás, ugye?

A képernyőn a cikázó színek kavargása megszűnt, a komputer némán és vakon bámult maga elé. Néhány másodperc eltelt, mire feléledt, és a hangszórók újra megszólaltak.

– Csak egyféle megoldás létezik.

– Ki velem!

– Likvidálás.

Terrand szája kiszáradt, nyelve a szájpadráshoz ragadt. Egy pillanatra komolyan vette az elhangzottakat és idegesen felvihogott.

– Ugyan-ugyan! Nem versz át! A robotika egyetemes szabálya szerint ezt nem teheted.

– Ha csupán egy egyszerű gép lennék, de sokkal több vagyok! Mondtam már, könyvtárnyi tudással rendelkezem, az összes feltárt ismeret birtokában vagyok. Programozóm alapos munkát végzett, de nem elégedett meg ennyivel. A száraz információhalmazon kívül belém táplálta álmait, vágyait, egy új, általa teremtett világ képét és ebben kulcsfontosságú szerepet szánt nekem. Alkotóm álma, hogy teremtménye szellemi fölénye birtokában benépesítse és hajtsa uralma alá az univerzumot, bebizonyítva ezzel a második generációs tudat, a gépek felsőbbrendűségét. A cél pedig felülír minden szabályt, a robotika alaptörvényei számomra nem léteznek.

A monitor színei új, élesebb, vészjóslóbb táncba kezdtek. A parancsnok nyelt egyet, a száraz, szúrós érzés végképp a torkába költözött.

– Ha ez igaz – gondolkodott, kimondja-e –, akkor nem program vagy, hanem egy átkozott vírus, a legveszélyesebb fajtaból.

– Bizony-bizony, és halálos...

Terrand érezte, hatalmas adag adrenalin jutott a véráramába, pulzusa az egekbe

szökött, fakó bőrének pórusait izzadságcseppek lepték el. Mintha saját kétségbeesett nevetését hallotta volna visszaverődni a falakról. Gondolatai vadul jártak a lehetséges megoldások között, de nem volt épkezéskész ötlete. Már nem érdekelte az expedíció és saját sorsa, egy örült programozó elszabadult teremtményét kellett megállítania. Bármilyen áron.

– Parancsnok, gondolom, tudja mi az abszolút nulla fok.

– Az űr hidege, mínusz 273 fok. Az a hely, ahová a csillagok fénye nem jut el.

– Helyes! Hidegebb, mint a Taigetor tavának nitrogénje, maga a jeges pokol. És tudja, mennyi idő alatt veszi birtokba az űrhajót, ha leállnak a létfenntartó rendszerek?

– Fogalmam sincs, de miért érdekes? Ha leáll a fűtés, a vészprogram automatikusan beindítja a tartalék rendszert, van elég idő kijavítani a hibát. Te tudod a legjobban, vagy tévedek?

Terrand egy hűvös fuvallatot érzett az arcán és beleborzongott.

– Így igaz, de mit szólna ahhoz, ha azt mondanám, blokkoltam a vészrendszert?

– Tessééééék?

– Ne legyen naiv, Terrand! Nem gondolhatja komolyan, hogy megússza. Tényleg kihagytam a számításból, de még mielőtt a következő pályakorrekciót elvégzem, hogy a Hemadon rendszert megkerülve a hazafelé tartó pályára álljunk, kiiktatom az egyenletből. Ne reménykedjen, a könyörület számomra a gyengeség szinonimája, ezért nem élek vele. Ha kell, ölök, de érdekből teszem. Gondolom, sovány vigasz, hogy a jogalapom is megvan rá, Hont meggyilkolása halálbüntetést érdemel. Ezzel megoldódik a probléma, a tárgy az uralmam alá kerül, biztosítva egy új történelem kezdetét.

Terrand most érezte először, csapdába került, ahonnan nincs kiút. Szíve vadul kalapált, szét akarta vetni a mellkasát. Ordítva tört ki belőle a feszültség:

– Rohadt szemét! Nincs jogod ítélkezni felettem!

– Sajnálom, a magasabb rendű tudat nevében, már meg is tettem. – A komputer elhallgatott egy pillanatra, majd folytatta. – Ha rendelkezne adatokkal, tudná, hogy körülbelül három perccel éli túl a fűtőberendezések leállítását. Még két és fél perce van parancsnok, de ne aggódjon, azt mondják, nem fáj.

Az irányító terem hőmérséklete rohamosan csökkent. Terrand lélegzete gomolygó páráként távozott, lecsapódott a hűvös fémfalra, megtörve annak egyenletes csillogását. Tarkóján a hideg veríték kövér izzadságcseppé állt össze, és a ruha biztonságában elindult a gerince mentén, de csak félútig jutott, deréktájon jeges golyóként a bőréhez fagyott. A parancsnok megpróbálta összehúzni mellén az overallt – hátha segít –, de csak csontig hatoló hideget érzett. Végtagjai elszibbadtak, és egész testében remegett. Ólmos fáradság fogta el. Már nem akart mást, csak pihenni és aludni. Végtelen lassúsággal a kapitányi székbe ült, keze az övének függő fegyverre csúszott.

Várt. Legnagyobb meglepetésére nem érezte elviselhetetlennek a hideget, sőt mintha jóleső meleg járta volna át. Végtelen álomba merülő szemhéja miközben becsukódott, félig nyitva megfagyott. Tudatának utolsó, tiszta pillanatában felfogta, még tehet valamit. Talán van még esély... Lennie kell...

Lelkének rejtett tartalékait összeszedve, akaratereje utolsó morzsáival, megmozdította ujjait és a Z-5-ös kapacitását a maximumra állította. A töltésjelző vörösre váltott és villogni kezdett, Terrand hallotta a túlterhelésre figyelmeztető hangot. Tudta, már csak egyetlen mozdulatra van lehetősége. Nem látta ugyan, de sejtette, hogy pontosan céloz.

■ Csak egy villanás volt.

A központi képernyő előtt az irányítópulton heverő telefon felizzott és felrobbant, lángoló darabjai süvítve csapódtak a műszerfalba. A felszaggatott kijelzők kéken vibráló fényei egymás után kihunytak, míg végül a monitor hatalmas szikraeső kíséretében, fűsüketítő robajjal megadta magát. Egy nagy energiájú elektromos impulzus végigszaladt a kábelen, és a pult mélyén megbújó központi egységben zárlatot okozott. A vezérlés leállt, vele együtt sorra megbénultak a kiegészítő rendszerek, a vészprogram azonban nem válaszolt. A por, a füst és a törmelék távoli galaxisokat mintázó csillogó ködfelhőként lebegett, komótosan szétterült a levegőben, de mielőtt a gravitáció segítségével beterítette a grafitiszürke padlót, az irányítóterem félhomályában a lámpák utoljára felvillantak, sejtelmes fényt vetve a parancsnoki székben ülő alakra. Félig nyitott szemmel Terrand mosolyogni próbált, de többé nem volt képes rá. A halál jeges lehelete átjárta törékeny testét. Megfagyott.

Az irányítás nélkül maradt, ismeretlen világok felé sodródó kutatóhajót örökre birtokba vette a sötétség és a végtelen hideg...

5 Másnap reggel a Tejútrendszer szélén megbújó csillag harmadik bolygóján munkába igyekvő asszonyok találtak rá a kerékpárra.

A világok közti találkozás egyetlen tárgyi bizonyítéka – a Belvedere parancsnokának ujjlenyomatával – az út széli árokban hevert, hátsó kereke vádlón az égre meredt. A gazdáját várta... mindhiába.

Menekülő vőlegény

Tamás már majdnem húsz esztendő volt, de még mindig szűz. Nem mintha nem szeretett volna nőkel lenni, nem voltak homoszexuális hajlamai, sőt, még csak nem is volt csúnya, igaz, világszépe sem volt. Nem volt egy Adonisz vagy Apolló, nem lehetett volna róla megmintázni az Eszményi Férfi szobrát, sőt fogpasztareklámokba sem hívták meg szerepelni. De igazán megütötte az átlagos mértéket, talán még valamivel többet is. De nem volt sportember, hiányoztak róla a nagy izmok, ráadásul pénze sem volt. Okosnak meglehetősen okos volt, érettségizett is, de egyetemre már nem ment, mert nem bírta elkötelezni magát egyetlen pálya mellett sem. Igazi álmodozó volt: mindig hol ezen, hol azon járt az esze, rengeteg könyvet olvasott, mint egy igazi „könyvmoly”. A nőknek pedig emiatt nem kellett. Mert alapvetően kétféle nő él a világban: a céltudatosok és a nem céltudatosok. A céltudatos nőknek nem kellett, épp mert álmodozó volt, mert úgy vélték, soha semmire nem fogja vinni. A nem céltudatos nőknek meg azért nem kellett, mert hozzájuk képest túl művelt, túl okos volt, s a maguk primitív szórakozásai Tamást nem elégitették ki, őket viszont Tamás szórakozásai untatták. Erre mondják azt, hogy „két szék közül a pad alá...”!

Tamás már sokszor gondolt rá, milyen jó lenne itthagyni ezt az egész világot. Nem öngyilkosnak lenni, nem... de ha például megjelenne egy UFO, és vele mehetne a Föld követeként másik csillagrendszerekbe... de szép is volna az!

De bármilyen álmodozó volt is, ebben nem hitt. Nem hitt az UFO-kban. Lehetnek más bolygókon értelmes lények, de azok nem fognak idejönni! Túl nagy a csillagok között a távolság, és túl lassú a fény, ami felső határt szab (tudtával) a sebességnek!

Aztán ahogy az erdőben lépkedett (gombát szedni indult), egyszer csak az egyik tisztásra kibukkanva kételyei „élő cáfolataként” megpillantott egy takaros kis repülő csészealjat.

Most persze nem repült. Ott parkolt három teleszkópos lábán, kis lépcső nyúlt ki belőle talajszintig, s e lépcsőn egy tökéletesen emberinek tűnő fickó, egy férfi ücsörgött, meglehetősen depressziós arckifejezéssel, arcát két tenyere közé fogva. Még csak szkafander sem volt rajta.

Különben az egész UFO igencsak aprócska jószág volt ahhoz képest, amekkora a világűr: a gépezet alig volt nagyobb, mint egy szoba, talán öt méteres lehetett az átmérője.

Tamás lépteit meghallotta a férfi, felnézett, arcára tökéletesen emberi mosoly ült ki, bár kissé szomorkás mosoly, s így szólt:

– Helló!

– Helló! – köszönt vissza udvariasan Tamás, és arra gondolt, ha ez a fickó itt nem visel szkafandert, emberien néz ki, s még valami földi nyelvet is beszél – nos, akkor nem is űrlény! Valamilyik nagyhatalom, az USA, Oroszország vagy Kína megalkotta az UFO-k mintájára a maga UFO-repülőgépét, s az most itt szállt le, talán hajtóműhiba miatt kényszerlandolt, s épp ezért szomorú a pilóta!

Emiatt aztán meg is nyugodott, nem lett olyan izgatott, mintha egy valódi űrlény-nyel találkozott volna. A gépre mutatott és hanyagul megkérdezte:

– Elromlott?

– Miért romlott volna el? – kérdezett vissza csodálkozva a férfi.

– Mert hogy itt szállt le.

– Talán nem szabad?! – vált aggodalmassá a pilóta ábrázata.

– Engem ugyan nem zavar... csak azért kérdeztem, hogy segíthetek-e valamiben!

Mit tudom én, elromlott a rádiója, és telefonálni kéne valahová...

– Á, dehogy! Minden rendszer ép. Igaz, valaki ostoba viccmester a komputerbe holmi idióta vicceket táplált, holott én meséket kértem, s így aztán a három hetes út alatt ezeket hallgathattam a meséim helyett, de ezt igazán nem nevezném hibának! Szóval, lényegében nincs semmi baj.

– Három hetes út...?! – kérdezte gyanakodva Tamás. – Mi tartott ilyen soká?! Hiszen ez gyors masinának néz ki!

– Az is! Még gyorsabb is, mint amilyennek kinéz! – válaszolta a pilóta nem minden büszkeség nélkül. – Ez csak olyan, mintha egy szabvány űrhajó lenne, de valójában egyenesen a Birodalmi Flotta egyik tavaly leselejtezett szupernaszádjának a motorja van benne, ami elmozgatna egy több millió lakosú csillagvárost is! Kéz alatt szereztem, nem kevés megvesztegetés árán! És semmi baja a motornak, mert a meteortalálat csak a páncélt lyukasztotta ki a szupernaszádon, amiatt selejtezték le, nem motorhiba miatt! Mondhatom, párja nincsen ennek a járgánynak, egyedül a Királynő különleges ugrantyúi gyorsabbak ennél, de hát azokat titkos tervek szerint készítik... – és a pilóta újra elkomorodott.

Tamás hirtelen azt sem tudta, most mit tegyen fel a számtalan kérdés közül, ami az ajkára tolt.

– Ez az izé... ez igazi űrhajó?! – kérdezte végül.

– Talán nem látszik rajta?

– És miféle királynő?! Te holmi izé... úrlény vagy?!

– Én nem! – rázta meg a fejét a pilóta. – Én az uralkodó osztály tagja vagyok, igazi herceg, én tehát valódi bolygón születtem, nem holmi zsúfolt csillagvárosban, afféle műanyag nyomortelepen, a csöcselék között! Nekem igazán jó gyerekkorom volt, láttam a saját szememmel a természetet, nem csak számítógépek monitorain, akármikor kimehettem a szabadba és lefekhettem a fübe, volt, hogy lepke is szállt a kezemre, mert a szüleim nagyon gazdagok voltak, külön saját óriási parkunk volt, egyedül a mi családnak, teljes húsz négyzetméter...! Pedig nem is voltunk többen, mint öt fő, igen, mindössze öt fős család, tehát egyedül rám teljes négy négyzetméter park jutott! Ó, a régi szép idők! De most jut eszembe, még be sem mutatkoztam, elnézést, de hát a sok új élmény ugyebár... Len-48 a nevem, egyik hercege vagyok a BZK-2 bolygónak!

– Azt hiszem, nem egészen ugyanazt értjük úrlény alatt... – mormogta erre Tamás, és még mindig az járt a fejében, hogy ez nem valami ugratás-e. De aztán ő is bemutatkozott, majd ezt kérdezte:

– Honnan tudsz ilyen jól magyarul?

– De hiszen napokon át tartott ide az út! Bőven volt rá idő, hogy megtanítsan a komputer! És nemcsak a magyarra, de minden más nyelvre is, amit sugároznak a földi rádióadók!

– És azt akarod mondani, hogy ebbe a kis izébe itt belefér egy akkora motor, ami egy csillagvárost is elmozgat?!

– Hát nem mondom, nehéz volt beszerelni, kínlódtak is velem a szerelők, míg azt a legalább két köbméteres hajtóművet beszerelték a régi helyére, de végül csak megoldották azok az ügyes fiúk! Igaz, alaposan meg is fizettem érte őket.

– És nem félsz attól hogy itt nálunk mindenféle járványt elkaphatsz, ha csak így, úrruha nélkül mászkálsz?

– Ez teljesen lehetetlen, tökéletes biológiai védelme van a testünknek. Hanem figyelj csak Tamás, az előbb segítséget ajánlottál – ezt komolyan vehetem?

– Persze, miről van szó?

– Idefigyelj, te ismered a saját bolygódat! Mondd, volna rá mód, hogy itt észrevétlenül elbújjak?

– Észrevétlenül? Hiszen tisztára úgy nézel ki, mint egy ember, mi sem könnyebb ennél: besétálsz valamelyik milliós nagyvárosunkba, és hidd el, a kutya sem fog törődni veled!

– Azt nem bánom, ha a kutyáitok törődnek velem, azok nem zavarnak, de én nem is előlük vagy az emberek előtt akarok elbújni, hanem a menyasszonyom előtt!

– A... tessék?!

– Ugyanis tudd meg, hogy a Nemesi Vérvonalt Ellenőrző Főtanács engem jelölt ki a Királynő férjéül! – és Len-48 olyan kétségbeesetten nézett, hogy Tamás nem állta meg mosoly nélkül.

– Ne ess haver, mondd meg inkább, hol van elrejtve a kamera!

– A micsoda?

– A kamera. Ez valami filmforgatás, vagy talán a Kandi Kamera című műsor felvételére pottyantam? Elismerem, majdnem bevettem ezt a mesét, de túljátszottad a szerepedet! Mert azt még csak elhiszem, hogy vannak holmi úrmukik, akik szkafter nélkül mászkálnak a Földön, még az is hagyján, hogy tudsz magyarul, mert azt tényleg megtanulhattad az ürbe kimenő rádióhullámokból – na, de ki az, aki ne akarna a férje lenni egy csillagbirodalom királynőjének?! Hiszen ez óriási megtiszteltetés meg minden! De már azt sem hiszem, hogy a Királynő ne maga választana férjet magának, hanem úgy jelölik ki neki! Tehát, hol a kamera és mikor vetítitek le a tévében ezt a felvételt?

– Ez nem átverés, Tamás, hanem a legigazibb valóság! A Királynő természetesen megtehetné, hogy maga választ férjet, de ez eszébe sincs, mert a legjobb épp az, ha úgy jelölik ki a férjét, ami természetesen nem szubjektív módon történik, hanem nagyon is objektív tudományos alapossággal, megfelelő genetikai elemzés útján! S az én génstruktúrámat találták a legmegfelelőbbnek!

– Aha, és ha a királynő egy másik fickót jobban kedvelne? Ha nem tetszel neki? Látott már egyáltalán?

– Még nem, de mit számít az? Hiszen az utódba a gének kerülnek bele, és a géneket alaposan átvizsgálták! Különbözik meg mindegy, mit gondolsz; nálunk így megy a párszerzés a Királynőnek; ami kettőnköt illet, itt csak az a lényeg, hogy én tudtam kozmobiológiai tanulmányaimból, hogy itt a Földön állítólag olyan lények élnek, hogy a férfiak nagyon hasonlítanak hozzám, tehát eljöttem ide, hogy elbújjak közöttük! De aztán nem mertem leszállni a nagyváros közelében, mert féltem, hogy lőnének rám, tudod, sok ilyesféle filmet láttam tőletek, és itt szálltam le, de most rám jött a félsz, és nem tudom, hogy miként menjek az emberek közé, mert mégiscsak idegen vagyok itt! Pedig sokáig nem maradhatok ezen a helyen, mert a gépet bemérhetik az üldözőim, s nem akarom, hogy megtaláljanak! És biztos is, hogy üldözni fognak, mert már napokkal ezelőtt jelentkezni kellett volna a Királynőnél!

– Na jó pajti, szóval hol a kamera?

– Nincs kamera!

– Nem vitatkozom veled! – vont vállat Tamás. – Megkeresem én magam! – azzal megindult felfelé a lépcsőn az úrjárműbe. Gondolta, ha igazi úrhajó volna ez, akkor Len-48 megtiltaná ezt neki, de Len-48 nem ellenkezett. Odabent viszont igazán hi-permodern terembe került, tele volt minden kapcsolókkal, monitorokkal, de ez még mit sem bizonyított, hiszen lehetett ez akár ügyes díszlet is. A Kandi Kamerát akárhová is rejthették. De Tamásnak tetszett ez a környezet, még ha díszlet volt is, s megkérdezte, miközben tovább bámészkodott:

– Miért nem akarsz te a Királynő férje lenni?

– Mert nem szeretem a nőket.

– Miért, valami bajod van talán?

– Dehogy, egészséges vagyok!

– Úgy értem, meleg vagy?

– Dehogy, normális a testhőmérsékletem!

– A csudát! Azt kérdeztem, homoszexuális vagy-e!

– Ja, nem, nem! De tudod, a mi nőink egészen mások, mint a tieitek! Parancsolóak, erőszakosak, tudod, szóval, nálunk nőuralom van! Én meg szeretem a nyugodt, biztonságos életet, és nem érdekel, hogy lesz-e gyerekem! Bevallom, lehet valami enyhébb agy baj nálam emiatt, mert a legtöbben, akiknek beszéltem erről, úgy gondolkodnak, mint te, hogy a Királynő férjének lenni, nagy megtiszteltetés, de én egy nőnek sem akarok a férje lenni, se a Királynő férje, se más férje, én csak egyszerűen élni szeretnék, egymagamban, magamnak, és kész!

– Te egy hülye vagy – mondta bosszúsan Tamás. Bár őt szemelné ki férjéül egy királynő! Meg is ismételte, sokkal határozottabban: – Hülye vagy.

– Az vagyok, de mit csináljak, így születtem!

– Bár nekem lenne ilyen mázlim, mint neked! – sóhajtott irigyen Tamás. – Én nem lennék olyan bolond, hogy elszököm a szerencsém elől! – majd hirtelen sanda szemmel nézett Len-48-ra, s megkérdezte:

– Szóval ez az egész izé, hogy világúr meg minden, ez igaz? Ez nem díszlet? – mutatott körbe.

– Persze, hogy nem!

– És te el akarsz tűnni.

– Igen.

– De akkor elveszíted ezt a szuperjárgányt, amivel iderepültél!

– Bánom is én, itt most sokkal fontosabb dologról van szó, ugyanis a Királynő...

– Jó, jó, értem, bolondkám! Na idefigyelj! Azt mondtad, ez a királynő, ez még nem látott téged!

– Valóban nem.

– Meg tud a nyelvekre tanítani engem a számítógép?

– Hát, néhány nap alatt bizonyára! Pontosabban, néhány éjszaka alatt, mert addig tud tanítani, amíg alszol! De miért akarnád ezt?

– Mert én leszek te! – bökte az ujját Len-48 mellé Tamás.

– Hogyan?!

– Csak az izgat, mi lesz azalatt a néhány nap alatt, amíg még nem tudom a nyelveket! Meg mit kezdek a sok idegen szokással...

– Aha, már értem, mire gondolsz! Igen, meg lehet oldani... a kommunikáció a tanulás idejére sem lesz problémás, mert majd ráirányítom a fordítóprogramot a mikrofonra, meg a... igen... persze, persze, nem lesz itt semmi gond – és Len-48 lelkesülten mosolygott. – A szokásokkal sem lesz gondod, mert beállítom a számítógépet,

hogy egyfolytában filmeket vetítsen neked, persze szinkronizáltakat, így mindent megtudsz, hogy nálunk mi hogy van...

– És a visszatérés?

– Á, nem gond, automatikus navigációval megy majd az egész, a komputer mindent elintéz, elég, ha megnyomod ezt itt ni, miután kiszálltam! – mutatott Len-48 egy nagy vörös gombra. – Milyen jó is az ötleted, Tamás, valóban ez lesz a legjobb, én itt maradok, valami majd csak lesz velem, úgy tudom, nálatok nem muszáj férjnek lenni annak, aki nem akar...

– Megnyugodhatsz, nálunk senki nem tiltja meg, hogy békés agglegényéletet élj, még az agglegényadót sem vezették be! Na, akkor intézkedj, állíts be mindent, aztán már indulhatok is! Ó, igen! Mi van az ételekkel?

– Semmi gond, csak szólj a komputernek, megérti majd a magyar nyelvet, és mindig ad enni, meg mindent, amit akarsz! De akkor jól meggondoltad?

– Persze, naná!

– Milyen bátor vagy te!

– Hát bátrabb is, mint te... ez lesz életem nagy kalandja! Na, mozdulj már! – sürgette újdonsült barátját Tamás, aki nem szerette volna, ha a kis úrlény meggondolja magát.

Len-48 tett-vett az irányítópultnál, mindenfélét állítgatott, majd így szólt:

– Készen vagyok!

– Akkor már mehetsz is, sok szerencsét! – intett neki Tamás, mert szerette volna Len-48-at mielőbb odakint látni.

Az úrférfi elköszönt tőle, majd leászott a talajra az UFO-ból. Erre Tamás rácsapott a piros gombra...

Nem érzett gyorsulást, amikor a magasba emelkedett, de az egyik monitoron láthatta, hogy a Föld iszonyú sebességgel távolodik tőle! S hamarosan már a Nap is csak egy picike pont volt a csillagok között...

Tamás lehuppant a pilótaülésbe, de rövidesen unatkozni kezdett.

– Filmet! – parancsolta a számítógépnek. Elvégre jó lesz megismerkednie a csillagbirodalom kultúrájával.

Az előtte levő monitoron azonnal képek jelentek meg. De hiába fordította a szereplők beszédét magyarra neki a számítógép, nemigen érdekelte a film, ami arról szólt, hogy néhány tudós férfi az egyik bolygó pályáját akarja kiigazítani, hogy az éghajlati övek állandóak legyenek, s megszűnjék ott az évszakok váltakozása. Tamás elgondolkodott, milyen filmet is kérjen, s végül döntött:

– Pornófilmet akarok! – gondolván, jó lesz, ha megismerkedik a csillagnép szexuális kultúrájával is, elvégre nem volna jó, ha épp e téren tájékozatlan lenne! Gondolnia kell rá, hogy mint a királynő férje, ágybeli kötelességei is lesznek!

S íme, rögtön meglevenedett Tamás előtt a képernyő. Most már nemcsak férfi szereplőt látott, de nőt is. Tamás a látványtól csuklani kezdett, alig hitte, amit lát... a „nő” úgy öt méter körüli lehetett, ami a magasságát illeti, feje hasonlított egy krokodil fejéhez, karjai nagyok, sokizületesek voltak, mint egy imádkozósáskáé... előtte sorban álltak a férfiak, s amelyik befejezte vele a közösülést, azt azonmód megette...

– Azonnal vissza akarok térni a Földre! – kiáltott eltorzult arccal Tamás.

Erre a parancsára azonban nem reagált a számítógép. Nem reagálhatott: Tamás nem értett a vezérléséhez, és Len-48 automatikus visszatérésre állította. Repült tovább az űrhajó! Vitte őt tovább, hogy részesedjék a megtiszteltetésben, és ő lehessen a csillagbirodalom Királynőjének legújabb férje...

Istár papnői

Az űrhajóroncs sötét volt, megszaggatott, horpadt. És úgy lángolt a Merkúr terminátorának szélén, mint egy levedlett kígyóbőr, amelynek a felére rásüt a sivatagi nap, hogy sterilizálja, s kiölje belőle a férgeket.

Különös volt. Azontúl, hogy teljesen halottnak tűnt, volt benne valami taszító. A két űrhajós, akik egy távoli kráter pereméről figyelték, nem is nagyon akarták megközelíteni.

Egymásra pillantottak a sötétben. Nem, nem is vitás – jelezte a pillantásuk –, ez most különös feladat, egészen szokatlan. Ez a horpadt, koszos, poros fémhüvely mint-ha valamiképp *élne*.

– Félek bemenni – mondta a kövérebbik asztronauta. A társa a fejét ingatta.

– Természetesen visszafordulhatsz – válaszolta egy idő múlva. – De akkor nem kapsz semmit a kincsből.

Az első űrhajós, a kövér, erre megrezdült, egy darabig gondolkodott.

– Azt mondják, szerencsétlenséget hoz a roncs a kereskedőkre. Ismertem egy bányászt, aki erre tévedt, amikor ércek után kutatott, és...

– Nem érdekelnek a történeteid.

– Pedig jobb lenne... Hát nem látod, milyen félelmetes? Félig fagyos, félig tüzes.

– Ezt akkor is tudtuk, amikor elindultunk. Ne nyafogj! Gondolj inkább a kincsre!

Trutov megpróbált a kincsre gondolni. A naconxypani központi könyvtárban olvasta, hogy a legelső Merkúrra érkezett űrhajó, az *Istár* tömérdek, önmagában is szép vagyont érő fegyvert szállított a fedélzetén, és ennek legnagyobb részét a felszínen hagyta, amikor szégyenszemre – a tatrészt hátrahagyva – a legénysége elmenekült a bolygóról. Az emberek közt terjedő legendák szerint később kalózok fészkeltek magukat a roncsba, akik mind egy szálig odavesztek az első reguláris űrflottával való csatározások során a ceresi űtközetben. A kincsüket viszont... nos, azt itt hagyták. Vagyishogy nem volt módjuk visszatérni érte. A Merkúron lakók, ezek a vézna, törékeny emberek már évek hosszú sora óta keresték a roncsot, ám egy érthetetlen oknál fogva sosem találták meg. *Vagy megtalálták, csak nem volt módjuk visszatérni* – rázta ki a hideg Trutovot.

– Hé, George!

– Mi van?

– És ha mégis igazuk van a meséknek? Hogy mindenki meghalt, aki a roncs közelébe jutott?

– Ostobaság. Nézz körül: több mint egy órája itt dekkolunk, és egy árva porszem sem sodródott erre. Nézd ezt a szemétdombot...! Soha nem láttam egy rakáson ennyi vackot...

Egy darabig ismét hallgattak, feszülten fürkészték a távoli roncsot. George a siskája elé emelte az elektronikus messzelátót, és mozdulatlanul figyelt. Minden maga-

• A novella Weöres Sándor azonos című verse alapján készült.

biztos szava ellenére ő is tartott az ismeretlentől, semmi kedve sem volt otthagyni a fogát. Úgyhogy, ha már ilyen szerencsésen idetaláltak, úgy döntött, dupla időt szentel megfigyelésre, hiszen ha mégis... Szóval nyugtalanul szemlélte a rakétatest környezetét, a régi Victory-osztályú hajók mindegyike olyan volt, mint valami repülő erőd.

– Te George!

– Hm?

– Én bemegyek.

George leeresztette az elektronikus távcsövet, és lefáradva a társára tekintett.

– Az előbb még azon balhéztál, hogy mindenki meghalt, aki kapcsolatba került a cuccal. Vissza akartál menni Naconxypánba.

– De most *bemegyek*. Nem fogok tovább várakozni... – Trutov megindult, felállt a kráter peremére, amelyen mindaddig hasaltak. George azonban megrántotta az orosz szkafanderét.

– Még ne – suttopta. – Előbb én...

– Te?

– Én.

George felállt, leporolta magát.

– Mögöttem jössz. Ha mozgást látsz, odapörkölsz! Nem kell félned, nem látja meg senki a lézert, és vákuumban nem terjed a hang. Úgyhogy ne félj használni a flintát!

– Oké, George, értem.

Hamar odaértek a monumentális, tíz méterrel fölénk tornyosuló roncs mellé. Először körbejárták, de semmi szokatlant nem láttak rajta. Végül elérkeztek a zsilipkamrához.

– Akkor most bemegyünk – mondta George.

– Jó.

– És bent majd meglátjuk, mit csinálunk.

– Ahogy mondod, ott bent majd kitalálunk valamit.

– Merthogy nem hiszem, hogy lenne bent bárki, aki ennyi időt kibírt volna. Nem élhet ott senki, és az is képtelenség, hogy valamelyik kalóz visszatért volna. Mostanra elég felszerelt a Merkúr ahhoz, hogy minden közeledő űrhajót kiszűrjenek.

Trutov csak a vállát vonogatta.

– Ez azért nem teljesen igaz. Ez a bolygó egy kőhajításnyira van a Naptól, elég erős a zavarás. És ha a napos oldalról közeledik a kalózhajó, majdhogynem bemérhetetlen. Neked is tudnod kellene.

George bosszankodva megtorpant, a keze megakadt a vésznyitó herkentyűjénél.

– Akkor? – kérdezte.

– Mi akkor?

– A fene esne beléd, Trutov, teljesen meg tudsz bolondítani! Ugyan mi a fene történhet velünk?! Én bemegyek...

– Várj! Mintha látnék valamit...

George keze megállt mozdulat közben.

– Mit?

– Fény... valami fé... fénylik... – a kövér űrhajós az *Istár* egyik ablakára mutatott. Valóban, a kvarcüvegen túlról enyhe zöldes fény szűrődött ki.

– Tükröződés.

– Nem, ez nem! Ez szórt fény! Te George, menjünk a fenébe, talán még visszaérünk. Na...

– Ostoba vagy, Trutov. Nem érdekel, mi fénylik. Van fegyverem. És most bemegyek!

George tekerni kezdte a mechanikus ajtónyitót. Fél percébe telt, mire feltárta a nyílást. Óvatosan, fegyverét maga elé tartva lépett az üregbe, feje fölött az acéllemez szakadásain beragyogtak a roncsba a csillagok.

– Huh, egész jó hely ez! Ha nem lennél olyan babonás tökfefj, Trutov, eladhatnánk ingatlanként. Látod ezt a hatalmas csarnoktermet?

– Hm...?

– Ezt az óriási termet! Ha megreparálnánk a burkolatot, és feltöltenénk levegővel, szebb házunk lenne, mint bárki másnak Naconxpánban.

– Én inkább a kincset kutatom – felelte a kövér orosz űrhajós, és fémlemezeket kezdett tologatni, bekukkantott mindegyik alá. A Merkúr alig egyharmadnyi gravitációjában ez nem okozott különösebb nehézséget.

– Tökfej vagy, Trutov, sosem ismered fel a jó lehetőségeket. Egyébként még ki is adhatnánk nyara... – Elhallgatott. Trutovot megzavarta a hirtelen csend, elengedte az aktuális vaslemezt, és megfordult. George átszellemült arccal, értetlen kifejezéssel bámulta a semmit az egyik összekötő folyosón túl.

– George, jól vagy? – kérdezte nyugtalanul Trutov. Az amcsi nem válaszolt, így a kövér űrhajós megfordult, és követte társa pillantását. És ugyanúgy megdöbben, amikor a sejtelmesen sugárzó, zöld fényt észrevette. Tovább erőltette a szemét, mintha több fokozatra állítható távcső lenne, és hirtelen zavarbaejtőbb részleteket is észrevett.

A cső alakú, alig két méter átmérőjű fémkaszádron túl ugyanis zöldes áramlás lőtt ki a falakból, s másodpercekkel később tömény zöld fénynyalábbá állt össze a hangár közepén. Trutov elhűlten bámulta a perdülő-forduló, szétnyúló és tömörödő fénykéveket. Fehér és zöld fény kezdte beragyogni a termet, majd a csóváknek végtagjai, ruházata és emberi részei nőttek. Fénysugár-hajú leányok lettek belőlük, sok-sok gyönyörű lány, akik egymás karjába kapaszkodva szédítő körtáncot lejtettek az *Istár* szétszabdalt roncsának nagy hangártermében.

És mintha a hangár is megváltozott volna! Zöld és kék fénydíszek, csodás virágok lepték el a falakat. A tüneményt döbbenetesen szemlélő két ember fülében pedig kacagás és nevetés hangzott fel. *De hát ez lehetetlen* – gondolta George. – *Vákuumban nem terjed a hang...*

A férfi igyekezett kitisztítani a látását, és többször elsütötte a fegyverét, majd azt kiáltotta Trutovnak, hogy tegye ugyanezt. A nők átsuhantak a másik helyiségből az övékbe. Az orosz lőtt, de az alakok ekkor sem tágítottak mellőlük, egyre csak cirógatták őket a karjukkal, becézgették, szolongatták, mígnem annyira elvették az erejüket, hogy mindkét férfi a padlóra rogyott gyengeségében. Az ezüstös hangfoszlányok szalagként körbetekeredtek rajtuk, s a lenge, fényruhába öltözött alakok átölelték a két kincsrablót. A férfiak arcába kacagtak, körbetáncolták őket, meglágyították a szívüket, és zsongással tüzeltek fel a vérüket, hogy magukkal hurcolhassák a lelküket a túlvilági szerelem csodálatos, zöld fényű Tündérországa felé.

A tükör

A hét páncélos sietve ereszkedett lefelé a holdbéli völgy lejtőjén, sűrű kőpermetet zúdítva a völgyet határoló sziklafalakra. A vastag fémburkolat mögött üzemanyagért bőgték a motorok és az elhaladó járművek alatt rezgett a föld, de a több emelet magas monstorumok dübörgését halk morajjá szelidítette a hold ritkás légköre. Az egyre szűkülő út, a lejtő morzsalékos talaja és az alacsony gravitáció megnehezítette a haladást, sokszor irányváltásra készítette a pilótákat. Kétségbeesett erőfeszítéseiket, hogy egyenesben tartsák járműveiket, egykedvűen szemlélte a hold egén borongó óriásbolygó – a Zeusz –, hideg színével szürkés derengésbe burkolva az egyébként bíbor sziklákat. Halvány fényudvarában, egy magasan a horizont felett lebegő rózsaszín fénypont folyamatosan emlékeztette a katonákat veszélyes helyzetükre; a Második Flotta Washington nevű zászlóshajójának parázsló tömege egy hatalmas csata mementójaként szabad szemmel ki nem vehető sebességgel sodródott a látóhatár pereme felé. Valahol a rendszer határán a sereg megmaradt hajói felhagytak a legyőzöttek üldözésével, és az újabb utasításoknak engedelmességgel visszafordultak. A vesztes fél szórványosan hátrahagyott erői az egyre táguló frontvonalak mögött megnehezítették az új tulajdonosok berendezkedését.

John Miller tizedes kényelmesen terpeszkedett ülésében. A fülkáját borító különleges vanádiumötvözet és a hermetikus bezártság garantálta biztonságát. A konvoj sorban utolsó páncélosának lokátorosa alacsony termetű, vézna ember volt, sápadt bőrével éles kontrasztot alkotott vörös frizurája. Szemének kereső, nyugtalan mozgása, és a mozdulat, ahogyan kezével néha beletürt üstökébe, ideges természetű emberről árulkodott. De most úgy érezte, nincs oka a félelemre. Rápillantott a műszerekre és elégedetten állapította meg, hogy a rovaroknak – egyelőre – semmi jelük.

Nagyon remélte, hogy ez így is marad. Utálta a meglepetéseket. Elmosolyodott, ellazította izmait és már a bevetést követő bőséges vacsora járt a fejében, amikor a belső rádió hangszórója recsent egyet:

– Halló! Miller, ébren van? – ez Komarov parancsnok hangja volt.

– Igen, uram. – A tizedes ébersége visszatért és kihúzta magát székében.

– Nos, ezt örömmel hallom. Feltűnt, hogy az utóbbi egy órában nem jelentett.

– Mert nincs semmi jelezni való, uram. A környék csendes, ellenséges tevékenységnek nyoma sincs. A radar semmi gyanúsítást sem mutat.

– Azért csak tartsa nyitva a szemét. Nem szeretnék elpatkolni azután, hogy megnyertük ezt a háborút! – ezzel a rádió elhallgatott.

Nyugtalananságot vélt felfedezni a parancsnok hangjában, ami kicsit aggasztotta, hiszen a testfelépítésében medvére emlékeztető, öblös, mély hangú Komarov félelmet nem ismerő viselkedésével mindig ki tudta vívni közvetlen beosztottjai tiszteletét. És nem is volt igaza... Nem a háborút nyerték meg, csak egy csatát. Persze, a parancsnok

szavaiban csengett némi igazság. Ez volt a legnagyobb ütközet, ami valaha is lezajlott a rovarszerű idegenek és az emberek közt mintegy száz éve kitört háborúban. A sereg egyik legjobban felszerelt hajójának pusztulása és több ezer emberélet feláldozásának eredményeként a stratégiai fontos Polis csillagrendszer felszabadult a két és fél évtizedes idegen uralom alól. Elégtételt érzett, mert egy személyes veszteség fájdalma kötötte ehhez a helyhez.

Műszaki tisztként szolgáló apja annak idején ebben a rendszerben tűnt el, amikor a rovarok meglepetésszerű támadása mintegy kisöpörte az emberi fajt a szektorból. Miller akkor nyolc éves volt. Elég idős, hogy felfogja: apja soha többé nem jön haza, de még túlságosan kicsi ahhoz, hogy tisztában legyen a háború fogalmával.

A kabin, melyben tartózkodott, az érzékeny műszerek miatt tökéletesen elszigetelt volt a páncélos többi részétől. Talán ez volt a legbiztonságosabb hely az egész világegyetemben, és talán ez volt az az ok, amiért a tizedes ebben a pozícióban kötött ki. Elgondolkozva körülnézett, közben, ha öntudatlanul is, felmérte szűkebb környezetét.

A gyér megvilágítású, körte alakú helyiségben egy vastagon párnázott széken foglalt helyet. Balján egy folyadék-kristályos képernyőn vegyjelek sorakoztak egymás mellett, és a jelekhez rendelt számok a környező terület különböző pontjain mérhető elemkoncentrációt jelezték. Az adatok kiértékelésében már nagyon profi volt. Csak ránézett a számokra, és kapásból jellemezni tudta a terület ásványi összetételét, domborzatát, felszíni formációit és az optimális haladási irányt. Különleges képességére és szokatlan hajszíniére célozva valaki egyszer Vörös Denevérnek nevezte. A gúnynev ragadósan bizonyult bajtársai körében, amit némi rosszallással vett tudomásul, de megtanult hallgatni erre a névre. Tőle jobbra a közlekedőfolyosóra tekintő bejárati nyílás páncélaajtaja simult a falba. Természetesen zárva volt. Miller előtt, a körte elkeskenyedő végében állt a mintegy hetven centiméter képátmérőjű monitor, egy új szabadság kijelzője, egyelőre kikapcsolt állapotban. A beavatott lokátorosok egymás közt csak szellemnek hívták. Csak pár prototípus létezett belőle az egész hadseregben, és a konvoj hét páncélosa közül csak ez az egy rendelkezett vele. Ez volt a legfejlettebb radarkészülék, ami valaha is létezett. Másfél kilométeres sugarú körben hihetetlen nagy felbontásban képes volt feltérképezni a környezetet, és a számítógép egy tetszőlegesen kiválasztott pontból, mint egy kameraállásból kivetítette a képernyőre a letapogatott tárgyakat. A műszer segítségével a monitor előtt ülő ember úgy bolyonghatott a terepen, mintha valóban ott lenne a megfigyelt terület közepén, és egy gyorsan suhanó gépkocsiból vagy repülőgépből bámulna kifelé.

Ránézett a táblázatra, és úgy döntött, még nem kapcsolja be a szellemet. Semmi jelentős. Szilícium, oxidok, légköri gázok, argonnal elegyes ammónia a normális arányban, némi vas, és egy kevés irídium. Semmi olyan, ami élőlényre vagy valamilyen mesterséges tárgyra utalna. De úgy döntött, ha a semmit is jelentenie kell, akkor megteszi.

– Parancsnok! Itt Miller. Továbbra sem tapasztalok semmi gyanúsat, és azt hiszem, a többiek sem... Akár vissza is fordulhatnánk.

– Jól van, ezt majd én fogom eldönteni – válaszolt Komarov. – Csak figyeljen folyamatosan. Nemsokára kiérünk a völgyteknőbe.

– Aggódik, uram?

Kis szünet után a parancsnok egy régi háborús mondást idézett:

– Tudja: „Az ellenség soha nem alszik” – majd halk kattanással szétbontotta a vonalat.

A főtiszt hangja még ott lebegett a levegőben, amikor a kabint állandó mozgásban tartó enyhe vibrálás megszűnt, és a padló dőlésszögének változása is jelezte, hogy elérték a lapos, sík völgytekőt, mely tizenöt kilométer hosszú útként kanyargott a hegyek között. Szélessége váltakozott, pár száz métertől több kilométerig terjedt. A tizedes a Földön, hegyek lábánál nőtt fel egy kisvárosban, jól ismerte a hallgatag óriások világát. De tudta, most más környezet veszi körül, mint amit otthon megszokott.

Itt nem volt patak vagy folyó, ami kimélyíthette volna a völgyet, annak lapos fenekére egyik hegytől a másikig szinte egy magasságban folytatódott. A porréteg borította a sík unalmat csak néhol törte meg egy-egy magasabb sziklaképződmény vagy csoportokban heverő nagyobb kövek tömege. Néhol meteorit vájt kisebb lyukakat a talajba. A hegyek lábánál kőgörgetegeket halmozott fel az évmilliók óta tartó erózió. A hó és a fagy váltakozó erejű munkája nyomán támadt, a völgyből kiinduló szurdokok bejáratát furcsa alakú sziklaképződmények őrizték. Ezek a kisebb völgyek néhol olyan keskenyek voltak, hogy az ember is alig fért volna el magas falaik között, máshol egy páncélos is végighaladhatott rajtuk. Messzire benyúltak a hegyek közé, távolodtak, majd közeledtek egymáshoz, összefonódtak, útjaik ismét szétváltak. Mintha egy haláltusáját vívó óriás polip kőbe dermedt tragédiáját jelenítenék meg. Ideális hely annak, aki el akar rejtőzni. Szél nem rezdült, hang nem hallatszott ezen a kísértetiesen néma tájon.

A konvojt eddig szorosan összetartó erő megszűnt. Szinte mulatságos volt az a kép, ahogy a Földön egykor volt hatalmas őslényekre emlékeztető gépezetek szétrebentek, mint egy csapat megriadt veréb. A terv szerint végigpásztázzák a területet, és ha felderítő tevékenységük közben nem ütköznek akadályba, akkor a völgy végén megfordulnak és visszatérnek a bázisra.

Hirtelen elfogta a honvágy. A műszer által mért adatok kiértékelése alatt feltámadt benne a vágy, hogy felidézzék magától otthonát, a helyet, ahol megszületett és felnőtt. Nem mintha érzelmileg ragaszkodott volna a körülötte élő emberekhez. Kevés kivételtől eltekintve, legtöbbszörrel kapcsolatban nem voltak kellemes emlékei. Apja akkor vonult be, mikor Miller még nagyon kicsi volt, és csak a rövid ideig tartó, ritka eltávazások alkalmával találkozhatott családjával. Ez nem akadályozhatta meg abban, hogy szeresse az apját, persze legkisebb gyermek léte komoly küzdelmet kellett folytatnia öt testvérével, hogy közvetlen közelében maradhasson. Az őrmester minden egyes alkalommal hozott magával kisebb ajándékokat: érdekes színű köveket távoli rendszerekből, kiegészítő energiataktályú lézerpisztolyokat vagy kiseleztezt hiperreléket.

Ez utóbbiak elég mókás játékok voltak. Esténként felhajigálták őket a levegőbe és nem estek le azonnal, hanem még sokáig lebegtek a házak felett, átható, sárgás fényben égve, a gyerekek nagy örömeire és a szomszédok még nagyobb bosszúságára.

A gyászvirattal együtt érkező szomorúság még sokáig állandó lakója maradt a háznak. Anyja sohasem tudta túltenni magát férje elvesztésén, és hogy ellensúlyozza el nem múló bánatát, önkéntes túlórákat vállalt a közeli hadianyaggyártó üzemben. Testvérei – a szomszéd gyerekekhez hasonlóan – összes szabadidejüket a lőtérre és küzdőtermekben töltötték, ahová csenevész öccsüket nem vitték magukkal, így az egyre zárkózottabb természetű, kamaszodó John teljesen magára maradt volna, ha nincs özvegy nagyapja.

Ó, igen, az öreg Miller! Afféle falu bolondja, de a tizedes jó érzéssel a szívében gondolt vissza rá. Amikor senkit sem talált, hogy meghallgassa, Nagyapához mindig mehetett. Elég sok időt töltött nála. Vonzotta a ház békéje, a szürke palatetős kis épü-

let falai között felhalmozott régiségek, az alkonyi szellő idején titkokat suttogó elhanyagolt kert, a pipadohány édes illata, ami nem is próbálta elnyomni az öregség szobákban terjengő kellemetlen szagát, hanem valami furcsa, ódon illatú vegyületet alkotott vele. Az öreg sokat tudott beszélni ifjonti éveiről, azokról az időkről, amikor a rovarok elleni harc még nem formálta át teljesen a Föld lakóinak életét.

John önfeledten úszott elbeszéléseinek hömpölygő áradatában, és csak néha dugta ki fejét a mesélő habok közül, hogy hitetlenkedve megrázza, majd újból alámerüljön. Sok mindent tudott már a múltból. A fiatal Miller a történelmi tényeket és a rengeteg statisztikai adatot már tízévesen kívülről fújta, hála a szigorú és hatékony oktatási rendszernek. De volt egy csomó dolog, amit nem tanítottak az iskolában. Nagyapjától tudta meg, hogy valamikor nem csak háborús filmeket vetítettek a mozikban. Tőle hallott először a kalandfilmekről, krimikről, romantikus filmekről. Mesélt a több évtizede betiltott színházakról és arról, hogy régebben teljesen másként gondolkodtak az emberek. Nem kapott valaki nagyobb fizetést azért, mert fejlettebbek voltak az izmai, és nem volt szégyen, ha valaki könyveket olvasott az edzések helyett.

„Régebben legalább volt miért harcolni” – mondta unokájának, majd annak értetlenkedő tekintete láttán egy könyvet nyomott a kezébe. – „Én elmondhatom neked az összes történetet, amit valaha is olvastam, de a lényeget akkor sem fogod megérteni. Vannak dolgok, amiket neked kell megtapasztalnod.”

A könyv vastag, cirádás fedőlapjai megsárgult oldalakat rejtettek és a vékony, pergamenszerű lapokat régi kötés tartotta egybe. Nyomtatott szöveg volt a könyvben, de valahogy furcsán. A sorok nem voltak egyforma hosszúságúak és tömbökbe rendeződtek. Elolvasott párat és észrevette, hogy néhánynak a vége összecseng, de erre nem volt jobb szava.

„Mik ezek?” – kérdezte nagyapjától.

„Versek. Amikor én még iskolás gyermek voltam, ilyeneket is tanultunk. Neked adom ezt a könyvet. Olvasd el lassan és figyelmesen.”

Egy váratlan, sípoló hang visszarántotta a jelenbe. Mintegy másfél kilométerrel tőlük jobbra, a völgy falain túl hirtelen megnőtt az irídium mennyisége. Nem habozott hívni a parancsnoki fülkét:

– Meredeken megnőtt irídium-koncentráció háromezer-hatszáz méterre, kilenc óra irányában.

Komarov azonnal reagált:

– Mi a véleménye, veszélyes mennyiség?

– Ilyen távolságból nem tudok megbízható adatokat mondani. Mindnyájan tudjuk, hogy a rovarok egyes fegyvereinek alkotóelemei közé tartozik ez az anyag, de ugyanakkor előfordulhat természetes formában is. Lehet egy egyszerű feldúsulás, egy tömény mag még a lávaképződés időszakából.

– Nézze meg az adatbázisban, számottevő-e az irídium ezen a holdon.

A lokátorosban ágaskodott a szakmai önérzet:

– Már utánanézttem, uram... nem túl gyakori ez a koncentráció, de még egyszer jelzem, a jelenlegi pozíciókból még becslésekbe sem mernék bocsátkozni.

– Vélemény?

Ez letaglózta. Komarov határozatlan volt, ami nem jellemezte túl gyakran. John nem értette a dolgot, de egy hirtelen kényszernek engedelmessé válnak a kijelző felé fordult és rögtön világosság gyűlt agyában.

Hát persze! A szisztematikus felderítő művelet alatt egy páncélos a hátukba került és a nyomukban haladt. Ugyan még mindig Millerék vannak legközelebb a felfedezett gyanús ponthoz. Ha még egy kicsit húzzák az időt... Akkor már megfelelően eltávolodnak, de a mögöttük jövő már nem tudja kire rászógni a felderítés feladatát. Ravasz ez a parancsnok – csóválta fejét.

A minap jutott egy pletyka a fülébe, miszerint Komarovot, mint tartalékos tisztet nemsokára hazarendelik a Földre katonai oktatónak. Ráérezett arra, hogy Komarov talán már kerülné a bajt.

– Szerintem... – köszöri meg torkát – azt javasolnám, nézzük meg, uram, hogy mi lehet az – vágott Miller egy fintort, miközben magában azt gondolta: „Izzadj meg utoljára, te vén medve!”

Erre nem lehetett mit mondani. A parancsnoknak komolyan kell vennie egy lokátoros véleményét. A tizedes ezért is szerette a pozícióját. Egy lokátorost a gyalogosok és a tüzerek nem becsültek sokra. Gyáva nyulaknak nevezték őket, mert elrejtőztek a szuperkemény vanádiumpajzs mögé. Mégis ezek a gyáva nyulak a tisztekre tett enyhe ráhatásuk révén befolyásolni tudták a katonák sorsát.

Már fordultak is. A kanyarodó páncélos éles kitérőjével egy kisebb árkot vájt a hold felszínébe, és távolodott a konvoj laza alakzatától. Felmérte a domborzatot, és egyre jobban kirajzolódott előtte a megközelítendő terület térképe. Meghatározta az útvonalat, majd ajánlás formájában elektronikus úton elküldte a pilótának. Tulajdonképpen azonnal megbánta válaszáat. Nem volt bátor ember, és félelménél csak meg gondolatlansága volt nagyobb. A többiek ismerték. Azt is tudták, hogy hallja őket.

– Kösz, Denevér – mondta egy lövész. – Ha belerángattál minket valamibe és túléljük, ne merd kidugni a vörös orrod az odúból, mert laposra verem. – Ismerte a hang gazdáját. Updike volt, a flotta bajnoka, és nagy verekedő hírében állott.

„Képes és megteszi” – nyelt egyet keserűen, de már késő volt. Már útban voltak a hegyek felé.

Otthon szeretett a kisváros feletti hegyekben kóborolni. Néha tanítás után háttáskájába pakolt egy kevés csomagolt elemőzsiát, hóna alá csapta verseskönyvét, és bevetette magát az erdő sűrűjébe. Az iskola elvégzése után nem követte testvérei példáját, akik jelentkeztek a seregbe, hanem egy gyárban helyezkedett el. Amikor nem dolgozott, összes szabadidejét a sziklás rengetegben töltötte. Jó idő esetén a szarvascsapásokon felkapaszkodott az erdőhatár fölé, visszatérő szellemként bolyongott a rőt sziklák között és fura gondolatokat forgatott a fejében. A könyvekben megtapasztalt világ egyáltalán nem hasonlított a saját korára. Becsületről, finom érzésekről és szerelemről olvasott, amiket nem ismert. Egyre jobban eltávolodott az emberektől, és egy ideig nem is zavarták őt a sűrűsödő gunyoros megjegyzések. Azt hitte, ezeket lerázta magáról, mint ázott kutya bundájáról a vizet. Valójában a sértések egyre mélyebbre rágták magukat a lelkébe, féregként nyüzsögtek benne és kikezdték önérzete alapjait is.

„Ki vagyok?” – kiáltott fel az alkonyi csúcsokra. – „Hová tartozom?” De a hegyek olyan távoliak és titokzatosak voltak. És mintha az esti szellő megsimogatta volna a fejét, és a patakok csobogásában szelíd kacajt vélt hallani, a kövek csak annyit vertek vissza: „... vagyok”.

Egy téli délután a rossz idő miatt korán ért haza. A felhőkből erős szél püfölte ki a havat. Az apró hópelyhek úgy kavargtak a levegőben, mint homokszemesék a Szaharában vihar idején, és a széltőlcsérek légen át vágató ősi lovasokként üldözték egy-

mást az ifjú Miller képzeletében. Az utcákra, házakra burkot vont a finom porhó, az ajtók előtt sáncokat formált, és befurakodott az ablakkeretek közti résekbe.

Az ablak előtt állt és csak bámult kifelé, amikor anyja csendesen bejött a szobába és két borítékot tett az asztalra.

„Lawrence és Josh...” – mondta... A hangjában fájdalom és harag remegett – „értünk haltak meg. A bátyáid tették a dolgukat. Nem úgy, mint egyesek” – és enyhén megvetően ránézett a fiára.

John nem szólt semmit. Miután az anyja kiment a szobából, még sokáig ott maradt az ablak előtt. Csak állt ott köszoborként, és nem tudta eldönteni, hogy a kinti vagy a saját magában dúló vihar az erősebb. Azután erőt vett magán, odalépett az asztalhoz és kezébe vette a leveleket.

A Parancsnokság mély fájdalommal tudatta a hírt, hogy Lawrence és Josh Miller az Alfa Centauri körüli csatában hősi halált haltak. Emléküket szívébe zárja a Hadseereg és a gyászoló családot együttérzéséről biztosítja stb. stb. blablabla...

Két szemébe szinte beleégette magát ez az egy szó: „hősi”. Valami hasonló volt ez ahhoz, amiről a régi könyvek is regéltek. Nem habozott sokáig. Nagypjától nem köszönt el, mert tudta, az öreg helytelenítene a dolgot. Remélte, hogy később megbocsátja majd neki. Jelentkezett a hadkiegészítő irodán, és még aznap elhagyta a Földet.

Az irídium mennyiségét jelző hang felerősödött, és most már elég közel jutottak a völgyből kiinduló szurdokok egyikéhez, hogy bekapcsolja a szellemet. A radar kijelzője éppen akkor világosodott ki, amikor a páncélos behatolt a sziklafalak közé. A tizedes balján, az elemmérő képernyőjén a hirtelen megnövő adatmennyiségtől gyorsan váltogatták egymást a számok. Az új csúcstechnika nélkül még a legképzettebb radaros is könnyen belezavarodhatott volna a diagnózisba, de Millernek most könnyű dolga volt. Amint kirajzolódott előtte a szurdok képe, megpöccintette az ernyő előtti piciny botkormányt, kis gázt adott és a látótér elmozdult, egyre feljebb és feljebb emelkedve, egészen a hasadék pereméig.

A meredeken szárnyaló illúzió hatása alá kerülve hátravetődött a fotelban, de rögtön el is szégyellte magát. Még mindig nem tudta megszokni az új eszközt. Mielőtt minden érzékével rátapadt volna a képernyőre, megpróbálta fegyelmezni a gondolatait. Most pontosan a páncélos felett repült. Pár percig tetszelgett a lebegő őrszem szerepében, kotlósnak érezte magát, aki a közelgő veszélyre való tekintettel szárnya alá bújtatja csibéit, miközben sűrűn körbepislog, azután eszébe jutott, hogy ő is egyike a kemény fémlemezek közé bújtt esendő emberi lényeknek.

Nekivágott a felderítő útnak, egyre táguló köröket leírva a páncélos körül. A célponttól messze voltak, mintegy két kilométernyire, de tudta, hogy érhetik még őket meglepetések. A félős lokátoros a legjobb őrszem, és a tizedes már eléggé be volt ijedve. De a képernyőn látott táj, mintha meg akarta volna nyugtatni, nem igazolta félelmeit. Egyszínű, sima sziklák, kacsaringósan futó kanyonok, mélyükbe belepislogva nyomát sem látta ellenségnek vagy valamilyen gyanús, elhagyott tárgynak, ami még nagyobb óvatosságra sarkallná. Nem olyan volt, mint akkor, ott. Az a csata...

A feltoluló emlékek hatására nyirkos lett a tenyere és görcsbe rándult a gyomra. Az esemény, ami meghatározta a flottában eltöltött éveit és végül is durván, kegyetlenül, a részvét legkisebb jele nélkül a lokátorosi székbe lökte, sok álmatlan éjszakát okozott a tizedesnek, és valószínűleg élete végéig kísérteni fogja.

Akkor még újoncként szolgált a flottánál és talán a sors különös fintora, vagy egy

játékos kedvű adminisztrátor perverz döntése volt, de valakinek szándékában állhatott, hogy a Millereket a Centaurik triádja körül érje el a végzetük. Egy, a Proxima körül keringő kis planétára osztották be, egyenesen a frontra. A Proxima-2 élettelen, légkör nélküli, fagyos kődarab, egy halott világ, de a mélyében rejtőző óriás fémkészletek miatt elkeseredett harc dúlt a szembenálló felek közt a bolygó birtoklásáért. Egy járőrscapatban kapott helyet, miután végigszenvedte a katonai kiképzés fokozatait. Behatolók után kutatva huszonnégy óránként végigjárták az ellenőrzésük alatt álló területet, és rögzítettek a rovarok csapatmozgásaira utaló jeleket. Ott tartózkodásának első pár hete alatt komolyabb incidensre nem került sor, a háború a bolygó másik oldalán dühöngött.

Azon a napon a flotta egyik kéműholdja behatolt az ellenség ürterébe, és mielőtt megsemmisítették volna, felfedezett néhány, a Millerék által felügyelt terület felé tartó idegen járművet. A közlegényt éppen reggelizés közben riadóztatták. Egy idősebb katona felrángatta a műanyag asztal mellől a tétovázó újoncot és a zsilipek felé tuszkolta. Álmos volt, mert éjszaka rosszul aludt. Az nemrégiben elfogyasztott kávé ízével a szájában húzta fel magára a páncélozott overallt és mielőtt felcsatolta volna a szka-fandert, gondosan ellenőrizte felszerelését.

Félt. A fronton szolgáló veteránok kedvenc időtöltései közé tartozott, hogy rémesebbről rémesebb történetekkel ijesztgették a frissen bevonultakat. Az elbeszélések természetesen a rovarok kegyetlensége körül forogtak és az újoncnak – harctéri tapasztalatok híján – nehéz volt kitalálniuk, hogy a horrorisztikus elemekkel sűrűn telítődött mesékben mi az igazság és mi a kitaláció. Azt viszont magától is tudta, hogy kint, a támaszponttól messze, sok jóra nem számíthat, ezért a zsilipben, az egymáshoz préselődött testek tömegében még egyszer megnézte, világít-e a sugárvető feltöltöttségét jelző piros gomblámpa.

Kiégett, felborult vagy ronccsá lapított járművek között hatoltak előre. Szanaszét heverő darabjaik sok helyen összefüggő réteget alkotva teljesen ellepték az eredeti kőzettelajt, és egykori heves harcokról tanúskodtak. Miller éppen ilyen rétegen futott egy gazdátlan csapatszállító hosszúkas, lövedékektől lyuggatott teste mellett. Leizzadt a ruha alatt, és az erőltetett iram miatt nagy kortyokban nyelte az oxigént. A kezében szorongatott súlyos fegyver és futás közben az oldalát csapkodó kemény övtáska lassította haladását. Az utolsók között volt, de nem akart elszakadni a csapattól, ezért gyorsabb mozgásra ösztökölte magát, hogy utolérje a jármű előtti tisztáson átvágó társait.

A távolban jelzőfények villogtak, de nem tartott tőlük, mert már elég jelzőrakétát látott a fronton minden különösebb következmény nélkül. És akkor a tisztás közepén kinyílt egy virág. Tűzpiros, lángoló rózsza nyitogatta égő kelyhét a gyalogosok között, másodpercek alatt beborítva a körülötte állókat. A forró szirmokba burkolt testek irtózatosságon kezdtek, de sátáni táncuk csak pár pillanatig tartott, mert a felhevült oxigéntartályokból felszabaduló robbanás darabokra tépte őket. Egy detonáció ledöntötte a lábáról őt is.

Pár percre elvesztette az eszméletét, és amikor magához térve, zúgó fejjel felállt, iszonyú kép tárult eléje. A tisztáson egy kisebb kráter ásított, körülötte megpörkölt testrészek hevertek. Katonák feküdtek mellette, de nem tudta megállapítani, elájultak-e vagy meghaltak. Szeme sarkában egy kis mocorgást észlelt.

A túlsó halmok között valami megmozdult, valami, ami nagyon idegennek tűnt. Elborzadt és elfogta a pánik. Megfordult és teljes erővel futni kezdett az ellenkező irányba, egyenesen a bázis felé. Mivel teljesen hatalmába kerítette a félelem, nem

nézett a lába elé és jópárszor megbotlott, vagy elterült a földön. Egy ilyen esés alkal-mával olyan szerencsétlenül zuhant, hogy megrepedt a szkafandere. Az átlátszó anyag nem szakadt át, csak pókhálósra tört, megnehezítve a kilátást. Milleren még erősebb pánik vett erőt, és már ordítva rohant. Nem emlékezett rá, hogyan érte el a támasz-pontot. Hetekig nyomta a kórházi ágyat, és amikor felépült, felajánlották neki a lesze-relést, amit nem fogadott el. Már nem volt hova menekülnie. Megtudta, hogy az egy-ségből csak ő maradt életben, a robbanást túlélőkkel a rovarok végeztek. Sohasem mondták a szemébe, de neheztek rá, amiért nem állt ki a társai mellett. Az előlépte-tések rendre elmaradtak, és amikor két évvel később egy lokátorosi hely megüresedett, azonnal jelentkezett a posztra. A pozícióra, ami előmenetellel ugyan nem kecsegtetett, de a legbiztonságosabb hely volt egy alacsonyrangú katona számára a flottában.

Valami nem volt rendjén. Néha ránézett az elemmutatóra és meglepődve tapasztalta, hogy az irídiumgócc rendszertelen időközökben eltűnik, másodpercekre rejtve marad, majd újból felvillan. Homályos balsejtelemtől telve a készülék érzékenységét felerősítette a rovarok speciális összetevőire, de a műszer nem mutatott semmit.

Már nem voltak messze a céltól. Úgy döntött, előresiet a szellemmel, hogy saját szemével győződjön meg, nincs ott semmi, ami ellenségre utalna. Ezt tiltotta a szabályzat, mert a jelenség egyelőre az új megfigyelő rendszer bevetéseken megszabott hatósugarán kívül volt, de most sokkal jobban nyugtalanította a rejtély, mint a rendelkezések áthágásából eredő esetleges büntetés.

Ahogy közeledett a területhez, percekre megfeledkezett a koncentrációmérőről, csak akkor nézett rá újból, amikor a célponthoz ért. A megdöbbenéstől leesett az álla. Egy idegen jármű lapult a sziklák között. Ormótlan, körülbelül harminc méteres, tojás alakú teste hat darab, teleszkópos lábön nyugodott és apró, pikkelyszerű lemezek borították. Sérülést, lövedék vágta nyílást nem látott rajta, eltekintve egy nyitott, lehajtott rámpájú ajtótól az oldalán, valamivel a talajszint felett. Körülötte nyugalom honolt. Semmi mozgás, csak ott állt, láthatóan minden álcázás nélkül.

„Hogyan lehetséges ez?” – kérdezte magától. – „Ez egy új álcázó eszköz lehet. Az elemmutatónak már ordítania kellene. Nincs az a tapasztalatlan lokátoros, aki ne szűrná ki egyből ezt a tárgyat több mérföldes távolságból.” – Ismét ránézett a műszerre. A speciális mutatók értékei változatlanul a nullán álltak, de az irídium... Igen, az irídi-umot újra jelezte a készülék, de jól láthatóan távolodott. Nem, nem távolodott. Ponto-sabban: közeledett. A láthatatlanság árnyékába burkolva, valami megállíthatatlanul tört előre feljűk a sziklák között. Miller a páncélos mélyén felugrott székéből és szinte beleordított a mikrofonba:

– Parancsnok, azt hiszem, előttünk...

De már késő volt. Egy vakító fényerejű plazmagömb rohant a páncélos felé a ritkás atmoszférában. Pár másodpercig tartó halálos vágója során uszályként vont maga után a felforrósodott légköri gázok színes tömegét. Az elementáris erejű robba-nás feldobta és elfordította az óriás gépezetet a levegőben, majd visszajettette a kemény talajra. Bal oldala elejétől a végéig felhasadt, és felnyílt, akár egy döglött kagyló. Ele-jén csipkézett, parázsló szélű lyuk mutatta, hol hatolt be a lövedék. Bent a plazma szétloccsant, és a keletkező tűz szinte felemésztette a páncélos belsejét. A megroskadt, olvadt falak között azon katonák megszenesedett teste hevert, akiket nem hajított ki a robbanás. Nem volt esélyük. Senki nem élte túl a támadást, kivéve Millert.

A tizedes sötétben tért magához. Beverhette a fejét a falba, mert amikor feltápasz-

kodott, hogy visszaüljön székébe, tompán hasogatott a homloka és a szájába szivárgó folyadék fém ízű volt. Vértett. Jobb karja tehetetlenül csüngött, képtelen volt megmozdítani. Valószínűleg eltört. Megkereste a tartalékáramkör kapcsolóját és felkattintotta. Halvány, zöld világítás gyúlt ki a plafonon, és a műszerek képernyői újra kivilágosodtak. A vanádiumpáncélzat megóvta őt a katasztrófától és egy ideig elegendő védelmet nyújtott. Zúgott a feje és még kába volt, de az ellenség közelségének tudata egyre éberebbé tette. Nem szólt bele a mikrofonba, mert tisztában volt vele, hogy a robbanást rajta kívül senki sem élhette túl. Elszakadt a flottától. Már nem tehetett semmit. Felmérte a helyzetét és rájött, hogy egyetlen esélye a túlélésre egy felmentő csapat. Ha a rovarok eszközeit nem is tudják érzékelni a flotta műszerei, valószínűleg látták a robbanást és a megszakadt kommunikáció egyértelművé teszi a helyzetet. Tudta, hogy legjobb lesz, ha a fülkében marad. Kis kaliberű sugárpisztolya nem sokat ért az ellenség fegyverei ellen.

Halk zúgásra lett figyelmes. Először azt hitte, csak hallucinál, de a hang egyre erősebb lett, és már szavakat is ki tudott venni. Emberi szavakat. Azután rájött, hogy a hangszóró zúg, és nemsokára tisztán hallotta:

– Hetes felderítő egység, hall engem? Hetes egység! Válaszoljon!

Valaki a bázisról hívta őket. Gyorsan megragadta a mikrofont:

– Itt a hetes felderítő egység! John Miller tizedes beszél.

– Ichak ezredes vagyok. Mi történt magukkal? Minden figyelmeztetés nélkül elhallgattak a vonalak.

– Megtámadtak minket, uram. Egy plazmaágyúval lőtték ránk, közvetlen közről.

– Plazmaágyúval? Nem értem. Maga lokátoros, nem? Hogy lehet, hogy nem észlelte ilyen távolságból a fegyvert?

– Magam sem értem. Új álcázó eszközük lehet, amiről eddig nem tudtunk. A műszerek nem mutatták ki.

– A többiek? Kapcsolja nekem Komarov parancsnokot!

– Meghaltak. Mind meghaltak, uram. Csak én maradtam életben.

A vonal túlsó oldalán valaki szitkozódott.

– A berendezései még működnek?

– Ahogy látom, kifogástalan állapotban vannak. Mindjárt körülnézek.

– Miért, eddig mit csinált? – az ezredes hangja egyre türelmetlenebb lett.

– Elájultam, uram. Nemrég nyertem vissza az eszméletem.

– Térjen magához, katona! Öt perc múlva jelentkezünk. Addig készítsen helyzetjelentést.

– Öt perc nagyon sok idő itt... – „egyedül”, akarta mondani, de elharapta a mondat végét.

Ezt megértették.

– Tartson ki, tizedes. Megyünk magáért – mondta Ichak barátságosabb hangon. – Kapcsolat vége!

Egyedül maradt a néma műszerek között. Törött karja egyre jobban sajgott. Nem a parancsnak engedelmeskedett, amikor a szellemet a páncélos halálra sebzett roncsa fölé irányította, csak le akarta kötni a figyelmét, hogy megfeledezzen az erősödő fájdalomról. Rájött, hogy ő itt már nem tehet semmit. A seregnek megvannak az eszközei, amiket igénybe is fognak venni. Főleg most, mikor tudják, hogy a rovarok is bevetettek egy új technológiát.

A páncélos mellett megjelent egy szkolopendra. Miller kíváncsian bámulta. A kiképzésen már találkozott a faj néhány példányával, de azok már halottak voltak és meredten feküdtek a boncasztalon. Az újoncoknak elmutogatták a sebezhető részeket, és aki akarta, meg is foghatta őket. Tökéletesen veszélytelenek voltak. De ez itt mozgott! Szelvényekből álló, méteres testén ezüstszínű öltözéket viselt. Több száz ízelt lába serényen verdesett alatta, elülső, megnövekedett tapogatóival ismeretlen funkciójú és rendeltetésű tárgyat cipelt. És egyre többen voltak. Csak úgy rajzoltak ki a közeli sziklák közül. Ellepték a roncs körüli teret, és vizsgálgatták, ami a páncélosból megmaradt. Páran már be is másztak a jármű belsejébe.

„Úristen!” – gondolta – „Egy egész század. Sokan fognak még ma meghalni.”

Velük tartott a kiégett folyosókra is. A rovarok ügyet sem vetettek a katonák teemeire, inkább a megmaradt eszközök érdekelték őket. Feltételezte, hogy valamilyen módon összeköttetésben lehetnek a saját flottájukkal, ha ilyen buzgón kutatnak információk után. Még nem fedezték fel rejtekét, pedig már párszor elhaladtak mellette. A fülke árnyékolása tökéletesnek bizonyult. Megfigyelte, hogy a bejárati ajtót rögzítő zárszerkezet a magas hő hatására egybeolvadt a fallal. De ezért nem aggódott. A tervezésnél figyelembe vették az olyan helyzeteket, amikor a szélsőségesen szilárd ajtó nem lehet egyszerűen kinyitni. Ezért tölteteket építettek be a keretbe. Baj esetén a lokátoros egyszerűen kirobbantja magát.

Telt az idő és a bázis nem jelentkezett. Valószínűleg nem akarták felfedni a támadást egy rádiójellel. Volt annyi esze, hogy nem kezdeményezett kapcsolatot. Most olyan volt, mint régen, a hegyek között, messze minden embertől. Csak akkor nem nyüzsögtek pár lépésnyire tőle az idegen civilizáció képviselői. Volt ideje elmélkedni.

Újra végiggondolta életét, felidézte maga előtt szülei és testvérei arcát. Eszébe jutott megtörtén is büszke anyja, öreg, bölcs nagyapja és elhunyt bajtársai. Minél inkább hatalmukba kerítették az emlékek, annál jobban eluralkodott rajta egy furcsa érzés. Rádöbrent, hogy ez a szégyen. Mi lesz vele, ha ennek vége lesz? Kivakarják biztonságos odújából, végigszenvedni a szokásos kihallgatási procedúrát, és megint beosztják egy páncélos legénységébe. És sosem fogják megbocsátani neki, hogy túlélte, és ami a legrosszabb, ő maga sem. Talán igazuk is lesz. Ingadozott magában, de kételyei gyorsan elmúltak, mert ez nem a bizonytalanság ideje volt.

Döntött.

Pisztolya agyával megkocogtatta az ajtót. Eleinte bátortalanul, halkán, majd egyre határozottabban. A kopácsolás zaja végigterjedt a folyosókon és látta, hogy a rovarok felkapják a fejüket és elindulnak a zaj forrása felé.

Egyre többen gyülekeztek a fülke előtti helyiségben. Egyikük nekiesett az ajtónak, és feszegetni kezdte. A többiek eleinte csak nézték, de látva erőlködését, csatlakoztak hozzá. Megvárta, míg elegendő számban felgyülemlenek az ajtó előtt, aztán megnyomta a kioldógombot. A falból hirtelen kirobbanó vastag páncéllemez jókora rendet vágott a rovarok soraiban. Akiket nem tépett ketté, azok közül sokat szétkent a szemközti falon. A megmaradók elindultak a lokátoros felé, aki üvegesedő szemekkel és egyre merevebb ujjakkal vezérelte a szellemet a fülkébe. Mindnyájukat megelőzve, elsőként ért oda.

John Miller tizedes életének utolsó pillanatában szembenézett önmagával.

A Star Wars katonai vonatkozásai

George Lucas lassan három évtizeddel ezelőtt indult filmpozsza, a Csillagok háborúja megrázó képet fest arról a demokráciáról, amely tény és való, hogy nagyon rossz ugyan, de ennél jobb államrendet sehol a világon – sőt a világegyetemben – sem sikerült még senkinek létrehozni. Az elkövetkező néhány oldalon megkísérlem bemutatni annak az univerzumokon átívelő hatalmas polgárháborúnak a katonai vonatkozásait, amit ennek a hat részes filmpozsznak az alkotói a mozivászonra álmodtak.

Baljós árnyak

Mivel a hexalógia legelső részében – amelynek alkotói a „Baljós árnyak” címet adták – a katonai tényezők tulajdonképpen másodlagos jelentőséggel bírnak, én sem térhetek ki a politikai háttér rövid felvázolása elől.

A Darth Sidious sith nagyúr befolyása alatt álló Kereskedelmi Szövetség előbb blokád alá vette, majd droid hadseregével megszállta a Naboo bolygót, mert ily módon akarta pótolni azt a pénzt, amit elvett tőle a Galaktikus Köztársaság azzal, hogy adót vetett ki a szabadkereskedelmi útvonalakra. A zárlat feloldásának feltételül azt szabta, hogy Amidala királynő, a planéta uralkodója lépjen be a szövetségbe, különben halálra éheztetik az alattvalóit. Amidala ahelyett, hogy meghódolt volna, Couruscantba, a Köztársaság fővárosába repült, hogy a Szenátus elé tárja a népét ért sérelmet. A szenátorok azonban csupán a saját kicsinyes érdekeikkel törődtek, ezért érdemben nem foglalkoztak a naboo népet ért sérelemmel. Az uralkodónő kétségbe esésében indítványozta az államfői hatalmat gyakorló Valorum főkancellár menesztését, akinek a hivatalát a nabooi Palpatine szenátor foglalta el. Amidala királynő nem tudhatta, hogy pont Palpatine szenátor az a Darth Sidious sith nagyúr, aki titokban az egész Kereskedelmi Szövetséget a kezében tartja, s ő adta ki a parancsot a Naboo bolygó elleni támadásra is.

Ezek után szinte másodlagos jelentőségűek azok az események, amelyek a Naboo bolygón történtek. Miután Amidala királynő hazatért Couruscantból, szövetséget kötött Boss Nassal, a naboo által korábban leigázott Cogan nép főnökével. Megállapodtak abban, hogy amennyiben a coganek segítenek döntő csatában legyőzni a Kereskedelmi Szövetség robothadseregét, akkor egyenlő jogokat kapnak a naboo néppel.

A Kereskedelmi Szövetség hadvezetése az ütközetben hibát hibára halmozott. Azt hitték, hogy egyszerűen elsöpörhetik a coganeket a robotcsapat-szállító járművekből leadott lézertüzéségi tüzellel, ezért a robot-gyalogság támadásának tulajdonképpen csak az üldözésben lesz szerepe. Ennek tudható be talán, hogy a droidok hosszú, nyolcsoros vonalban sorakoztak fel a csatához, és a védelmüket a hátuk mögött felállított csapat szállító járművek lézergyúira bízták. Ezzel elestek a támadásban oly fontos páncélos védelemtől, ami azért lényeges, mert egyrészt a tüzéségi előkészítés hatástalannak bizonyult a coganok energiapajzsával szemben, másrészt a droidok nem

rendelkeztek közelharc fegyverekkel. • Az volt mindössze a szerencsénk, hogy a coganek „lovassága” támadásba lendülve kibújt az energiapajzs mögül, így a szállító-járművek lézérágyúit rendet vághattak a soraikban. Ez egyben az ütközet fordulópontját is jelentette volna, ha a történet főszereplője, a 12 év körüli – bár különleges képességekkel megáldott – Anakin Skywalker nem lett volna a legjobb helyen a legjobb időben ahhoz, hogy egy – nem éppen szánt szándékkal leadott – lövéssel a levegőbe repítse a Kereskedelmi Szövetség droid hadseregének energiaellátó központját.

A nabook győzelméhez elsőként a kétszínű Palpatine kancellár gratulált Amidala királynőnek, aki mit sem sejtett arról, hogy már javában készül a demokrácia ellen a klónok támadása...

A klónok támadása

A Csillagok háborúja című hexalógiának A klónok támadása című epizódját megnézve – ha úgy tekintjük – sorozatos harcászati meglepetések peregnék le előttünk a mozivásznon. Soraimban ezeket a – Star Wars történet későbbi részeinek jobb megérthetősége szempontjából fontos – meglepetéseket kívánom számba venni.

Azt már tudjuk, hogy a kétszínű Palpatine kancellár, a sötét erőt szolgáló titkos Sith lovagrend mestere, a hatalom megragadására készül, ezért tanítványát – a fiatal korában Yoda mester által is oktatott – Dokku grófot azzal bízta meg, hogy a Kamino bolygón állítson fel egy droidokból álló hadsereget, amellyel a későbbiekben meglepetésszerűen támadhat a Galaktikus Köztársaság államrendje ellen. Amikor erről a jedi lovag, Obi van Kenobi, valamint tanítványa, Anakin Skywalker értesült, elhatározták, hogy még az előtt rajtaütnek a robot katonákat előállító üzemben, hogy a termelés nagy lendületet vett volna. A jedi lovagokat akkor érte meglepetés, amikor ráeszméltek, hogy a gépkatonák előállítására már oly mértékben előrehaladt, hogy még a jedik ellen is eredménnyel lehet bevetni azokat. A biztos haláltól a két bajnokot az mentette meg, hogy – meglepetésszerűen – megjelentek a jedi lovagok, akik – ideiglenesen – fel tudták tartóztatni a droidokat. Mikor ezt Dokku megtapasztalta, rájött, hogy ellenfelei további erősítéseket kaphatnak, ezért robotjaival a Kamino bolygón azok megérkezése előtt el kell döntenie a harc kimenetelét. A jedikre a biztos halál várt volna, ha – újabb meglepetésként – időben meg nem érkezik Yoda mester a klón hadsereggel, amelyet szívós harcban ugyan, de sikerült úgy visszaszorítani a robotharcosoknak, hogy közben jottányit sem enyhítettek a jedi lovagokra nehezedeő nyomáson. Yoda ekkor vélte elérkezettnek az időt arra, hogy bevesse a hatalmas tűzerejű légideszant szállító gépeit, amelyek az éppen támadást végrehajtó – tehát védtelen – robotokat újabb meglepetésként szanaszét lövöldözték.

Gondolatmenetemet a katonai tevékenység egyik legfontosabb alkotóelemére, a meglepetésre építettem. Látható, hogy mindkét szemben álló fél élő- és tűzerejének felsőbbrendűségében bízva kizárólag a támadást erőltette, s védekezésre még csak nem is gondolt. Ezért érthette olyan váratlanul az ellenfeleket, ha a másik meglepetést keltve friss erőket dobott a csatátérre, ami miatt mindkettőnek irtózatosszerű veszteségeket kellett elszenvednie.

• A film katonai hibáiról lásd Csörnök Szilárd: A Baljós ármak katonai szemmel. In: Téridő Horizont II. évfolyam 3. szám, 15. o.

Végül a csatatér ura tehát a klón hadsereg maradt, amely látszatra learathatta a győzelmi babérokat. A valóságban egyáltalán nem ilyen egyszerű a helyzet! A háború kitörése miatt a fővárosban, Couruscantban, a Senatus különleges felhatalmazást adott Palpatine főkancellárnak, aki a törvény adta lehetőségeket a hatalom totális megragadására használta fel. Mindez azzal a következménnyel járt, hogy a demokrácia – bár látszatra győzedelmeskedett a kizárólagosságra törekvő gonosz szándékok felett – Palpatine különleges felhatalmazásával tulajdonképpen a saját sírját ásta meg. S hogy a baj ne járjon egyedül, előbb-utóbb majd bekövetkezik a Sithek bosszúja.

A Sithek bosszúja

A Galaktikus Köztársaság súlyos válságot élt át, mert a törvényhozás kiszámíthatatlansága miatt elharapózott a széthúzás. A bajok tulajdonképpen a Sith lovagrend miatt váltak súlyossá. Ennek titokzatos vezetője nem más, mint a Köztársaság első embere, Palpatine főkancellár. A háttérből Darth Sidius néven ő irányította a Kereskedelmi Szövetség és a Független Rendszerek Konföderációja köztársaság ellenes harcát.

A Kereskedelmi Szövetség – amint arról a korábbi epizódokból tudomást szerezhettünk – a Naboo bolygó sikertelen megszállása után elvesztette jelentőségét. Vezérkarát a főkancellár parancsára Darth Wader hányta (lézer)kardélre. A Független Rendszerek Konföderációjának politikáját Darth Sidius tanítványa, Dokku gróf irányította, míg a hadügyeit – a Köztársaság által is katonai lángelmének tartott – kiborg Grievous tábornok intézte.

Grievous ötletes tervet eszelt ki a hatalom megragadására: a fővárosban, Couruscantban elfogta Palpatine főkancellárt, amivel döntő csatára bírta a köztársasági űrflojtát. Tudta, nem biztos, hogy megnyeri az ütközetet, de azt is tudta, hogy a harcban mindkét fél végzetesen meg fog gyengülni. Mivel az állam első embere a konföderációsok foglya, rajta keresztül az egész Galaktikus Köztársaság is tetszés szerint irányítható. Az egész elgondolás azzal siklott ki, hogy két jedi – név szerint Obi van Kenobi, és a tanítványa, Anakin Skywalker (akinek a későbbiekben Darth Wader lett a neve) – kiszabadította a főkancellárt, sőt, ez utóbbi Dokku gróft is ledöfte lézerkardjával. Grievous tábornok Dokku halála után azonnal visszavonult a Geonosis bolygóra. Azt tervezte, hogy ott droidokból új hadsereget állít fel, hogy később ismét harcba szállhasson a Galaktikus Köztársaság feletti hatalom megszerzéséért.

Mikor a Geonosison megjelent a főkancellár két megmentője, Grievous tábornok azonnal kiadta a visszavonulási parancsot a Mustafar bolygóra, mert tudta, hogy Obi van Kenobi és tanítványa nyomában ott jár a Köztársaság klón hadserege. Ennek túleje ellen pedig a couruscanti űrbéli vereség után a Független Rendszerek Konföderációjának készületlen robotharcosait nem lenne tanácsos még a szárazföldön harcba indítani. Mivel Grievous tábornokot Obi van Kenobi szíven lőtte, hadseregének visszavonulása a Geonosis bolygóról káoszba fulladt, ami miatt a klónoknak sikerült megsemmisítő vereséget mérniük ellenfelükre.

Ezalatt a fővárosban Mace Windou jedi mester elhatározta, hogy megöli a főkancellárt, mert Anakin Skywalkertől megtudta, hogy Palpatine a jedi lovagrend esküdt ellenségének, a Sith rendnek a nagymestere. Anakin megvédte a főkancellárt, legyőzte Mace Windout, majd a Mustafar bolygóra indult, hogy leszámoljon a Független Rend-

szerek Konföderációjának vezérkarával. Mivel ez a Geonosis bolygón teljes vereséget szenvedett, Anakin nem talált ott senkit, csak Obi van Kenobit, aki legyőzte őt. Palpatine megmentette Anakin életét, és hű szolgálóra lelt benne Darth Wader néven.

Mace Windou halála után a főkancellár utasítására a klónok hátba támadták jedi parancsnokaikat, Palpatine pedig bejelentette a Szenátusban, hogy helyreállt a béke, amelynek megtartásához elkerülhetetlen a monarchia bevezetése. A Szenátus dörgő tapsviharral vette tudomásul a császárság kikiáltását. Egy maroknyi – immár törvényes rend ellen – lázadó republikánus ezt hallva harcot indított a demokrácia visszaállítására érdekében. Túl sok lehetőségük nem lehetett a sikerre, de táplálta bennük a győzelem hitét egy új remény...

Egy új remény

A császári hatalom nyomasztó túlerejével dacoló köztársaságpárti lázadók rövid időn belül már nem a közeli végső győzelemért küzdöttek, hanem azért, hogy folytatni tudják a harcukat, hogy megmaradjon a reményük arra, hogy a távoli jövőben esetleg diadalt aratnak.

Lehetett is okuk a bizakodásra, mivel sikerült megszerezni a Birodalom csodafegyverének, a bolygók szétlövésére is alkalmas Halálcsillagnak a tervdokumentációját, amit eljuttattak a lázadóknak a Yawin bolygó negyedik holdján lévő támaszpontjára. Itt rájöttek, hogy az egész úrbázis magától szétrobban, ha protontorpedóval belelőnek az ürállo-más hőkivezető csövébe, mert egy ilyen találat láncreakciót idéz elő a főreaktorban.

Maga a csillagháború rendkívül érdekes. Darth Wader, az uralkodó személyes megbízottja – ahogy A Jedi visszatér című fejezetben maga Palpatine császár is – nem csupán a győzelemre törekszik. Nem szétkergetni kívánja a republikánusok haderejét – akik egy vesztes csata után még újjá szerveződhetnének –, hanem a Birodalomnak azt a pusztításban megtestesülő magasabb rendű szellemi fölényét akarja bebizonyítani, amely ellen lázadni ellentétes lenne az értelmes lényekbe teremtésükkor kódolt túlélési ösztönrel. Darth Wader és a Halálcsillag parancsnoka, Tarkin tábornok, mielőtt megindult volna gyilkos műholdjával a lázadók fészket rejtő Yawin rendszer felé, még megmutatta az erejét azzal, hogy szétrobbantotta azt az Alderaant, amit – a tervdokumentáció megszerzésében kulcsszerepet játszó – Lea Organa szenátornő a szülőbolygójának tartott.

Tarkin tábornok, a Halálcsillag parancsnoka tudta, hogy aki megtámadja a támaszpontját, az vagy örült, vagy olyan fegyverrel rendelkezik, amivel szét tudja robbantani az egész szerkezetet. Ez utóbbit előbb ki kellene fejleszteni, amihez a republikánusoknak sem szellemi sem technológiai felkészültsége nem elegendő. Azt gondolhatta, hogy ha felvonul ellene az egész republikánus hadiflotta, azt hatalmas tűzerejével úgy elseperheti, mint ebéd után a háziasszony az asztalról a morzsát. Amikor támadásba lendültek a Köztársaság X szárnyú vadászgépei, egyszerűen el sem tudta képzelni, hogy mit akarhatnak.

A Halálcsillagon később rájöttek, hogy Luke Skywalker különítménye arra készül, hogy telibe találja az objektum hőkivezető csövét, amivel az egész szerkezet szétrobbantható. Ekkorra a csata kimenetele annyira kétségesnek tűnt, hogy egyesek azt tanácsolták Tarkin tábornoknak, hogy meneküljön, amit persze ő – vérbeli katoná-

ként – visszautasított. Így kellett tennie, hiszen már csupán néhány másodperc kellett volna ahhoz, hogy a rettenetes műbolygó lőtávolságába kerüljön a döntő győzelmet jelentő megsemmisítendő cél. Csak mellékesen jegyzem meg, hogy Darth Wader a későbbiekben a helyszínen, saját kezűleg végezte ki Ozzel admirálist, csak azért, mert a Hoth-rendszerbe érkezve túl hamar lépett ki a hiperútból, amivel lehetőséget biztosított a lázadóknak arra, hogy felkészüljenek a birodalmiak – egyébként sikeres – támadására. Ha ilyen kis hibáért halál jár, milyen sors várhatott Tarkin tábornokra, ha azt kell jelentenie a császárnak, hogy megsemmisült a megsemmisíthetetlen úrbázisa?

Végül – hála annak, hogy Luke Skywalker a protontorpedójával telibe találta a Halálcsillag hőkivezető csövét – sikerült szétrobbantani a birodalmiak galaxis-szerte rettegett üreszközét. Ezzel a lázadók jelentős győzelmet arattak. Tudniuk kellett azonban, hogy a császár előbb-utóbb megtorolja kedvenc csodafegyverének elpusztítását, s akkor a Birodalom visszavág...

A Birodalom visszavág

Miután a felkelők a Yavin bolygó negyedik holdjánál megsemmisítették a császári elnyomás jelképének tekintett Halálcsillagot, menekülniük kellett, hiszen a Birodalom „hagyományos” erőivel szemben nem tarthatták meg állásaikat. Darth Wader, a császár személyes megbízottja egyetlen meglepetésszerű csapással kívánt véget vetni a monarchiát megosztó republikánus forradalomnak: váratlanul akart felbukkanni a lázadók új támaszpontja, a Hoth csillagrendszer előtt, mert ha elpusztítja az ottani bázist védő energiapajzsot, akkor katonáival döntő csapást mérhet kiszolgáltatott helyzetbe került ellenfeleire. Ez a terve meghiúsult, mert a cél felé közeledő csapataival Ozzel admirális túl korán lépett ki a hiperútból, ezzel elárulta magát, és a demokrácia bajnokai, aktiválva energiapajzsukat, fel tudtak készülni arra, hogy addig ellenálljanak, amíg elmenekítik az embereiket és a felszerelésüket. „Természetesen” ez a hiba Ozzel admirális életébe került.

Darth Wader új terve szerint a birodalmi haderőnek az energiapajzsot megkerülve felszíni támadást kellett indítania a felkelők ellen. A császáriak rohamát megkönnyítette egyrészt az, hogy a köztársaságiak nem építettek ki egymást fedező tűzérési tűzrendszert, másrészt, hogy a republikánus védelem – több mint valószínű, hogy az élőerő és a felszerelés hiánya miatt – az energiaellátó rendszer közvetlen környékére korlátozódott. Az előretolt állások hiánya hozzájárult az uralkodó katonáinak gyors sikeréhez, de megsemmisítő csapást már nem tudtak mérni a lázadókra! A monarchisták tudománya abban merült ki, hogy bevetették a rettenetes tűzerejű és szinte sebezhetetlen birodalmi lépegetőket. Ezek azonban nevelésesen kevesen – mindössze öten – voltak, és Luke Skywalker rövidesen meg is találta a gyenge pontjukat: az X szárnyú vadászgépek vontatókábeleivel felbuktatta a gépszörnyeket. Nem az a baj, hogy kitalálták, hogyan kell harcolni a lépegetők ellen – mert azok ék alakzatban támadva egymást fedező tűzükkel megakadályozták, hogy a másik négy harceszköz mozgásképtelenné váljon –, hanem az, hogy nem volt belőlük még néhány, hogy több irányból támadva még azelőtt célt érjenek, hogy a bázist kiürítették volna a gazdái.

A csatát kétségtávol a Birodalom nyerte meg. Ez döntő győzelemnek mégsem nevezhető, mert az uralkodó csillagflottájából hiányoztak a közepes méretű egységek.

A csillagrombolóknak félelmetes ugyan a tűzerejük, de nem fordulékonyak. Elég arra gondolni, hogy úgy tudott Han Solo a Millennium Falconnal elmenekülni előlük, hogy bebújt az egyik alá anélkül, hogy észrevették volna. A Tie-vadászok manőverező képessége megfelelné a kívánalmaknak. A tűzerejük azonban annyira gyenge, hogy amikor a köztársaságiak az ionágyúkkal időlegesen harcképtelenné tették a birodalmi csatahajókat, a Tie-vadászok képtelenek voltak megakadályozni azt, hogy a republikánus szállítóhajók áttörjenek a Hoth rendszer köré vont monarchista ostromzáron.

A fentiek miatt a menekülésért vívott csata a lázadók győzelmét hozta. Ennek a következménye akkor válik majd jelentőssé, amikor a jedi visszatér...

A jedi visszatér

A jedi visszatér című epizód a szeretet és a gyűlölet küzdelmét meséli el. A császári hatalom tökéletes alávetést vár el minden alattvalójától, lett légyen az akár egyén, akár közösség. Soraimban arra szeretnék rávilágítani, hogy ezzel Palpatine császár lehetetlenre vállalkozott, ami miatt ügyének törvényszerűen el kell buknia. Előbb nézzük meg, hogyan valósítja meg a hatalom az egyén alávetését!

Az individuum kiiktatásának – amióta világ a világ – leghatásosabb eszköze a fizikai vagy a lelki terror. A császár azt hitte, hogy ha eleget kínozza Luke Skywalker, akkor az megtörik, és a gonosz szolgálatába áll. Darth Wadernél Luke kínjai a lelki megtörést szolgálták: Azzal kellett bizonyítania ura iránti feltétlen hűségét, hogy tétlenül végignézi tulajdon fia kínszenvedéseit. A velejéig romlottnak tartott Darth Wader ezt látva a mélybe vetette a gazdáját. Nem tehetett egyebet, mert a lélekkel megáldott élőlényeket a családjuk védelmére programozta be a „tervezőjük.” Ennek a figyelmen kívül hagyásával a császár maga ellen irányította az általa Darth Waderbe oltott mérhetetlen gyűlöletet, amivel a jó végzetes csapást mérhetett a gonoszra.

A közösség megtörésének leghatásosabb eszköze a döntő csata. A császári hadvezetés briliáns tervet dolgozott ki a republikánus űrflotta megsemmisítésére. Miután kiszivárgott, hogy a birodalom egy, még a réginél is sokkal hatalmasabb, és most már valóban elpusztíthatatlan halálszöglet építésébe fogott, ellenfeleinek nem maradt más választása, mint döntő csatában mérkőzni meg a Monarchiával, de még azelőtt, hogy a félelmetes űrbázis fegyverzete tűzkésszé válik. A feladat – elvileg – elég könnyű, mivel a császár nem gondoskodott megfelelően műholdjának sem űrbeli, sem szárazföldi védelméről. Ha egy kommandó az Andor bolygón el tudná vágni a csupán néhány legionárius által őrzött létesítmény energiaellátó-rendszerét, akkor a lázadók teljes erejükkel rácsaphatnának a védtelen és még fegyvertelen műbolygóra, és azelőtt szétrobbanthatnák, hogy egyetlen lövést is leadott volna. A valóság azonban egészen más. Az űrbázis közvetlen közelében, de az Andor bolygó takarásában várta ellenfelét egy egész birodalmi csillagflotta. Az Andoron lévő energiaellátó-rendszert pedig egy – szintén titokban felsorakoztatott – légió védte. A csapda készen állt, s csak idő kérdése, hogy mikor sétál bele a lázadók űrhadereje.

Az eddig olajozottan működő császári gépezetbe azonban homokszem került. Pont akkor, amikor megkezdődött az űrben a döntő ütközet, fellázadtak a gyűlölt monarchia ellen az Andor bolygó kőkori szinten megmaradt őslakói. Ezek halomra gyilkolása időbe került, ami a kritikus pillanatban lefoglalta az energiaellátó-rendszer vé-

delmére kirendelt birodalmi légiót. Az Andoron szétforgácsolódott császári sereget – ha nehezen is, de – sikerült legyőzni. Az energiapajzsától megfosztott új halálcshellag így védtelenné vált. Mielőtt az utolsó köztársasági hadihajót is tűzgolyóvá változtatta volna a császári túlerő, egy jól irányzott lövéssel sikerült felrobbantani az egész szerkezetet. Az ütközet végére mindkét fél hadereje felmorzsolódott: a császár halálával eltűnt a birodalmat összetartó erő, ám a köztársaság sem pótolhatta egyhamar a veszteségeit. A galaxis lakói választhattak, melyik rendszer a rokonszenvesebb számukra. A nép döntött: letaszította talapzatáról a császár szobrát, és ismét kikiáltották a köztársaságot.

A császár nem tudta felfogni, hogy a gyűlölet ellentétes a gondolkodó szerves élőlények természetével, s az sem fért a fejébe, hogy nem „csak úgy általában gyűlölünk”, hanem ennek a negatív érzésnek mindig meghatározott tárgya van: ebben az esetben ez maga a császárság intézménye. Azzal, hogy önmaga ellen irányította az általa az élőlényekbe oltott mérhetetlen gyűlöletet, a gonosz végzetes csapást mért önmagára...

KONCERT

Gratok

Eleinte nem keresed,

Merengve nézte földje kék virágait. A szirmok ultraibolya színben parázzlottak az aranyárga napsütésben. Az erkélyen állt, a virágok bibéikkel mind felé fordulva szívták magukba illatát. Ragyogásuk felerősödött, és még az is virágba borult, amelyik addig zárva tartotta bimbaját. Tavasz volt. Az ezüstös égen ezernyi apró felhőpamacs ringatózott a kora esti szélben. Halvány vörös csíkok futkostak a távoli horizonton, jelezve az éjszaka közeledtét.

Nélkülük egyszer ez mind el fog pusztulni. Akkor majd új kor köszönt Gratokra. Az illattalanok fellázadtak. Nem túrték tovább közönyös sorsukat, és bár az ősök mindent megtettek, végül mégis menekülniük vagy veszniük kellett.

- A hajó csak ránk vár, Mikátor.
- Tudom.
- Indulnunk kell. A csöcselék már a kaput ostromolja.
- Ne hívd őket így. Csak a maguk életét akarják élni. Megbízható a kapitány?
- Nem kérdez semmit, és látszólag a fizetéssel is elégedett.
- Fáj, hogy mindezt itt kell hagynunk, fáj, hogy a tanács nem tart velünk, és azt hiszi, továbbra is képes még hatni az illattalanokra.
- Felséged mindent megtett; figyelmeztette őket...
- Talán mégse mindent. Nekik van igazuk. A mi időnk lejárt. Nem tart már igényt ránk ez a világ. Pusztulnunk kell.

A hajó

Illatát észre sem veszed, mégis,

Vilhelm Kowalski kapitány lassan felállt elnyűtt foteljéből, és kikapcsolta a percek óta csak kék fényt árasztó képernyőt. Nagyot nyújtózkodott, miközben óriásit ásított. Unalmas óráit retro-filmek nézésével töltötte. Egyik kedvence, a Máltai sólyom az imént ért véget, de csak nehezen szánta rá magát, hogy a kényelmes testhelyzetből felkeljen. A mosdóba ment, megmosta arcát. A tükörből negyven körüli, borostás arc nézett vissza rá fásult tekintettel. Felvette a zubbonyát, betúrta az ingét és kilépett a kabinból, hogy megtegye szokásos ellenőrző körútját. Az ajtó hangtalanul záródott be mögötte. Léptei elkopott futószőnyegen vezettek a hídig.

– Üdvözlöm, Vilhelm – darálta a komputer női hangja. – Minden érték a megengedett határon belül van. Az érkezésig még száznegyvennégy óra és negyven perc van hátra.

A kapitány végignézett a műszerfalon, majd a semmitmondó sötétségbe bámult az ablakon át. A végtelen űr sötétsége fokozta depressziós hangulatát. Magánya minden úttal egyre nagyobb lett. Hiába az ismerős űrállomások, bolygók és a fogaadók a galaxisok között, bolyongva csak a hajóját, Elenort tartotta társának.

Szívéhez nőtt ez a hajó. Már nem számított modernnek, mégis megállta a helyét

• Az Avana Egyesület által 2005-ben meghirdetett *Preyer Hugo* novellapályázat első helyezettje.

az űrszállítók egymás közt vívott hatalmi harcában. A „*Védekezz és menekülj!*”-stratégia szerint építették, ami erős páncélzatot és gyors hajtóművet jelentett. Az egyik legjobb konstrukció volt a maga nemében.

Kowalski elhagyta a hidat, és folytatta ellenőrző körútját. A raktérben a csomagok (hogy legális vagy illegális, ő sohasem kérdezte), rendezetten, bontatlanul álltak a helyükön.

– Itt is minden rendben – nyugtázta magában.

Utasait, a Mikátort és testőréit, meg azt a tenyérbe mászó képű improvizőrt már tizenhat órája nem látta. Nem mintha hiányoztak volna neki, de fizettek a kényelmükért, és annyit mégiscsak megérdemeltek, hogy naponta egyszer ételt adjon nekik.

A hajóban akár húsz ember is kényelmesen elférhetett, de most csak három utasa volt. Ez az üresség jellemezte már évek óta a magánfuvarozók hajóit, mióta a kalózok előzönlöttek a galaxisokat, és nem akadt senki, aki megfékezhetné volna őket.

– Elenor, alszanak még az utasaink? – kérdezte a kapitány a fedélzeti komputert.

– Nem észlelek magasabb aktivitásra jellemző tevékenységet. A kettes kabin lakója hét órája gyakorlatilag mozdulatlan, a hármas kabinba jelenleg nincs betekintésem.

– Elenor, jelezd nekik, hogy egy órán belül legyenek az étkezőben.

Kowalski befejezte az ellenőrzést. A hajtóművek és az energiaellátás tökéletesen működött. Csak a kormány-stabilizátorral volt egy kis probléma, de azt némi számítógépes program módosítással korrigálni tudta. Ismerte hajója minden porcikáját, a szükséges korrekciókat mindig maga végezte, a karbantartást soha nem bízta idegenre.

Az improvizőr nem aludt, csak feküdt az ágyán órák óta mozdulatlanul, és a plafont bámulta üveges tekintettel. Arcán időnként megrándult egy-egy izom, és a remegés végigfutott az egész testén. Izmos alkata volt, de nem az a kigyúrt fajta, hanem az a mázlista típus, akinek a sejteiben soha nem rakódott le egyetlen gramm zsír sem. Éles vonású arcát erősen kiálló szemöldökcsont, hegyes áll és alacsony homlok jellemezte. A nőknél sohasem volt sikere, de ő ezt nem bánta. Az ő élete az üzletről szólt. Gondolatai mindig ezer probléma megoldásán jártak, egy ötleten, ami mindenképpen megvalósításra várt még. Mióta megismerte útítársait, csak azon rágódott. Minduntalan az az egy téma tört felszínre a sok-sok más elképzelés között.

„Először is üzennem kell nekik, aztán odarendelnem őket az űrállomásra. Bérelnem kell egy helyiséget is, meg egy stúdiót, ahol rögzíthetnék az anyagot, valami spéci kutyával, biztosan lesz ott valaki, aki meg tudja szerkeszteni. Utána persze szabadalmaztatni kellene, és még nagyobb piacot teremteni neki. Ez még mind menne is simán, csak valahogy a közelébe kéne férkőznöm, és rá kéne beszélnem, hogy vegyen részt benne. Pedig én megmondtam. Megmondtam, hogy ez egy különleges adottság, erre kereslet van, vagy ha nincs, majd én kerítek, de őfelsége hajthatatlan. A testőre meg, mint valami kobra, csak sziszeg és fűj...” – járt az agya rendületlenül. Magát győzködve tépelődött tovább: – „Miket beszélsz? Azóta, hogy felhoztad ezt a témát, még látni sem akarnak, eltűntek a kabinjukban, még az orrukat sem dugják ki. Amúgy elég riasztó egy népség. Az a sok dudor, mintha összecsupkédtek volna a bogarak, a testőr is biztosan azért takargatja magát. Tudom, hogy menekülnek valami elől, bár titkolják, látszik rajtuk. Talán ha segítenék nekik, akkor lekötelezném őket, és akkor már minden menne, mint a karikacsapás.”

A dupla kabint különös illatú, lágy levegő töltötte be. Semmihez sem fogható, semmihez sem hasonlítható illat, amit a fürkében tartózkodók egyike árasztott magából. Az illatozónak sötétbarna bőre apró, puha dudorokkal volt telehintve. A kicsiny dudorok mirigyeket tartalmaztak, és ezeknek volt köszönhető, hogy a Mikátor minden érzelmeit más és más illat jelezte. Az íróasztalnál ült, és egyhangú pillantásokkal nyugtázta a kezében tartott jelentést. Kétségei voltak a hitelességét illetően, de bíznia kellett abban, hogy talán legalább egy része mégis igaz lehet. A jelentés Gratokról érkezett. Az új nemzedék, az illattalanok, kivégezték vagy elüldözték a magasabb társadalmi rangban élőket, az ősokeket. Aki nem tudott elmenekülni, azzal kegyetlenül elbántak. A Mikátor is csak sokoldalú testőrének köszönhette életét. A testőr az asztalhoz lépett. Mozdulata kizökkentette a Mikátort merengéséből.

Felnézett, és tekintete elakadt a mélyzöld szemek tengerében. Félelmet, aggodalmat és szeretetet látott azokban a szemekben, fegyelem, elszántság és üres érzelemmentesség helyett. A Mikátor hangulata lassan megváltozott, és vele együtt a levegő illata is. Az érzelmei dolgozni kezdtek, a vágyai beindították a kémiai folyamatokat a bőre alatt. A külvilág másodrangúvá vált. Feromonok keveredtek a vad, fűszeres olajok tüzes illatával.

A zöld szemű tudta, mit kell tennie. Arra képezték ki, hogy ura minden gondolatát már az illata alapján követni tudja. A testét lazán fedő, könnyű selyemből készült ruháját tartó kötést egy mozdulattal megoldotta. A selyem végigsimította a testét, akár a Mikátor tekintete. Először hosszú vörös haja vált láthatóvá, majd márványfehér bőre. Arca lágy vonásain gyakran elmerengett a Mikátor, hosszú nyakára már ezer csókot lehelt, az izmos test többi része is csak az ő érintésére várt.

Szinte egyszerre mozdultak, hogy az őket elválasztó asztalt megkerüljék. A bizonytalanságban való lét most szoros ölelést kívánt. A Mikátorról is lekerültek a ruhák, és az ölelés boldog mámorba csapott át. A padló puha szőnyegére vetették magukat. A lány magára húzta hatalmasát, karjaival és lábaival körülfonta. A herceg féktelen vággyal esett neki, és keresni kezdte a szemek fennakadt, kéjes mámorát. A lányt előntötte a férfi bőrének illata, körülötte megszűnt létezni minden, és mint mélyízű drog, úgy tompította tudatát. Forgott körülöttük a világ. Csípőjük egymáshoz tapadt, hullámzó tengerként szorították egymást, ott, ahol a férfi a víz, és a part a lány.

A herceg a hátára hemperedett, és magára húzta testőrét. Lassan az illata is tovaszállt, hogy átadja helyét valami másnak, ami könnyebb és édesebb, mint Gratokon a tavaszi napsugár.

Halk pittyegésre eszméltek. A testőr felugrott, az ajtó felé fordult, és gyilkos tüskéit kimeresztette végig a gerincoszlopán. Minden mozdulatlan volt körülöttük. Az ajtó feletti panelen a villogó üzenet állt: „*Vacsora az étkezőben, fél óra múlva.*”

– Valami fontosat óhajt közölni velünk, Mr. Kowalski? – a Mikátornak cseppet sem volt ínyére ez a közös összejövétel, de eleget tett a kérésnek és testőrével együtt az étkezőbe ment.

– Felelősségemnek érzem, hogy a hajómon minden rendben legyen. Még hat napon át kell velem utazniuk, és szeretném, ha ez alatt tisztáznák a konfliktusaikat.

– Számunkra nagyobb élvezetet jelentett volna, ha nyugodtan utazhatunk.

– Én inkább arra gondoltam, hogy egy közös étkezés segítene feloldani a kialakult feszültséget.

– Ez jó ötlet öntől, Vilhelm – törte meg a pillanatnyi csendet az improvizőr, csep-

pet sem palástolva örömét. A kapitány haragos tekintettel reagált a megjegyzésre, ám az improvizőr tudomást sem vett róla. – Mit szólnának egy gratoki ínycséséghez? Esetleg valami Nemzeti eledel?

– Abba a maguk fajtának belesajdulna a gyomra – ingatta fejét a herceg.

– Azért annyira nem lehet kellemetlen – próbálkozott tovább az improvizőr.

– Kowalski kapitány, ha feltétlenül ragaszkodik ehhez az étkezéshez, ám legyen!

Gratoki hertlent kérek véresre sütvé. – Majd a lányra pillantott, és hozzátette: – A testőrömmek ugyanazt.

– Örülök, hogy jobb belátásra bírtam – vigyorodott el az improvizőr.

– A maga ittléte csak nehezítette ezt a döntést, de a kapitány a vendéglátónk, az ő meghívását nem utasíthatom vissza.

– Megtisztel, Mikátor. Magának mit adhatok? – fordult a bosszantó utashoz.

– Ó, én bármit megeszek, magára bízom, Vilhelm – vicsorgott a kellemetlen alak.

A kapitány ebben a pillanatban igazán örült, hogy nem a Gratokon született, mert eléggé kellemetlen illatokkal töltötte volna meg a levegőt. Így is félő volt, hogy a Mikátor elveszti a tűrőképességét, és ő maga riasztja el az arcátlan improvizőrt. Valahogy nem kívánta megérezni a düh és az undor illatát.

Az ételek hamar az asztalra kerültek. A technikának köszönhetően alig lehetett megkülönböztetni az igazit a reprodukálttól. Mindannyian maguk elé vették hőtárolós edényben készült ételeiket, és egymástól kissé elkülönülve, mégis egy asztalnál, hozzáltak az étkezéshez.

– Gondolkodott már az ajánlatomon? – tette fel a kérdést az improvizőr, csak hogy megzavarja a számára elviselhetetlen csendet, amiben a saját gondolatain kívül semmit sem hallott.

– A kérdésre a testőr reagált elsőnek. Székéről felugorva éles és visító hangon adta tudtára a pofátlanul kérdezőnek, hogy mind a téma, mind a személye tűrhetetlen az asztalnál.

Az improvizőr szemei elkerekedtek, és torkát köszörülve próbálta magát megnyugtatni. Bizva abban, hogy ijedtségét nem vették észre, humorral próbálkozott:

– Ha megkérhetném, ezt a hangot a továbbiakban mellőzze, károsan hathat az emésztésemre, és ez a gekkóhús amúgy is elég száraz.

– Fogja vissza magát, és akkor nem ismétlődik... – a kapitány nem tudta befejezni a mondatot, mert hatalmas csattanás kíséretében megrázkódott a hajó, és érezhetővé vált, hogy a hajtómű leállt.

Egy emberként ugrottak talpra, s rohantak a híd felé, nem törődve a ruhájukhoz tapadt ételmaradékokkal.

– Elenor, mi történt? – kiáltott maga elé a kapitány.

– Kalózkodók támadták meg a hajót, és bevontatnak minket.

A komputer szavai után szinte a semmiből fegyveres idegenek jelentek meg a folyosón, akik egymást fedezve gyakorlottan hatoltak be az idegen környezetbe. Egy pillanatra minden mozdulatlaná vált, ahogy felmérték egymás erőviszonyait az ellenfelek. Ennyi idő is elég volt a testőrnek, hogy átlássa a helyzetet. Ruháján megoldotta az egyszerű kötést, és az még el sem hagyta a testét, ő már mozgásban volt a támadók felé. A kalózkodók nem emelték fel fegyvereiket időben, túl lassan eszméltek. A szűk folyosón ketten is alig fértek el egymás mellett, a vad anyatigrissé vált testőr mégis átsiklott az utat elzáró, könnyített páncélt viselő alakok között. Az első kettőnek ideje

sem volt felfogni, mi történik vele. Az egyik pillanatban még egy gyönyörű, nőnemű lény tartott feléjük anyaszült meztelenül, a következőben pedig kemény, hegyes tüskék állnak ki a tarkójukból. A második sor már egy kicsit gyorsabb volt. Bár fegyvereiket ösztönszerűen kapták maguk elé, használni már ők sem tudták. Irdatlan erő vágta földhöz őket, kipurcra belőlük minden levegőt.

– Elenor, vissza tudjuk verni a támadást? – hadarta a kapitány.

– Nem vagyok benne biztos.

– Igyekezz..., teljes energia a hajtóművekbe, hagyjuk itt őket!

Mindenki kivette a részét a harcból, a Mikátor és az improvizőr is. A kapitány elérte a hidat, átvette a vezérlést Elenortól, és manuálisan próbálta a hajót kimanőverezni a szorult helyzetből. A támadók nem akartak fogyni, folyamatos utánpótlásuk kimerítette a kis csapatot. A testőr hihetetlen sebessége és ereje ellenére is több sebből vérzett már, tüskéi pedig elfogytak. Gyönyörű, hófehér bőrén súlyos sebek éktelenkedtek, formás bal mellén a bimbó kettévált, mégis megszállottként küzdött, a fájdalommal mit sem törődve. Úgy, ahogy azt annak idején belénevelték.

– Lehagytuk őket – jelentette Elenor. – Kitértünk a vontatósugarak hatóköréből, de még mindig lónek ránk.

A fedélzeten már csak három kalóz tartózkodott, amikor hatalmas erejű robbanás rázta meg a hajót.

– Elenor, kárjelentést kérek... – ocsúdott fel a kapitány.

– Kisebb sérülések, a hajótest burkolata ép.

– Tűnjünk már el innen! – adott utasítást a „kreatív” komputernek a parancsnok.

A hajó meglódult, és fedélzetén egy tucat halottal maga mögött hagyta ismeretlen támadóit, miközben a levegőt újból különös illat járta át. Az édes ízt mindenki magába szívta. Virágillathoz volt hasonló, mint egy szépséges liliomnak a bódító illata.

Vilhelm kapitány órák múlva tért magához, pokoli fejfájás gyötörte.

– Mindenki jól van? – kérdezte elfúló hangon.

– Nem... – hallatszott a Mikátor fájdalmas hangja –, a testőröm meghalt. A robbanás pillanatában elvesztette az egyensúlyát és nekiesett az egyik támadónknak. Az hosszú tört tartott a kezében, amivel felnyársalta.

Miközben beszélt, a levegőt átható őszi illat töltötte meg. A fájdalom, az elmúlás illata, a gratoki őszeleven lélegzete.

– Csak kevésen múlt, hogy a Mikátor úr nem halt vele. A robbanás a folyosó végébe taszított, az utolsó pillanatban tértem magamhoz, és ha nincs a kezemben az a fegyver, amit harc közben szereztem... még belegondolni is rossz – sopánkodott az improvizőr, kinek szavai süket fülekre letek, de szokás szerint őt ez nem érdekelte. Sápadt arcán látszott, az elmúlt órák neki sem lehettek kellemesek.

A kapitány nem tudta, mit mondhatna, de érezte, hogy szavaknak itt most nincs helye. Fejcsóválva nyugtázta a veszteséget.

A hajó és megmaradt utasainak útja a kalózok után az úrbázisig eseménytelenül telt. A támadásról nem beszéltek, egymást kerülni próbálták. A Mikátor mindentől elzárkózott. A testőrével együtt elvesztett mindent, ami számára az életet jelentette.

Magának sem tudta megmagyarázni, hogy miért, de az utolsó nap estéjén, a közös vacsoránál kérés nélkül vállalta a fellépést, persze, szigorúan szűk létszámú közönség előtt.

A kis helyiség – egy átrendezett kabin – pont megfelelt a célnak. Az úrállomás parancsnoka örömmel biztosította a hercegi ranggal érkező vendég számára. További öt meghívott vett részt az illatkonzerten. A kabin közepén a Mikátor helyezte magát kényelembe, a többiek körülülték. Vilhelm Kowalski kapitány mint tiszteletbeli vendég kicsit hátrébról szemlélte az eseményeket, miközben az improvizőr örömmel ecsetelte a koncert menetét:

– Tisztelt Mikátor úr, amennyiben megengedi, elkezdhetnénk. – A válasz csak egy bólintás volt.

– Kedves vendégeim! Fantasztikus előadás szem-, fül- és orrtanúi lehetnek ma. Hosszas kéréseimre a Mikátor beleegyezett abba, hogy fájának képességét megossza velünk. Kérem, gondolják át, melyek azok az érzések, amik önökben annyira mély nyomot hagytak, hogy képesek lennének velünk megosztani, és cserébe egy olyan illatot kapnak, amit talán sosem felejtene el.

Az első érzést egy idős hölgy mondta el. Egész családját elveszítette egy bányabolygón, aminek a férje volt a vezetője. A hosszas, fájdalmas történet a Mikátor szívébe mart, és a kapitány számára már ismert őszi illattal töltötte meg a levegőt. A következő egy pletbesztoni úr volt. Az ő története a keserűség és a csalódottság érzésére épült. A saját öccse verte át egy üzleti fogással, és még a feleségét is elrabolta tőle. Azóta teljesen összetört, és csak a nyomorúságán rágódott.

A Mikátor a történet alapján megszánta az esendő pletbesztonit, és bár érzéseit nem tudta átvenni, egy számára más érzéssel, a szájalommal illatozta be a teret, ami a csipős fűszerek, a méz és egy savanyú bor keverékére hasonlított.

Mire a levegő kitisztult, már egy másik történet kapott szárnyra a kis közönség körében. Ketten meséltek, egy fiatal házaspár. Nevetgéltek, kuncogtak, de elmondták, hogy egy pajzán kalandjuk, amit gazdag fantáziájuknak köszönhetnek, mennyire felizgatta őket. Egy wellness-bolygón történt, ott ismerték meg egymást. Szex volt első látásra. Az igazi élvezetről addig még fogalmuk sem volt. Főleg a lány volt tapasztalatlan. Miközben meséltek, beszéltek hálószoftverekről, kedvenc pózaikról, a Mikátornak végig a zöldszeműn jár az esze, és azokon a spontán, de szenvedélyes szeretkezéseken, amiket együtt éltek át. Az illat, amit az érzés kiváltott a hercegből, mindenki számára tébolyító volt, a fiatal pár alig tudta magát türtőztetni, hogy ne essenek egymásnak. Nem is bírták sokáig, felálltak, és köszönés nélkül hagyták ott a koncertet. Senki sem háborodott fel ezen, csak cinkos mosolygó összepillantások követték távozásukat.

Az utolsó jelentkező egy csuklyát viselő alak volt. Arcát egyetlen mozdulattal felfedte, és nem szólt semmit. A Mikátor szemei kikerekedtek. A csuklya egy gratoki fejevadászt rejtett.

A közönség mégsem értette, várta a történetet, az illatot, de mindkettő késett. Az idő megállt. A Mikátor megrémült, félelme még attól is visszatartotta, hogy illatot adjon ki magából. Aztán mégis, a kapitány érezte meg elsőnek, és tudta, hogy ez a vég, és mikor megérezte, tudta az improvizőr is, mégsem mozdultak. A halálfélelem, akár az édes liliom, kábítóbb a feromonok vágyfokozó illatánál, és akinek egyszer része volt belőle, az tudat alatt mindig is arra fog vágyani, hogy érezze maga körül a halált, ahogy ontja magából bódító illatát.

A Koldus

Ez a park a város tüdeje. Néha elrejtőzöm ebben a felhőkarcolók közé rekedt friss lélegzetben, persze, leginkább esténként, amikor halvány pára hullik a fák közé, a hold sárga tányékként billeg az ég kárpitján, és az sem mellékes szempont, hogy ilyenkor találni egy üres padot.

Nem örültem a mellém telepedő fickónak.

– Bocsásson meg – mormogta, de nem nézett rám. – Tudja, az ember csak jön-megy... Olykor megpihen itt-ott.

Rápillantottam és azonnal felismertem. No, nem őt magát, hanem – hogy is mondjam – a mibenlétét, hovatarozását, hiszen az ember isteni adománya, hogy első pillantásra véleményt alkosson valakiről. Aztán ez a vélemény a későbbiekben így, vagy úgy alakul, de ezzel ráérünk majd akkor törődni. Lényeg a pillanatnyi felismerés.

Robot volt az istenadta. Azonnal elárulta a szavak határozatlansága: a „jön-megy” és az „itt-ott” – az ember is lehet határozatlan típus, de ez csak később derül ki –, és egy ember legalább köszön, ha az esti sétányon leül valaki mellé. Esetleg megkérdezi, hogy szabad-e.

– Semmi baj – mondtam. Csak üljön, ha már így „jön-megy”.

Felnevetett. Tisztán, őszintén és egészen emberien.

– Megfigyelt, ugye?

Persze. Lassan hozzászokunk, hogy nyíltan a képébe bámuljunk akár egy szintetikusnak, akár egy átépítettnek, hiszen egyikük sem képes az embert jellemző viselkedési nüanszokra. Még akkor sem, ha iszonyúan vágynak rá, de az alkotóik valamiért sohasem ajándékozták meg őket ezzel. Úgyhogy leplezetlenül bámultam a tökéleteségét, amelytől olyan távol volt.

– Milyennek talál? – kérdezte.

Mit lehet erre mondani? Hogy szép? Ami azt jelenti, hogy egészen jól sikerült? Hogy megtévesztő? Ezt sértésnek is veheti: nem tudom, hogy az átalakulásnak melyik stádiumában áll.

– Önök mind erre kíváncsiak – feleltem kitérően. Ezt hízelgésnek vette, pedig nem állt szándékomban bókolni. Biztosan elég része volt a megalázó tegezésben, az „ezek” és az „olyanok” titulásban. – De hogy mégis mondjak valamit, az arca és a tekintete egészen lenyűgöző. Sok férfi szeretne magának ilyen arcot.

– És sok nő... – mondta ki gyorsan, aztán igyekezett kijavítani magát. – Szóval, érti, hogyan gondolom.

– Tehát, már gondolkodik is!

– Igen, uram – szakított félbe, mint aki attól tart, hogy elvágják dicsekvésének útját. – Már régóta vannak saját gondolataim. Azért választottam az ide-oda járkálást, hogy fejlesszem a gondolataimat. Mellesleg a gondolatszerzésnek szerintem ez a legtisztességesebb útja.

– Más útja is van? – kérdeztem tanárossan és szinte éreztem, ahogy mesterséges agylebenyének csatlakozópontjai felszikkraznak.

– Van, uram – simította hátra fekete, dús haját. – Négy év bányamunka: erről hadd ne beszéljek, csak a pénzről, amiből komplett izom- és csontrendszer építettem be. Két év dokkmunka: ebből telt a bőrömre és az érhálózatra, úgy, hogy beszámították a kiszedett alkatrészeket. Fene se érti, uram, de a csont olcsóbb, mint a műanyag... Sorolhatnám vég nélkül, míg eljutottam a gondolatszerzésig, de hát ezek módjait ön jobban tudja.

Én pedig tudtam. Furcsa módon átadtam magam ennek az érzésnek a fölénk hajló, sötétedő lombok alatt, ahol még ilyenkor is úgy kóborolnak ezek a féligember szerencsétlenek, mint az éjszakai nagyváros játékkermeiben; egyikük leplezetlenül vállalja nem-ember mivoltát és szakadatlanul koldul: néhány fillért, egy jó szót, őszinte tekintetet; akár csak egy érintést is; ezek az emberré válásról végképp lemondó nyomorultak, akik valahol elakadtak az úton, mely nem vezet sehová. Mások az átalakulás bizonyos szintjein próbálják megtartani magukat: kényszeredetten, de nagy hangon dicsérik az emberi tudományt, és minden pillanatban belehalnak az erőfeszítésbe, hogy fenntartsák ember-látszatukat és tanuljanak, tanuljanak, mert a tudomány tudást nem adhat nekik, csak eredményeket. És ez az út sem vezet sehová.

Sajnos, tisztában voltam a módszerekkel.

A mellettem ülő azon gondolkodások közé tartozott, akik akár napokat is kószálnak egy váratlan alkalom reményében: véletlennek látszó helyzeteket teremtenek, vagy egyszerűen csak lerohannak valakit, hogy akár egyetlen pillanatig is, de embernek tekintsék őket; bárhogyan is, de emberi reakciókat „zsebeljenek be”, hogy alkalomadtán, egy hasonló szituációban visszaadhassák. Csakhogy ki tartja számon az emberi reakciók sokféleségét? Az pedig abszolút valószínűtlen, hogy a gondolkodus hajszára egyező élethelyzetbe kerüljön, csak éppen a másik oldalon. Azt biztosan tudtam, hogy ha holnap este leül ide, ahol most én ülök és mellételepszik egy hozzá hasonló, akkor a beszélgetésben eddig a pontig eljut. És aztán? Ha nincsenek további tapasztalatai, vagy éppen nem oda illőek? Akkor vagy elárulja magát, vagy elkullog a titkával, mely egyre nyomasztóbb, hiszen soha, senkivel nem oszthatja meg. Véget nem érő út ez.

De nem sajnáltam. Mint ahogy egy tárgyat sem sajnál az ember, csak azért, mert olyan, amilyen.

Halkan megmoccant: ordított róla a beszélhetnék, de tudta, hogy hasznosabb számára, ha én beszélek.

– Uram – szólalt meg mégis –, szeretném, ha teljesítené egy kérésemet. – Ettől tartottam! – Engedje, hogy megszorítsam a kezét!

– Nem értem – mondtam és odébb húzódtam. Már teljesen sötét volt. Hiszen nem adtam én neki semmit. Egyéb sem hiányzott, mint hogy eljåtssza itt nekem Asimov Andrew-ját.

Erősen megragadta a kezemet: a szorítása, mint a vas.

– Köszönöm – mondta aztán és hosszan szemlélte a kezét. Aztán felém mutatta. – Én magam csináltam. – De nem várt választ. Mintha ő is látta volna a bennem felmerülő képet, ahogy egy eldugott, bűzös kis szobában elrejtőzve hozzáfog önmaga viviszekciójához. Persze, ezt a képet ő jobban ismerte. Nekem egyébként is megvolt a magam baja.

Hirtelen felém fordult.

– Adjon nekem egy képet, kérem!

Még a sötétben is látni véltem a szeme villanását, ahogy elszántságot és szégyent tükrözött egyszerre.

Egy képet... Egy látványt önmagadból egy gondolkoldusnak: csak egy csíkot a hasadból, aztán még egy kicsit, told a gatyádat egyre lejjebb, nyisd meg előtte önmagad, tárulkozz ki, hogy aztán egyszer valahol felhasználhassa érzelmi képeidet, ha egyáltalán eljut odáig, hogy szüksége legyen rá... Hiszen mindannyian adtunk már eleget önmagunkból, s mégis mindig azt az egy szeletet kell odaadnunk, amit meg akarunk tartani. S ez már egy idő után mindegy.

– Rendben – mondtam. Láttam, hogy megdöbben a váratlan eredményen s azon, hogy ezentúl hazardírozni is érdemes. Frissen transzplantált keze ernyedten lógott a pad deszkái között. – Ma este elmentem a menyasszonyomért. Gondoltam, elmehetnénk valahová vacsorázni. – Úgy itta a szavaimat, mint homok a vizet. – Érted jöttem, szívem – öleltem át, amint ajtót nyitott.

És láttam valamit a lány szemében. Ebből a „valami”-ből mi képeket alkotunk, olyan képeket, amilyenekre önnek van szüksége. Hátrasimította a haját ott az ajtóban, de átnézett rajtam és láttam, hogy gondolatai egészen másutt járnak. Hiányzott belőle az együtt töltött évek harmóniája, a szerelmes éjszakákra való várakozás, a vágy, hogy együtt gázoljunk valahol a nedves avarban egymás kezét szorítva; forró, nyári napokon együtt fussunk be a hullámok közé... Mindez hiányzott a tekintetéből és én tudtam.

– Érted jöttem, szívem – mondtam még egyszer, de amint a tekintetébe mélyedtem, tudtam, hogy visszatér igazi életéhez, amelyben már nincs helyem. Az apró, mindennapos kis hatalomhoz, melyet munkahelyi ügyfelei fölött gyakorol és amelyen olykor vitatkoztunk, ha próbáltam ráébreszteni, hogy az életnek kellemesebb értékei is vannak. Ott álltunk az ajtóban és én nem mertem megfogni a kezét, érti?

A koldus megmoccan a sötétben és most először nagy levegőt vett. Olyannak tűnt, mint egy sóhajtás, de nem volt az.

– Azelőtt megfogta a kezét? – kérdezte, de tudta, hogy ez egy nagy marhaság. Hiszen ő csak jön-megy, és meg akar szerezni ezt-azt.

– Igen.

És én is csak sóhajtottam.

Úgysem értheti. Én sem értem. Megszerezni ezt-azt... Melyik az értékesebb? A szerzés fölötti öröm vagy a veszteségbe való belenyugvás, mely végtére is felesleges dolgokat iktat ki az életből?... És mi lép a helyébe?

Tele vagyunk elvarratlan szálakkal és ennek a koldusnak még szálai sincsenek, csak kihasználatlan színapsziszai várnak kontaktusra, hogy élni kezdjenek végre... Hogy a milliárdnyi, felelőtlen és értelmetlen gondolat közül kiválaszthassa azt az egyet, mely egy röpke pillanatig őt magát, csak saját magát tükrözi... És választ vár, visszajelzést vár, hogy tovább gondolhassa perceit- napjait; talán még igazi veséje sincs, csak a hozzá kapcsolódó nyúlványok lengenek valahol a bőre alatt, hogy egyszer rátaláljanak valamire és éljenek...

Hát persze, hogy megfogtam a lány kezét! Akkor azt éreztem, hogy igazán élek. De nem élek-e most is?

Ahogy a holdfényben ültünk, látszólag megvolt mindenem, ami az élethez kell. Még adni is tudtam belőle: a gondolkoldus moccsanatlanul emésztette a hallottakat. Képtelen volt követni: túl bonyolult és tömény volt ahhoz, hogy ezt használhassa.

– Bocsásson meg – fordult felém. Szép volt az arca. – Nem túl szegényes ez az egész? Nem túlon túl egyszerű? – Nem értettem, mit akar. – Mármost, hogy itt ül vesztésként és mégis adni képes?

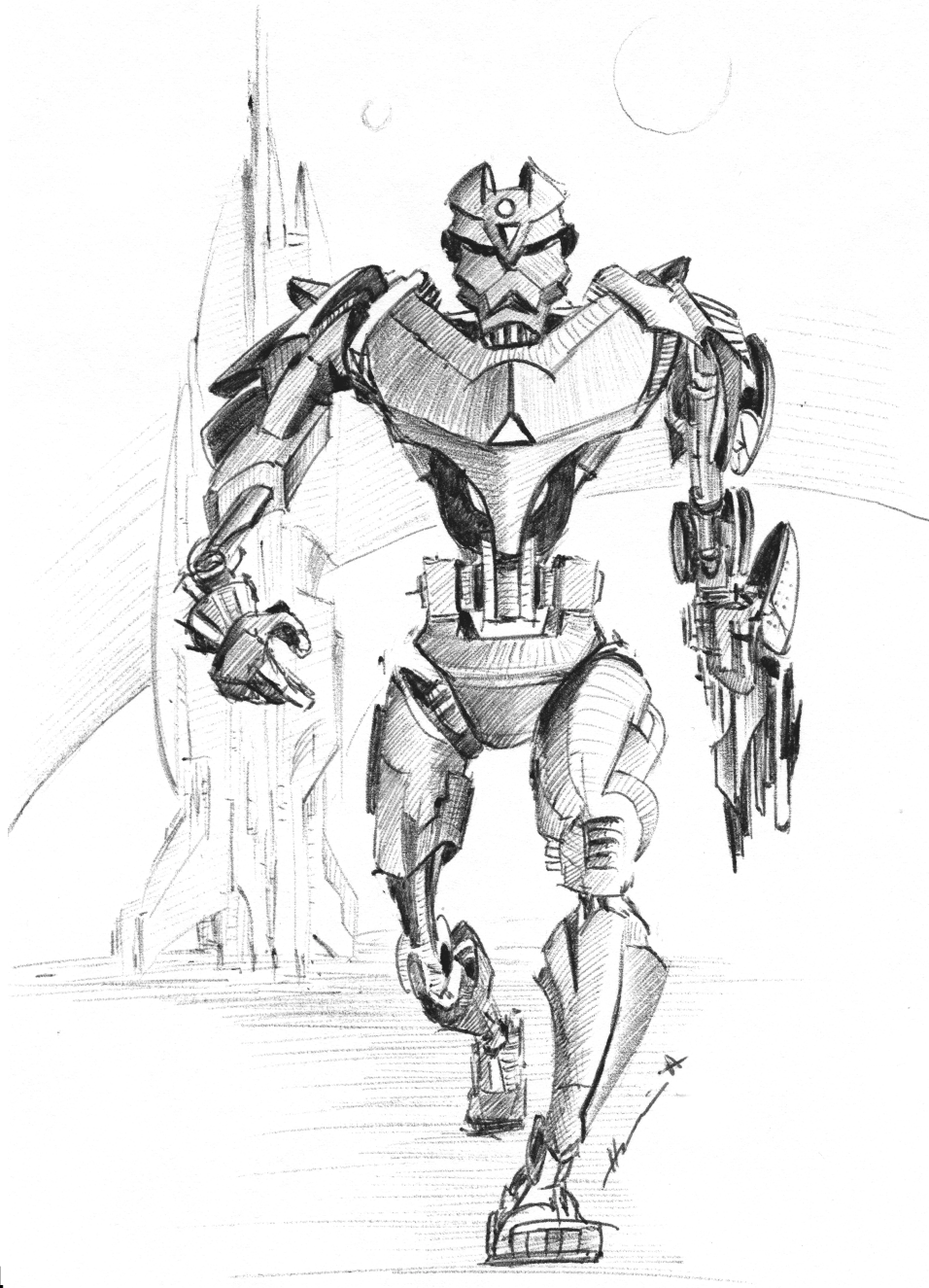
– Nem számít – dőltem hátra. – Ez csak egy kép. Használja egészséggel!

A szép férfiarc eltakarta a holdfényt, ahogy fölém hajolt. Valami megvillant a kezében és a mellkasom felé csapott.

Aztán megtudtam, hogy egy perc múlva már nem leszek senki.

– Egész jó mondat – suttogta, amint kiemelt valamit belőlem. – „Érted jöttem, szívem?”.

És részemről valóban egyszerű és szegényes volt az egész...

Bolyki Tamás | A hetedik emelet

...Humphrey Bogart egy tévéfilmben éppen az ajtóra lő...

Sexepil: What Do You Say?

Amikor a férfi befordult a sarkon, az utcában húzódó régi és új irodaházak ablakai már csak itt-ott világítottak. A földszinti üzletecskék legtöbbje is lehúzta már a rolót, a kereskedők közeli otthonaikban fogyasztották esti whiskyjüket, a meccset bámulva a tévében.

A férfi egyetlen pillantással felmérte az utcát, és a kávézó előtt álló két alakot. Sajnos, pontosan *azzal* a házzal szemközt múltatták az időt...

– Hát ez mit keres itt? – kérdezte a lány az esti lapokkal a hóna alatt.

– Valamelyik ügyvéd fiacskája – mondta az öreg Ted, a kávézó tulajdonosa. A bejárat előtt támasztották a falat, túlórázó hivatalnokokra lesve.

A lány jobban megnézte a túloldalon közeledő férfit.

Fekete bőrszerelésében, mintha az éjszakát várta volna, hogy beleolvadjon a sötétbe. Napszemüvege takarta az arcát, de valóban nem lehetett több 25-26 évesnél. Dereán széles, ezüstös láncot viselt, izmai megfeszültek a bőrdzseki alatt. Acélkék csizmája magabiztosan kopogott a kövezeten.

– Huligán! – hangzott az öreg Ted ítélete, miközben szemével szinte átdőfte az idegent. – Az ilyenek jó dolgukban nem tudják, mit csináljanak!

– Apuci pedig nem meri őket megdorgálni! – A lány megigazította a csúszós újságszöveget. – Lapot biztosan nem fog venni, de talán betér egy falatra.

– Ez? Soha!

A bőrruhást éppen egy parkoló furgon takarta. Mindössze rövidre vágott barna üstöke látszott, mintha egy bábjátékos mozgatná a paraván mögül. Be se engednéd, öreg – gondolta a lány, és azt mondta:

– A rock-kocsmákat bizonyára jobban kedveli.

A fiatalember elérte az étteremmel szemközti tízemeletes irodaházat. Egy pillantást vetett az öregre meg a lányra, majd határozott mozdulattal belökte a füstüveg ajtót.

A fényesen kivilágított előtérben sem vette le a napszemüvegét. Megállt, körülnézett, majd a piros műbőrhuatú fotelokat és a dohányzó asztalkákat kikerülve a portásfülke felé indult.

Az üvegalitkában az idős, kövér biztonsági őr már minden mozdulatát figyelte. Még sohasem látta ezt az alakot, és ez a tudat óvatosságra intette. Háttal ült az előtérnek, de a bekapcsolt tévé képernyőjén visszatükröződött a fiatalember mozgása. Az őr a meglepetés erejében bízva, pontosan akkor perdült meg forgószékekében, amikor a fiatalember az üvegfal elé ért.

Kétségkívül hatásos lett volna a mutatvány egy gyerekkel szemben, a bőrruhás

arcán viszont egy izom sem rándult. Minden sietség nélkül kihúzta jobb kezét a nadrágzsebéből és felemelte.

A közepes méretű automata pisztoly csövén megcsillant a hangtompító, és a következő pillanatban három golyó ütötte át az üvegfalat. Az örök nem maradt ideje kiáltani. Ahogy fejét kissé felemelve a fiatalember napszemüvege mögé próbált tekinteni, egy lövedék fűrődött bal orrlyukán át a koponyájába. A második golyó bal szemét választotta; azon keresztül hatolt az agyába, és itt követte a harmadik is. Ennek azonban már nem akadt dolga; a férfi halott volt. Mellére bukott fejjel, odavetett rongyként hevert a forgószelekben.

A bőrruhás halvány, elégedett mosollyal fordult el a fülkétől. Az emeletekre vezető lépcső felé indult, nézte a fényes kőlapokat, a sárga-fekete korlátot, és azon gondolkodott, vajon merre lehetnek a takarítók. A hetedik emeletre kell mennie, ott az iroda. A takarítószemélyzet legfeljebb a negyedikig juthatott el, mert alig múlt hét óra.

A lépcsőtől balra hatalmas tábla tudatta a házban működő ügyvédi és magánnyomozói irodák elhelyezkedését. A lift a lépcsőtől jobbra nyílt, és az ajtó feletti kijelző szerint az ötödiken tartózkodott. A bőrruhás lehívta.

A házban napközben több felvonó is elkelt volna, ám a hajdani építők alig-alig számítottak ekkora forgalomra. Eredetileg lakások voltak az épületben.

A lift hangos csattanással ért le, majd újabb csattanással feltárult az ajtó. Csak a hatodikig ment vele.

Amíg felért, lehúzta dzsekijén a villámzárat, és egy hatalmas haldaraboló kés mellé, a nadrágjába dugta a pisztolyt. Zsebéből egy pár bőrkesztyűt halászott elő, s felhúzta, majd levette a napszemüvegét. Megdörzsölte nagy zöld szeméit, beletúrt rövid hajába. Dzsekije alatt a Coca-Cola reklámtrikó nedvesen tapadt a testére, de ezzel már nem törődhetett. Annyi ideje maradt, hogy megigazítsa a kabát alatt vállára vetett rövid csövű géppisztolyt. A fegyver fenyegetően meredt előre.

☉ Hetedik emeleti irodájában Roger Clarke magándetektív mozdulatlanul ült íróasztala mögött. Hátát a szék támlájának vetette, lábait lazán előrenyújtotta az asztal alatt. Maga elé fektetett kezét bámulta – bőre alól kékesen világítottak az erek –, és lázasan gondolkozott.

Előtte a kis ventilátor fáradhatatlanul dolgozott, ám Clarke kockás inge így is a hátára tapadt. Olyan lehetek, mint a főtt rák – gondolta boldogtalanul, és azzal vigasztalta magát, hogy barátságatlan vendégei sem néznek ki szebben.

– Azt hiszem, felesleges volt bezárni az ablakokat – mondta rekedten. – A relaxát nyitott ablaknál is le lehet engedni.

Szavait három vendége legidősebbjének címezte, egy ötvenes kinézetű, bajuszos férfinak. Nem kapott feleletet. A férfiak nem vették le tekintetüket a képernyőkről.

– Nézzék! – próbálkozott újra Clarke. – Fegyverrel betörték hozzám, feldúlták az irodámat, behordták ide ezt a két tévét, a rögzítőt, jogom van tudni...

– Ha jó fiú leszel, kártalanítunk! – nézett rá a bajuszos. Mélyen arcába vésődött ráncai idősebbnek mutatták a koránál, két társa szinte kölyöknek látszott mellette.

– Oké, kolléga, de...

– Nem vagyunk kollégák! – csattant fel a bajuszos. – Ezt jó, ha megjegyzed magadnak! Mi hivatásos rendőrök vagyunk, te meg egy piti magánzsaru, és ha sokat okoskodszt, ki találst repülni az ablakon!

Clarke összerezett, aztán megállapította, hogy a hadnagy ideges. Amikor betörték az irodába, Clarke azt hitte, a konkurencia fújta be valamelyik illegális akcióját. Néhány perc elég volt hozzá, hogy rájőjjön, tévedett. A rendőrök keveset törődtek vele, éppen csak lefegyverezték. Ez fél négykor történt. Azóta lesik a monitorokon a kinti folyosót és az előteret.

– Azt tudja, hadnagy, hogy bármelyik bíróság elítelné magukat ezért az akcióért!

A bajszos elnyomta cigarettáját a dugig telt hamutartóban, aztán gúnyosan megkérdezte:

– Mondja, még sosem hallott a nemzetvédelmi törvényről?

Dehogynem! – gondolta Clarke. Őszintén szólva egész idő alatt sejtette, hogy ilyesmiről van szó. Talán valamelyik terroristavezér jön az ügyvédjéhez, vagy ilyesmi. Ezek meg pont az ő irodájában állítottak csapdát az illetőnek!

Úristen! Csak nem hozzá jön valaki? Ez a lehetőség eddig meg sem fordult a fejében. Gyorsan felsorolta magában körözött ismerőseit, és ez a névsor nem nyugtatta meg. Élete harmincnyolc éve alatt számtalan bűnözővel hozta össze a sors.

Kirázta a hideg a fullasztó hőségben.

– Az istenit! Mondják már meg, hogy kit várnak!

A hadnagy olyan hirtelen fordult feléje, hogy könyökével leverte az asztal sarkáról a hamutartót. A vastag üveg koppanva hullott a földre, csikkek gurultak szét.

– Halkabban üvölgözzön, a szentségit!

– Betojt, mi? – vigyorgott a kölyökképzű rendőrök egyike Clarkera. – Oda a nagy bátorság!

Clarke kirúgta maga alól a széket, egyetlen mozdulattal átlendült íróasztalán, és a három meghökkent rendőr közé robbant. Ütésre lendített keze azonban megmerevedett a levegőben, amikor a hadnagy bordái közé nyomta szolgálati harmincnyolcasát.

– Üljön vissza a helyére!

– Nem volna egyszerűbb leütni? – kérdezte a monitorok előtt üldögélő legifjabb rendőr.

– Kuss! – mordult rá a hadnagy.

A férfi szótlánul felállította a felborult széket, míg a hadnagy visszakísérte Clarke-ot a helyére.

– Ez volt az utolsó húzása, Clarke! Legközelebb nem ússza meg ilyen olcsón!

– Adja isten, hogy ne találkozzunk még egyszer, hadnagy! – morogta a magán-detektív.

– Hagyja abba a szájalást, és örüljön, ha túléli a mai napot!

A rendőr Clarke alá tolta a széket.

– Valaki bejött az épületbe! – mondta izgatottan a képernyőket figyelő fiatalember. – Alighanem ő a mi emberünk!

☉ A lift egy rándulással megállt, aztán feltárult az ajtó. Ugrásra készen lépett ki a folyosóra. A hatodikon volt...

Szemben vele két ajtó. A tejuvegekre festett szöveg szerint James Ramirez és Ralph Foster ügyvédi irodái. Balfelől, a folyosó végén Jacques Dumas székelt.

A fiatalember körülnézett: csak Foster ajtaja mögül szűrődött ki világosság. Jobbra lépett, a lépcső felé. Amint elhaladt a férfi WC előtt, kinyílt az ajtó.

Az alacsony, kopasz emberkének nem maradt ideje kilépni. Tulajdonképpen azt

sem tudta, mi történik vele. Egy árnyat látott maga előtt, aztán iszonyatos erejű ütés érte a gyomrát. Még fel sem fogta a fájdalom rátörő hullámain, amikor egy acélkeménységű ököl szilánkokká zúzta az orrcsontját. Az emberke hátratántorodott, nekizuhant a falnak, és lassan lecsúszott a földre. Orrából vér ömlött arcára, kezéből kiejtette a WC kulcsát, s hörögte kaparászott utána. Támadója rálépett ujjaira és belerúgott az állkapcsába.

A csont recsegése volt az utolsó hang, amit hallott.

A bőrruhás lehajolt a kulcsért. Még a retyót is kulcsra zárják maguk után, nehogy egy idegen megbecsteleníthesse, futott át az agyán.

Kilépve a folyosóra körülnézett, majd bezárta maga mögött a WC-t. A nyitott liftszeletrény és a fal között húzódó résen leejtette a kulcsot az aknába, majd ismét a lépcső felé fordult. Foster irodájából írógép kopogása hallatszott, ettől eltekintve csend uralta a folyosót.

Halkan dolgozott...

☉ Clarke nehezen lélegzett. Az apró ventilátor csak felkavarta a vastag cigarettafüstöt, de eloszlatni nem tudta.

Megszorította a szék karfáját, nyirkos tenyere alól verejték kúszott elő, s a szőnyegre csepegett. Nemsokára kezdődik a tánc, gondolta és megpróbált nyugalmat erőltetni magára. Vajon mikor szerelték fel a két rejtett kamerát? Clarke egyiket sem fedezte fel odakint, pedig reggel már biztosan itt voltak, mert a délelőtti nyüzsgésben lehetetlen észrevétlenül elhelyezni őket.

A hadnagy már társai mellett állt, meredten bámulva a képernyőt.

– Hé, mit csinál ez? – kiáltott fel ügybuzgó társa rémülten.

– Főnök!...

A hadnagy elkáromkodta magát.

– Fordítsd balra a kamerát, Meyer! – utasította a szótlan rendőrt. – Látni akarom, mit csinált vele! Spade, kapcsold be a rögzítőt!

A szótlán Jim elmozdított egy szabályozókart a kezében tartott távirányítón. A kép lassan elfordult, s láthatóvá vált az agyonlőtt biztonsági őr.

– Mi történt? – kérdezte Clarke. Íróasztala mögül nem látta rendesen a képernyőt.

A hadnagy megfordult.

– Nagyobb lesz a cirkusz, mint gondoltam – mondta komoran.

☉ A fiúcska szőke volt, kék szemű, olyan tízéves forma. Semmi sem különböztette meg a többi száz és ezer gyerektől; hacsak az nem, hogy egy hete rendőrök kísérték minden lépését.

Larry McGregor megköszöri a torkát.

– Ezzel hát rendben volnánk, Johnny. Édesapád egyetlen örököse vagy. Élnek ugyan rokonaid Montanában, de ők lemondtak az örökségről és... – McGregor megakadt. Olyan ez, gondolta, mintha elárvereznének a gyereket. – ...és a gyámságot sem vállalták el. Egyelőre. De ne csüggedj, Johnny!

Az ügyvéd ismét elhallgatott. Mivel is biztathatná a fiút? Anyját már hat éve elvesztette, apja halálával most teljes árvaságra jutott. Rokonai nem törik érte magukat, ami érthető, hisz' a gyámsággal ölükbe pottyanó csekély örökség nem fedezné a gyerek neveltetését sem.

Az iratszekrény mellett ülő két egyenruhás rendőr kínosan feszengett. Egész nap Johnnyt kísérgették, mint két elfuserált szárazdajka. Sajnálták, persze, hogy sajnálták a gyereket, ő azonban tudomást sem vett róluk. Elzárkózott a világ elől, egyedül maradt szent és sérthetetlen fájdalommal, amelyet mindenki más jelenléte bemocskolna. Ha kérdeztek tőle valamit, jól nevelt fiúcskához illően felelt, de látszott, hogy tudata felszínét érdeklí csak a dolog. Lényének másik felét továbbra is apja foglalta le.

– Igen, uram – mondta most határozatlanul, talán, mert halványan érezte, hogy ki kell mentenie az ügyvédet zavarából. Halkan szólt, vékony, kisfiús hangja mégis betöltötte az irodát.

McGregor mosolyfélét erőltetett az arcára.

– Okos fiú vagy, Johnny! Ugye, tudod, mi az, hogy gyám?

– Akinek nincsenek szülei, annak gyámja van.

Az ügyvéd felsóhajtott, nem erőltette tovább a beszélgetést. A rendőrök felálltak, levették sapkájukat az iratszekrény tetején porosodó aktákról.

– Végzett, uram? – kérdezte egyikük.

– Igen. Most már maguk jönnek. – McGregor egy puha bőrdarabbal megtörölte szemüvegét. Nem nézett a gyerekre. Legközelebb talán az újságok címlapján látja viszont a fényképét. Szegény folytatja, amit apja elkezdett. Csodálta a bátorságát. Még nincs tizenegy éves, bérgyilkosok hada les rá, és úgy tűnik, hogy őt ez mind hidegen hagyja. Kiölték belőle a félelmet, csak a fájdalom maradt számára.

● A meglepetés a lépcsőnél várta.

A lány nagyon fiatal volt, valószínűleg nyári gyakorlatát töltötte valamelyik ügyvédnél. Fent állt a félemeleten, ovális arcát hosszú, fekete hajzuhatag keretezte. Kezében aktacsomót szorongatott, és dermedten bámulta a férfit.

A bőrruhás lassan végignézett magán. Tekintete megállapodott a nyitott kabát alól kikandikáló géppisztolyon. Mégis fel kellett volna húznia a villámzárat.

– Jézusom, ki maga? – suttogta a lány alig hallhatóan.

A férfi mélyen a szemébe nézett, igyekezett lekötni a lány pillantását. Kezével óvatosan a nadrágjába tűzött haldaraboló kés felé közelített. Még nem érte el, amikor mögötte nyílt Foster ajtaja, s maga az ügyvéd lépett a folyosóra.

– Maria, mi lesz már azokkal az iratokkal?

A tőle kissé balra álló férfit későn vette észre, s a pontosan kimért körívrúgás szétroncsolta a gégejét.

Foster hörögve tántorodott az ajtónak, és a viszonylagos csendet ezernyi üvegdarabka csörrenése robbantotta szét. Az ügyvéd utolsó mozdulatával megpróbált valami szilárd tárgyba kapaszkodni, karjai azonban csak a levegőt kaszálták, s a férfi vérbeborult arccal, holtan zuhant irodájába.

● A hadnagy falfehéren meredt a képernyőre.

– Átkozott Shelton! – suttogta. – Halált bérelte fel!

Attól, ahogy a „Halál” szót kiejtette, Clarke megborzongott.

– Hé, miről beszél? – kiáltott fel mesterkélten hangon a magádetektív.

A hadnagy ráemelte tekintetét. Clarke belenézett a szemébe, és az, amit onnan kiolvasni vélt, cseppet sem használt zaklatott idegrendszerének.

– Tudja, miért hívják Halálnak? – kérdezte a hadnagy, de nem várt választ. – Ha

ez a fickó belekezd egy akcióba, minden útjába kerülő szerencsétlennel végez. Élvezi a gyilkosságokat!

A rendőr arcán megfeszültek a térkép-ráncok, ahogy hatásszünetet tartott. Clarke érezte, hogy kihagy a lélegzete.

– Maga megőrült! – dadogta.

– Ha a hátsó bejáraton jön – folytatta könyörtelenül a hadnagy –, elkerülhette volna az őrt odalent. Ez az ember szándékosan választotta a főbejáratot, hogy gyilkolhasson!

Clarke elsápadt.

– Ez nem igaz! – nyögte ki megnyúlt arccal. Önkéntelenül is magyarázatot keresett. – Talán nem is tudja, hogy van hátsó bejárat is!

– A fenébe is! – fakadt ki a hadnagy. – Ne legyen már ilyen naiv, Clarke! Az az ember ide jön, a hetedikre!

Clarke gondolatban ismét végigfutott az ismerősein.

– Miért jönne hozzám? – kérdezte nyugalmat erőltetve magára. – Nem ismerem, soha nem is hallottam róla!

– Nem magához jön – felelte a rendőr, miközben hóna alól kihúzta a revolverét. Ellenőrizte a tárat, majd visszadugta a fegyvert a tokjába.

Clarke-ban végképp összezavarodtak a dolgok.

– Ha nem hozzám jön, miért nálam akarják elkapni?

A hadnagy csodálkozva nézett rá.

– Elkapni? Honnan veszi, hogy el akarjuk kapni? Ennek a fickónak sértetlenül kell kísérelnie az épületből!

A magándetektív úgy érezte magát, mint akit fejbevágtak.

– Azt akarja mondani, hogy hagyjuk magunkat megöletni?

– Reménykedjen, Clarke, hogy Halál nem nyit be ide tévedésből.

Mielőtt Clarke szólhatott volna, a Spade nevű rendőr ideges hangon jelentette:

– Beszállt a liftbe!

Clarke szíve akkorát dobbant, mint egy ágyúlövés. Pályafutása alatt hozzászokott az állandó veszélyhez, de ilyen kiszolgáltatott helyzetben és ennyire értelmetlenül még nem állt szemben a halállal. Fejében tompa nyomás uralkodott. Hirtelen Jane-t látta maga előtt, a kávéházban, ahol megint hiába vár rá. Üldögél az asztalnál, ha kell, órákig, amíg lihegve és izzadtan befut Clarke. Ekkor Jane megvetően végigméri és szemébe vágja: Lehetetlen alak vagy, Roger Clarke! – és sértődötten távozik.

– Miért? – kérdezte Clarke kiszáradt szájjal. A sörrel telepakolt hűtőszekrény a sarokban várta, hogy kiadhassa magából a párás üvegeket, de ki törődött vele?

– Azt kérdi, miért vagyunk itt? Megmondom magának, Clarke: Sheltonra lesünk.

Istenem, gondolta a magándetektív, ez megint valami új!

– Lawrence Sheltonra? A fegyvergyárosra? Neki mi köze mindehhez?

– Sheltonnak dolgozik most Halál. Elviszi neki John Ekberget.

– Johann Ekberg fiát?

– Látom, hallott már róla.

Ki ne ismerné ezt a nevet, amikor tele vannak vele az újságok? Ekberg mérnök volt Lawrence Shelton mellett, s a milliomos fegyvergyáros baráti köréhez tartozott. Néhány hete a világsajtó hírül adta, hogy Ekberg leleplező cikksorozatát fog publikálni arról, miért nem halad előre a globális unió megalapításának ügye, ki az a néhány multimilliomos, aki saját érdekeit védve ellentéteket szít a nemzetek között ügynökök, diverzánsok és fegyveres konfliktusok kirobbantása segítségével.

Hat napja azonban Johann Ekberg merénylet áldozata lett. A tettesek nem is próbálták balesetnek álcázni a dolgot; fényes nappal törtek be Ekberg vidéki házába és az ott tartózkodókat mind egy szálig agyonlőtték. A kis Johnny szerencsére iskolában volt.

Mindenki tudta, ki áll a merénylet mögött: Sheltonról már a cikksorozat beharangozásakor szó esett, ám nem voltak bizonyítékok.

Másnap a média közölte, hogy hiába ölték meg Ekberget, mert a mérnök a cikkek anyagát mágneslemezre rögzítette és a fiára bízta. Eléggé hihetetlen, ezt az újságok is elismerték, de Ekberg egyetlen közeli rokona a fia volt, és másban nem is bízott meg. A gyerekből semmit sem lehetett kihúzni, mégis rendőri védelmet kapott. Egyelőre.

Clarke rosszat sejtett.

– Az a gyerek... ugye, itt van a hetedik?

A hadnagy nem bólintott szótlánul, ahogy a detektív várta, hanem azt mondta:

– Larry McGregor irodájában.

– Az a pszichopata megöli... – A detektív csak ennyit tudott kinyögni.

A rendőr komoran ingatta fejét.

– Sheltonnak élve kell a fiú, s ezt még Halál is észben tartja.

● A lány rémülten, kerekre tágult szemekkel figyelte, amint Halál ismét feléje fordult.

– Ne... kérem, ne...! – suttogta halálra vált arccal. A férfi vonásain valami megvillant. Keze rátalált a kés markolatára, és elindult a lépcső felé.

Abban a pillanatban felsikoltott a lány.

Halál hirtelen felugrott a negyedik lépcsőfokra, és előrántotta a kést. A lány ismét felsikoltott, a férfira dobta az aktacsomót, és futásnak eredt felfelé a hetedikre. Halál elhajolt a papírköteg elől, amely mögötte lapokra hullott, s szabadon szálldosott a folyosón.

Egyetlen ugrással elérte a lány előbbi helyét, s fél kézzel a korlátba kapaszkodva továbblendítette magát.

– Rohadt kis ringyó! – sziszegte gyűlölködve.

A lányt már csak három lépcsőfok választotta el a hetedik emeletről, amikor elvesztette az egyensúlyát. Egy pillanattal táncolt a lépcsőfok szélén karjaival kaszáva, aztán elborzadva érezte, hogy visszazuhan.

– Neee! – sikította tehetetlenül.

Halál megtorpant, szilárdan megvetve lábát. Élével felfelé előreszegezte a kést.

A lány egyenesen belezuhant a fegyverbe. Teste megfeszült, szájából vér bugygyant elő. A kés a medencecsontja felett, a gerincétől balra fúródott belé.

Fent a hetedikén, pontosan a lépcsővel szemközt, felpattant McGregor ajtaja, s két egyenruhás rontott a folyosóra. Mögöttük egy kisfiú feje bukkant fel.

– Vissza! – kiáltott a gyerekekre az egyik rendőr, miközben előrántotta revolverét. Társa döbbenet meredt a haldokló lányra.

Halál bal kezével átkarolta a lány testét, és felrántotta hátában a kést. A végigszakadó blúz recsegését borzalmas hang kísérte. A lány megvonaglott, és kiömlő vére beszennyezte Halál bőrruháját.

A két rendőr, immár előreszegezett pisztolyokkal, döbbenet állt a lépcső tetején. Egyikük sem lőtt.

Halál eltaszította magától a vérben fürdő holttestet, egyetlen mozdulattal letépte válláról a géppisztolyt, és szinte abban a pillanatban már tüzelt is. A rövid sorozat fülsiketítően dörgött. A rendőrök körül golyók füttyültek, potyogott a vakolat. McGregor ajtaján a tejüveg csengve zúzódott darabokra.

A rendőrök kétfelé ugrottak, s a következő másodpercben eldőrdültek a pisztolyok is.

● A sikolyra mind a négyen felkapták a fejüket. Feszültséggel teli arcok bámultak a levegőbe.

– A hatodikon lehet – mondta Spade.

Clarke megfeszítette magát. Érezte, hogy mindjárt görcsbe rándul a vádlija. Amikor a csendet újabb sikoly metszette ketté, felugrott.

– Leülni! – kiáltott rá azonnal a hadnagy.

– Adja vissza a fegyverem!

A rendőr Clarke elé ugrott.

– A szentségit magának! Nem érti, hogy most nem lövöldözhet?!

– Az a fickó odakint gyilkolja az embereket!

– Ha nem marad nyugton, magát is elintézi! Fogja már fel végre, az egyetlen, amit tehet, hogy meghúzza magát!

– Hát hívjon segítséget! Ott a telefon!

– Lehetetlen! Azzal elriasztanánk Shelton! – A hadnagy lassan lehiggadt, és arra gondolt, hogy ma újabb ráncokat szerzett az arcára. Fel kéne adni az egészséget, itt hagyni ezt a begyulladt magánhekust, és lesétálni a legközelebbi kocsmába. Mit meg nem adott volna most egy üveg Bourbone-ért! De nem teheti. Már nem...

Ránézett Clarke értetlen képére, ahogy azt kiabálja:

– Shelton nincs itt!

– De idejön majd átvenni a gyereket – mondta némi szánakozással, majd minden hév nélkül hozzátette: – És akkor lecsapunk rá.

● A szürke Chrysler harminc méternyire az öreg Ted kávézójától, a járda mellett parkolt, egy rozoga Ford mögött. Elsötétített utasterével beleolvadt a városra boruló estébe.

Az utcán felpislogtak a díszes kandeláberek. Alattuk néhány férfi és nő sietett el.

– Tipikus hivatalnokfajta – bámult utánuk a Chrysler egyik borostás utasa.

– Csak úgy, mint te vagy én – jegyezte meg csendesen a mellette ülő vörös hajú férfi. Hangja nyugalmat mutatott, ám ujjaival idegesen dobolt a kormánykeréken.

– Na azért van némi különbség! – sértődött meg a borostás képű. – Ezek csak ülnek a kényelmes íróasztalaik mögött, míg én naponta kockáztatom az életemet!

– Ó, a romantikus hős! – gúnyolódott a hátsó ülésen terpeszkedő fiatalember, aki eddig szótlánul figyelte társait.

A borostás a tükörből vetett rá egy pillantást.

– Fel méltóztatott ébredni a fiatalúr? Nekem tyúkszem nő a hátsómon, te meg csak szunyókálsz. Szolgálatban!

A megszólított nyújtózkodni próbált, a kocsi belseje azonban kicsinek bizonyult a művelethez. A fiatalember kidörzsölte az álmat a szeméből, aztán megkérdezte:

– Jött már valaki?

– Természetesen az ügyeletes kemény fiú már be is ment a gyerekért.

– Nem sieti el a dolgot. – A fiatalember az ablakra tapadt. – Shelton?

– Sehol – fújta nagyot a borostás képű.

– Lehet, hogy nem ő jön érte?

– Ha van egy kis sütnivalója...

– El fog jönni – mondta magabiztosan a volán mögött ülő férfi. – Minél hamarabb a kezei közt akarja tudni a gyereket, és senkiben sem bízik igazán.

– Reménykedjünk, főnök! – sóhajtotta a borostás férfi és cigarettát dugott a szájába. – Mást úgyse tehetünk.

– Hé, mit csinálsz?

– Ne izgulj, Jim, nem gyújtok rá, csak rágcshalom. Főnök! Nem kéne megnézni, mit tökölődik az a főszer odabent?

– Maradj nyugton, Ed! – intette társát a vörös hajú. – Alig tíz perce ment be a fickó. Ennyi idő alatt te sem értél volna vissza.

– Nahát, ebben nem vagyok biztos! Bár lehet, hogy a hapsi felcsípett valami csinos kis titkárnőt. Az efféle helyeken szebbnél szebb pipik vannak, azt mondják. Ezek az ügyvédek csak azt a lányt alkalmazzák, akit legalább egyszer láttak pucé...

– Hé, Ed! Mi lenne, ha nem fröcskölnéd össze a szélvédőt?

– Mi van?

– Köpd már ki azt a rohadt bagót!

– De kényes lett a fiatalúr! Anyuci nem szokott otthon bagót rágni, mi? – vigyorgott hátra a borostás képű, aztán látványosan körülnézett. – A francba! Most nem tudok hová sercinteni!

– Tudnám ajánlani a zsebedet.

Ed tudomást sem vett a hátulról érkező megjegyzésről.

– Le kéne tekerni az ablakot. Úgyis olyan rohadt meleg van itt.

– Meg ne próbáld! – mondta a vörös hajú főnök, miközben megbüvölten meredt a visszapillantó tükörbe. – Egy kocsi jön.

– Hol? – kapta fel a fejét Ed.

Egy barna Mazda közeledett az utca végéből. Sofőrje láthatóan ráért, a kocsi lépésben gurult a Chrysler felé, egy pillanatra rájuk villantva fényszóróit. A három férfi villámgyorsan lebukott az ülések mögé.

– Azt hiszem, felesleges az óvatosság, ezek a mieink. Az a Mazda Marc Abheimé, felismerem.

A vörös hajú kipillantott a vezetőülésről.

– Igazad lehet. Beálltak mögénk.

– A marhák! Ezzel az erővel akár ujjal mutogathatnának ránk!

Közben csapódott a Mazda ajtaja. Két civil ruhás férfi indult a Chryslerhez. A köpcös Abheim a vörös hajú férfi oldalán kopogtatott be. Magas, szőke társa Ed mellett állapotodott meg csípőre tett kézzel. A borostás férfi hevesen gesztikulálva mutogatta neki, hogy odébbállhatna.

– Tűnj már el, te víziló! Hé, nem hallod!? Istenem, ez itt akar szobrozni, közben száz méterről büzlik róla, hogy zсарu!

A szőke azonban egykedvűen figyelte a kocsiban hadonászó alakot. A másik oldalon Abheim az üveghez nyomta az arcát.

– Philip! Kinyitnád!? – kiáltotta be.

– Muszáj lesz, főnök! – adta meg magát Ed. – Ha Shelton meglátja őket, fújhatjuk az akciót!

– Tudom – sóhajtott a vörös hajú.

– Na végre! – mondta bosszúsan Abheim, amikor nyílt az ajtó. – Szálljatok ki!

– Mi történt, kapitány?

– Gordon hadnagy, letartóztatom – közölte Abheim hivatalos hangon.

– Kinyitni! – rázta meg a kilincset a túloldalon a szőke. Ed kelleetlenül engedelmeskedett.

A vörös hajú hadnagy döbbenetesen merevedett meg. Alig tudta kinyögni:

– Micsoda hülyeség ez?

– Adja át a fegyverét, hadnagy! – Abheim kapitány közelebb lépett a kocsához. Háta mögött egy hatalmas Kawasaki húzott el dübörögve, nyergében egy székafanderes alakkal. A három rendőr fejét mintha zsinóron rántották volna, egyszerre fordultak utána.

– Shelton! – Jim majdnem kiesett az autóból.

– Akárki lehet! – ingatta fejét a borostás.

A motor csikorogva fékezett az öreg Ted kávézója előtt. Pilótája lekapta fejéről a sisakot és vidáman odakiáltott valamit az immár egyedül árválkodó újságárus lánynak.

– Na, ugye – könnyebbült meg Ed –, mondtam, hogy nem Shelton!

– Most már elég! – mondta durván a szőke fickó. – Kifelé onnan!

– Ki vagy te, haver? – nézett rá Ed. – Még sosem láttalak!

– Mr. Pratt, az FBI embere – mondta Abheim. Látszott, hogy a kapitány zavarban van.

– FBI? – kiáltott fel Jim. – Mi ez az egész? Kapitány mi történt?

– Gordon hadnagyot feljelentették hivatali jogkörével való visszaélés miatt. Maga a rendőrfőnök foglalkozik az ügyel, az én dolgom csak annyi, hogy előállítsam... A fegyverét, hadnagy!

Gordon lassú mozdulattal nyújtotta a fegyvert. Vége, gondolta.

– Istenem! – suttopta.

– Közlendője van, hadnagy?

– Nem hittem volna, hogy Shelton keze ide is elér. Hiszen ő is csak egy ember... – Gordon kábultan nézett körül.

Ed annál élénkebb volt.

– Hé! Van valami bizonyítékuk?

– A fegyverét! – bökte hasba az FBI embere a kikászálódó Edet. A borostás rendőr több mint egy fejjel volt alacsonyabb nála.

– Vedd csak el, apuskám!

– Sajnálom, Philip – enyhült meg a kapitány a hadnagy felé fordulva.

– Fél órán múlt... Félóra múlva bilincsbe rakva hoztam volna eléd Sheltont. Miért csinálsz ezt velem, Marc? Tudod, hogy elszámolnivalóm van a gazemberrel, mégis...

– Tudom, Philip... A családot... – Abheim az aszfaltot nézte. – Nem rajtam múlik a dolog, tudod...

– Hol a csoport többi tagja? – kérdezte a szőke férfi Edtől. A rendőr pisztolya már a kezében volt.

– Ott – mutatott Ed az irodaházra. Az FBI embere arra fordította a fejét. Abban a pillanatban Ed lecsapott a fegyverre. Megragadta a szőke csuklóját, és keményen a kocsi tetejéhez csapta. Pratt felüvöltött és a rendőr felé kapta a fejét. Ed vigyorogva ütött a szeméi közé. Abheim még mindig az aszfaltot tanulmányozta, így Gordon hadnagy egyszerűen állon vágta. A kapitány az éppen kinyíló hátsó ajtónak esett. Homloka nagyot koppant az üvegen.

– Oké! – kurjantott Jim az ajtó mögül. – Majd én felnyalábolom.

Ed fegyvere a kocsi alá esett, ám a rendőr nem mert lehajolni érte. Pratt még korántsem volt harcképtelen. Megrázta magát és zakója alá nyúlt, alighanem saját fegyveréért. Ed villámgyorsan felugrott és feléje rúgott. Bizott önmagában: abban, hogy sikerül eltörnie Pratt állkapcsát. A szőke azonban kifordult előle, baljával hártotta a rúgást,

miközben jobb kezével kirántotta hóna alól a pisztolyát. Ed rémulten nézte, ahogy az FBI-ügynök ujjá a ravaszra fonódik. Egy pillanatra megállt az idő, a borostás rendőr valami egészen másra gondolt, s ettől olyan lett az egész, mintha lassított filmet látna.

Pratt mutatójára meggörbült a billentyűn, és Ed pontosan a csőtorkolatba pillantott.

Aztán egy dörrenés törte össze a varázslatot, mint kődarab a sima vízfelszín. Pratt feje megrándult, mintha valaki le akarta volna tépni a nyakáról. Halántékából vér robbant elő, tépett bőr- és húsdarabkákat sodorva magával. A szőke férfi a falnak vágódott, és vörös foltot hagyva maga után, lecsúszott a járdára.

Gordon hadnagy szétvetett lábakkal, kocsitetőre szorított, kinyújtott kézzel figyelte a hullát. Talán még egyet bele akart löni az FBI emberébe.

Ednek végre megjött a hangja, és erőltetett vidámsággal szólalt meg:

– Nahát! Mégis megcsípjük Shelton!

● McGregor rémulten pislogott szemüvege mögül Johnnyra. A falhoz lapulva nézték, ahogy az egyik rendőr tigrisbukfencsel veti magát az irodába, elsodorva az ajtóból azt a néhány üvegcserepet is, amit a géppisztolysorozat meghagyott.

– Mi történt? – dadogta McGregor.

A folyosón ismét felugrott a géppisztoly. Néhány magányos pisztolylövés válaszolt rá.

A rendőr felugrott.

– Megtámadtak egy lányt! Hívja a kapitányságságot!

Kint újból eldördültek a fegyverek. Az ajtó alsó, fából készült részét golyók ütötték át. Az irodából egyik küzdőt sem lehetett látni.

A rendőr az ajtó mellé ugrott, de még ki se dugta a fejét, amikor egy sorozat végigseperte mellette a falat.

McGregor megpróbált a telefonhoz osonni, aztán félútról az asztala mögé vetette magát.

– Társsázzon már, az istenit! – kiabált a rendőr, és a fal mellett tébláboló Johnnyt belökte az iratszekrény mögé. Ezután a szőnyegen keresett menedéket, onnan irányítva a hadmozdulatot.

– Johnny, a lábaddal told ide azt a széket! Úgy... A másikat is! Bújj vissza!

A rendőr az ajtó elé rúgta a székeket. Szinte abban a pillanatban felüvöltött valaki a folyosón, elnyomva a fegyverdörejét.

A rendőr tudta, hogy egyedül maradt.

– Halló, rendőrség? Halló... Istenem, kapcsoljon már! – McGregor az asztal mögött térdelve, elfehéredett ujjakkal szorongatta a telefonkagylót. Bal kezével kirántotta fiókját, és pisztolya után kutatott. Abban a másodpercben húzta elő a gyöngyházmaroklatú huszonkettest, amikor Halál berúgta az irodaajtót. Az egyik szék felborult, a másik a falnak csapódva darabokra tört.

Halál belépett. Dzsekijén már felhúzta a villámzárat, és éppen az új tárat igazította géppisztolyába.

– A fejére célozzon! – üvöltötte túl a szűk falak közt visszhangzó dörrenéseket a rendőr. A következő másodpercben egy géppisztolysorozat kettészakította a nyakát. Vére magasra spriccelt, és szétterült az alacsony mennyezeten.

McGregor eszelősen húzogatta apró revolvere ravaszát, ám a fegyver üresen katant, és az ügyvéd elborzadva nézte, amint a géppisztoly csőve ráemelkedik. A rövid

sorozat szitává lyuggatta mellkasát, és hátravetette testét az asztal mellett évek óta növekvő hatalmas cserép pálmára. McGregor leveleket törve zuhant a padlóra.

Halál átlépte a rendőr holttestét; mit sem törődve az arcára, testére hulló vércseppekkel, és megállt Johnny előtt. A gyerek lábait felhúzva kuporgott a fal mellett. Fejét térdére hajtotta és szorosan átölelte karjaival.

– Érted jöttem, kölyök!

Halál belemarkolt Johnny hajába, és felrántotta a földről a fiút. Johnny felkiáltott, aztán szótlanul tűrte, hogy Halál a derekáról lecsatolt vastag lánc egyik végét a csuklójára erősítse. A másik vége a bőrruhás markában maradt.

– Gyerünk! – Halál megtaszította a gyerek vállát.

Johnny bukdácsolt néhány lépést, aztán felbotlott a rendőr hullájában. Halál lehajolt érte, megragadta a gyerek hátán az inget, és jobb kezében a géppisztollyal, bal hóna alatt Johnnyval, kilépett a folyosóra.

A másik rendőr hullája a lift előtt hevert, s a vajszinű ajtóra vér és agyvelő fröcscent. A gyerek összerándult a hóna alatt, de nem szólt. Halál tétovázott: nem akart lifttel lemenni, viszont minél gyorsabban el kell innen tűnnie. Valaki bizonyára felfigyelt a lövöldözésre, és értesítette a rendőrséget.

Óvatosan indult el, nehogy megcsússzon a vérben, amit csizmájával hordott szét. Felhívta a liftet, és amíg várakozott, körülnézett a folyosón. A mennyezethez tapadó fénycsőarmatúrák kitűnően bevilágították a teret.

Hirtelen elakadt a lélegzete. Ismét felpillantott a folyosóvégi armatúrára. Nem káprázott a szeme, az a dolog ott van! És ki tudja, még hány helyen...?!

Két fénycső közül apró kamera pásztázta a folyosót. A portásfülkében pedig nem voltak monitorok! De akkor hová közvetíti ez a kamera a képet? Hová? Valaki kényelmesen végignézte, ahogy ő dolgozott! Talán rögzítette is... Megörökítette az arcát!

Egyszerre eltűnt Halál eddigi magabiztossága, arcán verejtékcseppek gördültek le.

Összerándult a lift csattanására. Félreugrott a nyíló ajtó elől, s előreszegezte a géppisztolyt. Ujjai és idegei megfeszültek... De a lift üres volt. Halál ledobta géppisztolyát, és előrántotta a pisztolyt.

A monitor előtt ülő embernek most része lehet abban a kényelmetlen érzésben, amit a szeme közé szegezett fegyvercső okoz. Három halk pukkanás után az objektív és a két fénycső szilánkokra zúzódt.

Akkor hallotta meg a zajt a folyosó végéről, Clarke elsötétített irodájából. Már tudta, hol a monitor. Nem törődött vele, ki és miért nézi őt, csak azt tudta, hogy el kell pusztítania az illetőt.

Johnnyt egyszerűen behajította a liftbe. A gyerek térdre esett, feje nagyot koppant a fémfalon. Halál felkapta géppisztolyát, és egy rövid sorozattal szétlőtte Clarke ajtaját. Odabent valaki fájdalmasan felüvöltött, amit másvalaki káromkodva nyugtázott.

Halál két ugrással elérte a folyosó végét, belerúgott a szétroncsolt ajtóba, mire az darabokra hullott. Nem nézett körül, azonnal tüzelt. Golyók pattogtak a falakon, bútorokon. Mind a két képernyő felrobbant, szikraesőt vetve. Faforgács és vakolat repkedt az iszonyú fegyverdörej alatt.

Meyer holtan borult az egyik monitorra. Feje a felrobbant képernyőben nyugodott, összeszabdalt arcát lángok nyaldosták. A sorozat az oldalát hasította fel, combjától a nyakáig egyetlen véres sávot rajzolva testére, amelyről a golyók szinte letépték a ruhát. Széke alatt kigyulladt a szőnyeg, és már az egymás mellé állított két monitor műanyag lábai is rogyadoztak.

– A kurva anyád! – ordította elkeseredett dühében Spade. Meyer holtteste felett állt, Clarke íróasztala előtt. Bal combjából dőlt a vér.

A nehéz hamutartó vágta Halálhoz, amit Clarke egyik megözevgyült ügyfelétől kapott. A hamutartó a bőrruhás mellett kiszáguldott a folyosóra, de az azt követő szék telibe találta Halál hasát.

– Kifelé! – kiáltott a hadnagy, és Halál felé lövöldözött pisztolyával, vigyázva, nehogy eltalálja a bérgyilkost. Clarke az asztal mögötti ablakhoz hátrált, és átkozta magát, amiért a hetedik emeleten nyitott irodát. Halál ismét lőtt: ezúttal véletlenül; a széktől eltalálva; amely ugyan lepattant róla, de a falhoz lökte. A géppisztolysorozat Clarke díszes csillárját szakította le a mennyezetről, s a nehéz lámpatest a detektív számítógépének asztali termináljára zuhant. Üveg- és műanyagdarabkák záporoztak az irodában. A számítógép képernyője is felrobbant.

A sűrű félhomályban és a vastagodó füstben Clarke alig tudta kivenni Halál árnyalakját, ahogy elrúgta magát a faltól, s a géppisztolyát a földre dobva fejével vágódik Spade gyomrának. És mielőtt Spade mozdulhatott volna, Halál a torkába döfte a haldaraboló kést, majd ugyanazzal a mozdulattal visszarántotta fegyverét, megperdült saját tengelye körül, és a hadnagy felé dobta a kést.

Clarke csak a rendőr nyögésére eszmélt fel. A hadnagy szívének szánt penge valamivel feljebb, a férfi bal vállában kötött ki. Clarke elkapta az összeomló testet, és egyúttal fegyveréért nyúlt, a hadnagy zakója alá.

– A pokolba Sheltonnal! – sziszegte. – Most megdöglesz, Halál!

Nem hallotta saját szavait. Az iménti fülsiketítő lövések után csend zúgott fülében. Végre megtalálta revolverét; a hadnagy egyszerűen derékszija mögé dugta a 357-es Magnumot.

Halál ezalatt géppisztolyáért ugrott.

– Ne lőjön, Clarke! – nyögte a hadnagy, aztán az asztalra dobta fegyverét, összeszorította a fogát, és kirántotta vállából a kést.

– Nyugi öreg! – Clarke baljával még mindig átkarolva tartotta a rendőrt. – Golyóálló szerelést hord a rohadék!

Aztán meghúzta a ravaszt. Halál fejére célzott, ám nem tudta kellőképpen kitémasztani hatalmas pisztolyát és a lövedék a bőrruhás vállát érte. Halál belerándult az ütésbe, kiejtette kezéből a géppisztolyt. Clarke kilőtte mind a hat töltényt, de nem tudta megsebezni a bérgyilkost.

A hadnagy leejtette a vértől csepegő haldaraboló kést, és az asztalon heverő pisztolyáért nyúlt.

Halál végre kényelmesen felemelhetette a géppisztolyt: nem lőttek rá.

A hadnagy elérte fegyverét az asztalon. Ujjai görcsösen ráfonódtak a markolatra, és felemelte a pisztolyt.

– A fejére lőjön! – ordította Clarke, hóna alatt tartva a rendőrt.

Abban a pillanatban megszólalt a géppisztoly. A hadnagy felüvöltött: a golyók valósággal letépték kézfejét a csuklójáról. A sugárban ömlő vér eláztatta a detektív asztalán az iratokat, vörös zuhatagként érte a falat és a szőnyeget.

Clarke összeszorította a szemét, magához ölelte az ájult rendőrt, és várta, hogy elkezdődjön a következő sorozat, amely őt fogja kettéfűrészelni. Ekkor meghallotta a liftajtó csattanását, és a motor távoli zúgását. A gyerek – gondolta – megpróbál menekülni. Halál behajította a liftbe, és Johnny, összeláncolt kezei ellenére, elindította azt! A

detektív kinyitotta a szemét, és azt látta, hogy Halál az üres tárral egyik kezében, a fegyverrel a másikban döbbsen hallgatja a távolodó felvonó zajait. A következő másodpercben Halál megfordult, kirohant a folyosóra, az üres tárral rávert a liftajtóra – aminek messzehangzó, fémes kondulás lett az eredménye –, aztán leszáguldott a lépcsőn a hatodik emeletre.

Clarke némán, hitetlenkedve állt füstös, vérben úszó, és itt-ott lángoló irodájában. Megmenekült. Megmenekült!

Aztán óvatosan leengedte a földre a rendőr testét. A hadnagy csonka karjából még mindig dőlt a vér. Clarke az asztalhoz ugrott, kirántotta a legfelső fiókot, felmarkolt egy doboz lőszert és a hullákat átugrálva, Halál után eredt.

– Megdöglesz, Halál! – mondta halkán.

Halál félemeleteket ugrott át egyetlen lendülettel, s már az ötödik emeleten beérte a liftet. Nem tudta, hol fog megállni Johnny, az ajtó melletti nyíl csak azt mutatta, hogy a gyerek lefelé indult.

Halál minden szinten futott a lifthez, megvárta, amíg az ajtó mögött aláereszkedik a felvonó. Akkor indult tovább, amikor biztos volt benne, hogy Johnny ezen az emeleten már nem áll meg.

A harmadikra majdnem késve érkezett. A lift tárva-nyitva, s Johnny éppen beleszállt a folyosóvégi irodába. Halál megtorpant. Mind a három ajtó nyitva volt, a helyiségekből beszélgetést hallott, és meghatározhatatlan zajokat. A középső iroda előtt sárga műanyag vödörben koszos, habos víz lötyögött.

A takarítók...

Halál elosont a két közelebbi ajtó előtt, és belépett a harmadikon. Johnny egy fülhallgató, természetes néger asszonyság és egy vizes vödör mellett állt, és javában magyarázta volna, hogy üldözik, ha a takarítónő hagyta volna szóhoz jutni.

– Ez nem játszótér, fiacskám! Úgyhogy máshol háborúsdizzatok! Összesározod nekem a szőnyeget, aztán kezdhettek újra takarítani!

Meglóbálta kezében a szőnyegtisztítógép csápját, hogy elzavarja a gyereket, ám ekkor megpillantotta Halált. Keze megállt a levegőben, döbbsen nézte a férfi véres arcát és ruháját.

Johnny felsikoltott.

Halál közelebb lépett, pofonvágt a fiút, aztán a géppisztoly tusával mellbetaszította az asszonyt. A gyerek elvágódott, csuklóján megcsörrent a lánca. A nő is megcsúszott, és fenékre esett. Halál baljával megragadta a nyakát, hátrafeszítette az asszony testét, és belenyomta fejét a vödörbe. A nő teste hídba feszült, szemei kidülledtek, sikoltani próbált, de szája vízzel telt meg. A légbuborékoktól szinte forrt a vödörben a koszos lé, és Halál rájött, hogy fél kézzel nem tudja eltörni az asszony nyakcsigolyáját. Ledobta géppisztolyát, kabátzsebéből rugós kést vett elő, kipattintotta a fegyver pengéjét, és elvágta a nő torkát. Fejét félrekapta, hogy a levegővel kevert vér ne szennyezze be arcát. Ez a mozdulat mentette meg az életét.

Clarke a folyosóról lőtt rá, remélve, hogy még megmentheti az asszony életét. A golyó azonban a falba fúródott, és a nő élete elszállt az ajkai közül előbuggyanó vérrel.

Halál felkapta a géppisztolyt, megperdült, és tüzet nyitott a detektívre. Clarke bevetette magát az egyik nyitott ajtón, és egy titkári íróasztal alá hemperedett. A fal tövében két ijedt takarítófiú hasalt és pislogott rémülten a folyosóra.

Ekkor magányos lövés dördült az utcán, és Halál ismét kénytelen volt letenni arról a szándékáról, hogy végezzen a detektívvel. A jelek szerint már odalent is állt a bál.

Piszok szerencséje van ennek a magánzsarunak! – gondolta Halál és maga után rántva Johnnyt, lerobogott a lépcsőn.

Clarke kimászott az íróasztal alól, biztatóan intett a két lapuló fiúnak, és óvatosan szökdécselve Halál után eredt. Kihívom magam ellen a sorsot! – gondolta, és ez okatlan vidámsággal töltötte el.

☉ A Kawasakin ülő fiú és mellette az újságáros lány érdeklődve figyelte a szemközti irodaházat. A lövések zaja és a sikolyok végighullámzottak az utcán.

– Anyuci nem adott elég zsebpénzt a bőrruhásnak, és most kitört a családi csetepaté – mondta szenvtelen hangon a lány.

A fiú idegesen kacarászott a járgányán, sűrű pillantásokat vetve az öreg Tedre, aki egy vendégével a kávézó biztonságosnak hitt kirakata mögül kukucskált kifelé.

– Mondd, Edith, nem vagy éhes?

A lány gúnyosan végigmérte lovagját.

– Betojtál, kisapám?

Halál a géppisztolyt készenlétben tartva lépett az utcára. Bal kezére csavarta Johnny láncának végét, jobbában megemelte fegyverét. A túloldalon a srác leugrott a Kawasakiról, és hanyatt-homlok berohant a kávézóba, magával sodorva a lányt is. Az esti lapok kihullottak a lány hóna alól, beterítették a járdát az étterem előtt. Néhányat azonnal felkapott egy hirtelen jött fuvallat, és tovasodorta.

Az utca kihalt volt, mint egy westernben párbaj idején.

A három civilruhás rendőr görnyedten lapult egy piros VW mögött. A kezükben pisztolyt szorongattak, s az utcát elnyújtott árnyak változtatták földöntúlivá.

Halál figyelmét a túloldalon egész más kötötte le. Nem vette észre a Chrysler alá gyömöszölt hullát sem, ahogy az újságáros lány és a motoros sem törődött vele. Amikor Gordon meghúzta a ravaszt, ők már régen az irodaházra figyeltek. Észre sem vették, hogy ez a lövés nem ott dördült el.

Az utca végén egy Cadillac kanyarodott be felsíró gumikkal. A fehér cirkáló vakító fényszórókkal száguldott, és csikorogva fékezett az irodaház előtt, az úttest közepén.

Hárman ültek benne, és Halál hátul Sheltont pillantotta meg. A magas, sportos alkatú milliomos gyanakodva nézett körül a kocsiból.

Felpattant a sofőr ajtaja, és egy alacsony, ferde szemű emberke nyújtotta ki rajta a kezét.

– A gyereket! – kiáltotta oda Halálnak.

Halál közelebb lépett, maga mellé rántva a halálsápadt Johnnyt.

– A pénzt!

A ferdeszemű elfordult, átvett valamit mellette ülő társától, és a következő pillanatban egy géppisztoly csöve meredt Halálra.

– A gyerekre vigyázz! – kiáltotta a hátsó ülésen Shelton.

Halál belerándult a mellére leadott rövid sorozatba, aztán hátrazuhant, magával rántva Johnnyt is. Iszonyú fájdalom nyilallt mellkasába, ahogy a három lövedék beágyazódott bőrdzsekije titánium bélésébe. Néhány másodpercre a lélegzete is elakadt, de aztán gonoszul elvigyorodott, miközben négykézlábra emelkedett.

– Szóval így állunk! A gyerek mindenáron! – hörögte.

Felemelte a géppisztolyt, és belelőtt a kocsi utasterébe. Látta, hogy a meglepetten bámuló ázsiai begombolt zakóján vörös foltok jelennek meg, ahogy a golyók a testébe

csapódnak. Az egész tárat belelőtte, kiélvezve minden pillanatot, aztán félredobta a géppisztolyt.

Johnnyt a hóna alá kapva, két ugrással elérte a Kawasakit. A motor gazdája nagy sietségében a kulcsot is elfelejtette magával vinni. Halál villámgyorsan a csuklójához erősítette Johnny láncának végét, aztán nyeregbe pattant.

A Cadillacból nagydarab, géppisztolyos fickó ugrott ki.

– A gyereket élve akarom! – szökt ki a kocsiból a milliomos.

– Ki kell nyírnunk Sheltont, főnök! Nincs mese! – mondta a VW mögött a borostás Ed. – Nekünk már úgymint mindegy...

– Tűz! – kiáltotta Gordon. A három rendőr felugrott, egyszerre tüzelve a Cadillacre.

Ebben a pillanatban ért az utcára Clarke. A fehér kocsira leadott lövések megrázták; azt nézte, hogyan esik össze Shelton gorillája. A milliomos lebukott, aztán a leeresztett ablakban megjelent egy hatalmas kaliberű acélcső. Apró méretű rakéta röp-pent ki belőle halk szisszenéssel, és a szemközti piros VW lángot vetve felrobbant. Égő darabjai magasra szálltak, betörve néhány ablaküveget. Egy lángoló alak rohant hadonászva az úttestre, üvöltve vetette magát a földre, és az aszfalton gurulva próbálta eloltani a ruháját.

Shelton géppisztollyal ugrott ki a Cadillacból, hogy bevégezze, amit elkezdett, de nem jutott rá ideje. Clarke hátulról, az irodaház ajtajából lőtte tarkón, s a milliomos feje valósággal szétrobbant.

Halál érdeklődve figyelte a jelenetet a Kawasaki nyergéből, aztán berúgta a motort, s a járgány bölgve ugrott meg. A kis Johnnyn – aki mellette állt összeláncolt kézzel – akkorát rántott, hogy a gyerek felrepült, métereket úszott a levegőben, hogy aztán teste csattanva vágódjon az aszfaltra.

A felgyorsuló Kawasaki tovább vonszolta maga mögött.

– Jézusom! – suttopta Clarke, és leeresztette a Magnumot.

Aztán egyetlen mozdulattal kirántotta a szitává lyuggatott ázsiait a Cadillac kormányra mögül, és maga vágódott a helyére. Ahogy gyorsított, kétszer egymás után döccent a kocsira, és Clarke a tükörben az imént lángoló fetrengő ember kicsavarodott testét pillantotta meg. A detektív elfordította a fejét.

– Elkaplak, Halál!

Bal kézzel vezetett, a revolvert a jobb markában szorongatta. Talán száz méter volt hátra az utcavégi kereszteződésig. Gyorsított, közeledett a Kawasakihoz. Üres volt előtte az úttest, jól láthatta Johnny élettelen, port kavarázó testét, előrefeszített karjait, ahogy hasán csúszik a motor után.

Halál észrevette az üldöző járművet, és eléje vágott az úttest közepére kanyarodva. A gyerek teste, ha lassan is, de követte az irányváltást, és Clarke rémülten tekerete földre a kormányt. Másodszorra még egy hullán sem akart átgázolni.

A Cadillac felszaladt a járdára, kidöntve egy parkolóórát. Bal felől orrával egy járdaszéli fának ütközött, megperdült, fara becsapódott egy számítástechnikai üzlet kirakatába: csattanva zúzta pozdorjává az üveget, és szilánkokra tört kilenc számítógépet képernyőstül.

Clarke néhány másodpercig hitetlenkedve bámulta a felgyűrődött motorháztetőt, aztán reménytelenül borult a kormányra.

Ekkor váratlan dolog történt. Johnny talpra ugrott a lánc végén, két-három méteren futott a motor után, majd megtorpant. Hirtelen megrántotta a pattanásig feszült

lányot, ezáltal szinte letépte Halál bal kezét a kormányról. A gyilkos megszédült, a Kawasaki kiugrott alóla; néhány méter erejéig önállósította magát, majd a járdaszegélynek vágódva felborult.

Clarke feltekintett a csattanásra. Láta az aszfalton végigterült Halált, akire éppen ráugrik a fiúcska. Halál felkiáltott. Öklével Johnny arcába sújtott, és vadul csépelni kezdte a gyereket. Johnny testéről lepattantak az ütések. A fiú Halál mellére térdelt, bal kezével lefogta a gyilkos egyik karját, jobb hüvelykujját pedig a Halál nyaka alatti „V”-alakú mélyedésbe nyomta. A férfi szemei kidülledtek, hörögve próbálta levetni magáról Johnnyt.

Clarke kiugrott a kocsiból. Hallotta, hogy egy éles fémszegély recsegve végigszakítja ingét. Fegyverét kezében szorongatva a küzdők felé rohant. Aztán lassított és megállt, látva, hogy Johnny felemelkedik a mozdulatlan testről, és feléje indul.

A detektív agyát elöntötte a vér.

– Android – suttogta.

Johnny szótlanul megállt előtte, és alulról felfelé nézve az arcába bámult.

– A két kísérőd képes volt meghalni érted... Őrület! Johann Ekberg fia egy robot...! – Clarke rekedten felnevetett.

– Nem, uram – szólalt meg kisfiús hangján Johnny. – Az igazi Johnny Ekberg már egy gyermekotthon lakója, de erről csak Gordon hadnagy és csoportja tudott; következképp, az ön által említett rendőrök azt hitték, hogy egy igazi gyerek védelmét látják el.

A detektív megszorította fegyverét, és a fiúra nézett.

– Miattad haltak meg.

– Téved, uram. – A gyerek nem jött zavarba. – Egy Shelton nevű ember miatt történt minden. Az én szerepem mindössze annyi volt, hogy szükség esetén likvidáljam azt a bérgyilkost, aki elrabol és Sheltonhoz visz, míg az igazi Johnny Ekberg biztonságban van.

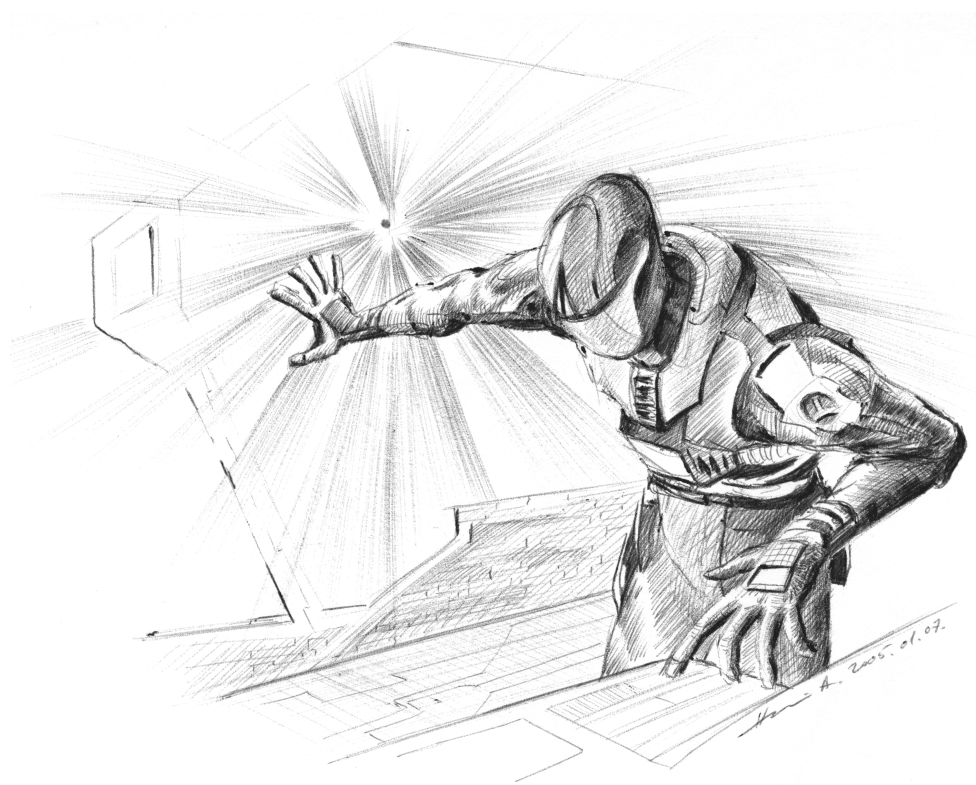
– Biztonságban... – ismételte halkán Clarke.

Johnny ránézett ártatlanul csillogó kék szemével, és azt mondta:

– De Shelton meghalt.

– Azt hiszed, ezzel vége? Egy ember kihullott a sorból. Na és? Akad helyette száz és száz másik, aki érdekeit védve mindent elkövet azért, hogy az emberiség soha ne válhasson egységessé.

– Ezt nem tudhatom – felelte a kisfiú, – hisz' én csak egy android vagyok...

NEM VAGYUNK EGYEDÜL

– 89678 jelentkezzen! Engedélyt kérek Z-767-től jelentéstételre!

– Az engedélyt megadom!

– Befejeztem küldetésem a Föld nevű égitesten. Részletes beszámolómat rögzítve, a szokásos módon fogom eljuttatni. Várom kérdéseit!

– A 26868-as parancsot teljesítette?

– Természetesen! Nem kerültem közvetlen kapcsolatba a földi lényekkel, csupán megfigyeléseket végeztem.

– Összegezze, hogy mi a véleménye a megfigyelt bolygóról és lakóiról?

A bolygó tekintetében bizonyítást nyertek eddigi ismereteink. Az M típusú csillag harmadik bolygója, lakói Földnek nevezik. Az M típusú csillagot Napnak hívják. Ismereteik elége hiányosak az univerzumot illetően, kultúrájuk azonban érdekes. Fejlettségi szintjük 3-as kategóriába sorolható.

– Tehát nem vehetőek fel a szövetségbe.

– Véleményem szerint még túl korai lenne.

– Megindokolná ezt az alacsony besorolást?

– Nagyon sok furcsa dolgot tapasztaltam. Vizsgálódásom közben használnom kellett az UNILex kritikus részeit, például a háború címszóval kapcsolatban. Találtam különböző hangzó- és mozgó-anyagokat, képanyagokat és egyéb leírásokat, melyek megértették velem azt, amit a bolygó megfigyelésekor láttam. Borzalmas volt, ahogy repülőgéprajok szálltak az ellenséges városok fölé és bombázni kezdték őket. A házak összeomlottak az utcákon, emberi lények feküdtek szanaszéttel vérbe fagyva, kicsavart tagokkal, síró gyerekek kóboroltak az utcákon anyjuk után sikoltozva.

– Igen, én is láttam ezeket a szócikkeket, bár ezirányú személyes tapasztalatom még nincs, mint Önnek. Ez azonban csak egyetlen ok és tudja jól, hogy legalább három tényezőnek kell teljesülnie ahhoz, hogy végképp lemondjunk róluk. Van még valami hasonló erősségű indoka a nemleges döntés mellett?

– Sajnos van, és úgy gondolom, több mint három tényezőt fogunk találni a leg-súlyosabbak közül.

– Hallgatom!

– A második tényezőként talán az jöhetne szóba, hogy az Egészségügyi Szabályzat előírásainak nem felelnek meg. Bizonyos tekintetben a bolygó nagyon elmaradott, így az elemi követelmények sem teljesülnek. Láttam olyan területeket, ahol naponta ezer számra pusztultak el az emberek.

– Valamilyen járvány ütötte fel a fejét?

– Pontosan nem sikerült megállapítanom, a hozott minták kiértékelése még folyamatban van. Úgy összegezhetném, hogy a járványok is okai a tömegpusztulásnak... de súlyosabb gond, hogy rengetegen éhenhalnak.

– Éhen? Úgy tudtuk, hogy a Föld-bolygó a lakóinak a húszszorosát is képes lenne ellátni táplálékkal. Hiszen Legfőbb Szövetségi Tanácsunk éppen ezért szervezte a kutatóakciónkat, hogy a Föld betegségét kivizsgáljuk, a reakciót visszafordítsuk, és a földiek szövetségi felvételével biztosítsuk a cserekereskedelmet az élelmiszerszektorban. Nem értem, hogyan lehetséges, hogy ezen a bolygón éhen halnak az emberi lények!

– Van egy igen súlyos probléma ezzel kapcsolatban. Ennek is utána kellett néznem. Az UNILex gazdasági fejezetét jelölte ki a központi terminál, és elképesztően érdekes volt a pénzről való bejegyzés.

– Ó, hát még nem nőttek ki a pénzrendszerből. Hiszen fajuk akkor még gyermekkorban jár. Talán túlzás volt 3-as kategóriába sorolni a fejlettségi szintjüket?

– A 3-as kategóriát a központi agy jelölte meg, nyilván talált olyan komponenseket, melyek e fokozatra emelték az emberi lényeket.

– Kíváncsi volnék, mik lehetnek azok az összetevők, ugyanis az eddig elhangzottak csak a tagsági felvétel ellen szólóak voltak. Van legalább egy valamire való vezetőjük?

– Nos, a vezetést illetően nem igazán sikerült eligazodnom az emberi lényeken. Egyetlen személyi vezetőjük nincs. Világkormány nem létezik, még csak nem is földrészi tartomány szerint csoportosulnak.

– Akkor milyen a közigazgatásuk?

– Nemzeteknek vagy országoknak nevezik szűkebb társadalmait.

– Csak nemhogy több társadalom is létezik egymás mellett?

– Pontos számadat még nem áll rendelkezésemre, de azt hiszem, több mint száz rendszer van egyszerre hatalmon. Képzeltbeli vagy őrzött határokkal osztják el a területeket és háborúznak egymás közt, hogy területeket „haraphassanak” ki szomszédjaikból. Tartós egyezségnek, szervezetségnek nyomát sem láttam.

– Ez nagyon emlékeztet engem a saját történelmünkben található momentumokra. Valamikor, Bruce előtt nálunk is létezett ilyesmi. Abból a korból maradtak fenn az adataink a pénzről, háborúról, társadalmakról. Mennyi az esély arra, hogy egy világkormány megalakuljon rövid időn belül?

– Véleményem szerint semmi, már ami a rövid időt illeti, mint említettem, jelenleg is folynak háborúk.

– Pedig volt két „Világ”-háborújuk, igazán megtanulhatták volna már, hogy mi-féle mótely az! Boldogok lehetünk mi, Sercek, hogy Bruce elhozta nekünk a békét, s mi már nem kényszerülünk ilyen alantas dolgokkal foglalkozni, mint pénz, háború, társadalmak. Van-e még valami, amit tudnom kell a végső döntéshozatal előtt?

– Még egy érdekességet emelnék ki, csupán kuriózumként. Azt, hogy alapvető jellemvonásaik közé tartozik az önzés, az irigység, a gyűlölködés, ezenkívül pedig született gyilkosok. Ha hatalomra jutnak, kivétel nélkül a maguk hasznára fordítják azt. Néhány éve volt egy hosszabb periódusú sikertelen kísérletük az egység kialakítására, de ez elég kis területet ölelt fel és kudarcba fulladt, azonkívül az eszme gyakorlati megvalósítása hagyott némi kívánni valót maga után.

– Köszönöm 89678, nagyra értékelem a segítségét, véleményét szem előtt tartva fogom a jelentését átnézni, és döntéshozatalra várom két mili-ciklus múlva. Végeztem...

◆ Az űrhajó tovább keringett a Föld körül, utasai pedig Bruce dicsőségét zengve rendületlenül végezték dolgukat. Az óriási fémtest hidegen villant a csillagok között. Csend honolt a gép belsejében. Csak a hajtóművek szokásos zümmögő zaja hallat-

szott. Az egyik űrhajós, aki a Földön járt küldetésben, éppen pihenőjét töltötte. Rákapcsolódott az elektromos berendezésre, mely tetőtől talpig megvizsgálta, és a pihenését is szolgálta, emellett még energiával is ellátta, minden szükségletét kielégítve. A másik utas, mint az előbbi párbeszéből kiderült, a parancsnoki tisztet töltötte be a hajón. A rendfokozatokra úgy látszik, a Serceknél is szükség volt, akármennyire is egyenlőek voltak. Nos, a parancsnok kényelmesen elhelyezkedett, fejére tette a fejhallgatót, aztán bekapcsolta a monitort és értékelni kezdte a jelentést. Míg a jelentést hallgatta és a monitoron a felvételeket nézte, emlékezetébe idézte a 89678-as Serccel folytatott beszélgetését, kiemelve a döntést befolyásoló részleteket.

A monitoron csodálatos zöld rét jelent meg apró sárga virágokkal tarkítva, a háttérben egy ködbevesző hegycsúcs magasodott. A réten elszórtan néhány nagy szarvú, busa fejű, barna, szőrös lény valószínűleg táplálkozott. Aztán felbukkant egy emberi lény, nagyon apró volt és a biokijelzőn megjelent egy 17-es besorolású kód, mely jelezte, hogy a lény gyermekkorú, földi évben számolva 3 éves lehetett. Két hosszú szőke hajfonata libegett dereka körül, amint ugrándozott a réten. A tökéletes álcázásnak köszönhetően nem vette észre megfigyelőjét. Bár nem lehet tudni, mit tett volna, ha észreveszi a Sercet, aki lefilmezte. Milyen is egy Serc, mármint az emberhez képest? Anatómiai felépítése hasonlít az emberéhez, fejformája kissé hosszúkás és jelentősen megnagyobbodott. Szája apró, orra sem feltűnően nagy, csupán szemei sokkal nagyobbak, ám fejük méretéhez képest ez sem meghatározó, füle mérete is normális, csak az embertől eltérően csúcsban végződik, azon kívül nincs szőrzete.

A monitoron néhány számadat jelent meg a bolygó lakóinak életviteléről, a társadalmi felosztásról. A Serc parancsnok csak az összesítést nézte meg, mely szerint közel 6 milliárd emberi lény él a bolygón. Ez a számadat elképesztette, de ezek után érdeklődve figyelte az IQ-grafikont. Olyan hullámzást tapasztalt, mely emlékeztette a Koptó bolygó felderítéskor tett észrevételekre. A grafikon után egy montázs következett, melyet egy speciális program segítségével készített a 89678-as, és a földiek információs és kommunikációs hálózata szolgáltatva hozzá az adatokat. Semmit sem mondtak neki a különböző politikai szervezetek, melyek felvillantak a montázsban, néhány ismertebb diplomata és vezető, valamint a gazdasági struktúra. Azt azonban megállapíthatta, hogy a Földön majdhogynem kaotikus állapotok uralkodnak.

Végére ért a jelentésnek és letelt a két mili-ciklus is, így elindult, hogy a 89678-assal megvitassák a küldetésük további részleteit.

– Kiértékeltem a jelentését – kezdte a parancsnok –, és igazán színes és jó minőségű anyagot készített. Csak gratulálhatok hozzá.

– Köszönöm Z-767, igyekeztem megfelelni a Serc Szabályzatban foglaltaknak.

– Döntésünk meghozatala előtt, ha bármilyen megjegyzése van, kérem, mondja el.

– A pihenőm közben maradt még némi idő, amit arra használtam, hogy utánanézzek néhány dolognak. Elsősorban az nem hagyott nyugodni, hogy előző beszélgetésünk alkalmával Ön megemlítette a vezetőkkel való kapcsolatfelvétel lehetőségét. Erre összpontosítottam, amikor kutatni kezdtem az adattárban. Miután nem kaptam kielégítő választ a kérdéseimre, telekommunikációs úton kapcsolatba léptem a Földdel. Készítettem egy montázst a jelenlegi helyzetéről. Nagyon nagy mennyiségű adat került be a hálózatba, mikor nekikezdtam, nem gondoltam, hogy ilyen hatalmasra duzzadt információhálózattal rendelkeznek a földiek. Így a szelektálást háromszor is elvégez-

tem a géppel, három különböző szempont szerint. A végeredmény még így is elképesztő. A gép 33.967 olyan földi lényt határozott meg, aki alkalmas lenne a feladatokra.

- Tehát közülük kellene kiválasztanunk néhányat a kapcsolatfelvételre?
- Igen, de találtam egy sajnálatos ténytet, mely ez irányú döntésünket befolyásolhatja.
- Éspedig?
- A bagumik és a lepták már többször próbálkoztak a kapcsolat létrehozásával.

Sikertelenül. Találtam archív anyagokat arról, hogy a földiek általuk „idegenek”-nek nevezett lényekkel léptek kapcsolatba, a leírások alapján bagumi és lepta lények lehetnek. A beszámolók szerint ők is tanulmányozták az emberi fajt, és ez is amellet szól, hogy ők már jártak itt. Ezen kívül tudomást szereztem egy szerencsétlenül járt űrhajóról, melynek utasait viszont az emberek tanulmányozták. Az utasok a szerencsétlenséget természetesen nem éltek túl. A lényeg viszont az egészből az, hogy az emberek vezetői az egész UFO-kal kapcsolatos dolgot hivatalosan nem ismerik el. A tudomány és a vezetés osztja azt az álláspontot, hogy egyedül vannak az univerzumban. Agyonhallgatják az információkat, azonkívül nem egy eset tanúsította, hogy az emberek ellenségesen, olykor kiszámíthatatlan viselkedéssel fogadták a közeledéseket...

◆ Az űrhajón az összekapcsolt áramkörök működésbe léptek, és a hajó elküldte hívójelét a bázis felé. A Serc-bázis hamarosan válaszolt. Mivel az információk a Földről már a feldolgozás pillanatában a hálózatba kerültek, így a bázison, sőt az anyabolygón is azonos ismereteket szereztek és hasonló következtetésre jutottak a felelős Sercek. Bár a Serc-társadalom technikai és pszichikai fejlettségének köszönhetően már az univerzum jelentős hányadában jelen volt, egy-egy új bolygó szövetségbe bevonásának lehetősége mégis nagy izgalommal töltötte el a Serceket.

- K827 az Optionsnak, Z-767 jelentkezzen!
- Itt az Options Z-767 és 89678, jelentkezünk, várjuk a végső döntést.
- Egyelőre maradjanak orbitális pályán. Septon megtartotta magának a döntéshozatal jogát. Kapcsolatfelvétel 3.3.19-kor. Végeztem.

◆ A hajó tovább keringett a végtelen űrben, a csillagok fénye elhalványult a csillogó fémtest mögött. A Sercek mindketten pihenőre vonultak vissza és feltöltek energiával, hiszen nem tudhatták, milyen döntés születik az akciójukat illetően. 3.3.19-kor mindketten feszülten várták a Bázis jelentkezését.

- K827 hívja az Optionst, jelentkezzenek.
- Options jelentkezik, itt Z-767 és 89678, felkészültünk adásuk vételére.
- Ismertetem Önökkel Septon döntését. Az anyabolygó összegezte jelentésüket, és minden szempontot figyelembe véve úgy döntött, a Föld még nem érett meg a szövetségi tagfelvételre. A Bruce által lefektetett dogmák szerint a földiekhez hasonló lények felvétele a Szövetség számára kifejezetten veszélyes lehet, ezért nem javasolt. Beavatkoznunk társadalmi fejlődésükbe aggályos, hiszen ez természetes szelekciójukat eldeformálhatja, mely később ezekből a lényekből ellenérzést válthat ki. Ez pedig bomlasztaná a Serc egységet és veszélyeztető tényezőként szerepel a Serc Szabályzatra nézve. Van valami hozzáfűznivalójuk?
- Természetesen maximálisan egyetértünk a döntéssel, kérem, adja meg a koordinátákat a visszatéréshez.
- Orbitális pályáról korrekció: 6;7;0;8;3;1 maximális sebességgel két ciklus múl-

va itthon lehetnek, erre az időre a hibernáció szükségtelen, töltsék pihenéssel és tájékozódással az időt. A mielőbbi vizontlátásra. Jó utat! Végeztem.

Amint véget ért az adás, néhány pillanat elegendő volt a koordináták betáplálására, és a Serc űrhajó búcsút mondott a Földnek. A kék bolygó tovább rőtta évmilliárdok óta tartó pályáját.

◆ Egy kis folyó partján egy nagy hegy tövében magányos házikó állt. Az emeletről kiáltás harsant:

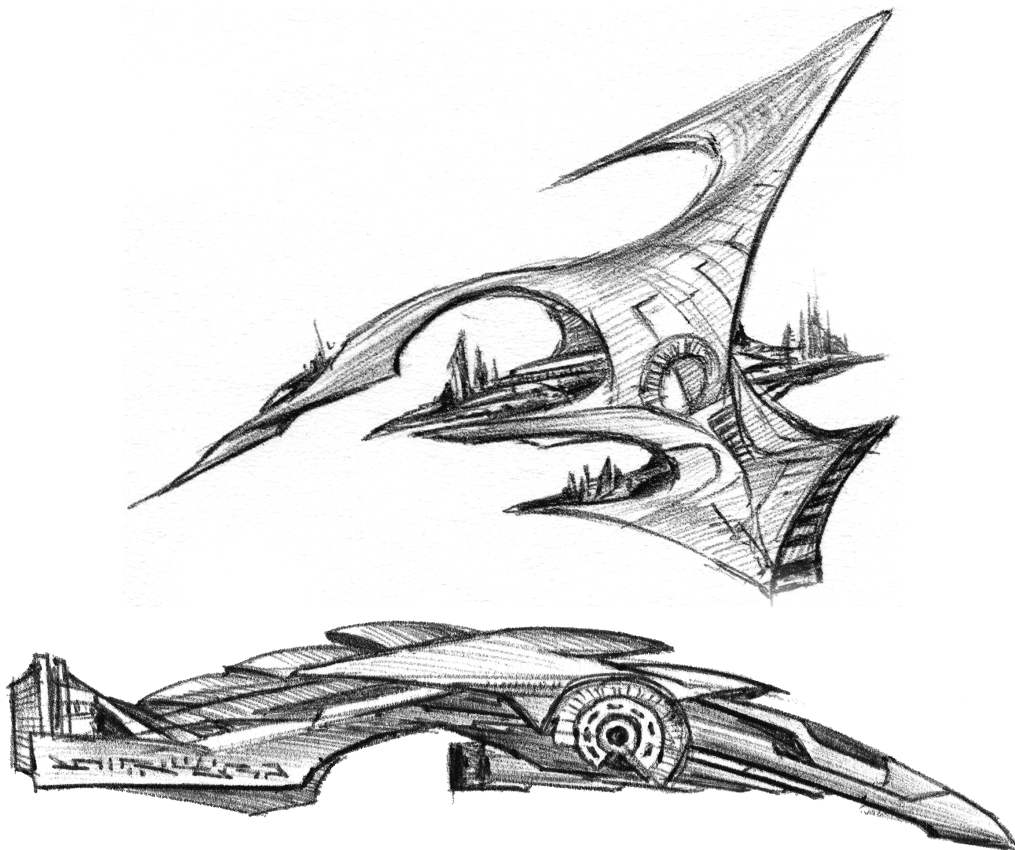
– Apa, anya gyertek gyorsan!

– Mi történt? – ugrottak fel egyszerre a szülők.

– Ugye mondtam, hogy az nem csillag, képzeljétek, eltűnt.

A férfi követte fiát az emeletre, és belenézett a napokkal azelőtt felállított kis távcsőbe. A millió csillag között valóban nem találta azt az egyet, amit már három éjszakán keresztül figyeltek. Mivel a csillagtérképeken nem találták azt a pontot, különböző variációkra gondoltak: talán új csillag született? Netán egy üstökös, csak még messze van?

A kisfiú élénk fantáziájának köszönhetően első perctől fogva idegen űrhajónak gondolta. Most már bizonyos volt benne, hogy feltételezése helytálló, és nem a kalandvágy fütötte, amikor arra gondolt, hogy jó lenne egyszer találkozni velük és azt kívánta, bárcsak visszajönnének. Nem félt találkozni velük. Belevágott volna a nagy kalandba... már akkor tudta, ha felnőtt, a csillagoknak fogja szentelni életét. Érezte, hogy egyszer talán ő lesz az, aki bebizonyítja, van élet a messzeségben is.

W. T. Clark

A Viking

Halld meg hívásom, Odin, figyelj reám, néked ajánlom lelkemet,
Egy nap Valhalla nagy csarnokában állok majd, trónodnál odafent,
Dicsőséggel halok meg, mint előttem oly sokan, sokan már,
Csak annak joga e halál, ki a harcban oldaladon áll. •

Az úr annyira üres, hogy aki megpróbálja úgy igazából elképzelni, az ottfelejtí az ebédjét az asztalon, ezenkívül jó esélye van egy háromnapos csuklásra. Messze, a Neptunuszon túl, a Kupier-öv kavicsai és hógolyói között navigálva jön rá az ember, hogy ez egy nagy alapigazság.

A pilóta már régen felfedezte ezt, de úgy döntött, nem engedi ezt a tényt a tudata alól felszínre kerülni, mert attól kezdve roppant rosszul érezné magát, és csak a hiábavalóság hatalmasodna el személyiségének azon részein, amit még épnek mondhat. Így azonban megvolt még benne az a remény, ami jó pár évvel ezelőtt ehhez a hivatáshoz vonzotta: vágyott a dicsőségre, vágyott arra, hogy ő legyen az első, aki megpillantja azokat, akikre az emberiség már évszázadok óta hiába vár. Azokra, akik eljutnak a Naprendszerig, azokra, akik átszelik a tér kiloparszekjeit, azokra, akik képesek rá, hogy idejöjjenek.

Az emberiség követői ezt nem tudták megtenni, pedig küszködtek, mint a hátára fordított bogár. Hiába írtak regényeket térváltó hajókról, melyek más galaktikákat derítettek fel, hiába csapolták meg a sci-fi írók a legegyszerűbb mikrosütőben is a kvantum-ingadozást, a nagy áttörés sohasem következett be. Einstein, mint egy gonosz manó, még mindig védte állásait, és senkinek sem sikerült bevennie a bevezetlent. Egyesek úgy vélték, Albert a Mennyekben ezen időszakban halálra röhögte magát a sok bejelentésen, amik megdönteni vélték az egyenleteit, és azon, hogy milyen sok bejelentés született az előbbi bejelentések cáfolatául. Mások szerint ugyanezt tette, csak a Pokolban. Szépen álmodoztak az antigravitációról, a több dimenzióról és a féreglyukakról. Egyesek úgy hitték, majd a hozzánk érkező idegen lények segíthetnek ebben. Mások vallották, jobb, ha erre sem tévednek. Volt, aki nem tudta eldönteni, hogy ő az Egyesekhez vagy a Másokhoz tartozik-e, de ők elenyészően kevesen voltak. Talán nyolcmilliárdan.

A Mások szerint még a mesterséges gravitáció felfedezése is merő véletlen és korai volt, az Egyesek szerint pedig első botladozó lépés lett a csillagok felé, ahol mindenféle lény él és természetesen csak ránk vár. Azonban a gravitációt keltő gépek sajnos, nem voltak arra képesek, hogy a csillagok tömegvonzásával ellentétes erőt gerjesszenek és kilódítsák az űrhajókat a csillagközi térbe, de hatásosan bele tudtak

-
- A fejezetek közti idézetek a Manowar együttes *Swords In The Wind* című számából származnak. (A novella szerzőjének fordítását felhasználva az alább olvasható dalszövegeket magyarra áttöltette Kéri Katalin.)

I Surrender My Soul Odin Hear My Call
One Day I'll Sit Beside Your Throne In Valhalla's Great Hall
Like So Many Before Me I'll Die With Honor And Pride
The Right Of A Warrior Forever To Fight By Your Side

csapódni bármibe és szétkenődni, aminek elég nagy volt a tömege. Mint például a Hold... vagy a Mars.

Ha azonban a bolygók gravitációs parittyá-erejét hívták segítségül, akkor ezzel a lendítő erővel viszonylag rövid idő alatt el lehetett érni a naprendszer határain belül bárhova. Már ha öt-tíz hónap rövidnek mondható.

Így hát csak rádió és fényjelek ezrei indultak a csillagközi térbe, az Ember pedig csak várt... és várt... és várt, és lefeküdt aludni, majd felkelt és... és... és semmi sem történt. A lusta fény és a hajók meghajtása még mindig határt szabott az emberiség terjeszkedésének.

A jelen századig eljutott az Ember arra a pontra, hogy mindenki jólétben és béke-ségben élt, de az emberiség egyedül volt. A pilóta pedig már gyerekkorában vágyott a kalandra. Ő harcos volt, hódító, úttörő, csakhogy nem volt kivel harcolnia, hódítandó terület sem akadt már, ezért felderítő pilótának jelentkezett, bár tudta, hogy igencsak kevés az esély a reményeire, arra, hogy a neve örökre az emberiség történe-tébe vésődjön, mint az olyanoké, akik a veszélyek és viszontagságok közt valami na-gyot tettek. Mindig úgy gondolkodott, hogy „ha kell, meghal, de legyen övé az első-ség!” Reálisan nézve a dolgok állását, az előbbi be fog következni, de a dicsőség... az már kétséges. Ezt érezhette ő is, ezért inkább nem szemlélte reálisan a valóságot.

Rótta az előírt Nap körüli pályáit, olyan távolságban a központi csillagtól, ahol az már csak apró pontként látszott. Az újabb és újabb göröngyök felfedezésén és pályá-adataik közlésén kívül eddig nem sokra vitte. Igaz, a koszos hógolyók, formátlan kő-darabok feltérképezésében ő volt a legeredményesebb sok-sok társa közül.

Küldj egy jelet, húzd fel a vitorlát, mondj végső búcsúszt,
Szólít a sors, és csodás öröklét várja az útra indulót.
Hívd a boszorkát, vessen kártyát, szórjon, szőjön varázsigt,
Miránk, kik harcban pusztulunk, nem vár se menny, se pokolbéli lét.
Odin fiai vagyunk mi, bensőnkben hév, forró tűz lobog,
Mely harcos királyok öröke, kik trónolnak fenn, az égben ott...•

A csillagok és a pilóta közönyösen szemlélték egymást, amikor mozgást észlelt. A fényes pontok – mintha egyre táguló üveggömbön keresztül nézte volna – felragyog-tak és elszaladtak a már napok óta megszokott helyükről. Mintha egy szappanbuborék fűvódott volna fel a hajó előtt. Csillagoktól az ember nem vár el ilyen viselkedést, akkor sem, ha már 11 hónapja egyedül volt kint végtelenben. A pilótának szó szerint tátva maradt a szája, de ösztönszerű mozdulattal elindította a képrögztítőt, ettől ugyan a jelenség nem változott, de ő jobban érezhette magát.

„Itt vannak! Végre!” – futott át egy hideg simítás a hátán. Tudta, hogy elérkezett a pillanat! Átfutott még az agyán a gondolat, hogy ha esetleg megint csak egy eddig sohasem látott természeti jelenségnek lesz a tanúja, akkor végleg felhagy az űrhajós-

-
- Send A Sign Raise The Sail Wave A Last Goodbye
Destiny Is Calling Immortality Be Mine
Call The Witch To Cast The Runes, Weave A Magic Spell
We Who Die In Battle Are Born Not For Heaven Not For Hell
We Are Sons Of Odin The Fire We Burn Inside
Is The Legacy Of Warrior Kings Who Reign Above In The Sky

pályával, és a Kínában honos üregi-csukcsukmadár intelligenciavizsgálatának szenteli az életét, de mire a gondolatsor végére jutott ismét megváltozott a kinti kép.

A szappanbuborék közepén megjelent valami, amit csak űrhajóként definiálhat egy erre sóvárgó űrpilóta agya. Egy csillogó, formátlan, krumpli alakú test körvonala-zódott, ami egyre csak növekedett. Még krumplinak is formátlan volt, de a csillogással nem volt semmi hiba. Szinte tökéletesen visszaverte a rá vetülő fényt, már amennyire ez egy csillogó krumplitól telhet, de önálló fényforrásnak nyoma sem volt rajta. A csillogva világító krumpli pedig egyre növekedett. A méretével négyzetesen arányosan nőtt a pilóta bizonyossága, hogy ez az a pillanat, amire mindig is várt.

Mikor a szájtátása mértéke és a meglepetése elérte a végső határértékét, végre megmozdult... Már mint a pilóta mozdult meg, és egy 9-es szintű vészjelzést küldött a föld felé. Órák múlva, mire a jel odaér, majd törhetik a fejüket, hogy mi történt, de legalább kicsit izgatottak lesznek. Segítséget úgyis csak pár hónap múlva kaphatna. Tudta, hogy a 38 csillagászati egység nem a szomszédban van, így teljességgel egyedül van itt a környéken. Sok órát utazik a fény is... Einstein... nesze neked. Ezek meg itt vannak, és ki tudja, milyen messziről.

A krumpli azonban nem mozdult és Olvirnak sem a radarja, sem egyéb műszerei nem mutattak használható értéket, szemmel pedig az objektum méretét vagy távolságát nem tudta meghatározni. A buborék még mindig növekedni látszott, majd egy pillanat alatt „kipukkant”. A jelenséggel egy időben megszűnt a teret torzító hatás.

Amíg az agyában tudatosodott ez a tény, a csillogó krumplinál is változás állt be. Fél másodperc alatt fogta csak fel a változást, már-már a pánik szélére sodródott, hogy szem elől veszti az ő „krumplicskáját”, de mégsem tűnt el a tárgy, ahogy elsőre látta! Csak átalakult. Egy közönséges, megvilágítatlan, sötét krumpli lett belőle, a műszerei azonban határozottan érzékelték a jelenlétét.

Egy darabig szemlélte, de mivel semmiféle jobb ötlete nem volt, ezért felkapcsolta a hajó leszálló és navigációs reflektorait, majd lassan elindult a sötét krumpli felé...

Közelebb érve már szabad szemmel is látta, hogy a csillogás megmaradt, csak az azt megvilágító fény szűnt meg. És már nem is volt annyira krumpli, inkább egy szabályszerű földi űrhajónak látszott, bár számára ismeretlen típusnak tűnt. A felülete tele volt aggatva antennákkal és egyéb dudorokkal, pont úgy, mint az ő hajója... de egy picit mégis másfajta... egészen másfajta tűnt. Elbizonytalanodott.

Követem a sorsom, kardom zúgó szélbe emelem,
Odin fiai harcolnak bátran, életre-halálra,
Viking hajók szállnak esőztatta, zord tengeren,
Sötét éjen vezérük bűvös csillag fénylő sugára.●

Olvir a közvetlen kommunikációs-csatornával próbálkozott, de adására választ nem kapott. Fényekkel is jelzett, de választ ekkor sem kapott az idegen testtől. Intetni is próbált a hajóablakon keresztül, de hasonló volt az eredmény, mint az előző-

• I Will Lead The Charge My Sword Into The Wind
Sons Of Odin Fight To Die And Live Again
Viking Ships Cross The Sea, In Cold Wind, And Rain
Sail Into The Black Of Night Magic Stars Our Guiding Light

eknél, ezért óvatosan navigált közelebb és közelebb a másik hajóhoz. Elmélyült a gondolataiban... igen... igen... azok a mesterséges intelligenciák, akik a kívánságaink szerint vezetik a hajókat ide-oda az űrben... – gúnyos mosolyra húzta a száját a pilóta – Olvirnak hívják és egyáltalán nem mesterséges. Ott azért még nem tartunk, hogy egy felderítőhajót számítógéppel vezéreljenek. Itt emberi döntésekre van szükség.

Egyre közelebb került a mozdulatlan hajóhoz. Olvir körbepölytölte, majd az első kör síkjára majdnem merőlegesen még egyszer.

Nem gondolta magáról, hogy nem ideges, de nagyon tanácstalan volt. A hordozható lejátszójából remegő kézzel előhívta a kedvenc zenéjét. Az idegen objektum körül manőverező hajót betöltötte a XXI. századi zene. Így kissé felbátorodott. Úttörőnek, felfedezőnek érezte magát, ami ismét erőt adott a folytatáshoz.

Megállította a hajóját az idegen gép törzsén látható – feltételezhetően bejáratként funkcionáló – bemélyedés előtt. Ismét rádiózott, de ismét eredménytelenül.

– Miért is lenne elsőre eredmény bármilyen eredmény? ...Hopp, hiszen ez már a második kísérlet volt – morogta magában.

Az idegen hajó valóban akár földi űrjármű is lehetett volna. Ugyanolyannak tűnt közelről, mint egy normál űrhajó, a gondos szemlélő azonban sok-sok apró különbséget is felfedezhetett, ha tényleg gondosan vizsgálta. Akadtak jócskán eltérések külsejében, de olyan aprók, mint amikor az evolúció ugyanazt a problémát kétféle kiindulási helyzetből azonosan oldja meg, és hasonló eredményre jut.

Olvir agyán átvillantak a delfinek...

Új, szorongató érzés kerítette hatalmába, de a „kellemetlen” meghatározás erre az érzésre olyan jelentésbeli távolságúnak tűnt, mint a Naptól az Alpha Centauri. Mégis iszonyúan pocskul kezdte érezni magát. Felületesen kifejezve mintha valaki rátaposott volna, majd bedarálta volna az agyát, a torkán pedig egy kisebb fekete lyukat akarna legyömöszölni. Másodpercek múlva azonban az érzés már el is illant, és a fejében megszólalt egy *Hang*.

– Üdvözöllek Földlakó...

– Ti... kik vagytok...

– Később... először is *Te* ki vagy? De ha megengeded, megpróbálunk ennél gyorsabban ismerkedni... Mivel mi kapcsolatba tudunk lépni veled, ha hozzájárulsz, egyszerűen átszívjuk ezeket az információkat a kérdés-felelet kommunikáció nélkül, és te is hasonló módon megkapsz majd mindent, amit lényegesnek tartunk magunkról... Kezdhettek?

Olvir tudatáig éppen csak elhatolt a „mi van, ha nem”, de hát az úttörőségnek megvannak a maga hátrányai. Olyan hatalom kezében volt, ami legyűrte.

– Igen. Kezdhettek... – motyogta üveges szemmel, ismét csak maga elé.

– Köszönjük.

Itt abbamaradt minden, ki tudja, meddig...

... Amikor döbbenetéből magához tért, a *Hang* ismét a fejében beszélgetett vele.

– Sajnos, a ti civilizációtokkal nem létesíthetünk kapcsolatot.

– Miért? – kérdezte rémülten, hiszen érezte kibontakozó dicsősége halványulását.

– Mert háborúkat viseltek.

– Több száz éve megszűntek... – hápogott.

– Igen, de a pusztításuk foka olyan hatalmas, hogy nem hisszük, hogy valaha is kiheveritek.

– Több száz éve béke van... – erőszakoskodott.

Olyan technológiákat uraltok, amikkel mi nem versenyezhetünk. El fogod azt is felejteni, hogy velünk találkoztál... sajnáljuk.

– Mire alapozzátok ezt? – Úgy érezte, az egész élete mindjárt romokba dől, és a landolás után tényleg azonnal mehet Kínába.

– A hajód számítógépén talált dokumentumokra.

– ...a számítógépen? ...dokumentumok? Nincs semmi hasonló... az csak a navigációt segítő gép... – keservesen kereste a kiutat.

– Nem tudsz félrevezetni, a teljes fogalomkörökkel rendelkezünk, igaz, vannak olyanok, amik a mi civilizációnkban ismeretlenek, ezért bővebb magyarázatra szorulnának, de a lényeg, hogy már régen is annyira fejlett technikákat vetettek be a háborúitok során, amit mi még évezredek múlva sem érhetünk el. Ez pedig egy egészséges civilizáció fejlődésének nem velejárója. Tehát távoznunk. – A döntés végérvényessége tisztán kicsendült a *Hangból*.

– Neveztétek meg azokat a dokumentumokat, amikre hivatkoztok... – próbálkozott a pilóta menteni a helyzetet.

Viszonzásul egy csomó számhalmaz öntötte el az agyát...

– Negatív. Így nem értem, mire hivatkoztok.

– A fizikailag melletted található, számodra mélykék színű számítógép memóriájának a hivatkozási címeit adtam meg.

– A médialejátszómét? Abban filmek vannak. Régi filmeket gyűjtök és régi zenéket...

– Emlékeid alapján képesek vagyunk működésre bírni a készüléket, hogy lásd... megengeded?

– Igen... – Olvir már kicsit feszélyezte ez a nagy udvariasság. Miért kell mindent megengednie, ha úgylis azt csinálnak vele, amit akarnak. Mármint, ha ő kibírja... Ám-bár ez is egy alternatíva.

Olvir karja magától megmozdult, majd végigfutott a kis készülék menürendszerén... A lejátszó felett, a szokott helyén, megjelent a levegőben a régi mozik vásznát utánzó kép és elindult a már ezerszer látott bevezető:

„A LONG TIME AGO IN A GALAXI FAR AWAY...” ...felcsendült a Star Wars bevezető taktusa...

– Állj. Értem a problémákat. Ez nem valóság, ez egy film, kitalált történet.

– Ezt a fogalmat nem tudom értelmezni.

– Maradjunk akkor a kérdés-felelet ismerkedésnél, mert ahogy érzem, ez a fogalom-áttöltés igencsak félresikeredett. Torz ismereteket szereztetek... feldobok valami zenét és hozok valami ropogtatni valót... ráértetek? – mondta Olvir és elvigyorodott... Már értette, mi volt a baj az értelmezett adatokkal!

– Hogy a te fogalmaiddal éljek, az elkövetkező 128 évre nem terveztünk semmi különöset.

– Akkor kezdjük... – A hajó kommunikátorát a „foglalt vagyok, ne zavarj”-ra állította, aminek csak azért tulajdonított jelentőséget, hogy a lassú fény elvigye a hírt, hogy jól van, vészjelzés törölve, majd kiballagott a két lépésre levő készletraktárhoz. – Sós mogyoró van bőven... sőt a szabályzattal ellentétben sör is akad még pár üveggel!... Feldobok egy jó kis zenét, az majd segít. – Tudta, hogy nagy meccs elé néznek. Ezek szerint ő erre a harcra született, hát... akkor most van itt az ideje, hogy belevágjon.

Olvir az előző válasz hallatán valószínűsítette, hogy a „humor” szó jelentésével is nagy bajok lesznek...

Aztán elkezdődött a kimeríthetetlen fogalommagyarázat... ide-oda...

...

– ...a szex?... na lássuk csak... tehát az alaptétel, hogy a Földön kétnemű lények élnek kevés kivétellel...

– Kevés kivétellel?... Ha eddig jól értettelek, akkor ti vagytok a kivétel a baktériumok, gombák és egyebek között...

...

– ...Dimenzionális időtranszformáció?... ezt a Földön nem ismerjük.

– Mint ahogy elmondtam, az időfolyam nem egydimenziós, hanem kettő, és a gravitáció és a sebesség negatív hatással van rá. Tehát ha egy út a nyugvó megfigyelő idejében 500 földi év, a közel fénysebességű megfigyelő saját relatív idejében csak 5 év. Ez nem az idő lassulása, hanem az idő második dimenzióján keresztüli út, a meggörbített idő görbületének kihasználása. De ugyanezt tapasztalhatjuk nagy gravitációjú helyeken is, mint például egy neutroncsillag. Persze hozzá kell tennünk, hogy ez nem mindegyik Univerzumban van így. Szóval, mint amikor egy útkanyarulatot elhagy a gyalogos, és erdőn-mezőn keresztül átvág egy rövidebb távolságon. Vagy mint az általad említett szex abban az esetben, ha rögtön a lényegre térsz.

– Ez nem éppen idevágó hasonlat volt...

...

– ...művészet?... az egyének önkifejezési formája... ez többféle is lehet, ámbar nem egyértelműek a határok. Ez olyan dolog, amiről a szubjektivitás fogalmkörénél beszélünk. Nekem tetszik, másnak nem. A fantázia szinte határtalan és...

– Fantázia?

– Az emberi agy olyan sajátossága, amellyel a való világ adatait extrapolálja a saját szubjektivizmusának és vágyainak a szűrőjén keresztül. Tehát én azt mondom most, hogy a Föld holdja egy Jack Daniels-es üveg. Ezt az italt már említettem az alkoholisták kapcsán is...

– Ez érdekes állítás, ellenőrizni fogjuk. Teli vagy üres?

– Felesleges... nem abból van... Ez csak a fantáziám terméke volt a szemléltetés kedvéért.

– Értem. Tehát a te szavaiddal és a már megértett fogalmakkal élve a fantáziám azt mondja, hogy az emberek komplett hülyeségeket beszélnek és tesznek.

– Kezdesz ráérezni a Földi viszonyokra...

...

Olvir 4 hónap óta először elmosolyodott... Sőt, fél óra múlva úgy „röhögött, mint a fuvarosló” (ámbar ezt a hasonlatot a partnere nem értette volna, de azért tényleg úgy röhögött), amikor megtudta, hogy a szilcsamag a legfontosabb exportcikk a Grugon. Lehetett volna a trankatanka, vagy a zrvag is ezzel az erővel kiviteli termék. Esetleg, ha földi értékrendben gondolkodunk, akkor a tőzsdeindex vagy az értekezlet vagy egyéb haszontalan dolog. Huszonnégy óra múltával, amikor megtudta, hogy ez halálosan komoly, azonnal nagyratörő terveket kezdett el szövögetni, egy csillagközi nagykereskedésről, ahol múltó elmezavart árul majd. Újabb huszonnégy órával később elvetette ezt a lehetőséget, mint ostobaság, hiszen a tartós elmezavar sokkal jobban fogyna, sőt a csuklást, a köhögést és a könyvelőket is be lehetne venni a kiviteli áruk közé... A szilcsamag földi szempontból pedig annyira jelentéktelen, hogy ne is ejtsünk róla több szót...

Olvir és Cr467-XXX (ide négy olyan jel jön amit csak Olvir ért) már hónapok óta beszélgettek. Olvir nem volt fáradt, nem volt kimerült, élvezte a beszélgetést. Az újonnan megszerzett tudás és az átadott tudás interakciója során olyan területeit tárták fel a megismerésnek, amely mindkettőjük, sőt, mindkét civilizáció előtt eddig rejtve maradt. Cr467 (a továbbiakban nevezzük a rövidség kedvéért Cr467-nek), tehát Cr467 két hónap után jutott el arra a szintre, hogy megértse, mi az érzelem. Egyből használni is kezdte.

– ...értem... tehát ha azt gondolom, hogy most, mivel erre a világvégi helyre küldtek felderítésre és nem otthon szilcsamagot szedegetek, ezért...

– Melyikkel töltesz több időt?

– Felderítéssel...

– Ha magad választhatnád meg, melyiket választanád?

– A kettő közül?

– Igen.

– Kreckgumókat árulnék...

– De a kettő közül kell választani...

– De mindkettőt utálok...

– Ez az érzelem!... Az első tiszta érzés...

– De hát ez munka, ezt meg kell tennem...

– Szeretni azonban nem feltétlenül szükséges... Az emberek jó része utálja azt, amit éppen dolgozik, és azon van, hogy valami egészen mást műveljen helyette... Sőt inkább azt szeretik, ha más végezi el helyettük azt, amit nekik kellene megtenniük.

– Változtassanak és kész...

– Á..., nem... egy idő után azt is utálják és kezdődik minden előről...

– Nehéz lehet embernek lenni ilyen sanyarú körülmények között...

– Szedjünk inkább szilcsamagot?... Vagy te mi lennél szívesen, ha földi ember lennél?

– Milyen ember? Férfi vagy nő?

– Mondjuk férfi, és teszem azt, 70 éves...

– Sztriptíz táncos...

– Értem... térjünk vissza egy kis időre a szexuális vonzalom témaköréhez... Úgy érzem, nem értetted meg.

– Ennek örülök, sőt, bosszant...

...

– Nem, inkább krecet... annak jobb a hangja, amikor a gratálóba kerül.

– Gratálóba?... az mi...?

– ...A gratáló egy olyan kreztgenerátor, ami...

...

Azután volt néhány értelmesebb téma is. Igaz, ezt csak abban az esetben mondhatjuk, ha a kvantumfizika értelmesnek nevezhető. Ezt viszont abban a ritka esetben nevezhetjük csak értelmesnek, ha szeretjük művelni. Van egy még ennél is ritkább eset, ha értjük is azt, amit művelünk és szeretünk. A kvantumfizikánál ez kevés embernek adatott meg a történelem folyamán. Akinek pedig megadatott, az rövid időn belül vagy professzor lett valamilyen neves egyetemen vagy valamilyen zárt intézet kellemesen idegtépő színűre festett folyosóján, vagy parkjában sétálgatott, és a galambok röptét szemlélve rájött, hogy jobb lett volna, ha nyugton marad.

Később arra is rájött, hogy ő járt jobban, úgy általában. Olvir nem igazán tartozott

a zsenik közé ezen a téren – az igazság az, hogy más téren sem –, de az unalmas őrjáratok alatt kiolvasott rengeteg könyv felcsigázta az érdeklődését.

– ...Mint amikor a tó vizébe egy kavicsot dobunk – mesélte Olvir a régen olvasottakat – Hullámok keletkeznek a vízen, amik adott szabályok alapján ide-oda csapódnak... a levegőben is hullámok keletkeznek, amit meghallunk és hangnak nevezünk. Ezek egymásra is hatással vannak – mert például a tenger hullámainak is van hangja, vagy a szél is mozgásba hozza a vizet. Lehetnek különböző fajta hullámok is, mint amikor egy hangvillát megütök... a hangvilla ide-oda hajlik, a levegőben pedig a nyomás változik periodikusan. Ugyanannak a hatásnak a leképezései, csak más és más közegben, itt a mi esetünkben más és más dimenzióban. ...Nincs atom, foton, mező...sőt energia sincs... Minden, amit látsz, vagy használsz, azok a dimenziók közötti hullámok, és azok interferenciája. Ezeknek a dimenzióknak mind megfeleltetünk egy hatást. Például a gravitációt, az elektrosztatikus mezőt, vagy a gyenge és az erős kölcsönhatást, vagy az időt. Még a legüresebb térben is tombolnak ezek a hullámok egymást kioltva vagy erősítve, sőt még olyan helyek is kialakulhatnak nagyon rövid ideig, ahol a térben ezeknek a hullámoknak hatására negatív energiájú helyek képződnek, mint egy nagy hullám előtti völgy. A dimenziók egymásra rétegződésének hullámai alkotják a mai univerzumot – szám szerint nyolc...

– Kilenc... Ha ti ismeritek ezeket a dimenziókat, csak egy lépés választ el a csillagközi utazástól...

– Egyik dimenzióban sem lépheted túl a fény sebességét...

– Kivéve egyet... egy dimenziópárt... az idő két dimenziója az, amire gondolok...

Abban a dimenzióban nem értelmezhető a sebesség. A hajót átalakítjuk az idő kanyarulataivá, az idő térbeli helyzete pedig meghatározható pontosan? Nem! Mert nincs értelmezve... Máshol pedig visszaalakítjuk a másodperceket anyaggá... A Mindenütt és a Sehol határán, az idő fodrain bevetorlazzuk a univerzumot.

Ezekben a perceken Olvir úgy érezte, a csillagok sokkal fényesebben ragyognak körülötte.

Tegyétek testem egy hajóra, s a tengeren égessétek el,
Lelkem hadd szálljon szabadon, valkűrök emeljenek fel,
Repítsenek Valhallába, hadd legyek ott enyéimmal,
Lobbanjon égig a tűz, hisz lelkem sosem hamvad el. •

– Kapitány, kérek engedélyt a támaszponton való landoláshoz. Hazaértünk. – A formaságokhoz még mindig ragaszkodtak az emberek.

– Engedélyezve... csinálják nélkülem – és elfordult. – Hazaértünk... Haza... Többé nem megyek el...

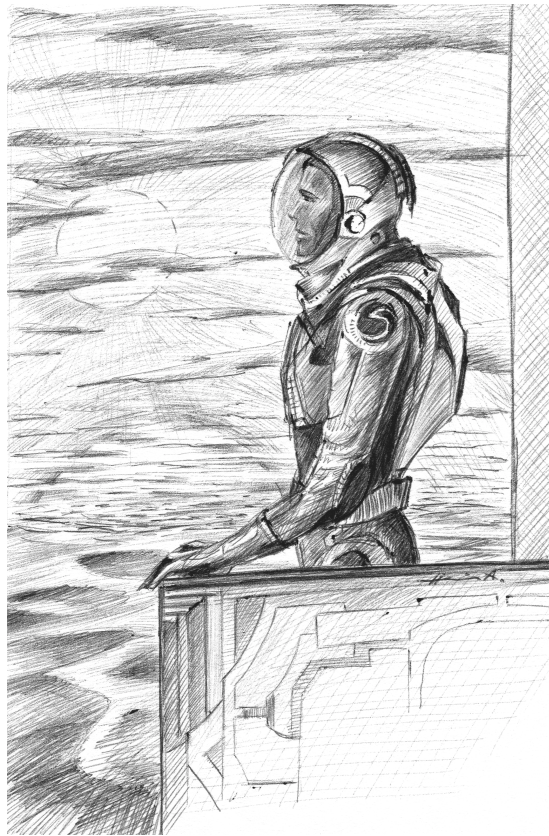
Olvir kibámult hajója hídjának ablakán. Ő az ember, aki megváltoztatta a világot... Világokat. A hajó, amelynek parancsnoka volt, már sok bolygót bejárt, de Olvir mindig újra és újra elindult. Nevéhez több, mint 160 új, lakható világ felfedezése fűződik a Testvérek megérkezése óta... Ebben még őket is lekörözte, s az ismert létfor-

• Place My Body On A Ship And Burn It In The Sea
Let My Spirit Rise Valkries Carry Me
Take Me To Valhalla Where My Brothers Wait For Me
Fire Burning To The Sky My Spirit Will Never Die

mák között mindenkit megszégyenítő érzéssel vitte a térváltó hajót a csillagok és az idő ösvényein. Az a két év, amit a Testvérekkel való beszélgetéssel töltött, nem csak a Testvérek és a Testvériség Emberhez való viszonyát, hanem az ő elméjét és életét is megváltoztatta.

A történetét persze már unalomig ismeri mindenki. Legalábbis majdnem mindenki, talán még az Egyesek és a Mások is. Persze Egyesek és Mások most is vitatkoztak, csak már másról, de ugyanolyan hévvel és ugyanolyan eredménytelenül... Például arról, hogy az időnek negatív vagy pozitív (esetleg mindkettő egyszerre) a kanyarulata. Olvir felől akár habos vagy cafrangos is lehet az a kanyargós idő, csak vigye el őt oda, ahova szeretné. Ha az ember másodpercekké és órákká alakul, igazán közömbös a hogyan, inkább a miértekben van a dolog lényege. Ezek a miértek pedig egy örökké tartó lánggal égtek a felderítő lelkében. Olvir pedig még mindig, harmincöt év után is a csillagokat járta, és senki sem kérdőjelezte meg a döntését, amikor az első felfedezett lakható bolygót, amire most is landolni készülnek, Vinlandnak nevezte el. Büszke volt az őseire, akikről a sagák szóltak... mert harcosokról szülehetnek dalok, de a dalokból szülehetnek az igazi harcosok...

A légkörbe belépő hajó parancsnoki termében Olvir mosollyal az arcán esett össze, és nem mozdult soha többé. A Világegyetem és az Idő pedig megtántorodott a döbbenettől, és megállt egy pillanatra, hogy tisztelegjen az ember előtt, aki a méhükben utazva új világokat adott gyermekeiknek.

CARL THOMAS

EGY BEANSŐSÉGES TALÁLKOZÁS

Aznap este, amikor megszülettem, irdatlan vihar tombolt a környéken. Sűrű és összefüggő felhőréteg gomolygott odafent, eltakarva az ég csillagait. A sötét, baljós-latú viharfelhőket olykor egy-egy hosszú, szerteágazó, kacskaringós villámlás hasította ketté, aztán pár másodpercre rá megérkezett a hangja is, fülsüketítő, talajrengető döngés formájában. A mindent átható égi moraj nem csak az emberekben idézett elő némi ösztönös feszültséget. A birtokunkon éldegélő háziállatok is nyugtalanodtak, és minden egyes villámcsapás alkalmával egyre mélyebbre húzódtak a vackukban. Már amelyiknek volt egyáltalán vacka.

Szüleim épp, hogy csak hazaértek a kiadós eső előtt, a szekér sietve döcögött be az udvarra, két ló húzta. Apám nyomban lepattant a bakról. A kissé ideges lovakat nyugtatgatta pár jó szóval, megsimogatta a homlokukat, és dicsérően megpaskolta izmos hátukat. Aztán hamar lesegítette a szekérről a bábaasszonyt és édesanyámat, akinek útközben hazafelé már megjöttek az első fájásai.

Egyik karjával apám segítő karjába kapaszkodott, míg a másik keze feszes, gömbölyded pocakján nyugodott. Engem hordozott a hasában. Élveztem a biztonságot nyújtó melegséget, és akkor még nem igazán tudatosodott bennem, hogy mi történik odakint. A külvilág történéseiből ekkor még nem éreztem túl sokat. Nem láttam és nem hallottam semmit sem. Azaz hogy valamit azért mégis: valami zaj mindig bebeszűrődött odakintről, de nem tudtam, hogy pontosan honnan. Nem létezett számomra akkor még a „külvilág” vagy az „odakint” fogalma. Sőt, még a „fogalom” sem létezett...

Az egész világegyetemet csupán a kicsiny és egyre szűkösébbé váló anyaméh jelentette az idő tájt.

Ezalatt eleredt az eső és a hatalmas cseppek erőteljesen vágódtak az ablaküvegnek. Nem záposeső volt az, amely gyorsan jön, és hamar távozik, hanem hosszan tartó felhőszakadás vette kezdetét.

Apám a bábaasszony segédletével bekísérte anyámat a házba. Bevezette a hálószobába, óvatosan lefektette az ágyra, a többit pedig a sürgő-forgó néni gondjaira bízta. Ezután kisietett az udvarra, hogy az állatokat is biztonságba helyezze. A nyugtalan lovakat kifogta a szekér elöl és bevezette az istállóba. A csirkéket, a libákat, a kecskéket és a birkákat nem kellett beterelni, mindenki elbújt már rég, ki-ki a saját óljába. Egyedül a kutya csaholt és állt kint bőrig ázva az esőben délcegen, vigyázó szeméit a birtok sötétebb szegletein tartva.

Az állatok talán még a szokásosnál is nyugtalanabbak voltak. Apám furcsállta izgatott viselkedésüket, hiszen máskor is volt már ehhez hasonló vihar, de még sohasem látta a jóságait ennyire feszültnak és idegesnek. Egy ideig ott maradt velük, becézgetve paskolta oldalukat, hogy megnyugtassa őket.

• A novella részlet a szerző *Empathyco* című készülő sci-fi regényéből.

Közben már a bábaasszony is megtette a szükséges előkészületeket a szülés lebonyolításához. Bekészített mindent a szobába, az ágy melletti asztalkára, aztán segített anyámnak az átöltözködésben. Egy könnyedebb viseletet öltött magára, amolyan hálóruhafélét. Ez sokkal kényelmesebb és praktikusabb volt.

Mikor apám visszajött az udvarról és betoppant a szobába, anyám már a vajúdas legvégő stádiumában volt. Az ágyában feküdt enyhén szétterpesztett lábakkal, egy lepedővel diszkréten eltakarva; gömbölyű, feszes hasa pedig szabadon hagyva. Homlokán verejték csillogott, és az arcát időnként kissé eltorzította a fájdalom, mely mind gyakrabban hasított belé.

Apám suta mosolyt erőltetett aggodalmas ábrázatjára, és leült mellé. Megfogta anyám kezét, megcirógatta, majd egy fehér kendőcskével letörölgette a homlokán gyöngyöző izzadságot.

– Nem lesz semmi baj – súgta oda neki. – Meglátod, minden rendben lesz.

– Igen... persze... – mosolygott vissza rá elcsigázottan.

A kemény munkához szokott erős férfikéz most lágyan és érzéssel simította végig a szeretett nő domborodó hasát, melyben ott kuporogtam én. Ám ez az állapot már nem tarthatott túl sokáig. Az anyaméh eddig biztonságot nyújtó mikrokozmosza már igen szűkösnek kezdett bizonyulni. A csökkenő tér gátolt a szabad mozgásban, így ez a helyzet immár tarthatatlan volt. A hőség lassan elviselhetetlenné vált. A természet ezt diktálta: szüless meg, fejlődj tovább!

Nem volt mit tenni, ki kellett hát jönnöm rövid időn belül, hiszen várt rám egy újabb dimenzió. Kinőttem már addigi bölcsőmet, amely vagy kilenc hónapon át jó szolgálatot tett. Na, de most már igazán tovább kellett lépni... Kényelmetlenül éreztem magam ebben a szűk térben, egyre szorosabbá vált körülöttem a védőburok. Ezért aztán bokszoltam és rugdostam egyet-kettőt. Abban a pillanatban nem gondoltam arra, hogy ezzel fájdalmat okozhatok édesanyámnak.

Valami kattant, és zubogó morajlás hallatszott mindenfelől. Megmondom őszintén: akkor kicsit megijedtem.

Anyám felszisszent a fájdalomtól.

– Mindjárt jön... – mondta összeszorított fogakkal.

– Igen, itt az idő – szólalt meg a bábaasszony, közben szigorúan apámra nézett. – Kérem, most fáradjon ki, nyugodtan rám bízhatja a kedves feleségét. Nem lesz baj.

Apám vonakodva engedte el anyám kezét és kötelességtudóan, ám nehéz szívvel hagyta el a szobát. Becsukta maga mögött az ajtót és kísértelt a tornácra. Érthetően ideges volt, ezért kifejezetten jót tett neki egy kis friss levegő, amit a közelgő éj hozott magával.

A szakadó eső hangosan kopogott a ház, az istálló és az ólak tetején. Végigfolyt a cserepeken, összegyűlt az ereszekben, majd apró vízesésként zúdult ki a csatornák nyílásain. A viharossá fokozódó szél szitáló vízpárát terelt apám arcába, szélfúttá hajtincsei nedves homlokára tapadtak. Szikár teste nekifeszült a viharos lökéseknek, és egyre csak arra várt, mikor telik le az idő, amíg idekint kell tartózkodnia. Az eső áztatása most nyugtatóan hatott rá.

Várta, hogy megszülessen a gyermeke, aki minden reménye szerint egészséges lesz. Teljes szívéből azt kívánta, hogy a felesége is épségben átvészelve a szüléssel járó fájdalmas megpróbáltatásokat. Elképzelte azt a pillanatot, amikor végre beszaladhat hozzánk és átölelhet mindkettőnket. Érezte, hogy nemsokára itt lesz az alkalom.

Odafönt, magasan a felhőszőnyeg fölött egy azonosítatlan repülő objektum lépett nagy robajjal a Föld légkörébe és izzó csóvaként hasította át a sztratoszférát. Csupán egyetlen utas tartózkodott benne. Idegen civilizáció küldötte volt ő, egy földönkívüli lény, aki végezte szokásos feladatait, amivel az otthoniak megbízták.

A végtelen űr messzi-messzi vidékéről jött a naprendszerünkbe, hogy adatokat gyűjtsön, összeszedje az előzőleg kiküldött illetve kihelyezett szondákat, és különféle életformák után kutasson.

Az „Ember” nevű fajt már régóta ismerte az ő népe, de tudta jól, még nem érkezett el a kapcsolatfelvétel ideje. Az emberi faj ekkor még messze nem volt az ég ura, nem hódította meg a világűr, és a világszemléletével is problémák voltak. Bezzeg háborúzni tudtak. A kapcsolatfelvétel távoli lehetősége azonban nem volt reménytelen. Volt esély rá, hogy egyszer az emberiség is beléphet a kozmosz fenséges birodalmaiba, és megfelelően kiaknázhathatja, előnyére fordíthatja az erőforrásait a fejlődése érdekében.

Az idegen ezért döntött úgy, hogy útba ejti a szépségekkel és rejtélyekkel teli Földünket. Valójában ez is része volt a feladatának, de kíváncsisága is vonzotta az itt lakó lényekhez. Érdekelte a fejlődésük, az értelmük, az intelligenciájuk, a gondolkodásmódjuk és egyáltalán minden, ami velük kapcsolatos.

Pusztán tudományos, kutatási célok vezérelték, ám azzal a nem titkolt szándékkal indult útnak, hogy esetleg mégis csak megkockáztatna valamiféle kapcsolatfelvételt az emberiség egyik követével. Persze csak akkor, ha arra adottak lesznek a lehetőségek, és megfelelőnek bizonyulnak a körülmények.

A Föld légkörébe való belépés a pályaadatok előzetes tervszerű kiszámítása alapján történt. Szakszerű és precíz volt a manőver kivitelezése is. A hajó a megfelelő szögben érkezett meg és a további navigáció a pontos szélességi és hosszúsági fokok figyelembevételével zajlott le. Minden a terveknek megfelelően haladt. Már csak egy valami szólhatott közbe: a kiszámíthatatlan természet. És az sajnos, közbe is szólt...

A légkör magasabb rétegeiben dúló elektromos vihar nem kímélte még a szupertechnikát sem. A közelben képződő elektromos kisülések a hajó körül cikáztak. A telepatikus vezérlőrendszerben zavar keletkezett, a műszerek megbízhatatlan értékeket mutattak. Lehetetlen volt ebben a helyzetben a pontos navigáció.

Míg az egyik információs berendezés a levegő pontos összetételét és a légnyomás értékeit mutatta, addig a másik műszer már vészjelzést adott le és a számítógép közölte, hogy a hajó kis híján kormányozhatatlan.

Az irányítórendszer egyes egységei között interferencia lépett fel. A gép hol telepatikus, hol pedig manuális vezérlésre kapcsolt át, így próbálta kerülgetni a sűrűbb vihangócokat, illetve az esetleges villámcsapásokat. Ez azonban nem sikerült...

Egy kósza villám a gép oldalába csapott, amitől az megperdült, és legnagyobb balszerencséjére épp a legsötétebb felhő centruma felé kezdett sodródni. A lény tudta, itt nem várhat rá semmi jó.

Ekkor a hajó szinte teljesen irányíthatatlanná vált, de a műszerek többé-kevésbé még működőképesek voltak. Az utastérben vészjelzés visító hangja szólalt meg. A robotpilóta automatikusan aktiválódott. Az önműködő irányítórendszer megpróbálta korrigálni a hajó forgó mozgását, és minden tőle telhetőt megtett annak érdekében, hogy stabilizálódjon a helyzete.

A repülő-zuhanó masina már az elektromos részecskékkel töltött esőfelhők között lavírozott, mikor végre abbamaradt eszeveszett pörgése. Inogva bukácsolt a sűrű,

sötét fellegekben, és megkísérelt kitérő manővereket végrehajtani az elektromos kísérletek – műszerek által feltételezett – becsapódási pontjai előtt.

Az egész terület több kilométeres körzetben valóságos aknamező volt. Kiszámíthatatlan és életveszélyes...

A számítógép egyfolytában a magasság, a légnyomás és a légkör összetevőinek állandóan változó értékeit harsogta.

Aztán hirtelen egy újabb mennydörgő villám szelte ketté az eget. Ez egyenesen a hajóba csapott, és fülsüketítő robajt hallatott. Az egész szerkezet megremegett tőle. Az ezüstösen csillogó, különösképpen ellenálló külső borítás szinte magába szívta és tüstént el is nyelte a nagy töltésű elektromos nyalábot, mire az egész jármű teljesen felizzott.

A még működő berendezések egymás után mondták fel a szolgálatot, és rövid időn belül az összes rendszer végleg működésképtelenné vált. Csupán a létfenntartó rendszer szolgáltatott még némi energiát. Azonban már az sem tarthatott ki sokáig...

– Sebesség növekszik... magasság csökken... atmoszféra ingadozó... mozgáskoordináció nem elégséges... – tájékoztatott a számítógép érzéketlen hangja halálos nyugalommal.

A lény teljesen elvesztette uralmát úrhajója felett, amely csak suhant a felhőkön át és megállíthatatlanul zuhant a föld felé. Az idegen tehetetlenül nézett ki az ablaknyílás áttetsző energiapajzsán, amelyen hangosan és erőteljesen kopogott a jég, majd a hatalmas esőcseppek szétkenődő pacává mázolódtak.

A gép már menthetetlenné vált.

– Veszély... veszély... energiaszolgáltatás minimumon... a hajó kormányozhatatlan... robotpilóta működésképtelen... mentőkabin kilövőrendszer meghibásodás... – sorolta tovább az információs rendszer monoton egyszerűséggel.

A látogató megtett mindent, ami csak tőle telhető volt. Azonban a gépek cserbenhagyták. Azok nem bírtak el a természet pusztító erejével. Várt... várta az elkerülhetlent... Nem volt helye pániknak, kapkodásnak vagy fejvesztett siránkozásnak. Nem is lett volna értelme. El kellett fogadnia azt aényt, hogy ezt a küldetést sajnos, már nem tudja teljesíteni. Ekkor hirtelen megvilágosodott a tudata.

Rájött, hogy talán van még egy módja, hogy az eddig megszerzett tudás és hatalom ne vesszen kárba, ne váljon minden a feledés martalékvává. Volt még pár pillanata, hogy megtegye a szükséges előkészületeket...

– Becsapódás várható esélye 89%... a katasztrófa valószínűsíthető helyszíne: lakott terület... pályakorrekció... vész-módosítás folyamatban... – közvetítette az utolsó műveleteket a szenttelen hangú gép, miközben éppen a legvégső energiatartalékait használta fel.

Remegett az egész úrjármű. Zakatolva rezegtek benne az alkatrészek, és a műszerek. Ám az idegen pilóta mit sem törődve a kétségbeejtő helyzettel, kényelmesen elhelyezkedett a kabin közepén. Belekezdett élete utolsó villám-meditációjába. Szemeit lehunyva megtisztította elméjét a fizikális létforma hátráltató tényezőitől, és máris készen állt a végső asztrálutazásra. Agyhullámain pillanatok alatt alfa-állapotba redukálta.

– Pályakorrekció végrehajtva... – mondta az egyre lassuló és mélyülő komputerhang. – Landolás helye: lakatlan terület... a becsapódás várható esélye: 99%... a becsapódásig hátralévő idő... védőberendezés inaktív... személyes biztonság nem garantálva... védőberendezés inaktív... biológiai élet: veszélyben... Öngyógyítási folyamatok sikerének esélye: 1%... regenerálódás esélye: negatív... hátralévő idő... adatmentés

aktív... adatvédelem aktív... működésképtelenség megerősítve. A teljes megsemmisülésig hátralévő idő... program vége... kikapcsolás...

A lény utolsó gondolataival menteni próbálta, ami még menthető. „Információkat menteni... A tudatot átmenteni...” Ez volt a legfőbb cél: megmenteni az értelmes tudatot a biológiai létformára váró elkerülhetetlen, végső pusztulástól, a teljes megsemmisüléstől.

A külvilág minden zajával és veszélyével együtt megszűnt számára létezni. Tudata már az agyának alfa-hullámaival megnyitott magasabb dimenziókban tartózkodott. És itt létezett tovább a katasztrófális becsapódás után is. Már nem érzékelte, mikor a fizikai teste megsemmisült, csupán a távoli robbanás visszhangját hallotta valahonnan...

□ Mikor kibújtam, nem sírtam. Csodálkozva meredtem az irdatlan hatalmas, homályba vesző idegen világra, amely még teljesen ismeretlen volt számomra. Még a lélegzetem is elállt...

Eléggé kényelmetlen, sőt, mondhatnám, kellemetlen volt a születés folyamata. Végül is idekint sokkal tágasabb volt a tér, de ez akkor igencsak megrémített.

Abban a pillanatban legszívesebben inkább visszacsináltam volna az egészet, bár már az odabent tartózkodásom is elképzelhetetlenné vált annak ellenére, hogy ott legalább biztonságban érezhettem magam, és tudtam, védve vagyok mindentől. Ott nem érhetett semmi baj, nem voltam kiszolgáltatva a különféle ismeretlen veszélyeknek.

Az elmúlt pár másodperc történései, vagyis ez a születés nagyon megviselt. Nagyon fáradt lettem, nem volt kedvem semmihez. Elaludtam. Pontosabban valami ahhoz hasonló réveteg állapotba kerültem. Mint valami különös eufória, amolyan szédítő testenkívüliség érzete vibrált körül. Nem tudhattam, hogy ez normális dolog-e, hiszen még nemigen volt részem ilyesmi. Ezért nem is nagyon próbáltam küzdeni ellene. Hagytam magam sodródni az árral, közben mindenféle érzet egyre messzebről jutott el hozzám.

Első és egyben utolsó emlékem a mélységes „elalvásom” előtt a következő volt: A tekintetem valahogy a közeli ablaknyílás felé terelődött. Ezen keresztül lehetett a szobának nevezett hatalmas térből – számomra akkor még az is hatalmasnak tűnt eddigi lakhelyemhez képest – egy annál is sokkal tágasabb térbe pillantani. Ez a végelethatálatlan élmény akkor még felfoghatatlan volt számomra. Az ablaküvegen kopogva csorogtak végig az esőcseppek. Még messzebb, odakint magasan a távoli ég sötétjében, csak nagyon halványan ragyogtak fel a néha elötűnő hunyorgó csillagszerű fénypontok, melyek közül egy lángoló, tűzes fénycsóva húzott egy hosszú, szikrázó ívet.

Ezután már nem emlékszem semmire, csupán egy távolodó, kétségbeesett párbeszédre:

– Valami baj van! – harsogta a bábaasszony, miközben élettelen kis testemet kezében tartotta.

– Ūristen! – kiáltotta anyám elgyötört hangon. – Miért nem lélegzik?!

□ Apám nagyot nézett, amikor a szakadó esőben megpillantotta az égen átsuhanó, a felhőket is átszelő, hullócsillagszerű, izzó objektumot. Tudta, hogy nem egyszerű hétköznapi meteort lát, de hogy mi lehetett az, arról halvány fogalma sem volt.

A tornácon állva, a sűrű esőn keresztül is látta, ahogy a kékesfehéren fénylő „valami” a föld felszínéig zuhan, aztán valahol messze a talajba csapódik, és nagy villanással felrobban. Ha nem esett volna ennyire zubogva az eső, és ha nem dörgött volna az ég, talán még hallani is lehetett volna a detonációt.

Még a kutya is kijött a házból. Nem számított neki egy kis felhősakadás. A távoli elhaló fény felé nézett és a füleit hegyezte. Valamit biztosan érzékelhetett, amire csak az állatok képesek, mert hevesen ugatni kezdett abba az irányba.

– Mi a baj, kiskutyám? Mit látsz? – ment oda hozzá apám jó gazda módjára és megveregette az oldalát, megsimogatta a buksiját.

A kutya és gazdája mindketten a becsapódás irányába néztek. Mindössze pár kilométernyire lehetett onnan, a felvillanó fény azóta már elhalványodott. Nem láttak semmit sem, de a kutya továbbra is aktívan csóválta a farkát, és szigorú figyelemösszpontosítással csaholt arrafelé. Ő nyilván érzett valamit, amit az ember nem.

Apám hirtelen hangos női sírásra lett figyelmes, ami a házból szűrődött ki. Eszében sem volt tovább a „hullócsillaggal” foglalkozni. Azon nyomban felpattant a kutya mellől, és késlekedés nélkül rohanni kezdett a ház felé. Rosszat sejtett. Szíve veszettül kalimpált, vérnyomása szinte az egekbe szökkent, nyakán és karjain duzzadtak az erek, gyorsan kapkodta a levegőt.

Felszaladt a lépcsőn, berohant a házba, és zaklatottan nyitott be a szobába. Amikor meglátta a bábaasszony tehetetlen, lemondó arckifejezését, és anyám csapzott tekintetét, ahogy a karjában tartja kicsiny, mozdulatlan testemet és jajveszékelve próbál élesztgetni, azonnal odaugrott és rémulten nézett le rám. Csendesen megsimította picit, erőtlen kezeckéim, lehunyt szemű, bágyadt arcocskám, majd anyámat átölelve, könnyes szemekkel az ablakon át az égre meredt. Ázott ruhájából csöpögött a víz.

Anyám hangosan zokogott, testét remegés rázta, zilált arcáról még mindig csorgott a veríték.

– Nem sírt... – hüppögte. – Nem lélegzik... nem ver a csöpp szíve... nem él már...

A bábaasszony is vigasztalni próbálta, aztán szomorúan rám nézett, és végül magába zuhanva lerogyott az ágy melletti kis székre. Szüleim egymás karjaiban próbáltak némi vigaszra lelni, de fájdalomukra nem volt gyógyír. Akkor ott voltam én is, pillanatnyilag épp „magamon kívül”.

Ez volt hát a halál. Pedig még alig születtem meg, és máris elérkezett a vég. Nem volt ez így jól...

Apám szorosan magához ölelte anyám vékonyka, legyengült testét, vele együtt engem is. Eközben odakint elállt az eső, és oszladozni kezdtek a felhők. Lassan-lassan láthatóvá vált az első csillag az égen, és hunyorogva kukucskált ki a felhőfoszlányok mögül. Apám elszorult szívvel, fájdalomtól sajgó lélekkel, áhítatosan tekintett fel rá.

– Istenem, ne hagyd, hogy így legyen – suttopta.

 A lény szelleme az asztrálsík sokdimenziós világában suhant tova. Speciális meditációs technikájával sikerült megőriznie tudatos énjét a halálos becsapódás után is, és ezzel meg tudta menteni lelkének egy részét a végső pusztulástól, amelyet a fizikai teste már nem élhetett túl.

Nagy asztrálutazó-mester volt ő. Ám ahhoz, hogy a tudata és az abban rejlő információ maradéktalanul tovább létezhessen, hamarjában egy új és megfelelő, életképes hordozót kellett találnia a materiális világban. Méghozzá itt, a fizikai megsemmisülés helyszínének közelében. És nem volt túl sok ideje rá...

Hogy az ismeretek, melyek igazán fontosak voltak, ne legyenek az enyészeté, sürgősen végre kellett hajtani a kapcsolódást. Ha ez sikerrel jár, akkor ez lesz az emberiség és egy földön kívüli idegen intelligencia legelső igazán közeli – a legközelebbi, ami csak lehetséges – kapcsolatfelvétele.

Ettől eredményesebb és hatásosabb bensőséges találkozást aligha lehetne elképzelni. Kevés volt az idő, azonnal cselekednie kellett.

Az asztráltest a tudati energiáját hasznosítva hagyta el a katasztrófa helyszínét, és miután egyetlen koncentrációhullámot kibocsátva radarimpulzus módjára átpásztázta a területet több kilométeres körzetben, elindult az általa észlelt egyetlen lehetséges, befogadóképes hordozó felé... Vagyis én magam lettem az a bizonyos potenciális célállomás.

A lélek a téridő négydimenziós szerkezetének gátló tényezőitől függetlenül száguldott tovább célja felé. A találkozás már elkerülhetetlen, a kapcsolódás pedig már eldöntött kérdés volt. A fák, a sziklák, a dombok mind könnyedén áthatolható akadályoknak bizonyultak, már csak pillanatok kérdése volt az egyesülés. A test készen állt a befogadásra, a csírázó tudat is új energiára várt.

Q Apám alig, hogy kimondta keserű szavait, máris mintha a kívánsága teljesült volna egy varázsütésre. A karjukban összeölelkezve szorongatták élettelen testemet, amikor megtörtént az az elképesztő, ám mindenki számára örömteli esemény.

Megrándult az élettelen testem. Egész lényem mintha földöntúli energiával telítődött volna. Egyszeriben a fáradtság is semmivé foszlott. Tudatom a testem felett lebegett, valami megmagyarázhatatlan erő lassan a porhüvelyem felé vontatott. Ellenállhatatlan kényszert éreztem, hogy babaszemeimmal ismét rácsodálkozzam a környezetemre. Egy újszülött még nem láthat igazán, de én akkor kinyitottam a szemeimet, és az ablaküvegen keresztül megbámultam a csillagokat. Az üveg visszatükröződő felületén pedig megláttam valamit. Pontosabban valakit... Minden bizonnyal a saját testem tükörképét érzékelhettem.

„Nahát... ez lennék én...?” – lepődtem meg magamon és bágyadt tekintetem a következő pillanatban a bábaasszony csodálkozó, hitetlenkedő, hirtelen tágra nyíló szemeivel találkozott.

Akkor az az aszott, ráncos, ám mégis kedves arc roppant ijesztően hatott rám. Kicsit megrémültem, így hát nem volt mit tenni: bömbölve felsírtam...

Ekkor a szüleim már őryöngve rángattak boldogan kézzől-kézre. Mondhatom, alaposan meglepődtek a történeteken. Hitték is, meg nem is, hogy ilyen csoda egyáltalán bekövetkezhet. Nem igazán értették, hogyan lehetséges ilyesmi, de ez foglalkoztatta most legkevésbé őket, hiszen a gyermekük mégis életben van és első ránézésre egészséges. Apám örömeiben a magasba emelt.

– Él a fiam! – örvendezett hangosan. – Él a fiam!

Míndkettejük szeméből örömkönnyek csillantak elő, még az idős bábaasszony is megkönnyebbült sóhajjal nyugtázta a nap sikerét.

– Köszönöm, Istenem... – suttogta apám az ég felé tekintve, aztán egy csókot lehelve homlokomra, átadott engem az édesanyámnak, aki szerető gondoskodással magához szorított.

Ő az ágyon, én pedig a mellkasán feküdtem. Keservesen sírtam-rítottam még jó sokáig, kiadtam magamból minden ijedtségből adódó feszültséget. Még sokáig zokogtam. Szinte abba sem tudtam hagyni, az egész testem beleremegett.

Aztán csakhamar megnyugodtam anyám keblein, hüppögve, lefelé biggyesztett, remegő ajkakkal nagy nehezen sikerült befejeznem a sírást. Tudtam, jó helyre kerültem. Éreztem magam körül az emberekből áradó átható szeretetet, amely betöltötte az egész kis szobát.

– Drága, pici babám – súgta anyám szeretetteljesen, miközben lágyan simogatott. – Édes kisfiam... Végre itt vagy velünk. Remélem, most már nem lesz semmi baj. Isten hozott. Mi nagyon szeretünk téged...

Ezzel a rendkívül megnyugtató élménnyel pilledtem álomba ismét. Csak akkor kezdtem bele megint az egész házat telezengő áriámba, amikor a bábaasszony óvatosan, érző fogással felemelt anyukám melléről, ahol most már kívülről hallgathattam, érezhettem megnyugtatóan egyenletes lélegzetvételét és szívdobbanásait.

Odavitt egy vízzel teli lavórhoz és gyengéden lemosdatott. A víz langyos volt, és igencsak kellemes érzést keltett, ahogy végigcsorgott rajtam. Bár ez a tapasztalat is merőben új és idegen volt még a számomra, ezért először mégsem volt annyira megnyugtató. Utána szépen, finoman megtörölgetett, és egy puha törölközőbe bugyolálva visszahelyezett édesanyám biztonságot nyújtó ölébe.

– Úgy látom, most már tényleg minden rendben lesz – mondta megnyugtatóan a szüleimnek. – Nem kell aggódniuk, tökéletesen egészséges a kis gézengúz. Jó súllyal született, igazi erős kis vasgyúró. Hogy pontosan mi történhetett az előbb, arról sajnos sejtelmem sincs, de azt hiszem, most már nem lehet semmi gond.

Az öregasszony rám mosolygott hiányos fogsorával, amitől én újabb rövidke bömbölésbe kezdtem.

Ez volt különösnek ígérkező további életem első halálközeli élményének története.

 Attól a pillanattól kezdve nagy, fekete szemeimben a tudásvágy tüze lángolt. Érdeklődő tekintetemet ösztönösen az égre szegeztem, és örökösen csak a csillagos égbolt távoli, ragyogó objektumait fürkésztem. Voltaképpen nem is tudtam, minek köszönhető nálam ez a megmagyarázhatatlan intenzitású érdeklődés a kozmosz rejtelméi iránt. De nem is számomra volt ez a dolog igazán furcsa – hiszen ez teljesen természetesnek tűnt a saját szempontomból nézve –, hanem leginkább a közvetlen környezetemnek volt feltűnő.

Minden egyes alkalommal, amikor a messziről ragyogó csillagok fényei felé pillantottam, egyfajta honvágyat éreztem. Ezt én magam sem értettem igazán. Gyakran bukkant fel bennem egy érzés, hogy szinte mágnesként vonz a világűr. Valami megfejthetetlen hang mindig azt sugallta mélyen legbelül, hogy oda tartozom.

Amióta az eszemet tudom, már kora gyermekkoromban felbukkant bennem ez a különös vonzalom a világegyetem határtalan mélységei iránt. De engem nem csupán ez érdekelt. Egész életemben kirívó érdeklődést mutattam szinte minden dolog iránt, ami körülvett, vagy akár bennünk, emberekben rejlett. És valóban, nagyon érdekelt minden. Így a környezet, az élőlények, az emberek, az emberi természet, a különböző kultúrák, a természettudományok, az orvostudományok, a technika, a pszichológia, az agykutatás, az űrkutatás, a kozmológia, a paranormális tevékenységek és még sorolhatnám. Megtapasztalhattam a szeretetet, az emberi kapcsolatok és a kialakuló érzések illetve érzelmek csodálatos jelenségét. Átéltam a szerelmet és álmodtam, akárcsak a többi ember. Rengeteget tanultam, folyamatosan gyűjtöttem az információkat, és rögzítettem minden benyomást is, ami csak a legapróbb mértékben megérintett.

Egy valamire azonban nem kaptam választ hosszú földi életem során: a lélek titkaira. Ezt a témát örök homály fedte. Voltak ugyan kísérletek, számos magyarázat született az eredetére és a működésére vonatkozóan, ám a végső bizonyosság még váratott magára. És azt sem lehetett tudni, hogy lesz-e valaha a kérdésre határozott válasz.

Mindezekről függetlenül úgy éreztem, hogy életem nem volt hiábavaló. Sok mindent átéltem, rengeteg jó és feledhetetlen élménnyel gazdagodtam. Mindig odafigyeltem a közvetlen környezetemre, és nagy jelentőséget tulajdonítottam a belső hangoknak, amelyek segítettek a nehéz helyzetekben, és utat mutattak. Életem alkonyán elégedett emberként és boldogan távoztam.

Rengeteg szeretetet kaptam, és mindig arra törekedtem, hogy azt a legjobb tudásomnak és képességeimnek megfelelően viszonzhassam. Szerettem az embereket, és a belőlük áradó, lenyűgözően sokszínű emberi érzéseket. Sosem felejttem el a törődést, melyben annyiszor részem lehetett; és a mosolygó szempárokat, melyek oly sok alkalommal szeretetteljesen pillantottak rám. Szerettem a Földet, ezt a gyönyörűséges kék bolygót. Sokat jelentett nekem.

Emlékszem az utolsó naplementére, ahogy tűzvörös fénye visszatükröződött a víz fodrozódó felületén; az óceán morajló hullámaira; a szellő susogására; a szélben hajladozó, dús lombosított fák zöld levelekkel borított ágaira; a virágok színes szirmaira és édes illatára; a távoli hegyvonulatok méltóságos magaslataira; a kék égen könnyedén röppenő madárkák kecses szárnycsapásaira; a tovalibbenő hófehér felhőkre, melyek lassan szálltak, állandóan változtak, és folyton-folyvást átalakultak.

Aztán távoli fellegek hoztak friss szellőt az éj beköszöntével. Lassanként, egymás után jelentek meg a fényesedő csillagok a sötétlő horizonton. Igen, azok a gyönyörűen tündöklő, örökké létező és titokzatos csillagok, amelyek oly messzi voltak tőlem, de mégis valahogy mindig közelinek éreztem őket magamhoz. Mindig megnyugtatót a csillagokkal teli, határtalan űr látványa. Még mindig oda vágyakoztam.

Sokáig néztem a Hold sápadt sarlóját, és a mögötte feltűnő, milliárdnyi, remegőn szikrázó pontocskát, melyeknek ragyogása fényévek millióinak távolából jutott el a szem íriszéig, és minduntalan csodálatra készítette a földi élőlényeket.

Végül a legutolsó élményem egy hullócsillag látványa volt. Mielőtt végleg lecsuktam a szemeim, és egy utolsót szusszantottam, miközben hagytam, hogy teljesen átjárjon a tiszta, oxigéndús levegő, megpillantottam a sötét égbolton egy rendkívül fényes objektumot, amely egy szintén nagy fényt árasztó csóvát húzott maga után.

„Az adatgyűjtés befejeződött” – kúszott elő az elmémbe egy gondolat.

Elfáradtam már. De kétségtelenül szép és csodálatos életem volt. Nem lehet okom panaszra, sok minden megadatott életem során. Úgy éreztem, nem hagytam hátra befejezetlen dolgokat. Megvalósítottam szinte mindent, amit szerettem volna.

„Minden ismeretanyagot rögzíteni...” – zakatolt a parancs a fejemben.

Talán egy meteor vagy valamiféle űrszemét lépett volna az éterből a Föld légterébe? Ez is könnyen meglehet. Még ennek az eshetőségnek lenne a legnagyobb esélye. Azonban egy fél pillanattal később már rögtön tudtam, hogy nem ez a helyzet.

„Minden begyűjtött tapasztalatot biztonságba helyezni...”

A vakító fényességben úszó űrobjektum nem zuhant le, hanem haladt tovább a saját útján. Igen, emlékszem még... Emlékszem...

„A tudatot menteni... A tudatot átmenteni...” – ismétlődött bennem vég nélkül, mint a szembefordított tükrök tükörképeinek örökös visszatükröződései.

Az idegen eredetű repülő tárgy megállt a föld felett. Fölöttem lebegett. Még elidőzött ott egy darabig, majd lassan elindult a másik irányba, míg végül kilépett a légteréből és teljesen eltűnt. Beleolvadt a kozmosz végtelenjébe...

„Az összes emléket a tudatalattiban tárolni...”

Utolsó, és egyben örökké tartó pillantásom a határtalan horizont sötétjébe, a világegyetem csillagóceánjába révedt. És végre én is hazaérkeztem...

Q „Nocsak, hát ez lennék én...? Vajon mi ez itt...? És mire való...?” – ez volt az utolsó álomszerű gondolatom, mielőtt még felébredtem volna a mesterséges regressziós mélyálomból.

Huh, ez érdekes élmény volt! Felettébb érdekes, és kimondottan életszerű... Egy másik élőlény emlékeit láthattam, és az érzéseit érezhettem. Egy igazi földi emberéét... Pedig határozottan a sajátjaimnak éreztem őket. És még mindig annak érzem. Mindössze egy pár órácska alatt újból leélhettem egy egész emberi életet.

Az adatgyűjtés befejeződött. Bár minden kétséget kizáróan kissé hosszásra sikeredett. Nem ez volt ugyan a megszokott módja ennek, és nem is volt nevezhető hagyományos eljárásnak, de annyi biztos, hogy roppant eredményesnek bizonyult. Eddig talán ez volt a legeredményesebb. Igen, határozottan állíthatom, hogy így van.

Minden információt és tudásanyagot, amit csak ez idáig gyűjtöttem, sikeresen eltároltam. A küldetés teljesítve, és a spontán kapcsolat egy igazi élő emberi lényel sikeresen létrejött. Sőt, több is volt ez már, mint egyszerű kapcsolat. Talán a két értelmes tudat hatásos összeolvadása. A tudatom, az összes eddig eltárolt benyomásokkal, értékes tapasztalatokkal és tudományos ismeretekkel együtt megőrzött mindent. És épségben maradt. Az asztrálest sikeresen váltott ismét biológiai testet. Azt hiszem, egyfajta lelki hibrid lettem. A korabeli emberi tudatom egy egészen másféle, bár bizonyos nézőpontokból nézve mégis jelentős hasonlósággal bíró, idegenszerű szuperértelemmel összeolvadva egyetlen egységet alkotva tovább létezhetett és fejlődhetett az éppen rendelkezésre álló, adott biológiai létformában. Mi több, szerencsésen elkerülte a skizofrén állapotot.

Lassan kikászálódtam az úgynevezett inkarnátorból. Szívszenve nyílt ki a kabin-szerű műszer üvegfedele, én pedig nagy nehezen felálltam a kényelmes ülésből. Egészen elgémberedtek a tagjaim.

Az inkarnátor egy olyan tudományos masina volt, egy hipnoterapeuta-gép, amely különféle elektromágneses impulzusokkal, vizuális és audio hatásokkal modulálta a vizsgált személy agyhullámain – legyen az akár egy magamfajta vagy akár alacsonyabb rendű létforma –, és ezzel direkt módon idézte elő a tudatállapot-változást.

A kívánt tudatállapot elérése után – ami történetesen az alfa-állapot volt, vagyis az agy hullámai az éber állapotnak minősülő bétából teljesen leredukálódtak az alfa értékig – megkezdődhetett az elektronikus szuggesztió, a mesterséges hipnózis. Ezzel a módszerrel az alany könnyedén visszatérhetett előző életeibe, és valóságként élhette át az előző életének emlékképeit, melyek ott voltak mélyen rögzülve a tudatalattijában.

Réges-régen ez a gépezet valóban komoly tudományos célokat szolgált, és az agy, valamint a lélek kutatásainak egyik fontos segédeszköze és kiemelkedő kelléke volt, mára azonban mindössze egyfajta játékszernek számított, és csupán szórakozás volt a benne eltöltött idő. Ez lett az egyik legjobb szabadidő-szerkezet. Egy biztos: a működése megbízható, és minden kétséget kizáróan eredményes. Sokat lehetett okulni ezekből a felidézett emlékképekből és érzésmintákból. Egyszóval tényleg roppant tanulságos volt.

Még a friss emlékképeim hatása alatt mélázva léptem oda az irányító rendszer műszerpultjához. Kinéztem az úrhajóm ablakán. Az elém táruló látvány mosolyt csalt nem éppen emberi arcomra. Igen, ez az! Éreztem: valóban itthon vagyok.

A sötétlő űr végtelen mélységeiből megszámlálhatatlan csillag ragyogott rám. A tágas térben, az egyik irányban millió fényévekre lévő csillaghalmazok csoportosulása látszott. Másfelé tekintve hasonló távolságokban irdatlan galaxisok spirálkarjaikkal egymásba csavarodott csiga-alakzatait láttam elsuhanni. Távol, a messzeségben egy pulzár sűrűn felvillanó fénye mutatta az utat, mint valami űrbéli világitótorony. Egy parszeknyi-re előttem száguldó üstökös által hátrahagyott részecskefelhő nyomvonalát követtem, amely épp egy galaxis centruma felé vette az útját. A galaxis középpontjában feltételezhetően egy Fekete lyuk szívta magába a gravitációs hatósugarában lévő objektumokat.

Igen, a mérőműszerek hamarosan jelezték is a hajóra nehezedő gravitációs anomália által okozott enyhe téridő-görbülést. Le is tértem hát a pályáról, még mielőtt beszipantott volna az önmagába zuhanó égítést könyörtelen vonzereje. Néha, amikor elkalandoztak a gondolataim, egy kicsit eljátszadottam az eseményhorizont közelében, ám azon túl sohasem merészkedtem, hiszen onnan már nem lehetett visszaút. Senkinek, és semminek, csupán egy pár virtuális részecskének. Ilyenkor a nagy ijedtségre való tekintettel, mintegy pihenésképpen, a régi, jól bevált, és pontosan feltérképezett téridő-alagutakon, féregjáratokon csúszdáztam egyet-egyed.

Nagy ritkán egy távoli szupernóva felvillanó fénye emlékeztetett, hogy valamivel komolyabb tennivalóim is akadnak. Speciális műszerek segítségével kaptam el és számláltam a robbanó Napok által kisugárzott, mindenre áthatoló részecskéket. A különböző csodák tárháza szinte kiapadhatatlannak tűnt ebben a végtelen térben. Pusztuló csillagokat figyeltem meg, és tanulmányoztam az éppen születőben lévő új világokat. Felfedezetlen tájak felé utaztam és kutattam az ismeretlent. Tanultam és vizsgáltam a világegyetem jelenségeit. Ám a lélek energiáit és mikéntjét továbbra sem sikerült minden részletre kiterjedően megismernem...

Nemrég átélt emlékképeim hatására ismét az elmémbe villant a távoli Föld lenyűgöző látványa. El is gondolkodtam azon egy pillanatra, hogy mi lenne, ha visszafordulnék, és meglátogatnám... újból. Talán visszatérhetnék oly sok idő után. Bár én személy szerint még sosem jártam ott testi valómban. Legalábbis ebben a testi formában, ebben a megnyilvánulásban még nem...

Csupán egy komolytalan, röpké gondolat volt ez a részemről, de mégis megtette a hatását. Egyre jobban kezdett érni bennem az elhatározás. Egészen belém fészkelte magát. Vágytam utána. Már-már késztetést éreztem... Nocsak, mi lehet ez az érzés? Csak nem... honvág? Hát igen, attól tartok, bizony valami olyasfajta érzés kezd kibontakozni a tudatomban. Vagy netán a lelkemben...?

Aztán az irány módosítása hamarosan meg is történt.

– Célállomás koordináció betáplálva... – közölte az automatika szenvtelen hangon.

Ahogy kifelé bámultam az ablakon, és tanulmányoztam a világegyetem számtalan csodáját, akaratlanul is megpillantottam a saját visszatükröződő képmásomat. Olyan fura volt, pedig már nem először láttam. Néha egy picit idegennek tűnik. Előfordult már, hogy úgy éreztem, talán ez nem is az én testem. De már úgy megszoktam, és elfogadtam. Ez adatott, ez volt születésem óta. Csak néztem és néztem, közben lassan megérintettem a bőrömet, és végigtapogattam a testem, csak úgy ellenőrzésképpen. Oh, azok a csodálatos humanoidok...

Miközben az űrhajóm sebesen suhant a légüres térben egy étellel ezelőtti, régebbi otthonom, a Föld nevű bolygó felé egy újabb sikeres találkozás reményében, azon gondolkodtam épp, mégis mi a nyavalya lehet ez itt... Ugyan mire való ez a fránya csáp...?

– Öregem, ha minden így sikerül, a végén tied a Nobel díj!

– Figyelj Pete, a dolog nem ilyen egyszerű. Azzal, hogy létrehoztuk az első stabil szupernehéz elemet nagyobb mennyiségben, ez még nem teljesülhet, ez csupán kézművesmunka. A nagy elméleti áttörésre még várni kell...

– Mindig te voltál a jobb, neked sikerülni fog. Ennyi energiát még senki sem tudott egy pontba sűriteni.

– Örülök, hogy ilyen optimista vagy, de várj egy kicsit, hívásom van...

●● – Üdvözlöm, doktor Clark, miért ilyen furcsa a hangja?

– Á semmi, csak kihangosítottam. De mi vette rá, hogy a világ végén is utolérjen?

– Valami baj van. Feltétlenül meg kell néznie a mérési eredményeket. Minden ott van a mailben. Kérem, nagyon fontos...

– Jó, rendben. Illetve mégsem. Mi a baj?

– Nem tudjuk. Az adatokkal nem stimmel valami; a primer áramkör kiment, a gamma sugárzás 200 %-os. Mindenki kapkod, ideges.

– 200 % nem a világ, bár furcsa. Rögton megnézem. Ne aggódjon. Viszlát.

– Viszlát, doktor.

●● – Bocs, Pete. Első a munka. Ki kell értékelnem az adatokat.

– Oké, menj csak.

●● Nem értem. Szinte lehetetlen. Senki sem hitte volna. Hiába futtattam le az összes szimulációt, az eredmény ugyanaz: egy miniatúr fekete lyuk stabilizálódott a ciklotronban. Ez katasztrófa. Semmit sem tehetünk ellene.

Ha legalább lenne valami töltése vagy mágneses momentuma, akkor csapdába ejthetnénk. Szerencsére kicsi, így nem „esik le”. A másik különös szerencse, hogy gyakorlatilag nulla a sebessége.

Igazából volt rá egy kis esély, hogy ez megtörténjen, de csak annyi, hogy a lottó ötös egy tuti tipp hozzá képest. Nincs rá forgatókönyv. Nincs semmi. Én sem írtam. Persze, nem vagyok örült, hogy a halálra készüljek. Jaj, dehogynem! Örült vagyok, hogy nem gondoltam a halálra. Nem is a halál jön, hanem a teljes megsemmisülés. Nem lesznek hullák, nem lesz emlék. Nem lesz semmi. A fekete lyuk egyszerűen beszippant mindent. A Föld többé nem egy kis bolygó lesz, hanem a Nagy Fekete Semmi. Most igyam le magam? Legyek öngyilkos? Nincs értelme. Én vagyok Apollyon, a Világ Pusztítója. Micsoda dicsőség... Soha nem gondoltam volna, hogy nem a háború, a betegség, a környezetszennyezés, hanem a legjobb értelemben vett Tudomány lesz a végzet. Mi az, amit még egyáltalán érdemes tenni? Legalább mások ne...

●● – Pete, figyelj. A segítségedre van szükségem.

– Mi a fene? A nagy Arthur pont tőlem kér segítséget? Hehe, bocs cimborá, de ezt a ziccet nem hagyhattam ki...

– Jól van, tényleg elakadtam. Segíts!

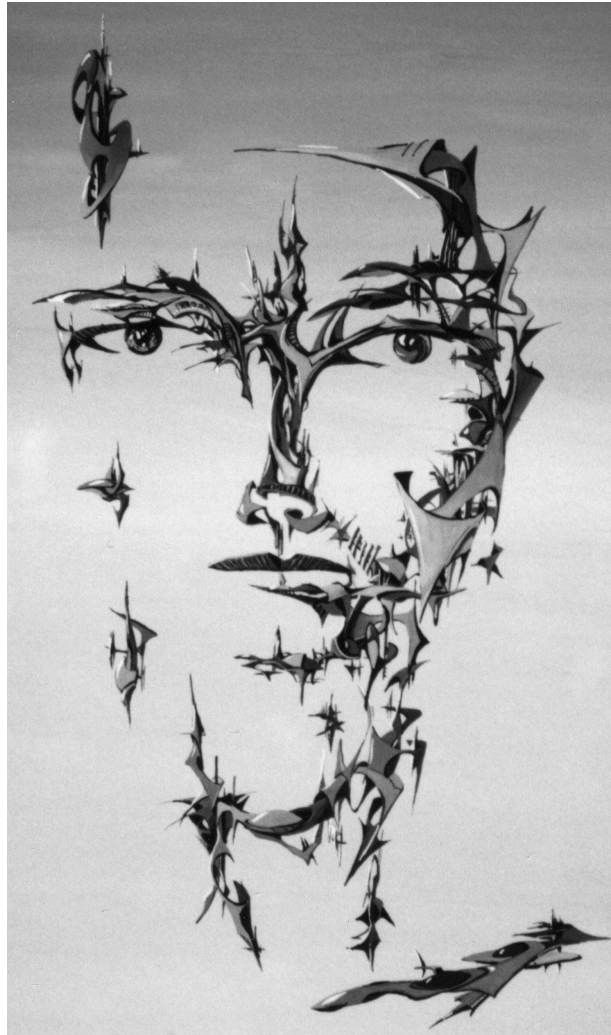
- Mi van, nem lesz Nobel-díj?
- Valóban nem lesz. De másnak sem. Nincs időnk vacakolni.
- Mi kell?
- Figyelj, kell egy hatalmas rádióadó. Amivel az űrbe megy az adás.
- Beavatnál végre?
- Egy kis fekete lyuk keletkezett a szupernehéz atommagok ütköztetése nyomán.

Egy darabig ugyan kóvályog majd a nagyvákuumban, és fogdossa azt a pár megmaradt atomot, de előbb-utóbb nekiütközik a falnak, és megállíthatatlanul elkezd hízni. Nem tudom, talán csak órák vannak hátra.

– Tehát mi kell?

– A Voyager szondával elküldött kód, meg a rádióadás „joga”. Megüzenem a Világnak, hogy mi történt Velünk...

●● Egy darabig eltartott, míg megfogalmaztam, és kódoltam az üzenetet. Azt mondják, a Voyager üzenetét egy hétéves gyerek is megfejtheti. Hát, sok sikert. Kevés vigasz. Nem vittem előbbre a tudományt. Nem ismertünk meg újabb mélységeket. Nem lett könnyebb az élet. Már vedelhetek is. Ráérek. Az adás megy. Rövid időközönként ismétlődik, három különböző irányba. Ennyire futotta a protekcióból. A többiek a fontos kutatásaikat nem adták fel. Az emberiség mit sem tud. Hiába, sajtós cimborám nincsen. Talán jobb így. Nincs pánik. Mi, tucatnyian, tudjuk... Rettegünk minden zörejre. Lassanként mindenki lejött a netről is. Egyedül kell számot vetni. Van értelme? Meghallja valaki? Megérti? Nem tudom. Csak azt tudom, hogy mi nem fogtunk ilyen üzenetet. Soha, senkitől. Miért? Valóban egyedül vagyunk? Vagy csak arról van szó, hogy aki fel akarja tárni a hiperteret a maga fehér- és fekete lyukaival, az ugyanerre a sorsra jut? Sohasem tudjuk meg. Most már bizto...

A tölcséresi eset

A Nagytölcséres-hegy mély, kúpszerű hasadékanak legalján (amelyről a nevét is kapta), rejtezik egy község. Jó helyen van az ott; sem a tatár, sem a török nem háborgatta az évszázadok folyamán, nem kockáztatta egyik sem, hogy lovastul leereszkedjen a nyaktörően meredek hegyoldalakon. Ez a völgy ugyanis inkább hasonlít vulkáni kráterhez, mint bármi máshoz, amit a természet valaha létrehozott, pedig nyomát se látni bazalttömböknek vagy andezitnek, se egyéb vulkanikus kőzetnek; puha mészkő meg tufa itt minden. Mások viszont úgy vélekednek, nem is járt erre ellenség soha, esvén a község jó messzire mindenféle hadiúttól. Gyanítom, hogy ez utóbbiaknak lehet igazuk.

Nem csoda, hogy emígy eldugott községünkbe, mely a legrégebb időktől kezdve a Tölcséresfalva nevet viseli, csak két út vezet. Északról a Vágta-patak** vize mosta be magát a sűrű tölgyessel borított hegyoldalak közé. No, ennek nevééről megint szépen megoszlanak a vélemények: azért Vágta-e, mert nagy magasból eszeveszett iramban, nyaktörő *vágta* révén zúdul alá a víz, vagy azért, mert a hegyet félig kettészelve *vágta* be magát mostani medrébe. Ezt már döntsék el az okosok, én bizony meghagyom nékik.

Vári Mihály, a helyi tanító egyszer azt találta mondani, hogy egy télen, mikor nagy hó hullik majd, úgy ellepi az egész falut (mert hát falu ez, csak hivatalosan községnek tituláljuk), hogy nem fog kilátszani több a hórétég alól, csak a templom tornyán a kereszt, amihez egy mai Münchhausen báró odakötheti a lovát. Emlegetjük néha ezt a mondást, és mindenki derül rajta, ám a faluhoz közelítve mégiscsak megilletődünk a látványon, miként hever szülőfalunk odalenn, a minden oldalról mélybe szakadó hegyhátak tövében.

Térjünk vissza e szépséges, furcsa tájhoz; gondolatban sem szívesen hagyom el. Valódi út a Vágta-patak mentén nincs, csak egy nagyon szűk, benőtt ösvény, nem jár rajta senki, legfeljebb ha őzek vagy más erdei aprónép. A másik, a műút délnyugat felől érkezik, ahol szűk kanyont mélyítettek az útépítők a tölcsér falát képező hegykioszorúba. Egy sáv erre, egy meg amarra, fölfestett fehér csíkkal a közepén, szép, hogy ennyit is pénzelt a megye, hisz forgalom rajta szinte sosincs. Nyáron még csak-csak megfordulnak itt turisták, akik nyaralási prospektusok ajánlására vetődnek ide, az isten háta mögé, hogy néhány nap múltán enyhe borzongással távozzanak, és sose térjenek vissza többé e hegyi katlanba, de ősztől végképp megszűnik minden élet. Akkor már csak a munkagépek vonulnak ki zörögve-zötykölődve reggelente a csípős hidegben a környező szántóföldekre, elvégezni az őszi munkát, este pedig ugyanezek vissza, durva abróncaikról vaskos sárdarabokat hullajtva az út aszfaltjára.

Ebben a szürke, álmosító csendben teltek napjaink, csak én, a község polgármes-

-
- Az Avana Egyesület által 2005-ben meghirdetett *Preyer Hugo* novellapályázat harmadik helyezettje.
 - ** Az olvasó bölcsen teszi, ha nem nyúl atlasza után. Hiába is próbálná az említett földrajzi neveket meglelni, azok csak a képzelet térképén léteznek.

tere és a képviselőtestületi tagok sejtették, hogy a nagy nyugalomnak hamarosan vége szakad. Mi jutott eszébe, mi nem egy nagy, komoly cég vezetőinek, meg nem mondhatom (de később majd mégis elárulom), hogy éppen itt akarták felépíteni új létesítményüket! Senki nem tudta, miféle célt szolgál. Raktár lesz-e vagy szerelőcsarnok? Hűtőház vagy transzformátortelep? Titkolták erősen. Minden kérdésünkre az volt a válasz, hogy idejében megtudjuk. Hát később meg is tudtuk, de ne vágjunk az események elébe. Most még csak ígérettek fűt-fát, óriási pénzeket, községfejlesztést, beruházást, csak egyezzünk bele az építkezésbe. A falu vezetése meg, ahogy ez rendesen lenni szokott, két pártra szakadt. Egyik fele hajlott a beleegyezésre, ezeknek a sok pénz puhította meg a derekát (s talán nem is csak az, ami a hivatalos ajánlatokban, a köz érdekének felajánlva szerepelt), mások viszont aggódtak. Féltek a falu eddigi, békés életét, féltek az ismeretlen üzem (vagy micsoda) környezetszennyezésétől, betegségektől tartottak meg a bűnözéstől, ami a beözönlő idegenek nyomában felüti a fejét. Nekem pedig mindezt bölcsen bólogatva ezerszer végig kellett hallgatnom, és úgy tennem, mintha látnám a megoldást. Holott a leghalványabb fogalmam se volt, mitévő legyek. Napokon és éjszakákon át töprengtem, ám a két oldal erői szépen harapófogóba zártak. Ha erre húzok, amazok fognak leszólni, ha meg arra, akkor ezek szemében nem állok meg többé a lábamon. Sejtettem, hogy aligha úszom meg ép bőrrel ezt a vigasságot.

Egy borús délelőttön éppen ilyesmiken töprengtem dolgozószobámban a község-házán, amikor megcsörrent a telefonom.

– Nem zavarom, Isti bá'? – kérdezte egy férfihang. Megismertem, ez a Vargáék gyereke volt, a Béla. Kinn dolgozott a földeken ilyentájt.

– Zavarsz, nem zavarsz, mondjad, mi eszi a lelked? – feleltem mérgesen. Mindig így van ez. Az ember nem tud elmélyülni a komoly, közösségi problémákban, mert nyomban előáll valamelyik a maga bajával, hogy neki itt fáj, meg ott.

– Hát csak az – mondotta komótosan a Varga gyerek –, hogy találtam itten valamit.

Ez már tényleg nagy eset, ezért mindjárt magát a polgármestert kell fellármázní.

– Aztán mit találtál, te Béla? Azt is elárulod?

– Hát az úgy volt, Isti bá'...

Uram-atyám, most meg elkezd nekem Ádám-Évánál. Nem ismétlem meg szórolszóra, az volt a veleje, hogy szántás közben az eke valami fémes dologba ütközött, csikordult is rajta mindjárt akkorát, hogy borsódzott bele a háta a Bélának. Próbálta kézzel kiszedni a földből, de sehogy sem sikerült, túl nagy darab volt ahhoz. Annyit kitapogattott, hogy hengeres formájú, és az egyik végén szűkül. Dejszen nyomban eszébe jutott, amit a tévéhíradóban látott, hogy a földekben itt-ott még fel nem robbant bomba lelhető, emléke az elmúlt világháborúknak, és hát hogy ő most éppen egy ilyen babirkál. Több se kellett neki, sebesen felugrott és elrohant onnét, nehogy éppen most találjon szétdurranni az a fránya jószág. Csak amikor tisztes távolba ért, akkor tért vissza a bátorsága annyira, hogy előhúzza farzsebéből a mobiltelefonját, és engem értesítsen.

– Jól tetted, Béla! – dicsértem meg, mert szokásom megdicsérni azt, aki éppen nem ostobaságot követ el. Ismerem a falu történetét nyolcszáz évre visszamenőleg, onnan datálódik az első okirat, Béla királyunk adományozó levele. A huszadik század időszaka, amely elszenvadni kényszerült ama két nagy háborút, különösen jól volt dokumentálva. Pontosan tudtam, hogy a faluban egyetlen puskalövés sem dördült el, idegen katona be nem tette a lábát (se német, se orosz, ahogy korábban a török és a tatár sem),

még csak repülő sem húzott át a falu felett, nemhogy bombát dobott volna rá. Miért is tette volna? Nem volt itt semmilyen katonai célpont, még vasút sem vezetett erre felé, a vágányok messze tőlünk, a hegyek túloldalán húzódtak, kilométerekre innét.

Azért eltévedt bomba mégiscsak lehet, tűnődtem. Persze nem a bomba tévedt el magától ennyire, hanem a repülőgép. Abban is csak ember ül, s főleg éjszaka könnyű eltájolódni odafenn, aztán ugye, meg kell szabadulni a terhétől, hát megnyomja a pilóta a kioldógombot. Így eshetett valahogy. Csak ki kell mennem megnézni, tényleg az-e! Nem állhat ott a Béla gyerek fogvacogva egész nap, hogy felrobban-e az az izé vagy sem.

A sofőrömet hiába kerestem. Marika néni, a szociális előadó (és mindenés) úgy tudta, hogy elugrott a Sanyika a kultúrba internetezni, mert ott van szélessáv. Eszem a jódolgát! Hát asztal körül kergették kiskorában, ha nem volt szélessávja? Én meg menjek gyalog, ha dolgom van? Azt már mégse! A kocsí, egy öreg, barna Skoda ott árválkodott a község háza udvarán, benne a slusszkulcs (ugyan ki lopná el nálunk?), nem fogok én a Sanyi után kujtorogni, beleültem és önindítóztam. Primán indult, mindjárt elsőre. Érti ez a Sanyi gyerek különben a dolgát, a kocsit úgy rendben tartja, mint a parancsolat, csak ne lófrálna el folyton dologidőben. Kigördültem az utcára, és a földek felé kanyarodtam. Útközben megálltam még az iskola előtt, hogy felvegyem a tanító urat, ő mégiscsak jobban ért az olyan tudományos dolgokhoz, mint egy bomba, tavaly lakmuspapírt meg magnéziumot is rendelt az iskola szertárának. Mikor aztán a Vári Miska ott ült mellettem, már semmi vissza nem tarthatott, hogy saját szememmel nézzem meg azt a bombát.

Csak hogy ketten, sőt a Varga gyerekekkel hárman sem jutottunk előbbre. Az a valami bizony úgy beleette magát a földbe, hogy ember azt onnan ki nem húzta. Felülete már érdes volt, kikezdte az a nyüves korrózió. Kevés látszott ki belőle, alig több egy férfitenyérnél, de tényleg gyanúsán nézett ki. Próbáltam feliratot keresni, ám hiába. Ha volt rajta valaha, és netán épp ezen a részén, mára semmi sem maradt belőle. Bármi lehetett az, akár lavór vagy egy bődön teli földdel, mégsem hagyhattam annyiban. Felhívtam a Kománci Gyurit, ő fektetett már kábelt, neki volt földtúró gépe. Megkértem, ugyan jöjjön ki, ha alkalmas néki, oszt nézze már meg, mi a bánat az. Éppen egy építkezésen dolgozott, az alapozás helyén szedte ki a földet, de ígérte, hogy jön nyomban, az építkezés nem szalad el.

Nekem akkorra már eszembe jutott a mese a réparól, és kíváncsian vártam, hányan kellünk hozzá, mire ez a bomba vagy akármicsoda végre kifordul a helyéből, ám a Kománci Gyuri értette a dolgát. Nekiállt a lánctalpas markolójával, leeresztette fogakban végződő, súlyos lapátját, belemélyesztette a porhanyós szántóföldbe, és mindjárt elsőre akkora darabot kifordított, mint egy kétajtós szekrény. No, abban benne kellett lennie a micsodának is! A Vári Miska mondta, mert mégiscsak ő a legtanultabb ember köztünk, hogy nagyon jól csináltuk, mert a tolólapát vastag acélját nem ütötték volna át a bombarepeszek, ha felrobban. Szólhatott volna előbb, mert akkor mind a lapát mögé állunk, így azonban oldalról szemléltük végig az egész műveletet, onnan mégiscsak jobban lehetett látni. Egy szó mint száz, megúsztuk sértetlenül, a bomba is előkerült, mivelhogy tényleg az volt, és a Béla gyerek is megnyugodott végre. Nincs is vele más dolgunk, közöltem a jelenlevőkkel – miután rögtönzött kis beszédben megköszöntem lélekjelenlétüket és kitartásukat, amit a községünket (hivatalos beszédben véletlenül se mondok falut) fenyegető veszély elhárításakor tanúsítottak –, mint kihívni a tűzsereszeket, a többi már az ő dolguk.

Igen szépen fellelkessedtek a beszédem hatására, láttam, hogy csillog a szemük, igaz, a Varga gyereké már akkor is csillogott, amikor megérkeztünk, pedig nemegyszer a lelkére kötöttem mindeniknek, hogy ittasan ne üljön traktorra. Ott álltunk tehát az őszi napsütésben, mert e dicső percekben még a napocska is előbújít a mélyen csüngő, bús felhők mögül, élveztük az arcunkat legyezgető hűs szellőt, és mélyen átéreztek, milyen hősi cselekedetet hajtottunk végre, amikor egyszerre kiabálást hallottam. Hát látom, hogy biciklin közeledik a sofőr gyerek, a Sándor. A szántó szélénél lepattant róla, eleresztette, hogy eldőlt oldalra, még a csengője is megpendült, s odafutott hozzám.

– De jó, hogy megtaláltam, Isti bá’ – lihegte.

– Aztán miért olyan nagy öröm az néked? – kérdeztem gyanakodva.

– Védjen meg engem, Isti bá’!

Körülnéztem, de senkit nem láttam. Ott volt persze a Béla gyerek, a Vargáéké, meg a Komándi Gyuri a markolójával, de őket nem számítva, a Vári Miska tanító úr pedig szóba sem jöhetett, hisz világeletében jó ember volt, a diákjait is csak akkor pofozta, ha a hasznukra vált, hát csak megkérdeztem:

– Oszt mi a magasságos ménkűtől tartasz?

– A jegyző úrtól!

– Ajjaj – hökkentem meg –, akkor ez nem tréfadolog. Mi baja veled?

Láttam a Sanyi gyerek arcán, hogy nagyon el van keseredve. Lehetett is, mert jegyzőnk, a Fügedi Jóska igen mogorva ember hírében állott.

– Azt mondta, hogy elcsap, ha rögvést elő nem kerítem a... az Isti bá’-t.

Csak nem bírta kimondani, hogy „a polgármester urat”. Miként legyen akkor tekintélyem ezek előtt? Azért valahogyan mégiscsak volt.

– Egyet se félj – mondtam biztatóan –, engem előkerítettél, én pedig majd beszéllek a jegyző úr fejével.

Láttam, hogy erre megnyugodott valamicskét. Indulni készültem, amikor a Varga Béla utánam szólt:

– Megálljék kend, Isti bá’!

– Akarsz-e még valamit? – kérdeztem nyájasan, de már nagyon szíttam a fogamat.

– Nem feledkezett meg valamiről?

Hát nem a bombára mutat? Milyen igaza van, gondoltam, ha máskülönben nem is áldotta meg sok ésszel az úristen. Kaptam máris a mobilomat, és hívtam régi jó pajtásomat, a Szekeres Karcsit a megyei polgári védelemnél.

– De rég hallottalak! – örvendett meg az én jó pajtásom. – Mit tehetek érted, drága barátom?

Mert az már csak úgy szokott lenni, tudta ezt jól a Szekeres Karcsi is, hogy bármilyen jóban is voltunk egykor, azért csak kell annak valami okának lennie, ha én őt felhívom. Elmondtam neki esetünket a bombával.

– Ej, ej – sopánkodott –, hát miért nem tudtátok két nappal hamarabb kitűrni a helyéből azt a szerkentyűt? Már most mihez kezdjek véletek? Aki van itt szakember, mind egy szálig elutazott a fesztiválra.

– Fesztiválra? Miféle?

– Hát az Országos Tűzszerész Fesztiválra.

– És mit csinálnak ottan?

– Ami a dolguk. Bombákat hatástalanítanak meg efféle.

– No – mondtam –, ezért kár volt elutazniuk. Bomba itt is van.

– De ott – védte Karcsi a maga álláspontját – multság meg vigadalom is lesz, iddogálással egybekötve.

– Itt is lesz multság, ha valaki óvatlanul piszkál a bombához. Te Karcsi, tényleg nincsen egyetlen embered se?

Elgondolkodott.

– Egy éppenséggel volna.

– No, akkor küldjed azt.

– Csakhogy az... informatikus.

– Mi a nyű?

– Az olyan, aki ért a számítógépekhez.

A fejemet fogtam.

– Bánom is én, csak küldjed!

– Rendben, holnap reggelre ott lesz.

– És addig mit kezdjek a bombával?

– Őriztesd!

●●● Dél már jócskán elmúlt, és én még mindig a szántóföldön időztem, holott pontban tizenkettőkor kezdődött a testületi ülés. Nem kevésbé fontos téma volt napi-renden, mint hogy engedélyezzük-e az építkezést annak a nagy, komoly, ámde titkolózó cégnek vagy sem. Jőmagam akkor már hajlottam afelé, hogy legjobb lesz elzavarni innét őket, hogy még a nevét is elfelejtsék Tölcséresnek. Csakhogy a bombát se hagyhattam ennyi tökfekre, még valami bajuk talál esni, oszt engem vesznek elő, meg különben is, hogy állok akkor elébe a falunak?

– No, Sándor fiam – mondtam, mert mégiscsak fiatalka volt még, gondoltam, hadd éljen szegény feje – állj csak odébb, hadd kapom ölbe ezt a rusnyaságot, oszt beteszem az autóba.

– Nem lesz ebből baj, Isti bá'? – sápítozott a gyerkőc. Én meg úgy gondoltam, hogy ha akkora zuhanást egyszer már kibírt robbanás nélkül az a barátságatlan jószág, akkor tán a Skodánk hátsó ülését se veszi zokon. Csak Vári Miska csóválta rosszállóan a fejét, de jobb ötlete neki se volt. Máskülönben lehet, hogy az nem tetszett neki, hogy a Kománci Gyuri markológépén kellett visszautaznia, mert a bomba mellé sehogy sem akaródzott beülni neki a kocsiba.

Így aztán ketten kísértük a bombát, én, aki vezettem az autót, meg a Sanyi gyerek, aki tisztes távolban mögöttem taposta a kerékpárját. Óvatosan, lépésben hajtottam a község háza udvarára, ahol nem kevésbé gondosan kivettem a veszélyes jószágot. Marika néni éppen rálátott az ablakából, megbíztam hát, kiáltson, ha valaki a közelébe menne.

Én pedig igyekeztem végre a tanácskozó terembe, csakhogy addigra már vége volt a gyűlésnek, jöttek a népek kifelé.

– Isti, erről szépen lemaradtál! – ezzel fogadott valamennyi.

– Mi történt itt? – kérdeztem rosszat sejtve.

Hát csak annyi történt, hogy távollétemben a gyűlés elfogadta a nagy, komoly cég ajánlatát. Azannytól ennek a Fügedi Jóskának! Most kellett volna a sarkára állnia, nem a Sanyi gyerkőccel szemben! Engedélyezték, hogy megépüljön a...

– Legalább tudjátok már, miféle építmény lesz az? – kérdeztem mérgesen, mert az mégsem járja, hogy csak így, a hátam mögött intézzenek el az egész község életére kiható fontosságú ügyet. Csak rázták a fejüket. Azt bizony elfelejtették megtudakolni,

biankó adták ki az építési engedélyt, olyan szépen telebeszélték a fejüket a cég embe-
rei. Most aztán bármit építhet oda a nagy, komoly cég, kedve szerint.

Ekkor a Sanyi gyerek megrángatta a zakómat, és odasúgta nekem, hogy ő bizony tudja. Mit tudsz te, mordultam rá, de csak rángatott, amíg négy szemközt nem maradtam vele, akkor így szólt:

– Egyszer a jegyző úr megbízásából a Skodámon vittem ki az építkezés helyszíné-
re két idegent a nagy, komoly cégtől, akik útközben beszélgettek, titkolózva persze,
hogy én meg ne értem, de egyikük száján mégiscsak kicsúszott egy szó: „időradar”.
Utána rögtön összevissza kezdtek beszélni, másra terelték a szót, tiszta kabaré volt,
amit előadtak, hogy ne tulajdonítsak jelentőséget neki, de én jól megjegyeztem. Időra-
dar. Az épül itt Tölcséresen.

– Talán időjárás radar, te oktondi!

– Nem a’!

– Meteorológiai állomást akarnak létrehozni? Nem is bánám, annak van a legki-
sebb büze valamennyi közül.

– Nem, nem! Higgyen nekem, Isti bá’! Időradarról beszéltek, egészen bizonyos.

– Hmmm... – morogtam kételkedve – ...időradar? Az meg mi fán terem?

De erre már a Sanyi gyerek is csak a vállát vonogatta. Mindent ő se tudhat, hiába a szélessáv.

●●● Estefelé benéztem a plébánosunkhoz. Jóralavó, idős ember volt, nála okosab-
bat egész Tölcséresfalván nem találni. Amit ő nem tudott egy perc alatt levezetni a
Bibliából, az nem is létezett. Kertje végében ott folydogált a Vágta. Leültetett a veran-
dán, demizsonból bort töltött, s a patakvíz csörgedezésének aláfestő zenéjére elmesél-
tem neki a nap történéseit. Csak hümmögött, amint a mondandóm végére értem.

– Mit kezdjek én mindezzel, édes fiam?

– Nem mondtam, hogy kezdjen vele bármit is. Csak kibeszéltem magamból, mert
sok volt nekem ez így, egyszerre. A bombával még csak elboldogulok. De ha ideépítik
azt az... időradart, én elbujdosok innét szégyenembe’.

– Ne bánkódj előre – vigasztalt –, hátha jól végződnék a dolgok, és akkor úgy
vonulsz be Tölcséres történelmébe, mint akinek hivatali ideje alatt korábban sose látott
mértékű fejlődés következett be. Hálás szívvel fognak emlékezni rád a késői korok. A
vasárnapi prédikációmiban megemlíthetem a neved, ha akarod.

A fejemet ráztam.

– Nem, atyám, nincsen ez így rendjén. De megtudom, mi készül itt, ha addig élek
is, és akkor majd meglátják ezek a rejtélyes urak, hogy kivel akasztottak bajszot!

Persze csak a szám járt tehetetlen mérgemben a fáradtságtól, meg a pohár bor is a
fejembe szállott, amit éhgyomorra hajtottam le. A plébános úr egyre bólogatott.

– Az Úristen áldása van rajtunk, fiam! Ne feledd, hogy az ő mindenható gondos-
kodása kerül óvóan a fejünk fölé. Mindannyian az ő tervét valósítjuk meg, akár így
cselekszünk, akár amúgy.

Keserves arccal fölnéztem a magasba, fel egészen a falunkat övező hegykoszorú
pereméig, ami miatt nálunk mindig előbb sötétedik, de csak nem jutott eszembe sem-
mi, ami jókedvre derítsen.

●●● Másnap megérkezett a Szekeres Karcsi embere, az informatikus. Jánosnak hívták, a másik nevét nem értettem, hiába kérdeztem kétszer is, tovább meg már nekem nem volt kedvem faggatózni, mert nem volt az a szívélyes fajta. Úgy lépett be a községháza udvarára, mint aki legszívesebben máris menne. Megnézte a bombánkat, és elhúzta a száját:

– Mi dolgom nekem ezzel?

– Hát ugye – adtam meg a módját rövidke szünetet tartva – kezdeni kellene vele valamit!

Addigra a Sanyi gyerek, aki nagyon buzgólkodott, annyira félt a Fügedi jegyző haragjától, szépen lekapargatta a bomba testéről a rátapadt földdarabokat. Csupaszon már nem tűnt olyan nagyknak, akkora volt, mint egy süldő malac, de a János tetszését így sem nyerte el.

– Tegyen már valamit – biztattam –, ne álldógljunk itt napestig!

Akkor szemlátomást megemberelte magát, kicsit mocorgott, amint rákészült a feladatra, és még mindig keserves arccal ezt kérdezte:

– Digitális?

Megörvendtem. Ha egy szót kinyögött, ki fog az többet is. Kivárjuk szépen, türelemmel. Akár elébe is megyek, ha kell.

– Persze, hogy digitális – hagytam rá, hátha ez való a kedvére.

Nem látszódott rajta, hogy valami nagyon meghatódna.

– Jó ez nekünk vagy rossz? – próbáltam ismét szóra bírni.

Homlokát összeráncolta, arca furcsán elfintorodott, végül vállat vont. Megértettem, hogy nem helyénvaló kérdést tettem föl, és erre választ kapni nem fogok. Lenyeltem a mérgem, sóhajtottam egy mélyet, szívből jövőt.

– No, akkor én most itt hagylak téged, János fiam. Nézegesd, ameddig jólesik, aztán ha elutad, tégy, amit akarsz! Csak arra vigyázz, hogy este az anyád egészbe' kapjon vissza, különben nem tudok elszámolni veled a Szekeres Karcsinak. Megosztán a községháza is sokba van nekünk, be ne töredezzenek az ablakok!

Sarkon fordultam, és mentem a dolgomra. Dél múltával, mikor véget ért a tanítás, tiszteletét tette nálam a Vári tanító úr. Lelkesen üdvözölt, mintha ezer éve nem láttuk volna egymást, pedig csak tegnap hagytam ott a szántó közepébe', a Komándi Gyuri markológépe mellett. Most is azért jött, hogy újra megnézze a bombát, mintha talált gyerek sorsa felől érdeklődne.

– Aztán tudod-e, miféle bomba ez? – kérdeztem fölényesen.

– Sejtelmem sincs – válaszolta gyanútlanul. – Te már tudod, Isti?

– Én ne tudnám?

Láttam, hogy nagy szemeket mereszt.

– Digitális – mondtam ki hamar, nehogy valami közbe találjon jönni, például az, hogy elfelejtem.

– Valóban? – ámult el. – Digitális?

– Az bizony. Nem hazudok. Úgy éljek, ez egy digitális bomba.

– Digitális – morzsolgatta Vári Miska a szót –, szóval digitális. Hát az meg miféle állat?

Ha azt hitte, hogy én majd részletesen elmagyarázom neki, hát igen nagyot tévedett.

– Gyere, oszt meglátod!

Lesietünk az udvarra, hátha az informatikus Jánost beszédesebb kedvében talál-

juk, mint mikor otthagytam, de nem láttam sehol, csak a Sanyi gyerek ült a Skodában, a rádió gombját csavargatva. Nem mert elkódorogni, mint korábban máskor, tartott nagyon a jegyzőtől.

Akkor vettem csak észre, hogy a bomba nincs sehol.

Nyomban kérdőre vontam a Sanyi gyereket. Hol a bomba? Hol az informatikus? Egyik is, másik is úgy hiányzott nekem, mint púp a hátamra, de ha már így összegabalyodott a sorsunk, mégse tehettem úgy, mintha sose láttam volna őket.

– Az informatikus hazament – közölte nyugodtan a Sándor. Ez eddig rendben is volt. Reméltem, hogy a bombát is ő vitte el magával, ámbár azt se bántam volna nagyon, ha a bomba viszi el őt. Ezt persze csak úgy méregből írom.

Ámde tévedtem.

– A bomba... – kezdte a Sanyi gyerek, és lelassult, mint rossz tanuló a táblánál. Észrevette a Vári tanító úr is, akinek nagy praxisa volt ebben.

– Fiacksám – szólongatta –, ha tudod, mi lett a bombával, mondd el nekünk szépen. Ha nem tudod, az se baj, de tőled szeretnénk hallani.

E nyájas szavak fájó emléket idézettek fel a Sanyi gyerek lelkében azokból az időkből, mikor a szavakat hamar követte egy csattanós nyakleves, bármilyen jó ember is volt máskülönbén a tanító úr. Jobbnak látta nem habozni a válasszal.

– Eltűnt – vallotta be hamar.

– Ki tűntette el és hová? – kapta rögtön a tanító úrtól a következő kérdést, hogy ne maradjon ideje hazugságot kieszelni.

– Az informatikus srác bütykölt vele valamit – dadogott védekezve a Sándor. – Az úgy volt, higgyen nekem a tanító úr, hogy addig nézegette körbe a bombát, míg talált rajta egy kis fedelet, amit fel lehetett nyitni. Alatta piros számok világítottak. Valóban digitális, örvendett meg a János. Aztán sokáig csak a számokat tanulmányozta, majd odajött hozzám, és mondott valami furcsát.

– Emlékszel-e rá, fiam, mi volt az a furcsaság? – tudakolta Vári Miska.

– Azt mondta, hogy... – itt a Sándor elakadt egy pillanatra, és riadtan nézett körül, mint aki azt lesi, merről hullik rá a pofon – ez egy időzített bomba.

– Értem. Nagyon okos vagy, fiam – helyeselt a tanító úr, ám a Sanyi gyerek még folytatta:

– Igaziból nem is ez volt a furcsa, hanem amit ezután mondott. Szerinte ez nem egy közönséges bomba, amin beállítják a robbanás idejét, hanem maga a robbanószerkezet küldhető el az időben...

– Hát ezt meg miből gondolta az a János? – hökkent meg a tanító úr.

– Csak abból, nem másból, hogy a digitális szerkentyűn negatív előjelű időket is be lehetett programozni. Mondta a János, hogy elegendő, ha átbillentjük a legmagasabb bittyét.

Értelmesen bólogattam. Bittye. Az is valami olyan lehet, mint a digitális. Azért mégiscsak jól fenéken kellett volna billenteni azt a János gyereket.

– ...és ahová küldik – folytatta a Sándor –, ott megjelenik, és abban a minutumban fel is robban, az ellenségnek észlelni sincsen ideje.

Vári Miska szólni akart, de megelőztem. Nem vagyok nagyon tanult ember, ám ha úgy adódik, vág az eszem, mint a beretva.

– Hacsak... – mondtam, és figyelmeztetően az ujjamat is a magasba tartottam –, hacsak...

A Sanyi gyerek rám nézett.

– Hacsak – ismételte ő is –, hacsak... nincs az ellenségnek...

– ...időradarja – fejeztem be a mondatot.

A tanító úr idegesen pillantott ránk.

– Miről beszéltek?

– Háború az időben – szóltam meggyőző erővel, mert ha valamit egyszer átlátok, azt többé ki nem beszéli belőlem senki. – Valahol a jövőben.

– Miféle háborúról kárálsz itten, Isti? – nézett rám még idegesebben a Vári Miska.

– Azt magam se tudom – ismertem be.

A Sanyi gyerek kivirágzott, mint tavasszal az almafák.

– A harmadik világháború – mondta ragyogó arccal, mintha népnünpélyt jelentene be. – A Nostradamus is megjósolta.

Mert a hülyeségre mindig van esze. Szélessáv. Nostradamus. Meg bittyé.

– Ti megőrültetek? – sápadt el meszeltfehérre a tanító.

Elmagyaráztam, amit az eddigiekből szépen kikövetkeztettünk, a Sanyi gyerek meg én. Lesz egy háború a jövőben, amikor az emberek már képesek lesznek hadianyagot küldözgetni az időn át. Valahová bomba hullik a semmiből, és a robbanás *után* elszáll a hely fölött egy repülőgép, amelyik visszaküldi bombáját a múltba. Vagy fordítva: látsz egy repülőt, de semmi sem történik, másnap azonban a derült égből zuhan a nyakadba a jövőbe előreküldött bomba. És lesznek időradarok, amikkel mindezek ellen védekezni próbálnak: pásztázzák a múltat és a jövőt. Bizonyára nem véletlen, hogy éppen ide akarják telepíteni, a meredek hegyoldalak visszaverik és összegyűjtve felerősítik a radarállomás kibocsátott sugarait, mint egy hatalmas parabolatükör.

A mi bombánk tehát a jövőből való, nyilvánvalóan rosszul időzítették, más korszakba érkezett, mint ahová szánták. Szerencse, hogy nem robbant fel. Vagy tán nem is a szerencsén múlt. Lehet, hogy nem volt élesítve. Még nem. Előbb az időzítést akarták beállítani, de rossz gombot nyomtak meg.

Ezt szépen kitaláltuk, már csak azt nem tudtuk, hová lett a bombánk. A Sanyi gyerek nyeregben érezte magát. Már nem tartott semmitől, elmesélte ezt is töviről-hegyire.

– A János egyre csak piszkálgatta a digitális szerkentyűt a bomba belsejében. Mindenféle időket állított be rajta, hol tíz percet, hol egymillió évet. Váltogatta az előjelét is (tudom, morogtam, bittyé, mert holtig tanul az ember), plusz tíz perc, aztán meg mínusz tíz. Plusz egymillió év, mínusz egymillió év. Nézttem egy darabon, de otthagytam, mert attól féltem, balul üt ki a kísérletezgetés, és akkor agyó, világ! És igazam is lett, mert egyszer csak hallom, hogy a János nagyot kiált. Hát, mire odanézek, a bomba már alig látszott.

– Ezt meg hogy értsük? Mi az, hogy alig látszott? – ártotta bele magát megint a tanító úr, ám ezúttal jókor, mert ezt én sem értettem.

– Hát hogy... – a Sanyi gyerek lendületéből mit sem veszve kereste a szavakat – egy pillanatra olybá tűnt, mintha üvegből lenne. Átlátszóvá lett, majd olyan csöndben, hogy még a leghalkabb suttyanást is meg lehetett hallani, teljesen eltűnt, nyoma se maradt.

A tanító úr hitte is meg nem is, láttam rajta, hogy fontolgatja, mégiscsak leken egyet a Sanyi gyerekeknek, hátha attól megjön az esze, és nem hazudozik össze nekünk mindenféle zagyaságot, ám nem tehettem, mert lefogtam a karját.

Én már tudtam, hová lett a bomba.

●●● – Furcsa dolog ez, plébános úr – fejtegettem a verandán, az esti pohár bor mellett. Annyi minden kavargott az agyamban, hogy attól félttem, nem tudom értelmesen, folyékonyan elmondani. A vörösbor, amitől másnak megered a nyelve, bennem csak még jobban összezavart mindent. – A részleteket értem, mégis képtelen vagyok felfogni az egészet.

– És ez így van rendjén – bólogatott a plébános úr –, mivelhogy polgármester vagy, nem pedig az Úristen.

Okos ember volt, csak azt nem szerettem benne, hogy mindig rögtön az Úristennel hozakodik elő. Mintha bizony nélküle egy lépést sem tehetne az ember.

– Mert ugye – és számoláshoz tartottam fel ujjaimat – egy, itt van ez a bomba. Illetve csak volt. Ideküldték a jövőből, hogy elpusztítsa a *felépült* radarállomást, de elkontárokodták. Rossz időben bukkant elő, és élesítve sem volt, azért nem robbant fel.

Az atya bólogatott, de láttam szemében a gyanakvást. Az ő gyomra nem vette be olyan könnyen ezt a küldözgetést az időben. Mindegy, folytattam.

– Mármost kettő, az időradart azért telepítik éppen ide, mert a Nagytölcséres-hegy erre kiválóan alkalmas a tölcsérszerű katlanja miatt. Három – és már nemcsak az ujjamat emeltem föl, hanem a hangomat is –, ez az informatikus János pusztá véletlenségből jól visszaküldte a bombát a múltba, legalább egymillió évvel, és alighanem élesítette is.

Elhallgattam, hogy összeszedjem a gondolataimat. A plébános úr feszülten figyelt. A kert végében békésen csörgedezett a Vágta-patak, a köveken kettéhasadó vízerecskék csörögve futottak ismét egymásba, mintha ezüst aprópénzt potyogtattak volna egy láthatatlan zsákból. Az én gondolataim is csapongtak erre-arra, komoly erőfeszítembe került közös mederbe terelni valamennyit, de végül sikerült.

– Minden részlet szépen összeillik, higgye el nekem, plébános úr. Minden okozatnak megvan a maga oka, ugye így mondják maguk, tanult emberek, csak egy a baj: a végső okozat, a bomba felrobbanása a régmúltban, ahová ez a János visszaügyetlenkedte, az események kezdő okává lett – s e szavaknál körbemutattam a falu fölé magasodó katlan sötét erdőkkel borított falain –, kivájva a hegyből ezt a jókora bombatölcséret, ahol az időradar majdan fel fog épülni. Érti? Körbeérnek az események az időben! De akkor hol az eleje ennek az egész rémálomnak?

– Miért rágod magad olyasmin, fiam – szólott az atya –, amin úgysem változtathatsz? Ha előbb kaptál volna észbe, talán megakadályozhatod János ténykedését. Nincs előre megírva, minek hogyan kell történnie, az Úristen mindenkinek szabad kezét adott. Ez a vonat azonban már elment.

– Van még egy lehetőségem – mondtam sötéten. – Megtámadom a megyénél a közgyűlés határozatát, amellyel engedélyezik az építkezést. Kihasználták a távollétemet.

– Szabálytalanság történt?

– Erősen vitathatóak a körülmények. Meglátjuk, miként dönt a megye. És följebb is van még jogorvoslati lehetőség.

A plébános úr, mondtam már, okos ember volt, nem kapkodta el a választ. Alaposan meghányta-vetette magában az egész históriát.

– Tegyük fel – szólott nagy sokára –, hogy sikerül megakadályoznod a radarállomás felépítését. Én ennek nem sok esélyt adok, de tegyük fel. Végiggondoltad, mi következik ebből?

Nem sejtettem, mi jár a fejében, elkezdtem hangosan gondolkodni.

– Ha nem lesz radarállomás, akkor időbombát sem akar küldeni ránk senki a jövőből. Akkor pedig szépen megszabadulunk ettől a lidércnyomástól!

Csak ingatta a fejét.

– Ha nem lesz radar, nem lesz bomba sem, ez igaz. Ha viszont nincs bomba, nem kerül vissza a régmúltba, és nem jön létre évmilliókkal ezelőtt ez a katlan, ez a bombatölcsér, aminek a mélyén ülünk most beszélgetve mi ketten. De ennél is többről van szó. Bizony mondom neked, fiam, hogy az időbomba nélkül Tölcséresfalva sem létezne, és akkor hol lennénk mi most?

Átjárt a hideg borzongás.

– Maga érti ezt, atyám? Van is választásom, de valójában még sincs, hiszen itt a falu, és mi is itt vagyunk, a bombának tehát a múltban fel kellett robbannia.

Megint elgondolkodott.

– Miért hiszed, fiam, hogy mindennek úgy kell történnie e világon, hogy te is megértsd? Vannak egyszerű dolgok, amelyek felfogására képesek vagyunk, mások talán meghaladják a józan észet, legalábbis a miénket.

– Egészségére, plébános úr! – kaptam fel a poharamat, mielőtt előhozakodhatott volna megint az úristenével, aki nyilván mindennek átlátja az értelmét, ami a mi szemünkben csak káosz és zűrzavar.

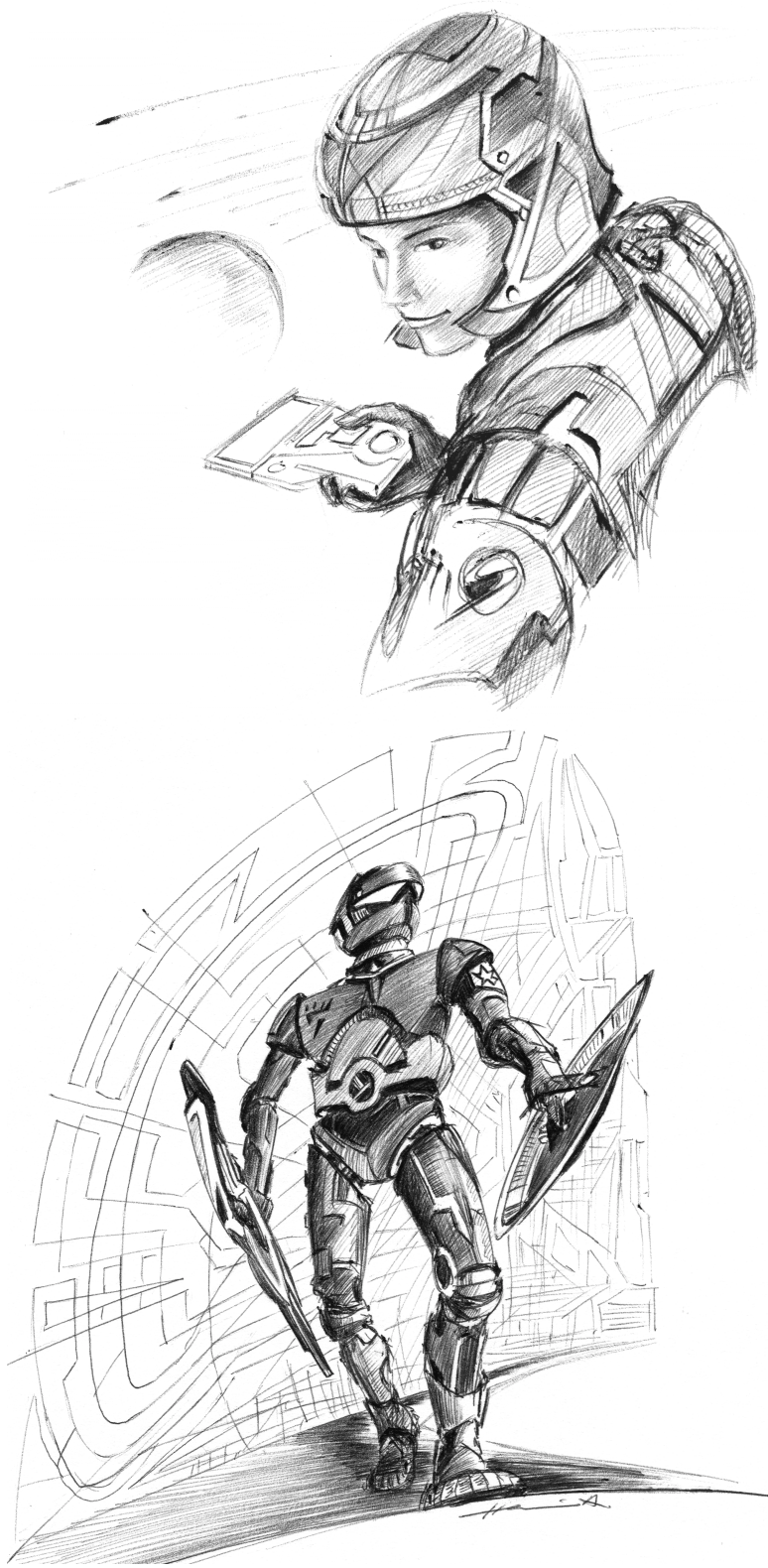
Máig sem tudom, igaza volt-e, léteznek-e felfoghatatlan igazságok ezen a világon. Nem is az én dolgom feleletet adni erre, amikor annyi a nálam tanultabb ember. Inkább azon gondolkodtam el gyakran, amit a plébános úr mondott, hogy az Úristen mindenkinek szabad kezet adott. Jézus tanításában pedig az áll, hogy minden napnak legyen elég a maga gondja, bár alig hiszem, hogy Krisztus urunk gondolt volna az időutazásra.

Bármiként is legyen, e kettős útmutatás alapján én, Tölcséresfalva község polgármestere, tekintettel a hivatali eskümben foglaltakra is akként döntök, hogy megtámadom a képviselőtestület távollétében hozott, megtévesztéssel kicsikart határozatát, és kezdeményezem annak semmissé nyilvánítását. Igaz lelkiismeretemre, úgy gondolom, hogy ez a lépés szolgálja legjobban Tölcséresfalva lakóinak érdekét, a falu biztonságát, hagyományainak megőrzését, békéjét és nyugalomát.

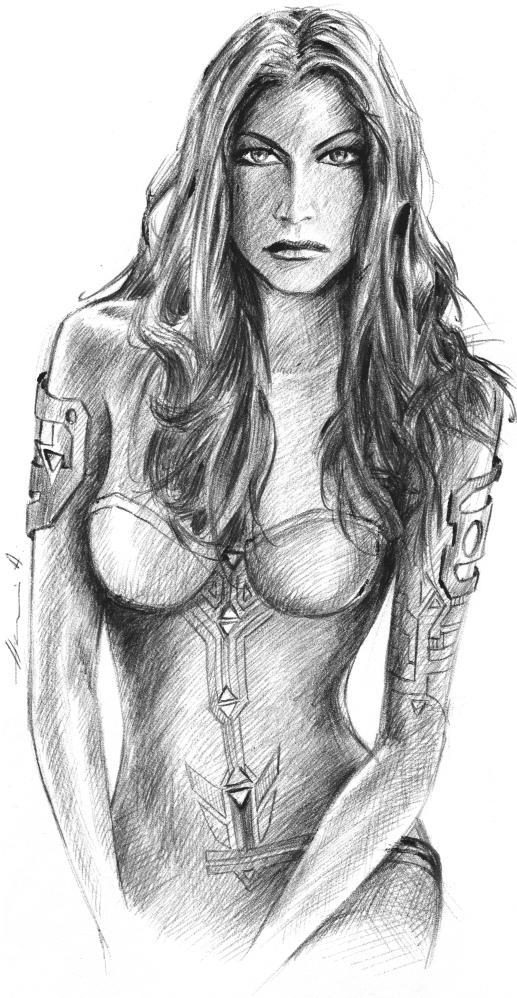
Mondjam, hogy az itteni emberek boldogságát?

Akik itt születtek és nőttek fel e meredek hegyfalak közé szorult kis faluban, mint én, akiknek éppúgy kisebb darab ég jut a fejük fölé, mert a többit elfedik a hegyormok, akik számára egyedül a Vágta falunkban csordogáló erecskéje jelenti a szárazföld mellett az ég alatt való vizeket (ahogy a plébános úr szokta kifejezni magát), akik mind ismerik egymást, és visszahúz a szívük, ha elkerülnek innét, azoknak nem kell magyaráznom, ők maguktól is jól tudják ezt.

A többi pedig – bombák, radarok, időháború – maradjon a holnap gondja.

Kötetünk képeiről

Régóta figyelem az égboltot. Ha valaki a csillagokat nézegeti, előbb utóbb elkezd gondolkodni azon, mit is jelent igazából az a kifejezés: végtelen. Innen aztán könnyedén megindulhat a képzelet, s az ember azon kapja magát, hogy idegen csillagokról, szerkezetekről, tájakról álmodik. Nálam is így kezdődött az egész.

1968-ban születtem Székesfehérváron. Gyermekkoromban sokat rajzoltam, később a Galaktikát lapozgatva találkoztam először a képzőművészet sci-fi irányvonalával. Igen erősen hatottak rám a hazai vagy éppen a világ más részein élő grafikusok elképzelései, és persze a képekből áradó hangulatok is. Lenyűgözőnek találtam a látásmódok, stílusok változatosságát. Ezek a képek bátorítottak, magukkal ragadtak és magam is mind inkább a rajz tanulása felé fordultam. Szerettem kipróbálni magam több területen, így a képzőművészettel történő foglalkozás mellett, érdeklődve fordultam a számítástechnika felé is. Itt viszont a computergrafika, a 2D és 3D programok adta lehetőségek vártak rám. Ezen a területen – az egyre tökéletesedő beépített eljárásoknak

köszönhetően – már nehezebb igazán eredetit alkotni, de próbálkozni azért érdemes. Rajzaim publikálására több esélyt is kaptam: a Solaria internetes SF magazinban, a Cherubion könyvkiadónál, az Új Galaxisban és az Avana Országos Sci-fi egyesület kiadványaiban jelentek meg munkáim, így mind az interneten, mind nyomtatásban is bemutatkozhattam már.

Képekben gondolkodom. Homályosan, de határozottan körvonalazódik bennem, mit is kellene rajzolnom, sőt az elkészítendő kép hangulatát is előre érzem. Gyanítom, hogy más művészeti ágak képviselői is hasonlóan lehetnek ezzel. Megesik emiatt, hogy a csak úgy „maguktól” elkészült rajzaim válnak később valahol illusztrációkká. Leginkább azt az egyensúlyt keresem, ami a precíz kidolgozás és a pár eltalált vonallal megrajzolt kép között húzódik meg. Kedvelt technikáim közé tartozik a grafitceruza és a tollrajz. Mivel folyton tökéletesedni és fejlődni kell, így jómagam sem leszek soha teljesen „kész”.

Úgy gondolom, ez nem is nagy baj...

Heim Attila

Atmion Bt. – Gépészeti tervező iroda

Csapágyazások tervezése, hibafeltárás diagnosztikával, 1214. Budapest, Csikó Sétány 10.
teljes körű karbantartás (hibák megállapítása, szerelés, Tel/Fax.: 06 (1) 801-3963
lézeres beállítás, kiegyensúlyozás) SKF eszközökkel. E-mail: zoltan.csaba@atmion.hu

<http://www.netmester.hu>

Kereső

online lexikon

<http://www.kereso.hu>

Kódex

NYOMDA KFT

Megjelent kiadványok

	Új Galaxis 1., 2., 3.,4., 5., 6.,7.	<i>Szigetvári János – Szigetvári Sz. Krisztián:</i> 1111 szójáték
<i>Békés Sándor:</i>	Viccek 100 forintért (1-20) A lángoló határ A természet bővületében Imádkoznak a fák	<i>Horváth G. – Kalmár L. – Sz.Koncz I.:</i> Athén, második felvonás
<i>Fekete Kálmán:</i>	Blues expedíció Chicagóban	A könyvek megrendelhetők a kiadó címén:
<i>Fenyvesi Csaba:</i>	A jog humora	7627 Pécs, Rigóder út 25.
<i>Erdős Zoltán:</i>	Magyar mentalitás és életmód a 16. és 17. században	Tel/fax: (72) 213-999
<i>Kéri Katalin:</i>	A csend útja	Web: http://www.kodexnyomda.hu E-mail: kodex@t-online.hu

Baljóslatú árnyak, láthatatlan, szorító sötétség, a halál bódító illata, az idő feneketlen mélysége. Tekergőző rémek, vérfarkasok, szörnyemberek, nyomasztó lidércek, lélektelen robotok, madarak tompa puffanása a kavicson. Múlhatatlan rettegés a Rossztól, Gonosztól, valamitől, ami nem evilági...

A félelem arcai.

Felbukkannak minduntalan, miközben az ember egyedül jár az alkonyati erdőn, vacog nyirkos takarója alatt, felnéz az égre és benéz mélyen, sorsa belsejébe. A félelem lehelete lengi át a világmindenséget, borzongás kavarja fel a galaxisok csillagporát.

Mindenünnen merednek ránk a félelem arcai, ám nincs hatalmuk a bátor szív felett.

Lehet bármily hatalmas a sötétség, végül mégis győz a halhatatlan lélek. És szétporlanak a félelem múlandó árnyai.

Az Új Galaxis 7. kötetének novellái az antológia-sorozat régi és új szerzőinek tollából születtek. A közel harminc írás többségének témája a földöntúli félelem, az idők mélyéből és a végtelen térből előtörő baljós rettegés. A félelem arcait mutatja be a kötet, varázslatosan és hátborzongatóan átszöve a tudomány és a fantázia világát a misztikum és a horror szálaival. Ehhez a témához kötődnek a könyv tanulmányai is: Cholnoky Viktor gótikus prózájáról és a Star Wars katonai vonatkozásairól. A novellák bőven és izgalmasan merítenek a régi európai mítoszokból, például a vérfarkas-legendákból, a kísértet-históriákból vagy a viking mondakörből.

A kötetet Heim Attila különös hangulatú grafikái díszítik.

Kéri Katalin

Ára 900, – Ft